

માનવી ખંડિયેરો

૭૧ પરબ્રહ્મસૂત્ર Who Walk Alone
(એક રક્તપિત્તીની આત્મકથા)

ભાષાન્તરકારો

કાકા કાલેલકર

કિશોરલાલ મશરૂવાળા

વવજીવન પ્રકાશન મંદિર
અમદાવાદ

ગૂજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

| ગૂજરાતી કૉપીરાઇટ વિભાગ |

અનુક્રમાંક ૨૬૦૦૮ કિંમત ૨-૮-૦

ગ્રંથનામ માનવી જાંડિયરો

વર્ગિક ૬૬૧૪: ૩

કેટલાંક ઉપયોગી પુસ્તકો

આત્મકથા	ગાંધીજી	૨—૦—૦
એક સત્યવીરની કથા	„	૦—૨—૦
ગાંધી વાઘસરોય પત્રવહેવાર	„	૨—૮—૦
રચનાત્મક કાર્યક્રમ —		
તેનું રહસ્ય અને સ્થાન	„	૦—૬—૦
રાષ્ટ્રભાષા વિષે વિચાર	„	૦—૧૨—૦
હિંદુસ્વરાજ	„	૦—૬—૦
મારી જીવનકથા	જવાહરલાલ નેહરુ	૪—૦—૦
જગતના ઇતિહાસનું રેખાદર્શન ખંડ - ૧ „		૫—૦—૦
„ „ „ „ - ૨ „		૬—૦—૦
એક ધર્મયુદ્ધ	મહાદેવ દેસાઈ	૦—૬—૦
ત્રણ વાર્તાઓ	„	૧—૦—૦
વિરાજ વહુ	„	૦—૧૦—૦
સંત ક્રાન્સિસ	„	૦—૬—૦
સ્મરણયાત્રા	કાકા કાલેલકર	૨—૦—૦
હિમાલયનો પ્રવાસ	„	૧—૪—૦
ભારત સેવક ગોખલે	જીગતરામ દવે	૧—૮—૦
જમનાલાલજી		૦—૬—૦
જીવનનાં ઝરણાં		૨—૮—૦
માનવ અર્થશાસ્ત્ર		૬—૦—૦
કુળા એટલે શું ?		૩—૮—૦
હિંદની અંગ્રેજ વેપારશાહી		૪—૦—૦
આધુનિક ભારત		૬—૦—૦
હિંદનો કોમી ત્રિકાળ		૩—૦—૦
હિંદનું પ્રગતીય અર્થશાસ્ત્ર		૧—૮—૦
હજરત મહંમદ અને ઇસ્લામ		૧—૦—૦
સ્ત્રી-પુરુષ-મર્યાદા	કિશોરલાલ ધં. મશરવાળા	૦—૧૨—૦
હિંદુસ્તાની યુગરાત્રી કાશ	મગનભાઈ દેસાઈ	૪—૦—૦

માનવી ખંડિયેરો

(Who Walk Alone)

એક રક્તપિત્તીની આત્મકથા

મૂળ લેખક

પેરી યરવેસ

પ્રમુખ, અમેરિકન લેપ્રસી ફાઉન્ડેશન

ભાષાન્તરકાર :

કાકા કાલેલકર

કિશોરલાલ ધનશ્યામલાલ મશાફવાળા

“કેટલું વિચિત્ર છે કે, મનુષ્યોને ખંડિયેર થયેલા એકાદ મંદિરમાંથી મન્ય પ્રેરણા મળે છે, પણ ખંડિયેર થયેલા માનવીમાં માત્ર તેને તેઓ જોઈ શકતા નથી !” —ચેસ્ટરટન

નવજીવન પ્રકાશન મંદિર

અમદાવાદ

મુદ્રક અને પ્રકાશક
જીવજીત પ્રાજ્ઞાભાઈ દેસાઈ
નવજીવન મુદ્રણાલય, કાળુપુર, અમદાવાદ

ગુજરાત વિધાપીઠ ગ્રંથાલય
અમદાવાદ
ગુજરાતી કૌપીરાઈટ-સંગ્રહ
૨૬૦૦૮
આવૃત્તિ પહેલી : પ્રત ૨,૦૦૦

અનુક્રમશિકા

પ્રસ્તાવના	૭
ભાષા વિષે નોંધ	૧૧
ફિલિપાઈન બેટા	૧૬
મૂળ લેખકનો ખુલાસો	૨૩
૧. કારિટા	૩
૨. અલાગણું આવડું	૧૭
૩. ચિંતાકારી ચાઠાં	૨૭
૪. ઉકરડાનો કચરો !	૩૫
૫. લડીને કે પડીને	૪૬
૬. ન્યૂયોર્કની તૈયારી	૫૫
૭. એકાંતવાસ	૬૩
૮. સ્ટીમર પર	૭૫
૯. બાળસાથી	૮૨
૧૦. કુલિયતને રસ્તે	૮૯
૧૧. નવે ઘેર	૧૦૦
૧૨. વિષાદના ખાડામાં	૧૧૨
૧૩. સાંચીની મુલાકાતે	૧૨૧
૧૪. ભૂરો ફૂલરો	૧૨૮
૧૫. બોબ સેલર્સ	૧૪૧
૧૬. ફરજિયાત બેકારી	૧૪૮
૧૭. ફૂકડાલડાઈ	૧૫૩
૧૮. કારિટા આવી !	૧૬૩
૧૯. સંતતિનિયમન વિં સંયમ	૧૭૦
૨૦. ઈ. સ. ૧૯૧૭	૧૭૮
૨૧. 'યુદ્ધવિરામ'	૧૮૫
૨૨. લિયોનર્ડ વૂડ	૧૯૮
૨૩. ઠામારાઈ	૨૦૫
૨૪. ચોલમોગરાની કથા	૨૧૬

૨૫. નવમું અચ્યુત	૨૨૬
૨૬. કોઠવિજ્ઞાન	૨૩૦
૨૭. પરચૂરણ	૨૪૩
૨૮. કોઠીઓનો અળવો	૨૪૬
૨૯. લગ્ન સમારંભ	૨૫૮
૩૦. વાવઝોડું	૨૭૫
૩૧. વહાણો મારો દેશ !	૨૮૧
૩૨. અલ્વિદા, કુલિયન !	૨૮૬
૩૩. 'હું ઘેર ભડું છું — ઘેર ભડું છું'	૨૯૯
૩૪. દક્ષિણ અમેરિકાના એક છાપામાંથી ઉતારો	૩૦૩
લેખકની પૂર્તિ	૩૦૪
મહારાગ વિષે સામાન્ય રીતે પુછાતા કેટલાક સવાલો	૩૦૬
મનન	૩૧૨

પ્રસ્તાવના

સમર્થ કલાકૃતિ તરીકે જગજ્ઞીશીએ ચડેલી હોય, છતાં કોઈ નવલકથાનો અનુવાદ કરવા અમે પ્રેરાઈશું કે કેમ એ વિષે અમને શંકા છે. છતાં આ નવલકથાનું ભાષાંતર કરવા અમે તૈયાર થયા. માટે દૂકામાં એનું કારણ જણાવવું જોઈએ.

એક રીતે જોઈએ તો આ નવલકથામાં કોઈ પણ સફળ નવલકથામાં જોઈતાં બધાં તત્ત્વો છે : અમેરિકા અને પ્રખ્યાત ફિલિપાઈન ટાપુઓ વચ્ચે આ નવલકથા વહેંચાયેલી છે. અમેરિકા અને ફિલિપાઈન વચ્ચેનો સંબંધ, એ ટાપુઓના રહીશોની રહેણીકરણી, એ બે અસમાન પ્રજાઓ વચ્ચેનો રાજકીય સંબંધ વગેરે અનેક આકર્ષક ઐતિહાસિક વિષયો એમાં છે. બેત્રણ પ્રણયપ્રસંગ, બહાદુરીના કેટલાક દાખલાઓ, ઉત્તમ નિધાના નમૂનાઓ, રમૂજ પમાડનારાં સંભાષણો, ઉણુ પ્રદેશની સમૃદ્ધ વનશ્રીનાં વર્ણનો વગેરે રસિક તત્ત્વો પણ આમાં દૃષ્ટી વેરેલાં છે. મૂળે આ વાર્તા ચિત્રપટની દૃષ્ટિએ વિચારાઈ હોય એવી શંકા આવે છે.

છતાં, બીજી રીતે જોઈએ તો એમાં સમર્થ નવલકથાની કોઈ ભારે વસ્તુસંકલના નથી. એનું એકમાત્ર પ્રયોજન કુદરોગ જેવી અસાધારણ આપત્તિમાંથી ધીરજ અને પુરુષાર્થ દાખવનારા એક જીવનવીરની કહાણી કહેવાનું જ છે.

પ્રથમ વેલોર સેન્ટ્રલ જેલમાં અને પાછળથી સીવની જેલમાં આ ચોપડી મૂળ અંગ્રેજીમાં અમારામાંના ધણુકે વાંચી, અને ધણુખરા

ઉપર તેની સમભાવ જગાડવાની અસાધારણ શક્તિનો પ્રભાવ પડ્યો. ઘણાખરાને તે રોચક તેમ જ મહત્ત્વની લાગી. આમાં રોગીઓ પ્રત્યે દયા પેદા કરવાનો પ્રયત્ન નથી, પણ કોઠીઓ પણ આપણા જેવા જ માણસ છે, અને મનુષ્ય તરીકે ખીજા મનુષ્યોના સહકાર, સમભાવ અને આદરના અધિકારી છે એ આમાં સ્વાભાવિક રીતે સિદ્ધ કરેલું છે. ભાવનાશીલ તથા નાબુક મનના માણસોને કોઠ અસ્વસ્થ કરી મૂકે છે કે ચીતરી ચડાવે છે. છતાં, આ ચોપડીમાં કોઈને ચીતરી ચડે, વિહ્વલ કરી મૂકે, કે ચિત્ત મલૂલ થાય એવું લાગશે નહીં. ઊલટું, એક વીરગાથા વાંચ્યાની પ્રસન્નતા લાગશે.

આ ચોપડીનો આપણી ભાષાઓમાં અનુવાદ થવો જોઈએ એમ અમને બંનેને સ્વતંત્રપણે લાગ્યું. પહેલાં બહારના કોઈ મિત્રને તેવી સૂચના કરવાનો વિચાર થયો. પણ પાછળથી વિચાર્યું કે અમારી પાસે પડેલી ફરજિયાત નવરાશનો અમારે જ એ કામમાં ઉપયોગ કરી લેવો. આમ અમે આને ગુજરાતીમાં ઉતારવાનું નક્કી કર્યું.* અનુવાદકળામાં અને શબ્દો ઘડવામાં અમને બંનેને રસ હોવાથી આ અનુવાદ કરતાં અમને એકખીજાનો જે બૌદ્ધિક કે સાહિત્યિક સહવાસ મળ્યો તે બંનેને માટે આ બંદીવાસનું એક આનંદપ્રદ પ્રકરણ નીવડ્યું; અને તે અમારું મહેનતાણું અમને પહેલાંથી જ મળી ગયું છે.

આ નવલકથાને ભાષા સિવાય કોઈ ખીજા પ્રકારનો દેશી પહેરવેશ આપ્યા વગર એના વિદેશી ચોકઠામાં જ આપવાનું અમે ઠરાવ્યું. એને દેશી વેશ આપવા જતાં, તે એક સત્ય વૃત્તાંત છે એમ ન જ કહી શકાત. વળી, આપણા રસો હવે વિવિધ અને ઊંડા થયા છે. દુનિયાના તમામ દેશોની સ્થિતિ જાણવા વિષે આપણામાં ઓછીવત્તી ઉત્સુકતા જાગી છે. દેશ દેશાન્તરની વાતો અને વિગતો, તેમનો ઇતિહાસ તથા તેમના પ્રશ્નો જેવા ને તેવા જ જાણવાનો આપણામાં રસ પેદા થયો છે.

* આ અનાયાસે જ ઠીક થયું લાગે છે. કારણ કે હાલમાં મૂળ પુસ્તક બજારમાં મળતું જ નથી એમ જણાય છે.

તેમાંયે ફિલિપાઈન બેટો વર્તમાન મહાયુદ્ધમાં અમેરિકા-જાપાન વચ્ચે મહત્વનું રણાંગણ બનેલું છે, અને આ પુસ્તકનો મોટો અંશ તે બેટોને લગતો જ છે. આથી આ નવલકથામાં કેવળ ભાષાને જ ગુજરાતી વેશ આપી, — અને જરૂર લાગી ત્યાં તેમાંયે અંગ્રેજી શબ્દોને પણ રહેવા દઈ, — ત્યાંના લોકોના રિવાજો, શિષ્ટાચારો વગેરે બધું જેવું ને તેવું જ રાખ્યું છે. આમ કરવાથી ચિત્ર પ્રામાણિક થાય છે, અને ભાષાના સ્વભાવ ઉપર અત્યાચાર ન થયો હોય તો આપણી ભાષાની શક્તિ પણ ખીલે છે. આ બાબત અમે એક આદિ નોંધમાં વિગતવાર રજૂ કરી છે. મૂળ વસ્તુને માત્ર એકબે જગ્યાએ જ અમે કંઈક ટૂંકાવી છે.

ફિલિપાઈન ટાપુઓ પર અમેરિકાનું રાજ થયું તે પહેલાં ત્યાં સ્પેન દેશનું રાજ્ય હતું. ફિલિપાઈનો એ રાજ્યથી અસંતુષ્ટ હતા, અને પ્રજામાં કેટલાંક ક્રાંતિકારી દળો પણ હતાં. તેટલામાં અમેરિકા અને સ્પેન વચ્ચે લડાઈ જાગી, અને અમેરિકાએ ફિલિપાઈન બેટો પર ચડાઈ કરી. અને સ્પેનને હરાવી બેટો પર કબજો કર્યો. તે ચડાઈને કેટલાક ફિલિપાઈન દેશલક્ષ્ણોએ મદદ પણ કરી. તે માનતા હતા કે પરગણુ અમેરિકાનો ફિલિપાઈન બેટોને સ્પેનના બુલમમાંથી છોડાવી ચાલ્યા જશે. પણ અમેરિકાએ ફિલિપિન પ્રજાને ‘સ્વરાજ માટે લાયક’ બનાવવાનો ભાર પોતાને માથે લીધો, અને ‘ક્રમશઃ સ્વરાજ’ આપવાનું હરાવ્યું. એ સ્વરાજ દાન કટકે કટકે અપાતું હતું, તેટલામાં હમણાંની લડાઈ જાગી, ને જાપાને એ ટાપુઓ પર કબજો કરી અમેરિકાનો ભાર પોતાને માથે ઉપાડી લીધો. હવે ફિલિપાઈનોને સ્વરાજ માટે લાયક બનાવવાની તાલીમ કેણે આપવી તે બાબત અમેરિકા અને જાપાન વચ્ચે સખત હરીફાઈ ચાલી રહી છે, અને છેવટનું પરિણામ શું આવશે તે કહી શકાતું નથી. દરમ્યાનમાં, આ નવલકથામાં વર્ણવેલાં આદર્શો કુદાલયો બિખરી ગયાં હોય એવોયે સંભવ છે. સ્પેન અને અમેરિકા વચ્ચે જે યુદ્ધ થયું તેના ઇતિહાસ ન જાણીએ, તોયે આ નવલકથા સમજવામાં મુશ્કેલી નહીં આવે, છતાં જિજ્ઞાસુ વાચકના લાભ માટે આ બેટોનાં ટૂંક-ઇતિહાસ-ભૂગોળ એક ખીણ આદિનોંધમાં આપ્યાં છે.

આ નવલકથાને અંગે જે ચર્ચા કે વિવેચન કરવા લાયક છે તે પ્રસ્તાવનામાં ન આપતાં કથાને અતે મનન રૂપે લખ્યાં છે. વચ્ચે વચ્ચે જ્યાં ટીપો આવે છે તે બધી મૂળ લેખકની નહીં, પણ અમારી જ છે.

સીવની જેલ,
આગસ્ટ ૧૯૪૪

કાકા કાલેલકર
કિશોરલાલ ધૃ. મશાવાળા

તા. ક.—ઉપરનું લખાણે બે વર્ષથી વધુ થઈ ગયાં. દરમ્યાનમાં લડાઈ પૂરી થઈ, ફિલિપાઈન બેટો પાછા અમેરિકાના તાબામાં આવ્યા, અને તેમણે છેલ્લી ૪થી જુલાઈને દિવસે ફિલિપાઈન બેટોની એક સ્વતંત્ર રાજ્ય તરીકે જાહેરાત કરી છે, એ વાત વાચક ધ્યાનમાં રાખે.

આ અનુવાદ છાપવા માટે મૂળ પુસ્તકના લેખક મિ. પેરી બરજેસ, જે અમેરિકન લેખિકા ફ્રાન્કિન્ડેશનના પ્રમુખ છે, તેમણે ઉદ્ધારતાથી પરવાનગી આપવા માટે તેમનો આભાર માનીએ છીએ. આ પુસ્તકની બચત મહારોગાનિવારણના કામોમાં જ વાપરવાનો સંકલ્પ છે.

રેડિયા બારસ, ૧૯૪૬

કે.કે. કે.કે.
કે.કે. કે.કે.

ભાષા વિષે નોંધ

જોડણી

ગુજરાતી કે પરદેશી શબ્દોની જોડણી બાબતમાં અમે નીચેના નિયમે વરત્યા છીએ :

૧. ગુજરાતીમાં નહિ - નહીં બંને રૂપો શુદ્ધ મનાયેલાં છે. સાધારણુ ટેવ 'નહિ'ની છે. પણ હિંદી તથા મરાઠીમાં અનુક્રમે 'નહીં' અને 'નાહીં' જ લખાય છે. આથી, ત્રણે ભાષાઓમાં સરખાપણું લાવવા અમે હવેથી 'નહીં' લખવાનું શરૂ કર્યું છે.

૨. ગુજરાતી લેખનપદ્ધતિમાં અકારાન્ત વ્યંજન હોય કે લખાય તોયે અનેક શબ્દો હલન્તની જેમ ઉચ્ચારાય છે. અકારનો સ્પષ્ટ ઉચ્ચાર ક્યાં કરવો અને ક્યાં ન કરવો તે રીતથી જણાય અથવા એવો શબ્દકોષ હોય તો તેની મદદથી જણાય. અમે એને અનુસરી ગોટાળો થવાનો સંભવ ન હોય ત્યાં ગુજરાતી તેમ જ વિદેશી શબ્દોની જોડણીમાં બનતાં સુધી જોડાક્ષરો ટાળી, અકારાન્ત વ્યંજનો રાખ્યા છે. આ રીત ખાસ કરી અકારવાળા શબ્દોને લાગુ પાડી છે. દા. ત. અંગરેજ, કબરસ્તાન, કંટરાકટ, કાન્કિરદી, ગરજ્યો, તાડપતરી, દરદી, વરતે, આ બધામાં 'ર' આગલા કે પાછલા વ્યંજન જોડે જોડાક્ષરની જેમ ઉચ્ચારાય છે. આ જ પ્રમાણે 'પેન્શન' નહીં, પણ 'પેનશન' લખ્યું છે. એવા બીજા પણ કેટલાક શબ્દો છે.

૩. Jane, cake, base, spain, train જેવા અંગરેજ શબ્દોમાંથી કેટલાક જે રૂઢ થઈ ગયા છે, તેની ગુજરાતી જોડણી ટ્રેન, સ્પેન, કેક વગેરે લખવાની રીત છે, અને તેના ઉચ્ચાર પણ તેમ લખાતા ગુજરાતી શબ્દો જેવા જ થઈ ગયા છે. છતાં તે જ શબ્દોનો અંગરેજ વાંચતાં અંગરેજ ઉચ્ચાર કરીએ છીએ. સામાન્ય લેખનમાં એક માત્રાની જોડણી ભલે થાય. પણ શબ્દકોશમાં તેનો સાચો ઉચ્ચાર બતાવવાની રીત હોવી જોઈએ. એ શબ્દોને જેઈન, ટ્રેઈન ઇ. લખવાથી

પણ ગોટાળો થાય. અમે તેને માટે જૅન, ટૅન, સ્પૅન એવી પદ્ધતિ સૂચવી છે, અને નમૂનાદાખલ આ પુસ્તકમાં તેને અનુસર્યા છીએ. અમે એમ સૂચવવા નથી ઇચ્છતા કે સામાન્ય લેખનમાં આવી ઝીણવટ ઉમેરવી જ જોઈએ. આવા દશેક શબ્દો આ પુસ્તકમાં આવે છે.

૪. એ જ રીતે share, square, pair વગેરે શબ્દોની જોડણી શેર, સ્કવેર, પેર કરીએ, કે શેર સ્કવેર, પેર કરીએ, બંને રીતે ગોટાળો થાય છે. એનો એકાર bay જેવો પણ નથી અને bat જેવો પણ નથી. અમે તે દેખાડવા એવા શબ્દોની જોડણી શે'ર, સ્કવે'ર કરી છે. 'ચિહ્ન હસ્ત અકાર દર્શક છે. આવા શબ્દો બહુ થોડા જ છે. આ પુસ્તકમાં ઘણું કરીને બે જ આવે છે.

૫. જ્યાં ખાસ કારણ ન હોય, ત્યાં અમે સામાન્ય રીતે 'એ'ને બદલે 'આ'નું ઉચ્ચારણ ગુજરાતીમાં રાખ્યું છે. દા. ત. આગરામોન્ટ, આગ્વિનાલ્ડો, આગ્વિલાર, કાલકાન, કાવાઈટ, કોલોરાડો, રાવિનો, સાંચો, સામ, ઇ.

૬. આ પુસ્તકમાં ઘણાં સ્પેનિશ નામો અને શબ્દો આવે છે. તેના સાચા ઉચ્ચાર મેળવવા અમે એક સ્પેનિશ ભાષા જાણનાર બહેનની મદદ મેળવી છે. છતાં, એની સચ્ચાઈ વિષે દરેક જગ્યાએ ખાતરી નથી. એક શબ્દ વિષે ખાસ લખવાનું છે. Juanનો ઉચ્ચાર અમે જુઆન (=જોન) કર્યો છે. પણ અમને એમ કહેવામાં આવ્યું છે કે સ્પેનિશ ભાષામાં juનો ઉચ્ચાર ખ થાય છે, એટલે ખ્યાન. તે જ પ્રમાણે jનો ઉચ્ચાર અગ્રેજી સિવાય યુરોપની ઘણીખરી ભાષાઓમાં 'ય' થાય છે. એટલે Jacildોનો ઉચ્ચાર 'યાસિલ્ડો' હોવા સંભવ છે. પણ ખાતરી લાયક માહિતીને અભાવે અમે અંગ્રેજી રૂઢિને અનુસર્યા છીએ. રોમન લિપિની એ વિચિત્રતા છે કે એક જ અક્ષરના જુદા જુદા દેશોમાં તેમ જ એક જ ભાષામાંયે જુદા જુદા કે અનેક ઉચ્ચારો થાય છે. દા. ત. of નો ઉચ્ચાર ઓફ અને vonનો ઉચ્ચાર ફોન્ ! આમાં અમે સામાન્ય રીતે અંગ્રેજી રૂઢિને અનુસર્યા છીએ. કેટલીક જગ્યાએ cનો ઉચ્ચાર ચ કે સ થતો હશે, અમે ક બતાવ્યો હોય એ સંભવ છે. સ્પેનિશ ભાષામાં cનો ઉચ્ચાર પણ છે.

દા. ત. Malacananનો ઉચ્ચાર માલાકાનાન થાય; પણ ઉચ્ચારની સરળતા માટે અમે માલાકાંયાન કર્યો છે. પણ Sanchoને સાંચો લખીએ તો તે અર્ધાનુનાસિક લાગવા સંભવ હોવાથી અમે શરૂઆતમાં સાંચો જ લખ્યું છે, અને પાછળથી એ ઉચ્ચાર ધ્યાનમાં રહ્યો હશે એમ માની સાંચો કર્યું છે. અહીં સંસ્કૃત યુક્તાક્ષરના ઉચ્ચારણના નિયમ મુજબ સાંચોના ઉચ્ચારમાં 'સાં' ઉપર ભાર મૂકવો જોઈએ.

અંગરેજી અને પરદેશી શબ્દો

પુસ્તકમાં અમે કેટલાક અંગરેજી તથા બીજા પરદેશી શબ્દોને જેમના તેમ રાખ્યા છે, કેટલાકને માટે દેશી શબ્દો વાપર્યા છે, અને કેટલાકના દેશી શબ્દો રાખ્યા છતાં અંગરેજીનોયે વિકલ્પે ઉપયોગ કર્યો છે. ધણા શબ્દો તો સામાન્ય બોલચાલમાં એટલા રૂઠ થઈ ગયા છે કે તેને માટે દેશી શબ્દ યોજવા કે વાપરવાનો આગ્રહ રાખવો વિચિત્રતા જ ગણાય. આમાં અમેરિકન, સ્પેનિશ જેવા પરદેશી પ્રત્યયો લગાડેલા શબ્દોનો પણ સમાવેશ થાય છે. કેટલાક રૂઠ નથી છતાં નવા યુગરાતી કરતાં અંગરેજી જ વધારે સહેલો અને રૂઠ થવા લાયક હોવાથી દેશી શબ્દની યોજના થોડીક ભાષાની કસરત લાગવાનો જ સંભવ છે. છતાં એવી થોડીક કસરત કરી પણ છે. આ પુસ્તકમાં આવેલા અઘા અંગરેજી અને પરદેશી શબ્દોની સંખ્યા લગભગ ૧૪૦ જેટલી થવા જાય છે. પણ એનો મોટો ભાગ તો ધણો પ્રચલિત જ છે. જેમ કે, મોટર, સ્ટીમર, ટ્રેન, બોટ, સ્ટેશન, ડેક, ગવરનર, જનરલ, મેજર, મેયર, ડોક્ટર વગેરે. કેટલાક ઓછા પ્રચલિત શબ્દોની યાદી નીચે આપી છે:

આલ્કોહોલ (દારૂ, સ્પિરિટ), આરમાર, ઈન્દ્રા-મરકચૂલર (માંસમાં), એસિડફ્રાસ્ટ (તેજાબખમ), એનિલાઈન, ઓ. કે. (બરાબર, સરસ), એવરટાઈમ (વધારે વખત), ઓરકિડ (ફૂલરો, વાંદો), કેપ્શ્યૂલ (ડાબી ગોળી), ક્વોરંટીન (સૂતક, -બંધર, -નીરખા), કારાબાઉ (એક જાતની ભેંસ?), કોગન (હાથિયું ધાસ), જેક્કો (એક જાતનો સરડો), ટામારાઉ, ટામારુ (એક જાતનું જંગલી ગાય જેવું પ્રાણી), ટિએન્ડા (ધરેણું), ટી. બી. (ક્ષય), ટૂઆ (તાડી), નેંગેટિવ (જંતુમુક્ત), પામબીચ, પોચ (ઓટલો), પોઈનસેટિયા (તાંબાપાન, તામ્રપણી),

ફાધર (પાદરી), ફાયરબ્રૂક (આગરોક), ફેન્જિપાનિ (ચમેલી), ફિલિપિન (ફિલિપાઈન્સનો વતની), ઐઝબેલ (એક રમન), મેથિલિન-બ્લૂ, મેપલ, મોડેલ (આઆરપ), રી-એક્શન (વિ-પરિણામ, તીવ્રવેદના) રેફરીજરેટર (હારપેટી), લોકેટ, લોન (હરિયાણુ, ધાસચોગાન), વોટરવર્ક્સ (પાણીખાનું), શૅકહેન્ડ, સામકાકા (અમેરિકા), સિસ્ટર (નર્સ), હરિકેન (વાવાઝેડું, તોફાન). -લેમ્પ (પવનટક ફાનસ) સેન્ડવિચ (પૂરણ રોટી) હિડનોકાર્પસ (ચોલમોગરો) વગેરે.

નવા શબ્દો અને પ્રયોગો

અંગરેજી અથવા પરદેશી શબ્દો કે રૂઢિપ્રયોગોને માટે અથવા સ્વતંત્ર રીતે અમે યોજેલા નવા શબ્દો અથવા ઓળખ પ્રાપ્તતા શબ્દો તથા નવા પ્રયોગોની યાદી નીચે આપી છે :

અંગલૂજી (sponge), અલ્વિદા (good-bye), અસાગણો (insensitive), અસૂઝ (perplexion), અહંભાર (self-consciousness), આંખજીભો (જેની આંખો તેના ભાવને સમજાવતી હોય તેવો), આગરોક (ફાયરબ્રૂક), આદતજૂની, કાચી મુક્તિ (પેરોલ), કર્મચારી, કામદાર (staff), કામમાજ (rough and ready), ફૂકરાણ (ફૂકડાનો ઘોંઘાટ), ખંડ (વોર્ડ). ખમતલ (ખમી શકનારું), ગવાક્ષ, ગોખચારી (સ્ટીમરની નાની ચારી), ઘડણુશક્તિ (drafting skill), ઘરવેલી (ભુવનવલ્લરી)-(air-plant), ધાસચોગાન, હરિયાણુ, (lawn), ચાલીપુત્ર, ચોરછુટ્ટી (ગાખચી escapade), જાપામાર લડાઈ (guerilla warfare), જંતુમુક્ત (નેગેટિવ), જંતુશુદ્ધ (disinfected), જાણુપ (feeling), જોડખંડ (જે ઓરડાને જોડનારી નાનકડી ચાલ જેવો ઓરડો), ટેવવણી (અભ્યાસ, પ્રેક્ટિસ), હારપેટી (રેફરીજરેટર), ઠેકડીચિત્ર (કાર્ટૂન), ડરાખુ (scared), ડબ્બી ગોળી (capsule), ઢાળડો (ઢાળના જેવો દાદર), તરામણું (swimming bath), (કાઢનો) તીવ્ર હુમલો (leper reaction), તૂતકભર, તેજાખખમ (acid-fast), દીવાધર (સ્ટેન્ડ), ધંધાનજરી, નિગરાણી (observation), નિશ્ચેપ (non-infectious), નીરખ-સૂતક (quarantine), પશુધંદાકતર

(પશુનો દાકતર), પાટિયાસીડી (સ્ટીમર પર ચઢવા-ઊતરવાનું પાટિયું, gangplank), પાણુડૂખી (સખમરીન), પાણીખાનું (વોટરવર્ક્સ), પૂરગરમ (ગરમાગરમ), પૂરણ રોટી (સેન્ડવિચ), ફુવારાનળ (spray-bath), ફૂલરો (ઑરકિડ), બહુરૂપી-ભૂંગળી (કલાર્થ ડોસ્કોપ), બાબારૂપ (મોડેલ), 'ભયંકર' ભહું, ભાલાવાડ (picket-fence), ભાંગ (જે હાર વચ્ચેથી જવાની જગ્યા aisle), ભુવનવદ્ધરી (ધરવેલી air-plant), મંગળપ્રભાત (ગૂડમોરનિંગ), મટાડ (recovery), મનગમ (મનને ગમનારું), મલમત (dressing), મુંડમાળ (ખોપરીઓની માળા પહેરનારા), યુદ્ધવિરામ (armistice), વાડવચ (વાડને વચ્ચે રાખીને), વાતસાથી, વાહવું (વાહન થવું), વિચારગંભીર (serious thinker), વિ-પરિણામ (reaction), વેગીરોગ (epidemic, રોગનું જોરમાં ફાટવું), વંશાચ્ચી (epidemiologist), લાભકાળો (ડિવિડંડ), શિવરાત્રી (ગૂડનાઈટ), સંધ્યાવંદન (ગૂડ ઇવિનિંગ), સગગાવણી (લાઈટર), સિસોડવું (સિસોટી વગાડવી), સુરેખ (splendidly lined). (ધંધો) સૂંધવો (ધંધો અજમાવી જોવો), સૂતક, -વંધર (ક્યોરંટીન તથા તેની જગ્યા), સોનાચાંદ (સુવર્ણચંદ્રક), હરિયાણુ (ધાસયોગાન, લોન), હલટાવવું (થોભવા હુકમ કરવો), હવાખારી (વેન્ટિલેટર), 'હાડતોડ' તાવ (bonebreaking fever), હૈયા-ઉકલત (instinct, intuition).

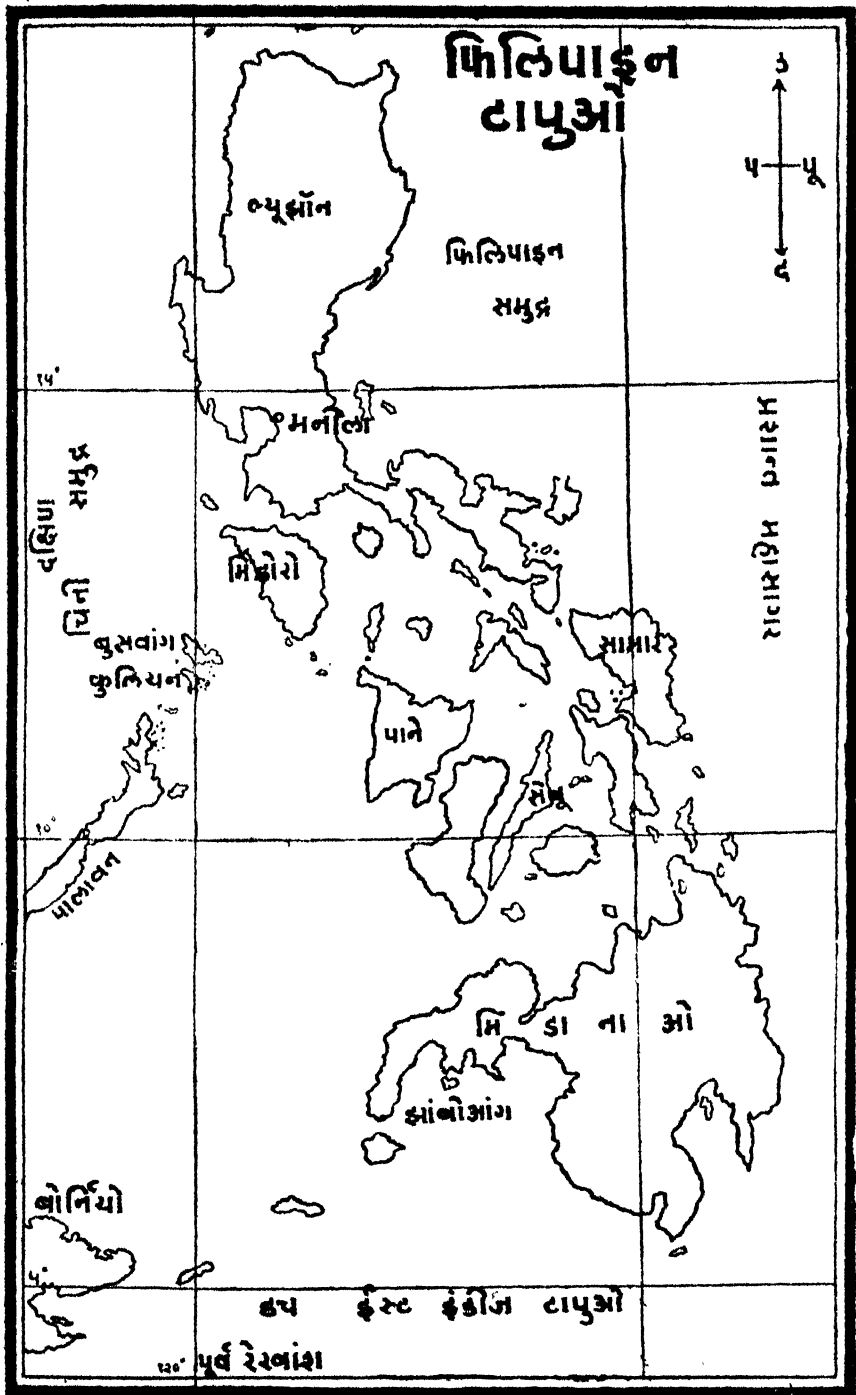
ફિલિપાઈન બેટા

છેલ્લી મોટી લડાઈમાં ફિલિપાઈન બેટાનું નામ સારી પેઠે પ્રસિદ્ધિમાં આવ્યું હતું. જાપાને શરૂઆતમાં જે દેશો ઝપાટાબંધ હતી લીધા, તેમાં આ બેટાનો પણ સમાવેશ થતો હતો. જાપાનની હારને પરિણામે એ દેશો પાછા યુ. સ્ટે.ના હાથમાં આવ્યા, અને હમણાં જ ૪થી જુલાઈ ૧૯૪૬ (યુ. સ્ટે.ના સ્વાતંત્ર્યદિન)ને દિવસે યુ. સ્ટે.એ ફિલિપાઈન બેટાની સંપૂર્ણ સ્વતંત્રતા જાહેર કરી એ જાણીતી વાત છે.

આ બેટા એશિયાના પૂર્વ કિનારાથી લગભગ ૫૦૦ માઈલ દૂર દક્ષિણ ચીની સમુદ્રમાં આવેલા છે. તેમની કુલ સંખ્યા લગભગ ૩૧૫૦ જેટલી છે; પણ તે પૈકી ૧૧ બેટા જ મોટા છે, અને વાસેક મધ્યમ છે. બાકીનામાંથી ૨૭૭૫ તો એક ચોરસ માઈલથીયે ઓછા ક્ષેત્રફળવાળા છે. બેટાનું કુલ ક્ષેત્રફળ એક લાખ પંદર હજાર ચોરસમાઈલ (એટલે મુંબઈ ઇલાકા કરતાં કાંઈક ઓછું) અને તે પૈકી ૧૧ બેટાનું એક લાખ ચો. માઈલથી વધારે છે. એટલે ૯૨ ટકા જેટલી જમીન આ ૧૧ બેટામાં આવી જાય છે.

આ વાર્તાના વર્ણનમાં આવેલો કોલિસ્તાનનો બેટ — કુલિયન — વીસ મધ્યમ બેટામાંનો છે. નકશાઓના સામાન્ય પુસ્તકોમાં તે ભાગ્યે જ બતાવેલો જણાશે. શાળાઓના બીંતે ટંગાડવાના એશિયાના મોટા નકશામાં કદાચ મળી આવે. એનું સ્થાન મિન્ડોરોના નૈર્ઝત્ય ખૂણામાં આવેલા બુસુવાંગા બેટથી શરૂ થઈ, અને નૈર્ઝત્ય દિશામાં લંબાયેલી પાલાવાન અથવા પેરેગુઆ બેટા નામની દ્વીપમાળામાં છે. અત્રે તે બુસુવાંગાની દક્ષિણે બીજો જ બેટ છે.

ભૂગોળની પરિભાષામાં ફિલિપાઈન્સ બેટા ઉત્તરરેખા ૪°-૪૦' તથા ૨૧°૧૦' અને પૂર્વ રેખા ૧૧૬°૪૦' અને ૧૨૬°૩૪' વચ્ચે છે. આનો અર્થ એ કે તે ઉષ્ણકટિબંધમાં છે, અને મુંબઈથી કન્યાકુમારીનો

પ્રદેશ ભૂગોળના જે ઉત્તરપટ્ટા પર આવેલો છે, લગભગ તે જ પટ્ટા પર આ બેટો લંબાઈમાં આવેલા છે. અને પહોળાઈમાં મુંબઈથી જગન્નાથપુરી જેટલા ભાગમાં ફેલાયેલા છે. એટલે એક રીતે સમગ્ર દક્ષિણ હિંદુસ્તાન જેટલો પ્રદેશ આ સીમાઓમાં આવે. પણ દક્ષિણ હિંદુસ્તાનનો એટલો ભાગ તો જમીનથી ભરેલો છે, જ્યારે આ ભાગ તો લાંબા અને સાંકડા બેટોથી જ ભર્યો છે, તથા ઘણો મોટો ભાગ સમુદ્ર જ છે. છતાં હવાપાણીની દૃષ્ટિએ દક્ષિણ હિંદુસ્તાન, અને બરમા તથા બીજા પૂર્વના પ્રદેશો તથા ફિલિપાઈન્સ વચ્ચે ઘણી સમાનતા છે.

લગભગ એકસરખી ગરમી, ખૂબ ભેજ, વરસાદ અને પ્રચંડ તોફાનો (ટાઈફૂન, વાવાઝોડાં) ફિલિપાઈન બેટોની આબોહવાનાં મુખ્ય લક્ષણો છે. કોઈ કોઈ જગ્યાએ શિયાળામાં ખૂબ ઠાંડ પડે છે ખરી. પણ તેનું કારણ સ્થાનની ઊંચાઈ છે. ભૂતળની અને પહાડોની રચના પરથી એવું અનુમાન થાય છે કે પ્રાચીન કાળમાં એ બધા બેટો આનામની પર્વતમાળાનો ભાગ હશે, અને કોઈ પ્રચંડ ભૂકંપને પરિણામે એના નીચલા ભાગો પાણી તળે ડૂબી ગયા હશે, અને બહુ ઊંચા ભાગો જ બેટોના રૂપમાં રહી ગયા હશે. સમગ્ર બેટોમાં મળી બાર જગતા જવાળામુખીઓ છે. એ વારંવાર ફાટતા નથી, પણ ધરતીકંપો તો વારંવાર થાય છે.

કારાબાઉ (લેંસ જેવું એક નાનું પ્રાણી) અને ટામારુ (વગડાઉ ગાય જેવું પણ રાત્રી ફુક્કર જેવું લયંકર અને જબરદસ્ત પ્રાણી) એ બેને બાદ કરીએ તો આંચળવાળાં મોટાં પ્રાણીઓની ફિલિપાઈનમાં નજીવી હસ્ટી છે. આ બે પ્રાણીઓ પણ કયાંક કયાંક જ છે. ટામારુને પાળી શકાતું નથી. બીજાં આંચળવાળાં પ્રાણીઓની પણ બહુ મોટી સંખ્યા કે વિવિધતા નથી. પણ ચિત્રવિચિત્ર પ્રકારનાં પક્ષીઓ ફિલિપાઈનની વિશેષતા કહી શકાય. ૧૯૦૬ સુધીમાં લગભગ સાતસો જાતનાં પક્ષીઓ નોંધાયાં હતાં, અને તેનો લગભગ અર્ધો ભાગ તો કેવળ આ બેટોમાં જ મળી આવનારાં છે.

બેટોની વનસ્પતિ પણ તરેહવાર અને ભરપૂર છે. આ પુસ્તકમાં ફિલિપાઈન્સના સૃષ્ટિસૌંદર્યનું સારું વર્ણન જોવામાં આવશે.

પ્રગ્ન — સમગ્ર બેટોની કુલ વસ્તી ૧૯૦૩માં ૭૬ લાખ ઉપર નોંધાઈ હતી. જેમ અંદાજ લાખમાં આપણે ૪૦ કરોડ કહેવાઈએ છીએ, તેમ તે આજે એક કરોડની કહી શકાય. એટલે કહો કે ગુજરાત જેટલી. એનો લગભગ ૯૯ ટકા ભાગ મલાયા વંશનો એટલે ધડિવણો છે. લગભગ ૫૦ હજાર ચીની વંશનો એટલે પીતવણો છે; ૨૦-૨૫ હજાર હાશી અથવા શ્યામવણો છે, અને બાકીનો શુદ્ધ ગોરા કે ગોરા-અગોરાનો સંકર છે. હાશીવંશીઓનો મોટો ભાગ ત્યાંની આદિવાસી પ્રગ્ન મનાય છે. તેમની સ્થિતિ પણ અહીંના આદિવાસીઓના જેવી જ પછાત છે, અને ધીમે ધીમે નાબૂદ થતી જાય છે.

પ્રગ્નનો ધણો મોટો ભાગ — લગભગ ૯૦ ટકા — ખ્રિસ્તી બનેલો છે. તેમનામાં સાત ભાષાઓ છે, તે પૈકી વિસાયાન, ટાગાલોગ અને ઇલોકાનો મુખ્ય છે. તેમાંથી સૌથી મદત્તવની ભાષા વિસાયાન છે. સ્પેનને આ દેશ સાંપડ્યો, તે પહેલાં વિસાયાન ભાષા બોલનારી પ્રગ્ન સૌથી વધારે સમૃદ્ધ અને સંસ્કારી હતી. પણ ૯વે ટાગાલોગ પ્રગ્ન આગળ વધી ગઈ છે, અને એ જ અગ્રેસર ગણાય છે. ભાષાશાસ્ત્રીઓના મન પ્રમાણે ‘ટાગાલોગ’નો ‘તેલુગુ’ સાથે ગાઢ સંબંધ હોવાનો સંભવ છે. એક પાદરી વિદ્વાને ટાગાલોગ ભાષામાં આવના તેલુગુ શબ્દોની યાદી પણ બહાર પાડી છે. મોટાં શહેર અને મોટા બેટોમાં ટાગાલોગ બોલનારાઓ જ આગળ પડતી પ્રગ્ન છે. પ્રગ્નનો કેટલોક ભાગ મુસલમાન પણ છે.

ટુંકો ઇતિહાસ — મેગેલાન નામના એક ફિરંગી (પોર્ટુગીઝ) પણ સ્પેનના રાજ્યમાં નોકરી કરનાર એક ખત્રાસીને ઈ. સ. ૧૫૨૧માં આ બેટોનો પત્તો લાગ્યો, તે પહેલાં યુરોપના લોકોને તેના અસ્તિત્વની જાણ નહોતી. એણે તેનું નામ સાન-લાઝારસનો દ્વીપસમૂહ પાડ્યું. પણ એ ઉપર સ્પેન અને પોર્ટુગલ બંને દેશો હક બતાવવા લાગ્યા. સ્પેને તેનું નામ ‘પશ્ચિમી બેટો’ પાડ્યું, અને પોર્ટુગલે ‘પૂર્વી બેટો’ પાડ્યું! બેયની પાછળ જીદાં જીદાં કારણો હતાં. સ્પેન અને પોર્ટુગલ

વચ્ચે એક બહુ જૂનો કરાર થયેલો હતો. તેમાં તે બંનેએ આખી દુનિયાને પોતાની વચ્ચે અમુક રીતે વહેંચી નાંખી હતી. તે કરારની રૂએ આ બેટો પોર્ટુગલના રાજ્યના પૂર્વ છેડા પર આવેલા હતા, તેથી તેને તેમણે ‘પૂર્વી બેટો’ કહ્યા. પણ સ્પેનની દૃષ્ટિએ તે બેટો તેમના ભાગના પશ્ચિમ છેડા પર આવેલા હતા. તેથી તેમણે તેવું નામ પાડ્યું. સન ૧૫૨૯માં એ બે દેશો વચ્ચે થયેલી એક સંધિની રૂએ આ બેટો સ્પેને પોર્ટુગલના હકમાં છોડી દીધા. પણ સ્પેને આ સંધિનો ભંગ કરી સન ૧૫૪૨થી ૧૫૭૨ના ગાળા દરમિયાન એક પછી એક બેટોનો કબજો કરી લીધો અને સ્પેનના રાજા બીજા ફિલિપનું નામ આ બેટો સાથે જોડી સ્પેનનું રાજ્ય સ્થાપ્યું. ત્યારથી આ ભૂમિ ફિલિપાઈન બેટોને નામે ઓળખાવા લાગી. ફિલિપાઈનની રાજધાની મનીલા, તથા સેબુ વગેરે શહેરો આ ત્રીસ વર્ષો દરમિયાન જ સ્થપાયાં.

સ્પેનિશ વિજેતા પોતાની સાથે કેટલાક ખ્રિસ્તી સાધુઓને લઈ ગયા હતા. એ સાધુઓએ ત્યાં ખ્રિસ્તી ધર્મનો અને સરકારે તંબાકુનો પ્રચાર કર્યો. અને બંનેએ મળી અનેક સારી સંસ્થાઓ સ્થાપી, તેમ જ બહોંઓ પણ ફેલાવી.

ઈ. સ. ૧૭૬૨માં સ્પેન અને ઈંગ્લંડ વચ્ચેની લડાઈમાં અંગ્રેજોએ આ બેટોને જીતી લીધા હતા. પણ ૧૭૬૪માં થયેલી સંધિને પરિણામે તે પાછા સ્પેનને સોંપી દેવામાં આવ્યા.

સ્પેનનો અમલ ત્યાંની પ્રજાના હિતમાં નહોતો એ સમજાવવાની જરૂર નથી. સ્પેનિશ અધિકારીઓ પર ફિલિપિન પ્રજાનો અંકુશ તો નહોતો જ, પણ સ્પેનિશ સરકાર તરફથી પણ લગભગ મનમાં આવે તેમ વર્તવા અને લૂંટવાનો પરવાનો હતો. અધિકારનાં મુખ્ય પદો લિલામથી ખરીદી શકાતાં, અને આટલે દૂર પૂછનાર-ગાછનાર કોણ હોય ? છતાં, આ કામમાં યુરોપમાં સ્પેનનું રાજ્ય બીજાં રાજ્યો કરતાં વિદ્યા અને કળામાં મોખરે હતું, તેથી તેનીયે કેટલીક પ્રસાદી પ્રજાને અવશ્ય મળી.

આની સાથે જ પ્રજામાંયે જાગૃતિ આવી, અને સન ૧૮૨૫ થી સ્વતંત્ર બનવાની ઇચ્છાનું બીજ વવાયું એમ કહી શકાય. પછી તો એક

પછી એક અનેક નેતાઓ અને શહીદો પાડ્યા. તે પૈકી સૌથી વધુ પૂજ્ય અનેલા વીર જોજિ રિઝાલ (૧૮૬૧થી ૧૮૯૬) નો થોડોક પરિચય આ પુસ્તકમાં આવી જાય છે. એ પોતે શાંતિમય ચળવળનો હિમાયતી હતો. પણ સ્વાતંત્ર્યવાદી હોવાથી ત્યાંની સરકાર તેમ જ પાદરીઓને ખૂંચતો હતો, અને ઈ. સ. ૧૮૯૨માં તેને સરકારે કેદ કર્યો, અને દમનનીતિ શરૂ કરી. આથી પ્રજાનો જીવાન વર્ગ છંછેડાયો અને તેમણે એન્ડ્રૂઝ બાનિકશિઓ નામના એક શાળા-માસ્તરની આગેવાની નીચે 'કાટિપુનાન' નામે એક ગુપ્ત બળવાખોર સંસ્થા સ્થાપી (૧૮૯૬), પણ એ સંસ્થાની યોજનાની સરકારને માહિતી મળી ગઈ, અને તેમણે ત્રણસોએક આગેવાનોને એકદમ ગિરફતાર કરી લીધા. તેને પરિણામે સમગ્ર બેટોમાં ભયંકર બળવો જાગી ઊઠ્યો. પહેલા પ્રકરણમાં જે એમિલિયો આગ્વિનાલ્ડોનું નામ આવે છે તે આ બળવાનો સરદાર હતો.

આ બળવો લગભગ સફળ થયો હતો. દમનથી બળવાને દાખી નહીં શકાય એમ વિચારી ગવર્નરે રિઝાલને છોડી મૂકવાનો યે હુકમ કર્યો. પણ દરમ્યાનમાં પાદરીઓના કાવાદાવાથી સુલેહ કરનાર ગવર્નરને પાછો બોલાવી લેવામાં આવ્યો, અને રિઝાલને ફરીથી પકડી દેહાન્ત દંડ કરવામાં આવ્યો (ડિસેમ્બર ૧૮૯૬).

નવો ગવર્નર બળવો દાખી દેવામાં કાંઈક સફળ થયો, પણ પૂરો નહીં. તેણે આગ્વિનાલ્ડો વગેરે દેશ છોડી ચીન ચાલ્યા જાય એ શરતે એક સુલેહ કરી. પણ સ્પેનિશ સરકારે એ સુલેહ માન્ય ન રાખી, અને વળી પાછાં રમખાણો અને દમન ચાલ્યાં.

દરમ્યાનમાં સ્પેન અને યુ. સ્ટે. વચ્ચે લડાઈ જાગી. આને પરિણામે ફિલિપાઈન્સ જીતી લેવામાં આવ્યું. પહેલા પ્રકરણમાં જ એ હકીકત વર્ણવાયેલી છે. એ લડાઈએ ફિલિપિનો ઉપર સ્પેનને બદલે અમેરિકાનું રાજ્ય આણ્યું.

અમેરિકનો તો માને કે એમણે ફિલિપિનોને જીતીને તેમનો ઉદ્ધાર કર્યો. જીલમી રાજતંત્રમાંથી તેમને બચાવ્યા. તેમના જીવનમાં કેટલાયે

સુધારા કર્યા, કેટલાયે ચડાવ્યા. દ્વિલિપિનોતે તેમનાથી અસંતુષ્ટ થવાને કાંઈજ કારણ ન હોવું જોઈએ. આ પુસ્તકમાં કોઢીઓના બળવાની વાત આવે છે, તેના આગેવાન જેવા માણસો ‘ડોકું મરડી નાંખવા’ લાયક કૃતદ્વી, મૂર્ખ, અને દુષ્ટ હોવા જોઈએ. આટઆટલાં સુખો રેલાવવા છતાં શા માટે અસંતોષ હોય ?

એન્ટુ કાર્નેગીના આત્મચરિત્રમાં આ અસંતોષને સમજાવનારો એક સુંદર કિસ્સો છે. એક હબશી ગુલામ નોકરીમાંથી નાસી ગયો. થોડે દિવસે પોલીસે તેને પકડ્યો, અને મેન્જિસ્ટ્રેટ આગળ ખડો કર્યો. મેન્જિસ્ટ્રેટ ગુલામને પૂછ્યું, “ તારે કેમ નાસી જવું પડ્યું ? શું તારો શેઠ તને મારે છે ? ” ગુલામે કહ્યું, “ ના જી. ” “ ત્યારે એ શું પૂરતું ખાવાનું આપતો નથી ? ”

ગુલામ — ના જી. મને ખાવાનું ભરપૂર મળે છે.

મે. — ત્યારે કપડાં પૂરતાં મળતાં નથી ?

ગુલામ — એ પણ જોઈએ એટલાં મળે છે.

મે. — તને શું બહુ સખત મહેનત કરવી પડે છે ?

ગુલામ — એમ નહીં કહી શકું.

મે. — શેઠ સામે બીજી કાંઈ ફરિયાદ છે ?

ગુલામ — નાજી, અમારો આ શેઠ અને તેના ધરના બહુ માયાળુ લોકો છે.

આ સાંભળી, મેન્જિસ્ટ્રેટ આશ્ચર્યથી પૂછ્યું, “ તને શેઠ મારતો નથી, બહુ સખત મહેનત કરાવતો નથી, પૂરતું ખાવાનું આપે છે, કપડાં આપે છે, માયાથી વર્તે છે, ત્યારે આટલા સુખમાંથી નાસી જવા માટે તારી પાસે શું પ્રયોજન છે ? ”

ગુલામે શાંતિથી કહ્યું, “ સાહેબ એ જગ્યા હજી ખાલી છે. આપ એ લઈ શકો છો ! ”

મેન્જિસ્ટ્રેટ નિરુત્તર થઈ ગયો. દલીલથી જે સત્ય નથી સમજી શકાતું, પણ હૃદયથી જ સમજાય છે તે આવું હોય છે. બીજી કેટલીક વસ્તુઓની જેમ સ્વાતંત્ર્યની ઇચ્છા અને ધગશ પણ હૃદયથી જ સમજાય છે.

તેથી, સ્પેન કરતાં યુ. સ્ટે.નું રાજ્ય ફિલિપાઈનો માટે વધારે સારું હોવા છતાં, તે ત્યાંની પ્રજાની આંઝાદીની ઇચ્છાને સંતોષવા સમર્થ ન જ થયું. અને અનેક પ્રકારની ચળવળો ચાલ્યા જ કરી. સદ્ભાગ્યે એ ચળવળને અતિ ઊંચ રૂપ ન લેવું પડ્યું, છતાં સ્વરાજ મેળવતાં લગભગ ૫૦ વર્ષ લાગ્યાં. હજુએ ‘પૂર્ણ સ્વરાજ’ મળ્યું છે કે કેમ તે કહેવું મુશ્કેલ છે. કેમ કે હજુ વીસ વર્ષ સુધી યુ. સ્ટે.નાં લશ્કરી થાણાં તો ત્યાં રહેવાનાં જ છે. પણ આશા રાખીએ કે ફિલિપાઈન્સના ભાગ્યોદયમાં પાછું વિધ્ન નહીં આવે.

મૂળ લેખકનો ખુલાસો

આ કથા એક અમેરિકન સૈનિકની છે. ફિલિપાઈન ટાપુઓમાં અમેરિકાનું સ્પેન સાથે જે યુદ્ધ જામ્યું હતું, તેમાં એ સૈનિક તરીકે ગયેલો. ત્યાંથી સ્વદેશ ફર્યા પછી ધણે વરસે એને કોઠ દેખાયો — આવું નસીબ તેનું એકલાનું જ નહોતું. પણ તે વખતના અમેરિકન સૈનિકોમાંથી ત્રીસ કરતાંયે વધારે જણ ફિલિપાઈન ટાપુઓના કુલિયન અથવા સેણુનાં કોઠિસ્તાનોમાં કે અમેરિકાના લુઝિયાના-સ્ટેટમાં આવેલા કુશલ્યમાં દરદી તરીકે રહેલા.

મેં ભાઈ નેડના વૃત્તાંત એટલા જ માટે કહ્યો છે કે એને હું સારી પેઠે ઓળખતો હતો. ખીજું કારણ એ કે આ રોગ સામે જૂઝ્યાનું એનું કામ પૂરું થયું છે, અને હવે તે એ રોગ સામેના યુદ્ધના ધારાતીર્થમાં શયન કરે છે. ઉપરાંત, ખાસ કારણ એ કે રોગને કારણે નવી અને ભયાનક દુનિયામાં દાખલ થવાથી ઊભી થયેલી પરિસ્થિતિ સામે એને જે યુદ્ધ કરવું પડ્યું, અને તેમાં એણે જે વિજય મેળવ્યો, તે માનવજાતિની એક અદ્ભુત વીરગાથા છે એમ મને લાગ્યું. હું એવા કેટલાયે અમેરિકન લડવૈયાઓને તેમ જ ફૂંડીયાંધ ખીજાઓને અંગત રીતે ઓળખું છું કે જેમણે તદ્દન નિરાશ કરી મૂકનારી અગવડો હોવા છતાં, રોગ થયા પછીના નવા સંસારને નેડના જેટલી જ હિંમતથી નભાવી લીધો છે. તેમાંના કેટલાઓને પોતાના જૂના જીવનની વિદાય લેતાં નેડના જેટલું જ અથવા એથીયે વધારે નુકસાન વેઠવું પડ્યું છે. કેટલાકને તો ધીકતો ઘરસંસાર છોડવો પડ્યો છે, અને ઝેરાંછોકરાંથી કાયમ માટે વિખૂટાં થવું પડ્યું છે.

ભાઈ નેડની સ્મૃતિને આ યોપડી અર્પણ કરતાં એવા તમામ લોકોને એ હું અર્પણ કરું છું, કે જે મનુષ્ય ઉપર આવી પડતા આવા અત્યંત કરુણાળનક સંગ્રામોમાં એકલે હાથે અને મૂઠે મોઢે લડાઈ

ચલાવી ગયા છે અથવા ચલાવી રહ્યા છે. જે ઘટનાઓને અહીં નેડને નામે ચડાવવામાં આવી છે, એ સઘળી બધાયે મુખ્ય મુદ્દાઓની બાબતમાં એના જીવનની આપવીતીઓ છે. એમાં મારી ઓળખાણના ખીજા કેટલાકના પ્રત્યક્ષ અનુભવોની ખીજા એટલી જ વિગતો ઉમેરી છે કે જેથી નેડ કોણ એ વરતી શકાય નહીં તેમ જ કેટલાક ખીજાઓ હયાત છે અને જેમનો ઉલ્લેખ આમાં આવે છે તેમની નનામા રહેવાની ઇચ્છાને બાધ આવે નહીં. જે વ્યક્તિઓનાં ખરાં નામ આપવાથી એમને નુકસાન પહોંચવાનો કે તેમની કારકિર્દીમાં વિક્ષેપ આવવાનો સંભવ છે, તેમને મેં કાલ્પનિક નામો આપ્યાં છે, એ થોડા જ ક્યું છે એમ સૌ કોઈ સ્વીકારશે. એટલું તો અહીં કહી જ દઉં કે અહીં જે નામધારી પાત્રો મૂક્યાં છે, તે બધાં આ કથાને વધારે અદ્ભુત કે રોચક કરવા માટે કલ્પનામાંથી ઉપજાવેલાં કે વિકૃત કરેલાં નથી. મુદ્દાની દરેક બાબતમાં આ આખી કથા એક સાચું અને પ્રામાણિક વર્ણન છે.

આખી વાર્તા આત્મકથાના રૂપમાં લખવાનું મેં એટલા માટે જ પસંદ કર્યું કે ભાઈ નેડ લૅંગફર્ડ, એનાં કૂતરાં, એણે જિલું કરેલું ઘર, એનું કારખાનું, આખર સુધી લડતાં મરવાનો એનો સંકલ્પ, શિકારમાં એણે મારેલાં જનવરો — એ બધું મારી આગળ તદ્દન જીવંતજીવંત છે. એક દિવસે તે અને તેના શિકારના સાથી ભાઈ બ્રાન્ટ હાથીધાસ (કોગન cogon)ના બીડમાંથી ત્રણ જંગલી સૂવરો મારીને લઈ આવ્યા હતા, ત્યારે હું એમની સાથે હતો. દુનિયાભરના શિકારીઓને જે જાતનો ઉમંગ અને જોશ હોય છે તે એની રંગેરંગમાં હતો. નેડ લૅંગફર્ડને પોતાને પણ એ જ વચન લાગુ પાડી શકાય કે જે એણે આ વાર્તામાં પોતાના પિતા વિષે કહ્યું છે : તે એક મદદ હતો.

માનવી ખંડિયેરો

કારિટા

મારું જીવન ધૂળ કરી નાંખનારી તે મીઠા કંઈ ચોક્કસ ક્ષણે કે જગ્યાએ મને આવી વળગી તેનો મને કશો જ ખ્યાલ આવતો નથી. તે જાણવું શક્ય જ નહોતું. એટલું જ નક્કીપણે કહી શકાય કે જે દિવસે હું કોલોરાડોના સ્વયંસેનિકોની પલટણ બેળો કાવાઘટ બંદરે ઊતર્યો અને ફિલિપાઈન પ્રજાના બળવાને અંતે પાછો અમેરિકા જવા ઊપડ્યો તે મુદ્દત દરમ્યાન એ વાત બની હોવી જોઈએ. પણ તેવું કંઈ બન્યું છે એ મને ત્યાર પછી નવ વરસ સુધી માલૂમ પડ્યું નહીં.

ઈ. સ. ૧૮૯૮ના વસંતમાં હું કોલેજના ત્રીજા વર્ષમાં હતો. એક દહાડો રસાયનશાસ્ત્રનું મારું પાઠ્યપુસ્તક ઉથલાવતો અને બપોરના જમવાના ઘંટની રાહ જોતો હું મારી ઓરડીમાં બેઠો હતો. ઓચિંતો ઘંટ વાગ્યો અને હું બગાસું ખાતો ઊઠ્યો. તે દિવસે અમને અમારા ફૂટબોલ-શિક્ષકે બહુ જ વહેલે પરીધિયે વસંતઋતુની ફૂટબોલ-ટેવવણી (પ્રેક્ટિસ) કરાવવા બહાર કાઢ્યા હતા. છતાં મને ભાસ્યું કે ઘંટ જરા જલદી જ વાગ્યો છે. થોડી જ વારમાં ક્યાંકથી ભયસૂચક તુતારી (સાધરન) વાગી અને તેની પાછળ જ દેવળોએ પણ ઘંટાનાદ શરૂ કર્યો.

શું થયું છે તે જાણવા હું ચાર ચાર પગથિયાં દૂરતો દોડ્યો. છેલ્લે પગથિયે પહોંચતાં જ મારો ઓરડીદાર બોબ સેલ્સ મને આથડ્યો. બોબ અમારા વિદ્યાપીઠની ફૂટબોલ-ટીમનો ગોલ-રક્ષક હતો, હું છેડો સાચવતો.

“આપણે તો ઊપડ્યા, નેડ, આપણે તો ઊપડ્યા. સ્પેન સામે લડાઈ જાહેર થઈ છે”—તેણે ખૂબ પાડી.

અમે મેદાન તરફ દોડ્યા. બધી દિશાઓમાંથી વિદ્યાર્થીઓ આવતા હતા. બેન્ડ ગોઠવાઈ ગયું હતું અને અમે એની પાછળ જોડાઈ ગયા. હું માનું છું કે ધણાખરા અધ્યાપકોને છોડી દઈએ તોયે અમે પાંચસેયે પાંચસે ત્યાં હાજર હતા.

અત્યાર સુધી બેન્ડ તૂતુ-ભૂંભૂં જ કર્યાં કરતું હતું. પણ બધા ખરાબર ગોઠવાઈ ગયા બાદ બેન્ડમાંસ્તરે કંઈક કહ્યું. બેન્ડવાળાઓ સિવાય બીજા કોઈને તે સંભળાયું તો નહીં પણ તેના બાહુ ઊંચા થયા અને જાણે હવાને હલાવતા હોય તેમ ઝટકો દેતા દેખાયા. તેની સાથે જ બેન્ડમાંથી એક લશ્કરી ગીતના સૂરો નીકળ્યા.

અમે બધા ગાંડાતૂર થઈ ગયા. શહેરની શેરીઓમાંથી અમે સરઘસ કાઢ્યું અને લોકોએ બંને બાજુએ હારબંધ થઈ જયજયકારથી અમારો ઉત્સાહ વધાર્યો. આમાં બે કલાક ગયા. માત્ર એક અપવાદ સિવાય બધા થાકીને લોથ થઈ ગયા હતા. તે અપવાદ એટલે સરઘસના મુખી સિત્તેર વર્ષના ડોસા પ્રેક્ષી. ઊંચું માથું અને બહાર પડતી હડપચીવાળા તે વૃદ્ધ અમારા સૌ કરતાં ચડી ગયા. હવે ભાગ્યે જ અમારી કોલેજના પુરાણા નાના બેન્ડમાં બહુ દૈવત રહ્યું હશે, છતાં આજે તે રણધેનું બન્યું હતું તેમાં શક નહોતો.

“સ્પેનને બધો બદલો વાળી આપવો પડશે . . . એ શું સમજે છે . . . અમારાં વહાણો ડુબાડે છે ! * આપણા ક્યૂબાના બેહાલ કરે છે ! . . . છેવટે તેણે બદલો ચૂકવવો જ પડશે, અને અમે વિદ્યાર્થીઓ તે સમજ કરવામાં મદદ કરશું.”

અમને ઝાઝી વાટ જોવી પડી નહીં. સેમકાકાએ+ પંચોતેર હજાર સ્વયંસેનિકોની માગણી કરી. કોલોરાડોમાં એક ટુકડી ઊભી થઈ. અમારામાંથી ધણા તેમાં જોડાયા. જોતજોતામાં અમે છાવણીમાં પહોંચ્યા અને તાલીમ લેવા લાગ્યા. બંદૂક ચલાવતાં અમને આવડતી હતી અને એથી વધારે અમે સિપાઈ વિદ્યામાં શીખ્યા નહોતા.

* અમેરિકાનું મેન નામનું એક લશ્કરી જહાજ ક્યૂબા ટાપુના હાવાના બંદરમાં ડુબાડવામાં આવ્યું હતું.

+ યુ. સ્ટે.ની અમેરિકન સરકાર.

સાન-આન્ટોનિયો ખાતે તાલીમ લેતી એક ટુકડીની આખતમાં અમારામાં બહુ જોશભરી વાતો સાંભળાતી હતી. મોટે ભાગે તેઓ રખારીઓ કે રેડ-ઇન્ડિયન અમેરિકનો હતા, ‘રૂઝવેલ્ટના રફ રાઇડરો’ ને નામે તે ઓળખાતા હતા. ટેડી રૂઝવેલ્ટ * ન્યૂયૉર્કનો એક આંખે વળગે એવો પુરુષ હતો. ઘણી વાર તેણે અમારે અહીં આવી અહીંના જંગલી ઘોડા પર સવાર થઈ રીંછોનો શિકાર કરેલો. લિયોનાર્ડ વૂડ નામે એક પુરુષ આ ટુકડીના કર્નલ હતા. અમે એમની ખ્યાતિ સાંભળી હતી. તે લશ્કરી દાક્તર હતા અને ખાસ કરીને જેરોનિમો નામે રેડ-ઇન્ડિયન જાતિ સામે લડવામાં તેમણે નામના મેળવી હતી. જે ઘૂસી શકાય તો તે ટુકડીમાં દાખલ થવાનું મેં ઇરાવ્યું. બોબ સેલ્સનો પણ એ જ વિચાર હતો. અમે સાંભળ્યું કે કર્નલ વૂડ સાન-આન્ટોનિયો જતાં રસ્તામાં ઊતરીને અમારી ટુકડીઓનું નિરીક્ષણ કરતા જવાના છે. કોઈ પણ રીતે તેમની મુલાકાત લઈ અમને પોતાની ટુકડીમાં લેવાની વિનંતિ કરવાનું અમે નક્કી કર્યું. પણ એમાં અમે ફાવ્યા નહીં. હું એટલું જ કરી શક્યો કે એમના એક કારભારી (એ-દ-કોડ્, aide-de-camp)ની મુલાકાત લઈ શક્યો. પણ તેણે કહ્યું કે તેઓ લઈ શકે તે કરતાં બહુ વધારે ભરતી તેમની પાસે થઈ ગઈ હતી અને તેથી અમારે થોભ્યે જ છૂટકા હતો.

કારભારી સાથે વાત પૂરી કરી મારા તંબુ તરફ જવા જેવી મેં પીઠ ફેરવી તેવો જ જાણે હું વૂડ પર જ ભટકાયો. કેવો માણસ ! જિયો, ટટાર, તડકો ખાધેલ ચામડીવાળો અને પાતળો. જાણે નેતા થવાને જ સરખાયો હોય. એવું કંઈક એની ચર્ચામાં જ હતું. ઝટ લઈને આજુ પર ખસી જઈ મેં તેને લશ્કરી સલામ કરી. તેણે ગંભીરપણે વળતી સલામ કરી અને તેજ આંખે મને પગથી માથા સુધી જોઈ લીધો. પછી મલક્યા. મારા આખા શરીરમાં ઉમંગ વ્યાપી ગયો. એ તો ગયા,

* યુ. સ્ટેનો એક પ્રમુખ (ઈ. સ. ૧૯૦૧થી '૦૮) ‘ટેડી’- ‘ચિયોડોર’નું દ્વંદ્વ રૂપ. જીવનકાળ ઈ. સ. ૧૮૫૮થી ૧૯૧૯. રૂપેન સાથેના યુદ્ધ વખતે ‘રફ રાઇડર્સ’ નામની સેના તૈયાર કરી ક્યૂબામાં જતે લડવામાં ભાગ લીધો હતો. શિકાર અને પ્રવાસનો જખરો શોખીન હતો.

પણ તેમની એ મલક મારી પાસેથી કદી ગઈ નહીં. સિપાઈ સિપાઈને ઓળખે એવી આત્મીયતાની એ મલક હતી. એ મલક મને જીવનભર વળગી રહી. એની જોડે જવાની તક માટે હું શું ન આપત !

અમે ઘણાં અઠવાડિયાં છાવણીમાં ગાળ્યાં. પછી અફવાઓ આવવા લાગી કે ઘણું કરીને અમારે ફિલિપાઈન ખેડોમાં જવાનું થશે. આથી અમારો ઉત્સાહ-અગ્નિ ખૂબ તેજમાં આવી ગયો; કારણ કે મનીલાના ઉપસાગરમાં અમારા ડ્યૂઈએ સ્પેનના કાફલા પર મેળવેલી જીતના સમાચારોથી અમારી કલ્પનાશક્તિ ભડકેલી તો હતી જ. તે પછી એક દિવસ અમને ત્રણ દિવસની છુટ્ટી આપવામાં આવી. અમે સમજી ગયા કે અમારે હવે જલદી જ ઊપડવાનું થશે.

*

ધરથી વિદાય લેવા માટે ત્રણ દિવસનો સમય પાહુ થોડો તો હતો જ. પણ મેં તેનો બને તેટલો ઉપયોગ કરી લીધો. ઓઝાર્કની ટેકરીઓની તળેટીમાં મીસોરી સંસ્થાનમાં મારું ગામ હતું. વખતોવખત આહુતેડું વધતું ગયેલું અમારું જૂનું મકાન ત્રણ પેઢીથી લેંગફર્ડ કુટુંબનું નિવાસસ્થાન હતું. અમારા ધરથી નજીકમાં નજીક કસબો માની શકાય એવું ગામ—ઝરીકા—દસ માઈલ દૂર હતું.

સ્ટેશન પર પહોંચતાં મને મળેલા આવકારથી અનન્યવાને લાગત કે હું કોઈ રાજકુમાર હઈશ. સ્ટેશન માણસોથી ચિકાર હતું. મારા આપુ આવેલા હતા. એમની છાતી અભિમાનથી ફૂલતી હતી. બા પણ આવી હતી. એની પાછળ મારો ભાઈ ટોમ અને બહેન મેબલ પણ હતાં. ધરથી સ્ટેશન માંડ એક માઈલ દૂર હશે. પણ પ્રસંગનો મોભો જળવવા બધાં ગાડીમાં બેસીને આવ્યાં હતાં ! યુદ્ધો વોશ (હબસી નોકર) જાણે આખી દુનિયાનું રાજ્ય મળ્યું હોય તેમ ઘોડાઓને મોખરે બિભો હતો. રસજનારાઓની સંખ્યા હંમેશ કરતાં પચાસ જેટલી વધારે હશે. હું સટકી જવા ધમ્મતો હતો, પણ મારા આપુએ આગળ આવી મારો હાથ પકડી લીધો અને બાએ તો ત્યાં ને ત્યાં જ બન્ને હાથે મને કોટી ભરી. હું એટલો તો સંકોચાયો ! ટોમ અને મેબલ આજે

એટલાં શરમાતાં હતાં કે, જાણે તેમની હેરાનગતથી કંટાળી તેમને ખૂડી કાઢનાર હું તેમનો મોટો ભાઈ નહીં પણ કોઈ અજનબી માણસ હોઉં !

*

મને ઘેર ગાળવાને એક દિવસ મળ્યા. ત્યાર પછીનું સ્મરણ તે જનરલ ગ્રીનના મુખ્ય વહાણ ચાઈના પર પહોંચ્યાનું. તે અમેરિકન કાફલાનું સૌથી સરસ વહાણ હતું. જહાજ પર અમે હજારથી વધારે માણસો હઈશું. તેમાં પહેલી સેના કોલોરાડો સ્વયંસેનિકોની (એટલે કે અમારી) પલટણ, યુ. સ્ટે.ના પાયદળની અડધી પલટણ અને ઇજનેરોની એક નાની ટુકડીનો સમાવેશ હતો.

અમે ઊપડ્યા. ચાઈના અને સેનેટર બંને વહાણો ઉપસાગરમાં સરવા લાગ્યાં. તેમનાં મુખ પશ્ચિમ તરફ હતાં. ઇજિનોનો ચરચરાટ, જાણે મારા પગ તળેની તૂતકમાં નાડી ધબકારા મારતી હોય, તેવો મને લાગતો હતો.

“અરે ભૂચર, આ તું ચાલ્યો ! ફરી નક્કર ભોંય પર તારો પગ ઠરતાં ધણા દિવસ જશે.” ઇજિનોનો પુંગો આખા વહાણને ધણધણાવી મૂકતો લાગ્યો અને તરત જ બારામાંનાં બધાંયે વહાણોએ રણકો કર્યો. ચાર હજાર લડવાયાઓવાળો કાફલો મનીલાને રસ્તે હતો. કોલોન અને ઝીલાંડિયા (સ્ટીમરો) અમારી પાછળ પાછળ ઊપડી. અમે ગોલ્ડન-ગેટ (સુવર્ણદ્વાર) તરફ ચાલ્યા.

કલાકેક પછી તો બીજાં વહાણો જોવાની મને દુરસદ જ નહોતી. અમારી જોડે નોકરિયાત લશ્કરનો એક નાનકડો નાયક હતો. તે ગુમાની હતો, અને તેનો ઇરાદો આ લડાઈ દરમ્યાન મને પગવતા રહેવાનો હોય એમ લાગતું હતું. પણ (અમેરિકાના) સ્વાતંત્ર્યદિન (૪થી જુલાઈ) સુધી અમે સાવ બાકી પડ્યા નહોતા. તે દિવસે અમને રોજના કાર્યક્રમમાંથી છુટ્ટી મળી હતી. આ ભૂલ તો ન કહેવાય ? કેટલીયે ખાનગી અદાવતો પાકી ગઈ હતી અને ફરી નીકળવા માટે મૂરત જ જોતી હતી. બોબ અને હું વહાણના પાછલા ભાગમાં એક એકાન્ત જોવા ખૂણામાં કોડે પર ખૂડીને બિભા હતા. બંનેને ઘર યાદ આવ્યું હતું. કદાચ અમારા ચહેરા પરથી તે જણાતુંયે હોય.

“મા યાદ આવે છે, બચ્ચા ?”

મેં ઊંચું જોયું. પેલો નાયક કમ્મર પર બે હાથ ટેકવી દાંત કાઢી ઊભેલો મેં જોયો. એ ચીખાવવાને વધારે સહન કરવાની મને ધીરજ નહોતી. તેની હડપચી પર મેં એક મુક્કી ચોડી દીધી. પણ તેણે એટલી ઝડપથી માથું ફેરવી લીધું કે મુક્કી એને સહેજ ચાટી જ ગઈ. તેણે મારા ડાબા જડબા પર એવો સખન તમાચો ચોડી કાઢ્યો કે હું તારા ગળુવા લાગ્યો ! ઝગડાની ટોચ આવી. નોકરિયાત સિપાઈઓમાંયે કેટલાક છોકરા બડા બડા તીખા હોય છે. સહભાગ્યે મુક્કાખાજની મનેયે કૈંક તાલીમ હતી. અમે બરાબર બાઝી ગયા.

એટલામાં બોબ ગજર્યો : “પછાડ એને, યાર !” કમ્મરે બાઝી મેં એને ઊંચક્યો. અમે બન્ને ધમ દઈને પડ્યા. એ ભાઈ સાહેબ તો હેબતાઈ જ ગયા. એનો એક સાથી અમારી નજીકમાં જ ઊભો હતો. તે અમારી તરફ ધસ્યો. પણ બોબે એનું બાવડું પકડી લીધું.

“હંડો થા. આમાં તારે લેવાદેવા નથી.”

“છોડ મને ! તું શું કરવા માગે છે ? મારો ફૂટબોલ કરવો છે ? આવી લડાઈઓ સિપાઈઓમાં ન હોય.”

અમે બન્ને જણા ઊભા થઈ ગયા. એણે હસીને શેકહેન્ડ માટે પોતાનો પહોળો પંજે આગળ ધરી કહ્યું : “ઓ-કે,* બચ્ચા ! તું ચાલી શકશે. હવે ભૂલી જઈએ.” અમે શેકહેન્ડ કરી.

*

મનીલા ઉપસાગરના મુખ આગળથી કોરેજિડોર બેટ એક મોટા નીલમ જેવો દેખાતો હતો. જેમ જેમ તે નજીક આવતો ગયો, તેમ તેમ અમે તેને નિહાળવા તૂતક પર બીડ કરવા લાગ્યા.

* O. K. અથવા Okay શબ્દ આપણા શહેરીઓમાંયે હવે છૂટથી વપરાવા લાગ્યો છે. એ મૂળે તો અંગ્રેજીમાંયે અપભ્રંશ શબ્દ છે. ‘બરાબર, સુંદર, સરસ, ઉત્કૃષ્ટ એમ દર્શાવા હવે એ વપરાય છે. એનો મૂળ અર્થ all correct ‘બધું બરાબર છે’ એટલો જ થાય છે. થોડું બહેલા સિપાઈઓ તેની Ol krekt એમ જોડણી કરતા. તેનું ટૂંકું રૂપ O. K. થયું, એમ તર્ક છે.

બોબ બોલ્યો, “ મને લાગે છે કે આ ઉપસાગર તો એક અન્યથા છે. તને શું લાગે છે, નેડ ? ” — ખરે જ તેમ હતું. પંદર માઈલ દૂર આવેલા ખીજી બાજુ પરના ઊંચા ભાગો મુશ્કેલીથી જોઈ શકાતા હતા. અમે પૂર્વ તરફ ઝૂક્યા અને લગભગ ત્રીસ માઈલ દૂર આવેલા મનીલા લાણી વળ્યા. અમારા જહાજની ડાબી બાજુએ લૂએનનો પર્વતપ્રદેશ ઊઠવા લાગ્યો. હજી લડાઈ ચાલતી હશે કે કેમ તેની અટકળો કરતા અમે ખડા હતા. તદ્દન નજીક આવ્યા ત્યારે એક ટપાલ હોડી આવી. તે પરથી લડાઈ બરાબર ચાલી રહી છે એમ માલૂમ પડ્યું.

અમને કાત્રાઈટ બંદરે ઊતાર્યા. લડતાં લડતાં પૂરાં ન ફૂળેલાં સ્પેનનાં વહાણોનાં કાળાં પડી ગયેલાં ખોખાં બંદરના શાંત દરિયામાં જ્યાં ત્યાં તરી રહ્યાં હતાં. તે રાત્રે અમે છાવણી નાંખી પડ્યા હતા ત્યાં ગરમ દેશોના ચોમાસાનો પહેલો સ્વાદ અમને મળ્યો. ધોધમાર વરસાદ પડ્યો. કાદવ ખૂંદવાનો અમને અનુભવ થયો. અમારી રાવટીઓ અને ધાત્મળીઓ ભીંજાઈ ગઈ. છતાં ગરમી એટલી હતી કે અમે ઊંઘી જતા હતા. બગરચીઓ દેવતા પાડવાનો પ્રયત્ન કરતા આમથી તેમ દોડતા હતા અને વરસાદ પર શાપ વરસાવતા હતા.

સવારે વરસાદ થોડ્યો અને ઉજ્જવ દેશોના તડકાનો અમે આનંદ માણવા લાગ્યા. થોડા દિવસમાં અમને મનીલા* તરફ રવાના કરવામાં આવ્યા. તેના કિલ્લામાં સ્પેનનું લશ્કર ભરાઈ બેઠું હતું.

ભારે લડાઈ જેવું કશું ચાલતું નહોતું. સાચું પૂછતાં બેમાંથી એકેય બાજુએ જીવહાનિ થવાને કારણે જેવું જ નહોતું. સ્પેનનું લશ્કર પોતાનો છુટકારો કરી શકે એવો જરાયે સંભવ રહ્યો નહોતો. પાછલી બાજુથી તેમને ફિલિપાઈન લશ્કરે ઘેર્યા હતા અને દરિયા તરફથી અમેરિકન લશ્કર તથા નૌકાયો.

* ફિલિપાઈન ટાપુઓનું લૂએન બેટમાં આવેલું મુખ્ય શહેર અને બંદર. ચરતી સુમારે ત્રણ લાખ.

છેવટે જ્યારે શહેર જિતાયું (મે ૧૮૬૮), ત્યારે અમે બધાએ ધાર્યું કે હવે જલ્દી જ પાછા ઘેર જશું. એક રીતે આ ગમે એવી વાત નહોતી. કારણ કે અમે હજી સુધી મનીલાનો દરિયો અને શહેરમાંથી વહીને આવતી પાસિગ નદી સિવાય ફિલિપાઈનનો કશો જ ભાગ જોવા પામ્યા નહોતા. પણ અણુધારી રીતે અમારે લાંબો વખત રોકાઈ રહેવાનું જ થયું. ફિલિપાઈન પ્રજા કંઈ તોફાન કરશે એવી અફવાઓ આવ્યા કરતી હતી. સાંભળવા પ્રમાણે તે લોકો તત્કાળ સ્વતંત્રતા માગતા હતા, અને અમેરિકન નેતાઓ તે આપવા તૈયાર નહોતા.

આ બધા વખત દરમિયાન બોળ અને હું ગદની અંદરના ભાગમાં ખૂબ આનંદ કરતા હતા. એ કિલ્લેબંધ શહેરની પાછળ ત્રણસો વર્ષનો ઇતિહાસ હતો. બેંડાં બાકાંઓમાંથી ડોકિયાં કરતી તોપો અને ચોકીદારી મિનારાઓ અમારે માટે તદ્દન નવી ચીજો હતી. કેવાં ગંજવર મકાનો ! — સેંકડો વર્ષનાં પુરાણાં તેનો પ્રાચીન મહેલ, — પાસિગ નદી પર માલાકાંયાન પેલેસ નામે એક નવો મહેલ પણ હતો, પણ જૂનોયે હજી કાયમ જ હતો; — રોમન કેથલિક પંથનું સુંદર ગિરજાઘર, અને જૂનાં સરકારી મકાનો પણ અમારા અમેરિકન સરકારી મકાનો જેવાં નહોતાં ! જાણે અમે વાર્તાઓમાંની દુનિયામાં જઈને વસ્યા હતા. ધીમા ટોળાવ-વાળા લાંબા માર્ગે કિલ્લાની દીવાલોની ટોચ પર પહોંચાડતા અને ત્યાંથી મનીલાના દરિયામાં દૂર સુધી નજર પડતી. ડ્યૂઈનું આરમાર તેમાં લંગર નાંખીને પડ્યું હતું. આ તરફ પાસિગ નદીની પેલી બાજુ ખાઈમાં સંતાયેલી ફિલિપાઈનોની છાવણીઓ હતી. તેની પાછળ ફિલિપાઈન બેટોનો ખરો દેશભાગ હતો.

ચાંદની રાતોએ જ્યારે બની શકે ત્યારે બોળ અને હું દીવાલોની ટોચ પર ચડી જતા. નદી-પારનાં પરાંઓમાં કૈંક રહસ્ય અને આકર્ષણ હતું. ત્યાં થું હશે તે જાણવાનું અમને કુતૂહલ હતું. જેટલા ફિલિપાઈનો જોડે અમને પ્રસંગ પડ્યો હતો તે અમને ગમતા હતા. તેઓ માયાળુ, શિષ્ટાચારી, સેવાભાવી અને નમ્ર માલૂમ પડતા. અમે મનીલા જતા હતા ત્યારે એકબે દિવસ માટે એક ઘરડા ગાડીવાન ઉપર મારી ખાવાપીવાની બવરથા લાદવામાં આવી હતી. તે ભાડાનો એકો (કેરોએટો) ફેરવનારો

હતો. તેનું નામ જ્વાન (=ગેન).* પરાઢિયાથી મોડી રાત સુધી તે મહેનત કરતો અને સાથે તેનું વફાદાર ટકું પણ આખો દિવસ દાખડા ઠોકતું હોતું, ધીમે તો એને કાઠિ ચાલવા દે જ શાનું? એની નાની નાની ખરીઓ ખીજાં હજારો ટકુંઓ સાથે તાલ આપતી. મનીલાનું આ ખાસ સંગીત હતું.

જ્વાનનું મકાન દ્વિલિપાઈનોની દરિદ્રતાનો નમૂનો હતું. તે નીપા નામની એક તાડની જતના ઝાડની ઝાવડીઓ અને વાંસનું બાંધેલું હતું. થાંભલાઓ ઉપર જમીનથી સારી પેઠે બાંધાઈ પર તે બિલું કરેલું હતું, અને એક નીસરણી વડે તે પર પહોંચવું પડતું. + એમાં—એક નાતકકું રસોડું, એક કોઠાર અને એક સૂવાખેસવાનાં એમ—ત્રણ એરડા હતા. જે થોડા સેન્ટ (આના) એ રોજ કમાતો તે એને તથા એના કુટુંબને શાકભાત, કઠીક કઠીક થોડી મચ્છી અને એના ટકું માટે ચપટી દાણા માટે પૂરી રહેતું. છતાં, મારા જેવા સાવ અગ્નિયા અને પરાણે લાદેલા મહેમાનનેયે જે હેતથી તેઓએ આવકાર આપ્યો અને તેની ભલી પત્ની રોઝરિયોએ પોતાની સારામાં સારી વાની પીરસી તે હું કઠી ભૂલી શકું એમ નથી. તેમનાં અર્ધાંક ડઝન શરમાળ ધઉંવાળું બાળકો જોડે હું ભણ્યો તેથી તેમને અતિશય આનંદ થયો. દ્વિલિપાઈનો સાથે આ મારો

* સ્પેનિશ ભાષા બ્રહ્મનાર એક મિત્ર જણાવે છે કે તે ભાષામાં જ્વાનો ઉચ્ચાર હમેશાં જ જ થાય છે. એ રીતે આનો ઉચ્ચાર જ્વાન કરવો જોઈએ. પણ એ જ્વન-યોહાન શબ્દનું જ રૂપાંતર હોવાથી, અને સ્પેલિંગ જથી જ રાક્ષ થતો હોવાથી, અમને એનો ઉચ્ચાર ગુજરાતીમાં જ્વાન જ રાખવાનું ઠીક લાગ્યું છે. એ જ રીતે ઝનો ઉચ્ચાર એ ભાષામાં ડ્સ કે ડ્જ થતો હોય એમ લાગે છે. પણ જેમ હર્ડે ઝવાદને ગુજરાતીમાં જ કે ઝથી દર્શાવીએ છીએ, તેમ ઝને ઝથી જ દર્શાવીએ છે.

+ ગુજરાતમાં આપણે સૌથી નીચેના રહેવાના ભાગને ભોંયતળિયું અને તેની ઉપરના ભાગોને ૧લો, ૨જો વગેરે માળ કહીએ છીએ. ઘણી જગ્યાએ (અને આ પુસ્તકના લેખક) ભોંયતળિયાને પહેલો માળ અને તેની ઉપર બીજો-ત્રીજો માળ કહે છે. ઉપર વર્ણવેલા જેવા મકાનોને ભોંયતળિયું હોતું જ નથી, એટલે એનો પહેલો માળ તે બન્ને રીતે પહેલો માળ જ સમજી શકાય. પણ પુસ્તકના બીજા ભાગોમાં, સ્પષ્ટ ઉલ્લેખ ન હોય તો, પહેલો માળ એટલે ભોંયતળિયું અને બીજો માળ એટલે તે ઉપરનો માળ સમજવાં.

પહેલો પરિચય. પણ જેમ જેમ વર્ષો વીતતાં ગયાં તેમ તેમ મારો તેમની આપતનો મત મજબૂત જ થતો ગયો કે તેઓ મનગમ, + હેતાળ અને ભાઈચારો કરનારા લોકો છે.

જેમ જેમ ઉતાળો લાંબાતો ગયો અને પાનખર શરૂ થઈ તેમ તેમ ફિલિપાઈન લશ્કરની આપતમાં સ્થિતિ વિષમ થતી ગઈ. બન્ને બાજુઓ વચ્ચે રહેલા મતભેદોના વાજખીગેરવાજખીપણા વિષે અમ સૈનિકામાંથી ભાગ્યે જ કોઈ કશું સમજતા હતા. સફાઈ પલટણના જુવાનો ‘ઓવર ટાઈમ’ (દે.દું) કામ કરતા હતા અને અમનેયે કિલ્લાની બહારની ખાઈ પૂરી દેવાના તથા સામાન્ય સફાઈકામમાં રોકાયેલા રાખતા હતા. શીતળા અને ટાઈફોઇડ ફાટેલા હતા જ; કોલેરાનીયે અફવા સંભળાતી હતી. . . . મહિનાઓ વીતી ગયા. અમને પાછા દેશ જવાની રજા મળે એવું કોઈ ચિહ્ન દેખાતું નહોતું. છેવટે એક દિવસ હુકમ નીકળ્યો કે ફિલિપાઈન લશ્કરના સિપાઈઓને હથિયાર સાથે અમારી હદમાં પેસવા દેવા નહીં.

આ હુકમ નીકળ્યા પછી થોડા જ વખતમાં બળવો જાગ્યો. એથી ફેબ્રુઆરીની મધરાતે પૂલ પાસે પહેરો ભરનાર એક સિપાઈએ ત્રણ ફિલિપિન સિપાઈઓને અમારી હદમાં પેસતા જોયા. તેણે તેમને ‘હલટાવ્યા’* પણ તેઓ અટક્યા નહીં. તેથી પહેરેદારે ગોળી છોડી. એક બાજુથી અમેરિકનોની ફેગ-બંદૂકો અને બીજી બાજુથી બળવાખોરોની મોસર-બંદૂકો ભસવા લાગી. મહિનાઓથી ધૂંધવાતી રીસ ભડકી ઊઠી. આ જ ખરી લડાઈ હતી. . . . સવાર સુધીમાં અમેરિકનો નદી એળંગી દેશના અંદરના ભાગ સુધી ઠીક ઠીક પેસી ગયા. કોલિફોર્નિયાની અમારી એક પલટણે એટલી ઉતાવળ કરી કે સ્થાનિક ભૂગોળના અજાનને લીધે સાવ ભૂલી પડી ગઈ. લડાઈના અંત સુધી એના જુવાનો અમારી મસ્કરીનો વિષય બન્યા.

+ મનને ગમી નય એવા.

* હિંદુસ્તાની સિપાઈઓએ ‘હોલ્ટ’ પરથી ‘હલટાના’ (હલટાવવું) ક્રિયાપદ કંઠ કરી મૂક્યું છે. પહેરેદાર સિપાઈ અબજયા માણસને આવતો જોઈ થોભી જવાનો જો હુકમ કરે છે, તે ‘હોલ્ટ’ બોલીને કહે છે. એનો અર્થ ‘ખડો રહે’. તે ઉપરથી હલટાવવું એટલે ખડો રહેવા હુકમ કરેલા.

પછી લશ્કરની ફેર ગોઠવણી (પુનર્વ્યવસ્થા) શરૂ થઈ. જેમની સ્વયંસૈનિક તરીકેની મુદત પૂરી થઈ હતી તેમાંથી મારા જેવા ધણાક નોકરિયાત લશ્કરમાં સ્વેચ્છાએ જોડાયા. હું સેમકાકાના લશ્કરનું કાયમી અંગ બન્યો. આગળ પર પ્રખ્યાતિ પામેલા એમેલિયો આગ્વિનાલ્ડોને પકડી લાવવાના કામ પર હું રોકાયો. એને પકડવો એટલે ઊડતા પક્ષીની પાછળ દોડવા જેવું કામ હતું.

*

અમારી પહેલી ભારે ચક્રમક મનીલાની સીમ પર થઈ. બળવાખોરો અમારી વાટ જ જોતા હતા. તેઓ ખાઈઓમાં બરાબર ગોઠવાયેલા હતા. મારી બાજુ પ્રમાણે અમારી લગભગ વીસ પવટણો હતી અને અમારે આશરે અઠાર માઈલ લાંબી હારને પહોંચી વળવાનું હતું. અમે આગળ વધતા હતા ખરા, પણ બહુ જ મુશ્કેલીથી ધીરે ધીરે. તેંતાળીસ દિવસ અમે ખાઈઓમાં ગાળ્યા. તેમાં રોજ ચોવીસમાંથી વીસ કલાક વરસાદ પડતો હતો, અમને કાદવમાં આળોટવું પડતું, અને અમે લપસીને કાદવમાં પડી જતા. પરિણામે અમારી સૂરત હુકર જેવી દેખાતી.

દશમીએ અમે કાલૂકાન સર ક્યું. તે દિવસે મને સાહસનો થોડો સ્વાદ મળ્યો. મેનટાનાના સ્વયંસૈનિકોને એક સંદેશો પહોંચાડવા માટે અમારા કપતાને મને મોકલ્યો. દુશ્મનની નગર ચૂકવવા માટે જેમ અને તેમ આડ શોધતો શોધતો હું તે પ્રદેશ વટાવી રહ્યો હતો. વાંસની એક ઝાડી પાર કરી હું ખુદ્દા મેદાનમાં આવ્યો. ત્યાંથી ભાતના ખેતરોની પેલી ગમ એક પથ્થરનું મકાન દેખાયું. મેં ધાયું કે એ જ મારે પહોંચવાની છાવણીનું મથક હશે. આસપાસમાં દોરત કે દુશ્મન કોઈ પણ જીવ દેખાતો નહોતો. સાવધાન થઈ મેં તે તરફ દોટ મૂકી. બાબુબાબુમાં કોઈ છે એવો મને આશુસારો લાગ્યો. એક સોસરની ગોળીનો મુસવાટ મેં સાંભળ્યો. સાથે જ મારા મોં પર ધૂળ ઊડી. તરત જ પછી બધી બાબુબાબુમાં મારી આસપાસ ગોળીઓની ઝડી વરસી. હું દોડીને પેન્ના મકાનના દરવાજામાં પેઠો. તેટલામાં મેં કોઈકને ખૂમ પાડતા સાંભળ્યા.

“એ મૂજ! ક્યાં જાય છે, કેં ખ્યાલ છે? . . . એ તો કાઢધર છે!”

જાણે કોઈએ અંદરથી ધક્કો માર્યો હોય તેમ હું દરવાજાની બહાર ફૂલો. મારું હૃદય એક ધબકારોયે ભૂટ્યું. કોલ્-ધર ! ના, ના, તેઓ મારી મશ્કરી કરતા હશે. રવિવારના ધર્મશિક્ષણના વર્ગમાં કોલિયાઓની વાતો મેં સાંભળી હતી ખરી. પણ મને સ્વપ્નેયે ખ્યાલ નહોતો કે હજુ દુનિયામાં તેવા રોગીઓની હસ્તી હશે. . . . રસ્તાની સામી બાજુએથી એક કબરસ્તાનની ભીંતોની પાછળથી પેલા અવાજો આવ્યા હતા. મેં અનુમાન કર્યું કે મોનટાનાના સ્વયંસૈનિકો ત્યાં જ હોવા જોઈએ. તે વિષમ જગ્યાઓમાં જઈ અમેરિકન સિપાઈઓ વચ્ચે પહોંચ્યો. કબરસ્તાનની દીવાલોની ઓથમાં રહી તેઓ થોડકે દૂર આવેલા એક જંગલ ભણી નેમ વિના ગોળીઓ ચલાવ્યે જતા હતા. કપતાનને મેં તેનો સંદેશો પહોંચાડ્યો. તેણે મને ત્યાં જ સંભાળીને રહેવા આજ્ઞા કરી. ગોળીબાર વધતો ચાલ્યો. પેલા મકાનમાંના માણસોને મેં ખેતરો ભણી જીવ લઈને નાસતા જોયા. કોલિયાઓમાં પણ બીજાઓ કરતાં સીસાની ગોળીઓ મારે વધારે સદ્ભાવ દેખાયો નહીં. આ મને સમજાયું નહીં. તેઓ કેમ મરણને આવકાર ન આપે ? મેં વિચાર્યું કે હું જો કોલિયો ફોર્ડ તો ગોળીને તારણહાર સમજીને બેઠું.

*

ત્યાર પછીના મહિનાઓ ન લુલાય એવા અનુભવોથી ભરેલા હતા. સાન-ગ્ગસિન્ટોની લડાઈમાં અમે જીત્યા ખરા. પણ આગ્નિનાદો ક્યાં ? એ તો અમને થાપ આપીને છટકી ગયો હતો. અમારે ક્યાં જવું તે જાણે એ નક્કી કરી આપતો હતો. બળવાખોરો પોતાના પ્રદેશને ખરાબર જાણતા હતા અને દાંતપીસીને બહાદુરીથી લડતા હતા. અમે લડતા લડતા આગળ વધતા જતા હતા. પણ પેલો ચાલાક હંમેશાં અમને ભૂલવીને છટકી જતો. અમે સાબળયું કે એ બોન્ટોક પહોંચ્યો. એ મુંડમાળ* દેશનું મુખ્ય શહેર હતું. અમે ત્યાં જવા ઊપડ્યા. અમને ત્યાં પહોંચતાં જ ખબર પડી કે બળવાખોરો ભાગી ગયા છે. તેમનો છેલ્લો દરતો પોલિસ પર્વતના શિખરને રસ્તે અદૃશ્ય થતો અમે જોયો. એ ત્યાંની

* એટલે કે જે દેશના લોકો વિષે એવી માન્યતા હતી કે તેઓ માણસોનાં માથાં ભેગાં કરનાર શિકારીઓ છે.

પર્વતમાળાનું લગભગ દોઢ માઈલ (આઠ હજાર ફૂટ) ઊંચું શિખર છે. થાકેલા પાકેલા અમે તે શહેરની ગુજરીમાં છાવણી નાંખી. લોકો અમને જોવાને કુતૂહલપૂર્વક ભેગા થયા. ઉઘાડાં બાળકો, માત્ર ધાધરે પહેરેલી સ્ત્રીઓ અને લુંગી વીંટાળેલા પુરુષો. કેટલીક સ્ત્રીઓ — એમના હોઠ ન જુઓ તો — સુંદર લાગતી હતી. આખો દિવસ પાન ચાવી ચાવીને રક્ત અંબોળ જેવા થયેલા એમના હોઠ મનગમ લાગતા નહોતા.

એક રાત વિશ્રાંતિ લીધા પછી વળી પાછા અમે આગ્નિનાદોની પૂંઠે પડ્યા. તે એની જતનેા પાકો ધૂર્ત હતો. પેલિસ શિખરની પાર થઈ બાનાઉ સુધી અમે તેનેા પીછે પકડ્યો. એ અનુભવ આખો જન્મારો યાદ રહે એવો હતો. વિશાળ પગથીઓ—સમાં અથવા નદી પર બાંધેલા ઘાટ જેવાં ભાતનાં ખેતરોમાંથી અમે જતા હતા. ખેતરોને આ પ્રકાર દુનિયાનાં અદ્ભુતોમાં ગણાવી શકાય. ત્રણ હજાર વર્ષ થયાં ત્યાંના વતનીઓએ પર્વતની બાજુઓને પોતાને હાથે ખોદીને એક પર એક ચડતી અગાશી-પગથીઓનાં જેવાં ખેતરોમાં ફેરવી નાંખી છે, તથા મોટા પહાણાઓને ગામડી ટોપલાની કાવડોમાં પર્વત પર ચડાવી તથા કાળજીપૂર્વક ગોઠવીને ખેતરોની આસપાસ વંડીઓ ચણી દીધી છે. કાઈ કાઈ જગ્યાએ આ વંડીઓ ૩૦, ૪૦ કે ૫૦ ફૂટ સુધી પહોંચી છે. અવિશ્રાંત પરિશ્રમ કરી તેમણે પોતાનાં ખેતરો માટે માટી પણ નીચેથી ઉપર પહોંચાડી છે. સીંચવા માટે પહાડોનાં ઝરણાંઓને પણ ખેતરોમાં વાળી લીધાં છે. દોળાવથી માંડી છેક ટોચ સુધી લીલાછમ મોલથી શોભતાં ખેતરો એક પર એક કાટખૂણે બેસાડેલી વિશાળ પગથીઓ જેવા દેખાય છે. જીવનના નિર્વાહ માટે પોતપોતાનો ફાળો આપતી આવી સેંકડો ઊંચીનીચી પગથીઓ ત્યાં પથરાયેલી છે. આ રીતે તે ઉજ્જડ પર્વતને અન્નના ભંડાર બનાવી આ જંગલી અને અજ્ઞાન ગણાતી પ્રજાએ ભૂખ્યાં પેટેને ભરવાનાં સાધન તૈયાર કર્યાં છે.

આગ્નિનાદોએ ફરી એક વાર અમને થાપ આપી. છેવટ સુધી અમારે હાથે તે ન જ પકડાયો. એ કામ પાછળથી ખીજઓએ કર્યું. પણ પૃથ્વી પરના એક અતિ રમણીય પ્રદેશનું દર્શન કરાવવા માટે અમારે આગ્નિનાદોનો ઉપકાર માનવો જોઈએ. અમને પાછા મનીલા

રવાના કરવામાં આવ્યા. થોડા વખત પછી આગ્નિનાદો પકડાઈ ગયો અને બળવો ભાંગી પડ્યો, છતાં નાની નાની 'છાપામાર' (ગેરીલા)* ચક્રમકો ચાલતી જ હતી. મને દક્ષિણના ટાપુઓમાં આમતેમ મોકલવામાં આવ્યો હતો તેથી મારો કેટલોક વખત તે તરફ ગયો. અંતે મારે લૂઝોન+ પાછા જવાનું થયું.

*

મારી યાદદારત મને દક્ષિણના એક કસબામાં લઈ જાય છે. ત્યાં કેટલાક વખત સુધી છાવણીને અંગેનાં રોજની ધરડનાં કામો કરતાં મારે રહેવું પડ્યું હતું. એ દિવસો નવાજૂની વિનાના કંટાળાભર્યા જતા હતા. અમે થોડા જ માણસો હતા અને ફિલિપાઈન લોકોનાં જુદાં જુદાં કુટુંબો ભેળા અમને રાખેલા હતા. નોલારકો અટકથી ઓળખાતા એક કુટુંબ સાથે હું રહેતો હતો. એ ઉપલા વર્ગનું કુટુંબ હતું અને તેમનું મકાન સાધારણ કરતાં ઘણી વધારે સગવડોવાળું હતું. મકાન લાકડાનું હતું, અને માળ પરની ફરશ વાંસની નહીં પણ પાટિયાંની હતી. પરોણાગત કરવાની પોતાની પ્રજાકાય વૃત્તિને અનુસરી તેમણે મને એક સ્વતંત્ર ઓરડો આપી દીધો. આ તો એક અણધાર્યો વૈભવ જ મળ્યો કહેવાય. આથી, મને એમાં અણધાર્યા સુખનો આનંદ લાગ્યો. વળી, કુટુંબમાં એક બાળા હતી જેને ફિલિપાઈનની મુંદરીઓમાં મૂકી શકાય. ફિલિપાઈનોની કેટલીક બાળાઓ ફ્રેસન્ટની પંકાયેલી ગોરી બાળાઓ જેવી જ મુંદર અને નાજુક હોય છે. કારિટા! એનો અર્થ, તનુમુખી. એ નામ પણ મને સરસ લાગતું હતું. હું એને ચાહું છું એમ મને લાગ્યું. એને પરણીને એ જ બેટોમાં વસી જવાના તરંગો પણ મારા મનમાં રમવા લાગ્યા.

પણ તેટલામાં મેં કબૂલેલી મારી લશ્કરી નોકરીની મુદત પૂરી થઈ અને હું ઘેર જવા નીકળ્યો. મા, બાપ, ભાડુંઓ અને દેશના ગૂતા મિત્રો યાદ આવ્યા.

* સંતાતા રહી શકુની નાની નાની ટોળીઓ પર એકાએક છાપો મારી હેરાન કર્યા કરવાની લડાઈ.

+ ફિલિપાઈન્સનો સૌથી મોટો અને સમુદ્ર ખેટ જેમાં મનીલા આવેલું છે. વસ્તી આશરે ૪૦ લાખ.

અલાગણું આવડું

હું અમેરિકા પહોંચ્યો. કુટુંબીઓનો ફરી એક વાર એ જ રટેશન ઉપર મોટો થયો. થોભતી આગગાડીમાંથી હું બહાર ફૂટી પડું તે પહેલાં બધા કુટુંબીઓ આવી પહોંચ્યા. વોશ ડોસાનાળી ઘોડાગાડીને બદલે મેં તેમને એક વગર ઘોડાની નવી નોકર ગાડીમાંથી નીકળતા જોયા. ફિલિપાઈન ગયો તે પહેલાં મેં આવી પાંચ છ ગાડીઓ જ જોઈ હતી. તે વખતે તે એટલી જૂજ હતી. મને લોકોમાં જેટલો રસ લાગ્યો તેટલો તે ગાડીમાંયે લાગ્યો. લોકોના ટોળાએ જયનાદ કર્યો અને શહેરનું પુરાણું બેન્ડ “દરિયાપારના વીર”નું ગીત ગાવા લાગ્યું.

મને કાંઈ સૂઝ્યું નહીં અને બાધા જેવો દેખાવા લાગ્યો. એક ચિઆવલો ભૂલકો હું સાંભળી શકું એટલે મોટેથી ગણગણ્યો – “જો તો ! એની પાસે તો લશ્કરી વરદી (ડ્રેસ) પણ નથી.” મને ભાન આવ્યું કે લોકોએ મારી પાસે કાંઈ વધારે દાહની ઉમેદ રાખી હતી.

આ પહેલાં જેવી જ લાગી. તેવી જ હસમુખી અને થોડા બોલી. ભીંતી આંખે એણે મને બાથમાં લીધો. બાપુએ પીઠ થાળડી અને મારા બન્ને હાથ પોતાના હાથમાં પકડ્યા. “પાછો આવ્યો, દીકરા ! ભારે વાત થઈ.”

મને એમનો ચહેરો સારો ન લાગ્યો. એ બહુ ધરડા થયેલા લાગતા હતા અને ચહેરા પર ફીકાશ આવી ગઈ હતી. મેબલ સાવ બદલાઈ ગઈ હતી. ચાર વર્ષ પર જે રમતિયાળ છોકરીને હું મૂકી ગયો હતો તે જ આ બાળા ? કરચલીવાળી લાંબી બાંસોવાળો, કમ્મરમાંથી તંગ, લપકાદાર, જમીન ઝાડતા ધાધરાવાળો ફરાક, તથા પક્ષીની પાંખો ખોસેલો છાપરા જેવો મોટો ટોપો ! એનો પોષાક, ખાસ કરીને ટોપો, મને બહુ વિચિત્ર લાગ્યો. પણ એણે મને પાછળથી ખાતરી આપી કે

એ તો છેલ્લામાં છેલ્લી ફેશનનો હતો. ટોમ તો હતો તેવો જ સાદો હતો. હવે લગભગ તેરનો થયો હશે. ઊંચો વધ્યો હતો અને સાદ ફાટી ગયો હતો. હસતે મોઢે મોટા લાયકા જેવો લાંબો હાથ તેણે આગળ ધર્યો.

“તને એકે ગોળી વાગી હતી કે?”—પહેલો જ સવાલ તેણે કર્યો. ખીન્ને સવાલ “કેટલા ફિલિસ્ટાઈનોને* તેં માર્યા?”, ત્રીજો, “કેટલું સોનું મળ્યું?”—છાપાઓમાં આ ટાપુઓનાં ધન વિષે ઘણું છપાતું હતું.—અંતે બાપુએ તેને બોલતો અટકાવ્યો, અને ગામના મેયર તથા વીંટાઈને બોલેલા લોકોમાંથી કેટલાક સાથે મારી ઓળખાણ કરાવી.

સ્પેન સાથેના આ યુદ્ધમાં મારો પ્રવેશ સરઘસ વાટે થયો હતો, અને છેવટ પણ સરઘસ વાટે જ થઈ રહ્યું હતું. મોટર પરની છત્રી પાડીને તેને ખુલ્લી ગાડી કરવામાં આવી. આગળ બેન્ડ ચાલ્યું અને પાછળ મને આવકાર આપવા આવેલા આંશરે સોએક માણસોનું સાજન. ટોમે ઇજનને હેન્ડલ માર્યું. ઊપડતી વખતે બંદૂકો ફૂટે તેમ ઇજને ફટફટારો કર્યો. ગોકળગાયત્રી ગતિએ અમે મુખ્ય રસ્તો પસાર કર્યો. બાણુ પરના દુકાનદારો અને ધરાકો બહાર નીકળીને રૂમાલ હલાવી આવકાર આપવા લાગ્યા. બંબાખાનાત્રી સામેના શહેરના બાગમાં અમે અટક્યા. ત્યાં એક નવું બેન્ડસ્ટેન્ડ બાંધેલું હતું. પહેલેથી કંઈ પણ ચેતવણી વિના જ મને મોટરમાંથી ઊતરી તખતી (પ્લેટફોર્મ) પર ચડવાની સૂચના થઈ. લોકો હિસાહપૂર્વક ભેગા થયા. મેયર અને પાદરીએ વખાણથી ભરેલાં ભાષણ કર્યાં. મને થયું કે ધરતી માગ દે તો બચું! પણ, ઊલટું, મને ભાષણ માટે ઊભા થવાની આજ્ઞા થઈ!

મેં સૌને નિરાશ કર્યાં. લોકોએ આશા રાખેલી કે હું લડાઈની કાપાકાપીનું રોમાંચક ચિત્ર ઊભું કરીશ. છાપાઓમાં તેમણે ભયંકર મૂંડમાળ શિકારીઓ અને (ફૂતરાંનું માંસ ખાનારા) શ્વપાકોનાં વર્ણનો વાંચ્યાં હતાં. તેમને વિષે લોકોને વધારે જાણવું હતું. પણ મને તો વાતો

* ફિલિસ્ટાઈન (પેલેસ્ટાઈન) અને ફિલિપાઈન વચ્ચેનો ભેદ છાકરો જાણતો નથી.

યાદ આવી લૂઓનના નાના નાના કસબાઓની, તેની શાંત ગુજરીઓ, તેનાં પુરાણાં પથ્થરનાં દેવળો, તેમનાં તાડનાં ઝૂંપડાં, ભાતનાં ખેતરો, અને તે ખેતરને ખેડનારાં વાંકા લાકડાનાં હળ તથા કાદવ ખૂંદતા પાડાઓની ! વળી, મને ત્યાંની પ્રજા સાંભરી : પેલો બુઢો ગાડીવાન જેની સાથે હું એક દિવસ રહેલો, તથા મેંકિસમિનો નોલાસ્કો અને જેને કદાચ હું પરણી લેત તે તેની સુંદર દીકરી કારિટા ! મેં જે કહ્યું તે ફિલિપાર્થિનોની પ્રશંસા જ હતી. લોકોએ આ બધું વિનયથી સાંભળ્યું ખરું. પણ મને લાગે છે કે મારું ભાષણ તેમને ફીકું લાગ્યું.

છેવટે અમે આમાંથી છૂટ્યા. પણ તે બાદ મહિનાઓ સુધી લોકો મને રસ્તામાં જ થોભાવી સવાલ પર સવાલ કરતા. ટોમ તો પીછો છોડે જ નહીં. રાત ને દિવસ એના સવાલો ચાલુ જ હોય. અને, સાચે જ, એ લુચ્યાએ રફતે રફતે કાતરી કાતરીને મારી પાસેથી એકે એક વાત કઢાવી લીધી. કારિટા વિષેના મારા ભાવો પણ તેણે શોધી કાઢ્યા. અને વિનોદ ભર્યે ચહેરે પૂછ્યું, “કાં તું એને પરણે નહીં ? આજે તારા મનમાં એને વિષે પ્રેમ તો દેખાય જ છે, અને તું કહે છે તે પરથી એ છોકરી પણ લાયક જ માલૂમ પડે છે.”

અલખત, એ લાયક હતી. ક્યારે એનો કાગળ આવશે તેની હું રાહ જોતો. અમે બન્નેએ પરસ્પર એકબીજાની ભાષા થોડી થોડી શીખી લીધી હતી. એ મને ટાગાલોગ ભણાવતી, હું એને અંગ્રેજી. એણે મને અંગ્રેજીમાં અને મારે એને ટાગાલોગમાં લખવું એમ ઠ્યું હતું. પણ મહિનાઓ વીતી ગયા છતાં તેનો એકે કાગળ આવ્યો નહીં.

ઘરના લોકોએ માની રાખ્યું હતું કે કેટલોક સમય તો મારે યુટી જોઈ શે જ. એટલે, થોડા દિવસ મેં આમ તેમ રખડવામાં, ખેતર પર જવામાં અને પિતાશ્રીના ધંધાને સૂંઘી જોવામાં* ગાળ્યા. પિતાજીનાં બે ખેતરો હતાં અને, ઉપરાંત, ઝરિકામાં તે માલ ઉપાડતો અને વખાર રાખતો ધંધો કરતા. મારી ગેરહાજરીમાં એ ધંધો વધી ગયો હતો. આબુબાબુનાં શહેરોમાં એમણે શાખાઓ પણ ખોલી હતી. લગભગ સોએક ગાડી-ગાડાં અને માલની એક મોટી વખાર તે ચલાવતા

* એટલે ધંધાના વાતાવરણમાં અમથાં આંટા મારવામાં.

હતા. ખાણોની મશીનરી, ફર્નિચર તેમ જ ખીજ વેપારોને લગતો — ટૂંકામાં, બધી જાતનો માલ તે લઈ જતા — લાવતા અને સંઘરતા. ધંધો ધીકતો હતો.

એક દિવસ હું પિતાજીની જોડે તેમની ઓફિસમાં ગયો હતો. અમે વહેલા જ પહોંચ્યા હતા. ઘોડાઓ — લગભગ બસો ઘોડા — અમારી પાસે હતા. તમેલાના ઉપલા માળથી લાંબા ઢાળડા* વાટે નીચે જતરી રહ્યા હતા અને ગાડાંઓને જોડાતા જતા હતા. ઘોડાની સરખે સરખી જોડીઓ અને ચળકતા સાજની શોભા જોવા જેવી હતી. આપુ ટપાલ વાંચતા હતા તે દરમ્યાન હું આમતેમ ફરતો રહ્યો અને બારીમાંથી વખારમાં ચાલતું માલની ઠાલવણીનું કામ નીરખતો રહ્યો. તેટલામાં આપુએ બોલાવ્યો.

“નેડ, હું તારી સાથે જરા એકાન્ત શોધતો જ હતો . . . તારો વિચાર આગળ પર શું કરવાનો છે ?”

“મને કંઈ જ ખ્યાલ નથી, પાછા કોલેજમાં જઈ લાણુતર પૂરું કરવાનું તો મન નથી. એક તો ઉંમર પણ વધી છે અને વળી લડાઈના અનુભવને લીધેય ફેર પડ્યો છે, . . .”

“મારો ધંધો ગમશે ? ધંધો સારો છે. મેં જ જમાવ્યો છે. એટલે જ સૂચવું છું.”

તે ધ્યાનથી મારી તરફ જોતા રહ્યા. તે મને પોતાનું જમાવેલું રાજ સોંપવા તૈયાર થયા હતા. આવો ધંધો કરવાની લાયકાત વિષે મને શંકા હતી. તે મેં તેમને જણાવી. વળી, હમણાં મારા મનમાંયે ઉચાટ હતો. તેથી કયાંય ગોઠવાઈ જવાનો નિશ્ચય કરી શકતો નહોતો. પણ પોતે સ્થાપેલી ગાદી પર બેસાડવા તૈયાર થયેલા આપ આગળ એ તો શી રીતે કહેવાય ? તેથી મેં આદરપૂર્વક એટલું જ કહ્યું કે મને વિચાર કરવા થોડો વખત જોઈએ.

“અલબત્ત,” એમણે કહ્યું. “હું એ જ ઇચ્છું છું. તું ઉતાવળે નિર્ણય કરે એમ હું માગતો જ નથી. તને ગમે તેટલો વખત લે.”

* પગથિયાંવાળી સીડી નહીં, પણ ઊંચે જતો ઢાળ, જેવો આજકાલ ધણી જગ્યાએ સ્ટેશનોના પૂલો પર હોય છે, તેવો ચડવા-ઊતરવાનો માર્ગ.

એક અઠવાડિયા પછી મેં પ્રયોગરૂપે જોડાવા ખુશી બતાવી અને આશા આપી કે એમાં જે ફાવ્યો તો ચોંટી જઈશ.

તે દિવસથી જ મને ધંધામાં તૈયાર કરવા માટે પિતાજી કેડ કરીને મંડી પડ્યા. મારી જાણ કે કલ્પના પ્રમાણે, આનું કારણ એ જ હતું કે તેમની તબિયત લથડતી જતી હતી. છતાં, તે દાકતરને બતાવવા કબૂલ થતા નહોતા, કારણ કે આખા જન્મભારમાં તેમણે કદી દાકતરનું ઘર જોયું નહોતું. આ એમની હઠ માને દુઃખદાયક થતી હતી. દાકતરની સલાહ લેવા એમને સમજાવવા તે મને પ્રેર્યા કરતી. મેં પ્રયત્ન કર્યો. પણ પિતાજીએ ટૂંકા જવાબ વાળ્યો, “મને શું થાય છે તે હું બરાબર જાણું છું, અને તેનો ઉપાય પણ હું સંભાળીને વરતીશ.” શિયાળો પૂરો થતાં પહેલાં તેમણે પથારી પકડી. છેવટે અમે ડા. હોરેસ વિંડલને તેડાવ્યો. પિતાશ્રીએ તેને હસતાં હસતાં કહ્યું, “મને શું થયું છે તે હું જ તમને સમજાવું.” દાકતર નવો જ હતો. અલ્લે, બાળપણમાં મારી સાથે જ ભણતો હતો. તેણે કહ્યું કે બાપુનું નિદાન બરાબર હતું અને થોડી ઘણી વેદના ઘટાડવા ઉપરાંત બીજા કોઈ ઇલાજ કરવા જેવું રહ્યું નહોતું. ઉનાળામાં તેમનું અવસાન થયું. . . જે રીતે એમણે પોતાનો ધંધો જમાવ્યો હતો અને જે રીતે છેવટ સુધી તે કામને વળગી રહ્યા હતા, તેમ જ બીજી બધી રીતે એમના જીવન પ્રત્યે જેતાં મને લાગે છે કે મારા પિતા એક ખરા મર્દ હતા.

*

મેં ધંધો ચાલુ રાખ્યો. ટોમને એમાં રસ હતો. તેથી નિશાળમાંથી જેટલો વખત બચતો તે બધો તે એમાં આપતો. મને ઘેર આવ્યે સાતઆઠ મહિના થઈ ગયા. કારિટાને મેં બે કાગળ લખ્યા, પણ જવાબ મળ્યો નહીં. પણ એક દિવસ બોબ સેવર્સને કાગળ આવ્યો. બોબ ત્યાં જ રહી પડ્યો હતો અને પોલીસના ખાતામાં જોડાયો હતો. એ દક્ષિણ લૂઓન ગયેલો અને નોલારકો પરિવારને મળેલો. મારા કાગળોનો જવાબ પોતે કેમ ન આપ્યો તેનું કારણ મને જણાવવા કારિટાએ તેને કહ્યું હતું : “તેના નાના ભાઈ સાંચોને કોઠ દેખાયા છે અને લગાઈ દરમિયાન સંદેશો પહોંચાડવા જતાં જે કોઠઘરમાં હું જઈ ચડ્યો હતો,

ત્યાં એને મૂકવામાં આવ્યો છે. ઉપરાંત કારિટાને ડર છે કે ધરના ખીજા માણસોનેયે એનો ચેપ લાગ્યો હોય. આવી ચિંતાને લીધે જ તે જવાબ આપી શકતી નથી.”

આ ખમરથી હું હેઝકાયો. કાઢ ! એ શબ્દ જ મારું લોહી છિડાડી મૂકવા પૂરતો હતો. બાપડો મેક્સિમિનો અને ગરીબ બિચારી કારિટા ! થોડા વખત પછી મને ખ્યાલ આવ્યો કે હુંયે એ જ ઘરમાં રહેતો હતો ને ? એમના ઘરમાં હું સૂતો છું અને એમનું રાંધેલું મેં ખાધું છે. એક દાણુ ભર હું ડરથી ધ્રૂજી ઊઠ્યો. પણ પાછો શાંતિથી વિચારવા લાગ્યો : મને આવ્યે આઠ મહિના તો થઈ ગયા છે. અને મારું શરીર સાવ તંદુરસ્ત છે. આમ મારે પોતાને વિષે નિર્ભય થયે અને સાંચોનો જ વિચાર કરવા લાગ્યો. એટલા નાના બાળકને આવો રોગ શી રીતે થયો હશે ? મારી માન્યતા હતી કે આવો રોગ તેવા રોગીની સાથે શરીર સંબંધ કરવાથી જ લાગે છે. તેથી સાંચોનો ચેપ હું સમજી શકતો નહોતો. આખરે મને તે સમજાય એવી બાબત નથી એમ વિચારી તે છોડી દીધી. પણ કારિટા તથા તેના પર ઝમ્મમતા જોખમનો મને સદાયે વિચાર આવ્યા કરતો. શું એને એ ચેપ લાગ્યો હશે ? નહીં તો તે કાગળ લખ્યા વિના રહેત નહીં. તે સુંદર તનુમુખીને એવું કાંઈ થાય એ વિચાર જ મને અસહ્ય થઈ પડ્યો. મેં મારો થોડો મંગાવ્યો અને દૂર ફેરફારકાએ નીકળી પડ્યો તથા સાંજ વીતી ગયા પછી મોડેથી ઘેર આવ્યો. ટોમ મને કારિટાનું નામ લઈ ચીડવવા લાગ્યો. મેં એને સાંચોના ખમર આપ્યા. એ ગંભીર અને દિલગીર થયો. ટોમ ઘણો સમજી હતો. સાર બાદ કદી એણે નોવારકો કુટુંબની વાત છેડી નહીં, અને તેના મારા પ્રત્યેના વર્તનમાં સૂક્ષ્મ ફરક પડી ગયો. મને લાગે છે કે એ મારી મનોવ્યથા કળી ગયો હતો.

આમ તો જીવન રોજના ઢસરડામાં ચાલ્યું જતું. બે ખેતરો અને વખાર પાછળ અમારે કામ ઢગલાબંધ હતું. ‘અમારે’ કહું છું કારણ કે ટોમની મને ખૂબ મદદ હતી. હાઈસ્કૂલ પૂરી કર્યા પછી તે કોલેજમાં ગયો હતો. પણ મોટી રજાઓમાં તે હરેલા માણસની પેઠે કામને બરાબર

બાઝી પડતો. તે એક સમયે જવાંમદ્ અન્યો હતો, અને તેને જોઈ અમારી બધાંની છાતી ફૂલતી હતી.

*

મને પાછા આવ્યે નવ વર્ષ વીતી ગયાં. હજુ સુધી કાંઈ અવનવું અન્યું નહોતું. પણ એક ક્ષણે મારા જીવનને પલટાવી દીધું. રોજની ઘરડા જેવા લાગતા જીવનને જાણે વીજળી લાગી હોય તેવું અન્યું. અર્થાત્, તેનું નિમિત્ત એક તરુણી હતું. એક ઉમ્મણીમાં તે પોતાના ભાઈ સાથે આવી હતી. પણ જે ક્ષણે મારી આંખો તેના પર પડી તે પછી મને ખીજું કશું દેખાતું અટક્યું. એવી સુંદરી મેં કદી પહેલાં જોઈ નહોતી. હાસ્યરંજિત અવાજે તે બોલતી. એવી ખુશમિજન અને આનંદી સ્ત્રી મેં ક્યારેય જોઈ નથી. મેં કરેલી જેનની આરાધના આગ્વિનાદોને પકડવા માટેની દોડાદોડ જેવી જ હતી : સાહસિક અને વેગીલી. ફરક એટલો જ કે આગ્વિનાદોને હું કદી પકડી શક્યો નહીં, જ્યારે જેન એક મહિનામાં જ મને પરણવા સમ્મત થઈ. તેણે એટલું જ જણાવ્યું કે, “પણ હમણાં નહીં. મારાં માતાપિતાના સંતોષાર્થે મારે નિશાળ તો પૂરી કરવી જ જોઈએ.”

જેન સંગીતનો ખાસ અભ્યાસ કરી રહી હતી. તે પિયાનો વગાડવામાં નિપુણ બની હતી. નવા રાગો પણ ગોઠવી શકતી. તેના પિતાએ અમારી નજીકમાં જ એક મોડું ખેતર ખરીદ્યું હતું. જેનને લાગતું હતું કે તેને આ સંગીતશાળામાં ભણાવવા માટે તેના વડીલોએ ભારે બોજો ઉઠાવ્યો હતો, તેથી એનો અભ્યાસક્રમ પૂરો કરવાની તેની ફરજ હતી.

એક રાત્રે તેણે મારી આગળ એક નવી જ ‘ચીજ’ વગાડી. એવી આકર્ષક તાન મેં પહેલાં કદી સાંભળી નહોતી.

“આ શું છે? મેં એ કદી પહેલાં સાંભળી નથી,” મેં કહ્યું.

જેન હસી. “ક્યાંથી સાંભળી હોય? મેં આજે જ તે રચી : તમારે માટે!”

•

મેં એ તેની પાસે વારંવાર વગાડાવી. મને યાદ રહી ગયા પછી હું એને બધો દિવસ સિસોટીમાં વગાડ્યા કરતો. તે વેધક તાન અમારી વચ્ચે પ્રેમની ગાંઠ બની.

આ વાત ધરટરની છુટ્ટીમાં બની હતી. તે પછી તે નિશાળે ગઈ, પણ ઉનાળામાં પાછી આવી. મારા જીવનનો તે સુખીમાં સુખી ઉનાળો હતો.

સપ્ટેમ્બરની શરૂઆતમાં એક રાત્રે જૅન અને હું ઝારિકાના એક મેળાવડામાં ગયેલાં. પાછા ફરતાં અમે અમારી ઓફિસમાં રોકાયાં. બારીએ બેસી જૅન પેલું ગીત ગણગણતી હતી. એટલામાં આગની બૂમ સંભળાઈ. અમે એકદમ ઊભાં થઈ ગયાં અને મેં ઓફિસનું મુખદ્વાર ખોલી નાંખ્યું. રાતનો પહેરેદાર અમારી તરફ દોડતો આવી રહ્યો હતો.

“વખારનો ત્રીજો માળ લાગ્યો છે, કદાચ તમેજા પણ ઝડપાય !”

તમેજામાં રાતપાળીમાં ત્રણ માણસો રાખેલા હતા. ધરડો વોશ અને બીજા બે. અમે ત્યાં પહોંચ્યા ત્યાં જ વોશ જમણી બાબુના ઢાળડા પરથી નીચે આવતો દેખાયો.

“ક્યાંક લાહ લાગી છે, મિસ્ટર લેંગફર્ડ. પાછલી બારીઓમાંથી તો આખું શહેર પેટલા જેવું દેખાય છે.”

બીજા બે પણ દોડતા ઊતરતા હતા. ઘાંટો પાડી મેં તેમને અટકાવ્યા. “તમે ઢાળડા પર જ ઊભા રહો. વોશ અને હું ઘોડાઓના બંધ કાપી નાંખીએ છીએ. નીચે ઊતરે તેવા જ તમે તેમને આગળ લગાડો.”

“એ જુઓ, તેઓ તો આવે જ છે !”

વોશ અને હું ઘોડાઓ લાણી જવા ધર્યા. પણ જૅને અમને પકડી પાડ્યા અને મને તે ન જવા આજીજી કરવા લાગી. સ્થિતિ ગંભીર તો હતી જ. બહારની બાબુથી આગ ફેલાતી જણાતી હતી, પણ તમેજો હજુ સલામત રહ્યો હતો. મેં જૅનને પાછી હડસેલી પણ તે ચોંટી રહી અને સાથે આવવા હઠ કરવા લાગી. તે જ ક્ષણે ટોમ છતો થયો. મેં તેને ઘાંટો પાડી કહ્યું :

“સાંભળ, ટોમ હું ઘોડાઓને જોઈ લઈશ. તું જૅનને સંભાળ.”

હું માળ પર પહોંચ્યો. ત્યાંથી ટોમના ખભા ઉપરથી ગાંસડીની જેમ લટકતી અને છૂટવા માટે પછાડા મારતી મેં જૅનને જોઈ.

“પાછલા તમેજાને પહેલાં છોડ, વોશ. વોશ, તું ક્યાં છે ?”

“એ જ કરું છું, શેઠ.” વોશનો કાળો પંજો પહેલા ઘોડા પર અફળાતો મેં સાંભળ્યો. તરત જ એક ભૂખરો ઘોડો ધૂટ્યો અને ઢાળડા તરફ ભાગ્યો, હું હાથમાં એક પાવડો લઈ વોશ ભણી ગયો.

નીચેથી માણસોની કિકિયારીઓ આવતી હતી. મદદ આવી પહોંચી હતી. માણસો ઉપર આવ્યા. તે જ વખતે ગોડાઉનનું છાપરું તૂટી પડ્યાનો અવાજ આવ્યો.

નીચેના માણસો અમને બહાર નીકળવા ધાંટા પાડી રહ્યા હતા. મારી એક નાનકડી સવારીની ઘોડી અંદર રહી ગઈ હતી. કમભાગ્યે તે છેક છેવાડે હતી. હું ત્યાં પહોંચ્યો ત્યારે છાપરું લડલડતું હતું અને ઘોડી ચમકેલી હોવાથી હાથમાં લેવી મુશ્કેલ હતી. તેની પાસેના ઘાસમાં એક તણખો ઊડ્યો અને તે સળગી ઊડ્યું. મેં ઘોડીને ફેરવવા પ્રયત્ન કર્યો, પણ તેણે મને સળગતી બાજુ તરફ જ ખેંચીને ગભરાવી પછાડી મૂક્યો. મારું આવડું જાળમાં આવી ગયું. ખભા સુધી વેદનાનો એક ઝટકો પહોંચ્યો. મેં ઘોડીને એક તમાચો ચોડી દીધો, ત્યારે તે પાછી હતી. વોશ ડોસો બીજી બાજુથી આવી લાગ્યો. અમે તેને માર્ગે પાડી. બીજા ઘોડાઓ પહેલા જ નીકળી ચૂક્યા હતા. અમે નીચે ઊતર્યા ત્યારે તો પાછસો ભાગ આગની ઝેળોથી વ્યાપી ગયો હતો.

જેન તો ગાંડા જેવી થઈ ગઈ હતી. ટોમે એને પકડી રાખી હતી. તેણે મારી સળગેલી બાંહો અને પછી આવડું જોયાં. તેને બહુ લાગી આવ્યું. રૂમાલથી હાથને બાંધવા તે મને આગ્રહ કરતી હતી.

“બહુ દુઃખે છે, નેડ?” — “મારો હાથ પાપની જેમ ડંખે છે.”

“પણ આ આવડું? પાછલી બાજુએ આવડા પર તો ખૂબ જ દાઝ્યું છે.”

મેં હાથ ફેરવીને જોયું. સાચે જ એ દાઝેલો હતો, અને જેવો તેવો નહીં. પણ તે દુઃખતો નહોતો!

તે જ વખતે મારો દાક્તર મિત્ર — હોરેસ વિંડલ — ત્યાં આવી લાગ્યો. જેને તેને પાસે બોલાવ્યો. તેણે પલકભરમાં પોતાનો સામાન તૈયાર કર્યો અને આવડાની મલમત (ડ્રેસિંગ) શરૂ કરી. મેં કહ્યું, “પહેલાં આ હાથનો ઇલાજ કરો, દાક્તર. ત્યાં તો શેતાનની લટ્ટી બળે છે.”

“પણ, તો તો, બાવડામાં બે શેતાનની લટ્ટી બળતી હોવી જોઈએ !”

“ના, ના,” હું બરાડ્યો. “હાથને પાટો બાંધો. મને ક્યાં દુઃખે છે તે હું જાણું ને?”

તેણે બંને જગ્યાએ મલમલ કરી. થોડી વાર એમ ખોટી થયા પછી તે બોલ્યો : “જો, નેડ. જેમ બને તેમ જલદી દવાખાને આવ. હું ફરીથી વધારે સારી રીતે ત્યાં બાંધીશ. આ જખમો જરા સખત જ છે.”

ટોમે કહ્યું : “તું જા. હું નોકરોને બોલાવીને ઘોડાઓની વ્યવસ્થા કરી નાંખીશ.”

હું જૈનની સાથે ગાડીમાં બેસી વિંડલને દવાખાને ગયો. આખી ભુગ્ગ ફરીથી ખોલી તેણે બહુ ઝીણવટથી ઉપચાર કર્યો. જખમો છતાંયે મારા બાવડા આગળનો એક ભાગ તેને અલાગણો* માલૂમ પડ્યો.

“નેડ, અહીં તને કદી કંઈ ગોળી-ઘોળી તો નહોતી લાગી? અથવા કંઈ બીજો ઘા? લશ્કરી ખચ્ચરની લાત કે એવું જ કંઈ?”

“શું તારું બેજીં? ત્યાં એવું તે શું તને દેખાય છે?”

“મારું બેજીં ચાલે છે ત્યાં સુધી તો કંઈ દેખાતું નથી. પણ કારણ વિના જ કોઈ ભાગ આમ અલાગણો કેમ થાય? ખેર, એને લીધે તને વેદના નથી થતી, એ લાલ જ સમજીએ અને ચિંતા છોડીએ.”

જૈન અને હું પાછાં આવ્યાં. ટોમને અમે ગાડીમાં લઈ લીધો.

“આગ હોલવાઈ ગઈ છે, નેડ, અને બધા ઘોડા પણ બરાબર મળી ગયા છે.”

“જૈન, આજના અકસ્માતમાં મને કંઈ થયું હોત, તોયે આપણો આખો કારભાર સંભાળવા જેવો આ નાનકો સમર્થ છે.”

“લો હવે નેડની વાત સાચી માનીને ન ચાલશો, જૈન” — ટોમે લાડ કર્યો.

* જ્યાં કશું લાગેલું, અડેલું સમજાય નહીં. બહાર મારી ગયેલા કર્તાંયે વધારે લાગણીશૂન્ય. બહાર મારેલામાં ભારની લાગણી સાધારણ રીતે હોય અને બહુ જોરનો આઘાત સમજાય. લકવામાં અલાગણો ઉપરાંત હલાવવાની શક્તિ પણ ચાલી જાય.

ચિંતાકારી ચાઠાં

આગ પછીના મહિના કામની ધાંધલમાં ગયા. વીમાની રકમ મેળવવી, આગ-રોક (ફાયર પ્રૂફ) મકાન માટે કંટાકટ આપવા, નવાં ગાડાં અને ખટારા ખરીદવાં વગેરે કામોથી મારા દિવસો સવારથી રાત સુધી ભરચક રહેતા. નવી ખરીદીઓમાં બે મોટરગાડાં હતાં. અમને ઘોડા ગમતા, પણ દેખીતું હતું કે હવે પછીના જમાનામાં માલ વાહવાનું સાધન મોટર જ થવાનું. જ્યારે અમે પહેલાં બે ગાડાં ખરીદ્યાં ત્યારે આખા દેશમાં આવાં વાહન માત્ર છ હજાર જ હતાં. એની કડાકૂટ પણ ઓછી નહોતી. વારંવાર ભાંગતૂટ થતી, અને પછી તેની દુરુસ્તી કરવાની. ટોમનો કોલેજનો અભ્યાસ પૂરો થયા પછી તેણે વિચાર્યું કે કાંઈ મોટર બનાવવાનાં કારખાનામાં જ સીધા પહોંચી જવું અને તેને લગતું કેટલુંક અનુભવજ્ઞાન મેળવી લેવું. અમને બધાંને એ વિચાર ગમ્યો, કારણ કે આખું કુટુંબ વતુંઓહું મોટર-ઘેલું થયું હતું. ત્રણ મહિના પછી ટોમ કંઈક જ્ઞાન અને ધણો ઉમંગ લઈ પાછો આવ્યો. એક ત્રીજું મોટર ગાડું ખરીદવા માટે તેણે મને આગ્રહ કર્યો. તેણે એટલો મને એમાં રસ લેતો કર્યો કે મોટરની અંદરની યાંત્રિક રચના જાણવા માટે મેં સારી પેઠે સમય ગાળ્યો.

ભાવિ ગુલાબી દેખાતું હતું. જૈન છેલ્લા વર્ષમાં હતી. પાછી આવ્યા બાદ જૂનમાં લગ્ન કરવાનું અમે ઠરાવ્યું હતું. મા અને મેં જલ બન્નેની તે પ્રિય થઈ પડી હતી. મેં જલ પણ એક જાણુ સાથે પ્રેમમાં પડેલી હતી, એટલે બન્ને બેનપણીઓને પરસ્પરની વાતો કહેવાનો રસ જાગેલો હતો અને તેમનો સતત પત્રવ્યવહાર ચાલતો. જૈન નિશાળે ગઈ તે પહેલાં અમારે બન્ને માટેનું નવું મકાન બાંધવાનુંયે અમે શરૂ કરી દીધું હતું. દક્ષિણ તરફના અમારા ખેતરમાં નદી અને જંગલ પાસે

તેની જગ્યા આવેલી હતી. બાંધકામ જેવા માટે મારે ત્યાં રોજ આવો આવો પડતો. આ રીતે નવરા રહેવાને મને લાગ્યે જ વખત મળતો. બાંધકામ પર દેખરેખ રાખવા માટે મારે વારંવાર ખેતરથી શહેરમાં અને શહેરથી ખેતર પર ફેરાઆંટા કરવા પડતા.

મારા ધા વખતસર રૂઝાઈ ગયા. પણ પેલા વિલક્ષણ અલાગણા બાગ રહી ગયા. ડો. પિંડલને ખાતરી લાગતી હતી કે કોઈ ભુલાર્થ ગયેલી ઈમ્મનું જ એ પરિણામ હશે.

નાતાલમાં જેન ઘેર આવી હતી. એ દિવસો અને રાતો અનુપમ આનંદનાં હતાં. ટોમ પર ભાર નાખી દઈને હું ઓફિસમાંથી ગાપચી મારતો. ટાટ છતાં દિવસે જેન અને હું અમારા અડધા બંધાયેલા ઘરમાં રખડતાં, અને લગભગ દરેક રાતે એક કે બીજા જલસામાં હાજરી આપતાં. નિશાળ ખૂલતાં એ પાછી ગઈ તે મને ગમ્યું તો નહીં, પણ મન વાળ્યું કે આ હવે છેલ્લી જ વાર છે અને માત્ર પાંચ જ મહિના રાહ જેવી પડશે. તેની ગાડી ઊપડી, ત્યારે તે દેખાતી સાવ બંધ થઈ ગઈ ત્યાં સુધી રમાલ હલાવતી તે ગાડીની તકતી પર ઊભેલી હતી.

ઓફિસ પહોંચ્યો ત્યારે બોબ સેલર્સનો કાગળ ટેબલ પર જેયો. તે હવે ફિલિપાઈન્સમાં લગભગ કાયમ માટે વસી ગયો હતો. પોલીસ ખાતામાં તે મેજર બન્યો હતો. છેલ્લાં કેટલાંક વર્ષ દરમિયાન તેણે ધણો વખત દક્ષિણના ખેટોમાં ગાળ્યો હતો — ખાસ કરીને મિન્ડાનાઓમાં મોરોલ લોકો સાથેની ઝપાઝપીઓમાં. આ મોરોલ લોકો બડા ઝૂની લડવૈયા છે. મુસલમાન છે. માને છે કે કોઈ નાસ્તિકને ભાલાની અણી પર ઉતારવો એ બેહેશ્તમાં જગ્યા મેળવવાનો ખાતરીનો ઉપાય છે. ‘નાસ્તિક’ એટલે અલખત નાપાક ખિસ્તી — પછી ફિલિપી હોય કે અમેરિકન! મને હસવું આવ્યું. કેવી આ દુનિયા છે! અમે એ લોકોને નાસ્તિક કહીએ. તેઓ નાક ચડાવીને માત્ર સામો જવાબ જ ન આપે કે ‘તમે જ મૂઆ તેવા’, પણ બરછી લઈને લાગલા પાછળ પણ પડે!

આ કાગળમાં મારા બૂના મિત્રો બાબત કશું જ લખ્યું નહોતું. પણ એક મહિનાની અંદર તેનો બીજો કાગળ આવ્યો. કારિટાના ભાઈ સાંચોને ફૂલિયન નામે ખેટમાં રવાના કરવામાં આવ્યો હતો. ચીની

સમુદ્રને કિનારે મનીલાની દક્ષિણે લગભગ અસ્સો માઈલ પર આ બેટ છે. ત્યાં અમેરિકનોએ એક કોલિસ્ટાન વસાવ્યું છે. બોબે લખ્યું હતું કે ત્યાં કેટલાક સારા દાકતરો છે અને તેઓ આ વિલક્ષણ રોગને મટાડવાનો ઇલાજ મેળવવાની ઘણી આશા બતાવે છે. કારિટાની બાબતોમાંયે આ પત્રમાં નવાઈભરી હકીકતો હતી. એણે વિવાહ કર્યો હતો અને સેબુ રહેવા ગઈ હતી. પણ થોડા વખતમાં જ તે વિધવા થઈ. તેને એક બાળક પણ થયું હતું. પણ તે જીવ્યું નહીં. મેં તરત જ બોબને કાગળ લખીને મારે મદદ કરવા જેવું હોય તો જણાવવા સૂચવ્યું. મેંકિસમિને અને કારિટાને પણ મેં કાગળ લખ્યો. તેમાં બોબના કાગળની બાબતોનો ઉલ્લેખ કર્યો નહીં, પણ મારી જ થોડીક હકીકતો જણાવી તેમને હું કેટલો યાદ કરું છું તે લખ્યું.

વસંત બેઠો. થોડા મહિનામાં જૅન પાછી ઘેર—‘અમારે’ ઘેર—આવશે. સ્નાનધરના કુવાસ—નળ નીચે હું ગીત સિસોડતો* નહાતો હતો તેટલામાં એકાએક આવડા પરનું પેલું ચાહું યાદ આવ્યું. હું તેને બૂલી જ ગયો હતો. મેં હાથ મરોડીને જોયું.

એક અજબ લાગણી મારા શરીરમાં પસરી. મને લાગે છે કે તે હૃદયમાંથી જાડી અને અરફના ઠંડા પાણીની જેમ મારી નસોમાં વહી. આ શું? જાણે ખભા પાસે એક બીજું ચાહું! મારો નખ દાખીને મેં તેને તપાસ્યું. અજબ! પહેલાની જેમ જ તેમાંયે સ્પર્શજ્ઞાન નહોતું. કુવારા નીચેથી નીકળીને હું કપડાંના કપ્પાટ પાસે ગયો. તેમાંથી નરેણી કાઢીને તેની અણી પેટા ધોળાશ પડતા ચાહામાં દાખી. કાંઈ શંકા જ ન રહી. ત્યાં કશી જાણપ માલમ પડતી નહોતી.

મેં ઉતાવળે કપડાં પહેર્યાં. માને કહ્યું કે મારી જમવામાં રાહ ન જુએ. હું શહેરમાં જ જમી લઈશ. મોટરમાં બેસી સીધો વિંડલને ઘેર પહોંચ્યો. તેની પત્નીએ દરવાજો ખોલ્યો. દાકતરની સ્ત્રી હોવાથી બહુ વહેલું કેઈ આવી ચડે તેની તેને નવાઈ નહોતી. તેણે મને ઓફિસમાં બેસાડ્યો અને વિંડલને ખબર કરી.

* સિસોટીમાં વગાડતો.

તે પેઠા તેવો જ હું બોલી બિહો : “અહીં જે પહેલાંના જેવું એક બીજું કમળખત ચાહું બિહયું છે.”

તેણે બન્ને ચાહાં ફરીથી તપાસ્યાં. કાપ મૂકીને પણ જોયાં. પછી પોતાની પ્રયોગશાળામાં જઈ એક લાંબી સોય લાવ્યો. “આથી જરા ધા પડશે, પણ આપણને ખબર પડી રહેશે.” ઠીક પરીક્ષા થાય તે આટે મેં મારી આંખો મીચી દીધી.

“લાગે છે ?” તેણે પૂછ્યું. “મુદ્દલ નહીં. તું શું ધારે છે ?”

“કંઈ સમજાતું નથી, નેડ. પણ ગભરાવામાં તો મૂર્ખાઈ જ છે. મને ખબર ન પડે તેથી શું ? ચામડીનાં દરદો કેટલાંયે છે, જે વરતી નથી શકાતાં. એટલે એના ખાસ જાણકારની સલાહ લેવાની જરૂર છે. દા. ડિક્સનને તું દેખાડ. તું એને જોળખે તો છે જ.”

અમારા શહેરમાં એ નવો જ હતો. હું તેને જરાતરા જ જોળખતો હતો.

“તું કહે તો તેને ‘ફેન’ કરું, નેડ.”

હું પહેરણ ચડાવતો હતો. મેં જવાબ આપ્યો : “હોરેસ, આજ સુધીમાં હું લાગ્યે જ એક દિવસ પણ માંદો પડ્યો છું. ફિલિપાઇનમાં આટલાં વર્ષો રહ્યો. મારા સાથીઓને કેટલીયે જાતના મંદવાડ આવી ગયા. પણ હું બચેલો રહ્યો હતો. અને ત્યાં કેવી કેવી સ્થિતિમાં રહેવું પડતું હતું !—અમારી કોઈ કોઈવારની હાડમારીઓની વાતો કહું તો તારો વિશ્વાસે ન બેસે—પણ મારે મંદવાડનું નામે નથી જોઈતું. પણ, ડિક્સનને ફેન પર પૂછીએ. જે એ નવરો હોય તો હમણાં જ જાઉં.”

તે પછીના અર્ધા કલાકની અંદર તો ડિક્સનને મને તપાસી પણ લીધો. એ પણ મૂંઝવણમાં પડ્યો. તેણે કહ્યું :

“મેં વરત્યું છે એમ ડોળ કરવામાં કંઈ જ માલ નથી. નિખાલસપણે મારે કહેવું જોઈએ કે હું આનું નિદાન કરી શકતો નથી. મેં કોઈ દિવસ આવો કેસ જોયો નથી. તમારી જગ્યાએ હું હોઉં તો કોઈ મોટા શહેરમાં જાઉં ને મારા કરતાં વધારે જાણકારને બતાવું.”

આમ ત્યારે ! આખી જિંદગીમાં મને કદી દાકતરની ગરજ પડી નહોતી, અને આજે ગરજ પડી ત્યારે તેઓ કહે છે કે અમને તારો

કેસ સમજતો નથી ! હું પાછો ઘેર ગયો. બીજી વાર કુવારા તજે બેઠો. આવડાને ધસીધસીને ચામડી લગલગ ઉતરડી નાંખી. પછી તેના પર સારી પેટે સ્પિરિટ રેડ્યું અને એક ચોખ્ખો પાટો બાંધી પાછો ઓફિસમાં પહોંચ્યો.

કામ તો એ દિવસોમાં ઢગલાબંધ હતું. પણ પેલાં ચાહાંઓનો વિચાર વારંવાર ઊઠતો અને કામમાં મન લાગવા દેતો નહીં. દાઝયાનાં ચાહાંની મને પરવા નહોતી. એ તો મેં કમાયેલા ચાંદ હતા. પણ આ એ કદરૂપા ડાઘ કયાંથી આવ્યા ? કેમ આવ્યા ? જતા કેમ નથી ? આ કંઈક અવનવું જ છે.

ડિકસનને મળ્યા બાદ લગલગ એક મહિને મને એકાએક એક શંકા ઊડી. સંભવ છે કે જાંડે જાંડે મારા મનમાં એ પહેલાંયે સંતાઈ રહેલી હોય અને મેં તેને સ્પષ્ટ થવા દેવાની હિંમત ન કરી હોય. ડિકસનની સલાહ મારા મન પર અસર કરી જ હતી. જેન પાછી આવી તે પહેલાં સેન્ટ લુઈ કે કેન્સાસ જેવા કોઈ મોટા શહેરના દાકતરની સલાહ લેવાનો મને વિચાર આવતો હતો. એક રાતે હું કેટલાક જૂના કાગળો ઉથલાવી રહ્યો હતો. બોખના ધણુખરા કાગળો મેં બાળી નાંખ્યા હતા. ખાસ કરીને સાંચો અને કારિટાને લગતા. કારણ, જો કે, એ મિત્રોને લગતી વાતો તો મેં બીજાઓને કરી હતી પણ ટોમ સિવાય બીજા કોઈને તેમની વિપત્તિ વિષે જણાવવા ઇચ્છતો નહોતો. જેનના કેટલાક કાગળોમાં મને એક બોખનો કાગળ મળ્યો. બ્રૂલથી તે બાળવો રહી ગયો હશે. તેને હાથમાં લઈ હું બેઠો અને તે પર જાંડો વિચાર કરવા લાગ્યો. નોલાસ્કોનું ઘર, સાંચો, કારિટા — એ બધા કાળ મારી નજર સામે ખડો થયો; સાથે જ પેલાં ચાહાંનું ભાન.

ઘરમાં સઘળાં જાંઘતાં હતાં. દીવા હોલવી નાંખેલા હતા. હું અંધારામાં જ દાદર ઊતર્યો અને ખેતરોમાં ભમવા લાગ્યો. અધું વિચિત્ર લાગતું હતું. નવ વર્ષ થયાં હું ઘેર છું. શરીરે ભરજીવાન અને મજબૂત છું. દાકતરોને એ ચાહાંઓ બાબત કશી ધાસ્તી લાગતી નથી. વિન્ડલ માને છે કે એ કોઈ જૂની ઈજનું પરિણામ હશે. પણ ના, — એ અભિપ્રાય એણે પહેલા ચાહા વિષે આપેલો. અકસ્માત ? હા; એક

વાર ફૂટબોલ રમતાં મને ઈજ્જ થયેલી ખરી. પણ તે તો ખીજા ખલ્લા પર હતી. એક વાર ઘોડા પરથી પણ પડી ગયેલો. પણ તે વખતે કંઈ ઈજ્જ થઈ હતી કે નહીં, અને થઈ હોય તો ક્યાં — એ યાદ આવતું નથી પૂર્વ તરફ અજવાળું થતું જોઈ મને ભાન આવ્યું કે હું આખી રાત ભમતો રહ્યો છું. અમારું નવું ઘર બંધાતું હતું ત્યાં હું પહોંચ્યો હતો. થોડી વાર તેને જોતો બિભો, અને પછી ઉતાવળે પગલે ઘર ભણી વળ્યો. પેલાં આંધાં પર મેં નજર નાંખી નહોતી. પણ તેથી શું? નજર જાય કે ન જાય, મગજમાંથી તે ખસી શકતાં નહોતાં.

ઓફિસ ગયો ત્યારે અમારો કંટ્રાક્ટર મને મળવા માટે આવેલો હતો. નવી વખારનાં આગ-રોક બારણાંમાં મેં સૂચવેલા કેટલાક ફેરફારો બાબત તેણે મારી જોડે વાતો કરી. તેના ગયા પછી સૂતમૂત જેવો હું વિચાર કરતો બેઠો. કોઈ રોગ બાબતમાં કંઈ જગ્યાએથી માહિતી મેળવી શકાય? ગામના દરેક દાકતરને પૂછતાં ફરતું અને મને કંઈક થયું છે એવી વાત ફેલાવવી એ મને ગમતું નહોતું. પુસ્તકાલયમાં વૈદકનાં પુસ્તકો હતાં ખરાં. પણ અમારા જ પુસ્તકાલયમાં મને બચપણથી ઓળખનારા અંધપાળને હું શી રીતે પૂછું કે રોગને — ખાસ કરીને ચામડીને લગતા રોગોને — લગતાં પુસ્તકો શોધી આપો?

ટોમ એક માંદા થયેલા ઘોડા બાબત કંઈક કહેવા આવ્યો. નવી મોટરોના શોખને લીધે એના ઘોડાઓના શોખમાં લગારે ફેર પડ્યો નહોતો. પશુઘડાકર કરતાં ટોમ અને વોશ ડોસાના ઇલાજોમાં મને વધારે શ્રદ્ધા હતી.

“ટાઢ વાય છે?” તેણે મને પૂછ્યું.

“નહીં તો ! કેમ ?” તરત જ મને ભાન આવ્યું કે રોજની જેમ આજે હું પહેરણની બાંધ ચડાવીને કામ કરવા બેઠો નહોતો. “ઓહ આને લીધે ? પેલાં બારણાં બાબત હેન્ડરસન બહુ વહેલો આવી લાગ્યો હતો. તેની વાતોમાં કાટ ઉતારવો હું ભૂલી ગયો.”

ટોમ મારું ગીત — જૈનનું અને મારું પ્રિય ગીત — સિસોડતો બહાર નીકળ્યો. એ દુગારને તે રીતે મને ચીડવવામાં મજા આવતી. એ બાણતો હતો કે બીજું કોઈ એ અમારું ગીત ગાય તો મને ગમતું નહીં.

એ રાત્રે ઘેર જતાં મને ખ્યાલ આવ્યો કે કદાચ બાઇબલમાં એ વિષે કંઈ માહિતી હોય. વાળુ ક્યાં પછી મારા ઓરડામાં ગયા બાદ મેં શોધ કરવા માંડી. પણ એ કલાકની શોધ પછીયે ખાસ શક લઈ શકાય એવું કંઈ હું પામ્યો નહીં. પછી એન હૂરનો મને વિચાર આવ્યો. કદાચ એ પુસ્તકમાં કંઈક હોય. ક્યાંક — ઘણું કરીને કાનરિયામાં — એ ચોપડી પડી તો હશે જ. એક મીણખત્તી લઈ હું ઉપર ગયો. પટારા અને કપાટોમાં ખોળતાં ખોળતાં ચોપડીઓથી ભરેલી એક જૂની ટ્રંકમાં મને એ નવલકથા હાથ લાગી. નીચે મારી ઓરડીમાં તે લઈ જઈ મારે જોઈતો હતો તે પ્રસંગ શોધી કાઢ્યો. એન હૂર પોતાની મા અને બહેનને ખોળી રહ્યો હતો. પણ જ્યારે તે મળી ત્યારે તે તેનાથી દૂર નાસવા લાગી. “નાપાક ! નાપાક ! અમારી પાસે આવીશ નહીં.” એમ તે એને કહેવા લાગી. મેં હૂરનું વર્ણન વાંચ્યું અને ‘હાશ’ ખેંચીને ચોપડી હાથમાંથી મેલી. આમ ગભરાવાની કંઈ જ જરૂર નથી, બદક મૂર્ખતા છે. નિરાંત કરી હું પથારીમાં પડ્યો અને આગલી રાતના ઉજાગરાનો બદલો વળી જાય તેટલું ઊંઘ્યો.

ખીજે દિવસે સવારે ગામ તરફ જતાં ટોમે મને પૂછ્યું: “શું વાત છે ? જેને કંઈ ખુશ ખબર આપ્યા છે ?”

“કશું નથી, કેમ ?” મેં સામું પૂછ્યું.

“ચંડોળની જેમ સવારથી તું મોટી આંખે વરતી રહ્યો છે, તે પરથી વળી ! બાથરૂમમાં તો બધા જ સિસોડે, પણ એ કોળિયાની વચ્ચેયે જ્યારે માણસ ગાય, ત્યારે... ! બાએ તારી સામે જોયું ત્યારે તારું ચસકી ગયું છે એમ એને લાગ્યું હોવું જોઈએ ! ભાઈલા, તમારો હોલાહોલીનો માળો બાંધીને તમે ત્યાં રહેવા જશો, ત્યારે અમને કેટલી નિરાંત વળશે તેની તને કલ્પના નથી !”

હસીને મેં તે વાત ત્યાં જ પડતી મૂકી.

આ પછી એક અઠવાડિયું વીત્યું. હું બાથરૂમમાં નાનકાએ મંજૂર રાખેલા હકનો અમલ કરતો સીટી વગાડતો હતો. એટલામાં મારા પગ ઉપર મારી નજર ગઈ. આ શું ! પેલા એના જેવું ત્રીજું ધાણું ! મને ભય તેમ જ ગુસ્સો ઊપજ્યા. ગુસ્સો એટલા માટે કે કશાયે

કારણ વિના એ શું કામ વધે? જ્યારે હું નિરાંતે સુખ માણવાના કૂડ સેતું છું, બરાબર તે જ વખતે આ દુબટા મારા જીવનમાં કેમ ફરી ફરી દેખા દે છે? લય એટલા માટે કે તે શું છે તે કોઈ સમજી શકતું નથી. હવે તો મારે આ બધું જાણ્યે જ દૂટકો.

સીધા ડિક્સનને દવાખાને પહોંચ્યો. તેણે તે આડું પશુ તપાસ્યું. “તમે મને ઘણા દિવસ પર કહેલું, દાકતર, કે મારે કોઈ મોટા દાકતરની સલાહ લેવી જોઈ એ. કહો ક્યાં જઈ? આજે જ હું જવા તૈયાર છું.”

“જે સારામાં સારા દાકતરને હું જાણું છું તે સૈન્ટ લુઈમાં રહે છે. હું ભણતો હતો ત્યારે મને એના હાથ નીચે ધણું કામ કરવું પડેલું. તે થોડો વખત વોશિંગ્ટન યુનિવર્સિટીમાં ભણાવે છે. હું એને તાર કરીને તમને મળવા તૈયાર રહેવા સૂચવું છું.”

ઓફિસમાં જઈ મેં માને મારાં કપડાં મોકલી દેવા ફોન કર્યો. મેં કહ્યું કે ધંધાનાં કેટલાંક કામો માટે મારે થોડા દિવસ બહારગામ જવાની જરૂર છે અને ઘેર આવવા વખત નથી. વાત એ હતી કે ઘેર જઈ તો વિદાય થતી વખતે એ મને ચૂમી લેત. તેમ કરવા દેવામાં મને ડર લાગતો હતો. સફલાગ્યે ટોમ હાજર નહોતો. તેથી એક ચિઠ્ઠી હું પાછળ મૂકતો ગયો અને તેમાં વીમાનાં કેટલાંક કામો વિષે સૂચનાઓ કરી તથા જણાવ્યું કે અમારા ઘરને લગતા કેટલાંક માલમસાલા બાબતના હિસાબોનું કાકડું ઉકેલવા હું બહારગામ જઈ છું.

અપોરે એક વાગે ‘પુલમન’ની* બારીમાંથી ડોકિયું કરતાં મનમાં વિચાર કરતો હતો કે હવે કોણ જાણે ક્યારે અને કઈ પરિસ્થિતિમાં હું પાછો ઘેર પહોંચીશ.

* સૂવાની સગવડવાળો આગગાડીનો ડબ્બો. અમેરિકામાં બધા ડબ્બાઓમાં સૂવાની સગવડ તથા હોતી, અને જેમાં હોય છે તેનો દર વધારે હોય છે. એવા ડબ્બા પહેલવહેલા પુલમન નામના આગગાડીના માલિકે દાખલ કર્યા, માટે એને નામે જ એ ડબ્બા ત્યાં જાણીતા છે.

ઉકરડાનો કચરો !

જોકે નામ પાડવાની મારી હિંમત થતી નહોતી, છતાં મારા મનમાં પેઠેલી ધાસ્તીએ મારા એકેએક કામ પર અસર નાંખવા માંડી. આગગાડીમાં બીજા લોકાથી દૂર રહેવા માટે મેં ‘ ડ્રોઈંગ-રૂમ ’નો (એટલે ખાનગી) ડબ્બો લીધો. અહાર અંધારું થયા બાદ હું કપડાં ઉતાર્યા વિના જ કોચ પર પડ્યો. ડ્રોઈંગરૂમ તો શક્ય જ નહોતું. સવારના પહોરમાં ગાડી સેન્ટ-લુઈસ પહોંચી. મેં પગપાળા જ ચાલવાનું પસંદ કર્યું અને ખૂબ ચાલ્યો. છેવટે હિંમત કરીને દાકતરને દવાખાને પહોંચવા ઠરાવ્યું. એને શંકા ઉત્પન્ન થાય એવું કશું ન કહેવું એવો વિચાર હતો. ભય એવો પેઠેલો હતો કે કંઈક બકી નાંખું એવો સંભવ હતો.

છેવટે મકાનમાં પેઠો. ઓફિસ ત્રીજે માળે હતી. કાર્યાલય નાનુંસનું નહોતું. એક દીવાનખાનામાં પાંચ છ સ્ત્રીપુરુષો દાકતરને મળવાની રાહ જોતાં બેઠાં હતાં. પાસેની ચાલમાં અનેક ઓરડીઓનાં આરણ્ય દેખાતાં હતાં. એક પર ચોટકિન્સનું નામ લખેલું હતું. મારે તેને જ મળવાનું હતું. હાથમાં ટોપીને મરડતો હું દીવાનખાનામાં ઊભો હતો. અંતે એક નર્સ ત્યાં આવી.

મેં મારું નામ કહેતાં વેંત તેણે કહ્યું કે હું આવવાનો હતો તે દાકતર જાણુતા જ હતા અને નવરાશ મળતાં જ મને બોલાવશે. એણે મને બેસવા કહ્યું. પણ બેસવાની મને શાંતિ નહોતી. હું બારી આગળ ગયો અને શહેરને જોવા લાગ્યો. પણ ત્યાં મન ચોંટ્યું નહીં. હું મારા વિચારોમાં જ ગરક હતો. જેનને મારે લખવું જોઈતું હતું કે નહીં ? હું રોજ એને લખતો. આજે તો મારે લખવું જ જોઈએ. અને આ ! હું એચિંતો નીકળી આવ્યો તેથી એને ખરાબ લાગ્યું હશે. મારે તેનેયે લખવું જોઈએ. વીમાની આબતની તો ફિકર નથી. ટોમ એને ખરાબર પહોંચી વળશે. . . . એટલામાં નર્સ પાછી આવી ને મને બોલાવી લઈ ગઈ.

ચાલ વાટે એક ચોરડામાં દાખલ કરી તથા મારું નામ મોટેથી બોલી તે ચાલી ગઈ. આશરે પંચાવન વર્ષના એક પુરુષ મારી સામે હતા. વાળ પાકેલા છતાં તે દેખાવે તરુણુ લાગતા હતા. એના ચહેરા પર વિશ્વાસ બેસાડનારી અને યશસ્વી જીવનની ઝળક હતી. મારી શંકાઓ મટી ગઈ. મારી ખાતરી થઈ કે એ મારું નિદાન કરી ઠેકાણું પાડશે.

“આવો, મિ. લેંગફોર્ડ. ડૉ. ડિક્સનનો તાર મને મળી ગયો હતો. બહુ સારા માણસ છે એ. મને મળવા માટે જ તમને અહીં સુધી આંટો ખાવો પડ્યો એથી મને દિલગીરી થાય છે. પણ, પણ, ત્યારે હવે દેખાડો. તમારી પેટી અને ઘોડા મલિના પર તમારે ત્યાં લાગેલી આગ વિષે મેં છાપામાં વાંચ્યું. બધા ઘોડાઓને તમે બચાવ્યા એ ભારે કામ ગણાય. મને ઘોડા બહુ ગમે છે.”

આ દરમ્યાન મેં ડગલો પહેરણુ ઉતાર્યાં અને તેણે મારાં ચાંદાં જોવા માંડ્યાં.

“આટલાં જ ને?” “પગ પર એક છે.” એમ કહી મેં પાટલૂન પણ કાઢ્યો. ચાંદાંઓમાં તેણે અણીઓ ઘોંચી અને આખું શરીર કાળજીથી તપાસ્યું. મારી અને કુટુંબની તબિયત વિષે પૂછપરછ કરી. ફિલિપાઈનની મારી નોકરી વિષે કશું બોલવાનો મારો ઇરાદો નહોતો. પણ તે તો સવાલો પર સવાલો પૂછતા જ ગયા અને તે વાત પણ કઢાવી. પછી કપડાં પહેરી લેવા કહ્યું.

“જુઓ, ભાઈ, આ તો તદ્દત નવી જ ચીજ મારા જોવામાં આવી છે. આવાં ધાંધાંઓના કેટલાક ખુલાસા તો છે; પણ તમને એ લાગુ પડતા જણાતા નથી. તમારે માટે હું શું કરી શકું તે સમજાવું નથી. અને, તેથી ચે બ્રૂંડું, તમને ક્યાં જવા સલાહ આપું તેની પણ મને ગમ પડતી નથી.”

હું આભો બની ગયો. આવડા મોટા દાકતરે મૂંઝાય છે. પણ, માણસ છે નિખાલસ. પોતાની અપૂર્ણતા માટે દુઃખિત થતા ચોખ્ખા જણાઈ આવે છે. તે સમજે છે કે હું ખાઈમાં પડેલો છું અને મદદને પાત્ર છું. મારે માટે જે બની શકે તેટલું બધું કરી છૂટવાની મને તેની

આંખોમાં તૈયારી દેખાઈ. તેથી, મેં વિચાર્યું કે, એની મદદ મેળવવી હોય તો મારેયે તેને સહકાર આપવો જોઈએ.

“દાકતર,” હું બોલ્યો. મારો અવાજ ધોધરો અને વિચિત્ર થઈ ગયો. “દાકતર, આ કોઠ તો નહીં હોય?”

એણે અજ્ઞયખીથી મારી સામે જોયું. તે બોલે તે પહેલાં જાણે એક મિનિટ વધી ગઈ હોય એમ મને જણાયું. તેની વિશાળ આંખો મારી આંખોને તાકી રહી.

“આ પૂછવાનું કારણ?”

ત્યારે અધી વાતો નીકળી પડી. સાંચો અને કારિટા; તે ટાપુમાં ગઝેલાં ચાર વર્ષ; હુકમ મુજબ જગ્યાએ જગ્યાએ રખડપટ્ટી; ત્યાંનાં વતનીઓનાં ઘરોમાં વાસો; અથવા, કૂચ કરીને થાકેલાપાકેલા કોઈ ગુજરીમાં પડાવ; કોઈ નાનકડી હોડીની તૂતક (ડેક) પર સિપાઈઓ અને ખીજા ઉતારુઓની સેળભેળ; રાત્રે એકબીજાની નજીક નજીક ખડકાઈને ખિસ્તરા; અફવાડિયાંઓ સુધી મઠોમાં અને જૂના સ્પેનિશ કિલ્લાઓમાં વસતિ; અને પેલું કોઠઘર જ્યાં હું ભૂલમાં જઈ ચડેલો.

“પણ, જો બોમ્બ સેલર્સ જેડે મારો પત્રવ્યવહાર જારી ન હોત તો હું આ કડીઓ જેડી શકત નહીં.” . . . છેલ્લે ગળગળા થઈ મેં ઉમેર્યું, “મને વહેંચ આબ્યા કરે છે. એ જ હોય તો — કાંઈ કહેવાય નહીં, સમજી તો શકાતું નથી, — અને, અને, જૂનમાં તો મારાં લગન થવાનાં છે.”

એની નજર પરથી હું સમજી ગયો કે છેલ્લા કેટલાક મહિનાથી મારા હૃદયમાં અગતો ચિંતાગિન એણે પારખ્યો. “બેટા,” — કેટલાંયે વર્ષથી મને કોઈએ ‘બેટા’ કહ્યું નહોતું. “બેટા, મેં આખી જિંદગીમાં એક જ કોઠનો કેસ જોયો છે. હું કોલેજમાં હતો ત્યારે એક કેસ આવેલો. તેણે કોઠ જ હશે કે નહીંયે હોય; પણ છેવટે દાકતરોએ એવું ઠરાવ્યું હતું ખરું. તે વખતે મેં એને લગતાં પુસ્તકો વાંચેલાં. પણ, સાચું પૂછો તો, તમારો કેસ કોઠનો છે કે નહીં તે હું કહી શકું એમ નથી. તેને પારખી શકે એવો કોઈ આખા શહેરમાં હશે કે કેમ તેનીયે શંકા છે.”

પછી બારી તરફ જોઈ થોડી મિનિટ સુધી બહાર જોતાં તે બિલા. પછી પાછા મારી તરફ વળી બોલ્યા :

“એમ કરો. મને તપાસ કરવા થોડો વખત આપો. તમે બે કલાક બહાર ફરી આવો અને બધી ચિંતા ભૂલી જાઓ. જો મને કોઈ યોગ્ય વ્યક્તિ મળી આવશે તો તરત જ તેને મળવા માટે તેની જોડે ગોઠવણ કરીશ.”

ઓફિસમાંથી હું બહાર પડ્યો. નવા દાકતરને બતાવીનેયે કાંઈ વધારે સાર તો કાઢ્યો નહીં, પણ એક હિતચિંતક-મિત્ર મળ્યો એટલું ખરું. વળી, મારા મનમાં પેઠેલા વહેમને કહી બતાવવાની હિંમત કરી શક્યો. મહિનાઓ સુધી તાળું મારી રાખેલું મોં ખૂલતાં કેટલો આરામ લાગ્યો ! તે પછીના બે કલાક મેં રસ્તાઓ ઉપર ભટકીને કે દાકતરની ઓફિસ પાસેના ખાગ (પાર્ક)માં બેસીને વિનાશ્યા. કેવા વિચિત્ર સંજોગોમાં અને કેવા કામસર મારે આટલા દૂરના શહેરમાં આવવું પડ્યું તેના વિચારો આવ્યા. આપણ દાકતરો ! દરદી સલાહ માગવા આવે અને તેમને શું કહેવું તે સમજાય નહીં ત્યારે તેમને કેટલું દુઃખ થતું હશે ? આ માણસ જ જુઓ. એ ઐરી-છોકરાંવાળો હશે. એની પોતાની જિંદગીનાયે સલાહ છે. જતાં, જાણે એનો જ હોઉં તેમ, એણે મારો હાથ ઝાલ્યો છે.

હું પાછો ગયો ત્યારે મને ખોટી થવું પડ્યું નહીં. નર્સ મને તરત જ અંદર લઈ ગઈ. ડૉ. વોટકિન્સ ઉમંગમાં અને ખુશ હતો. હસતે મોઢે તે બોલ્યો : “તમારે માટે સાવ લાયક માણસને હું ખોળી શક્યો છું. એનું નામ મેજર ટોમસન. વર્ષો સુધી તે લસ્કરી દાકતર હતો અને કેટલોક સમય ફિલિપાઈનમાંયે ગાળ્યો છે. હવે એણે પેન્શન લીધું છે અને શહેરમાં ધંધો કરે છે. મારે તેની જોડે અંગત ઓળખાણ નથી, પણ એ ભલો માણસ છે એટલી ખાતરી કરી શક્યો છું. એ તમારું ચોક્કસ નિદાન કરી શકશે એમ મને આશા છે. એ તમારી રાહ જ જોતો હશે. એક ટેકસી (ભાડાની મોટર) લઈને દોડી જાઓ તો વખતસર પહોંચી જશો.”

એનો આભાર માનવો કે ફી આપવી અશક્ય થયાં. આભાર માનવા જેવું મેં કશું કયું નથી અને ફી તો લેવાય જ નહીં એમ દઢતાથી કહી એણે શેકડેન્ડ કરી. એ માટે મને એના પ્રત્યે સદાયે કૃતજ્ઞતા લાગી છે. મને શું થયું હશે તેની શંકા છતાં તેણે જોખમ ખેડીને મને શેકડેન્ડ કરી !

*

મેજર ટોમસન એવો માણસ હતો કે જે હજારની વચ્ચે જણાઈ આવે. અનુભવે ધડાયેલો, વસ્તુસ્થિતિને વળગનારો, ખડતલ અને જિંદી. મલેરિયા અને કોલેરાવાળા ખેડોમાં જે દાકતરોએ આપણા સિપાઈઓને સલામત રાખ્યા હતા, તેમનામાંનો તે એક હતો. નિષ્કુરપણે તે પોતાના વિચારોનો અમલ કરતો. એકમે જણની જિંદગીની પરવા જ નહીં. રોગ પર જીત મેળવવી એ જ એનું લક્ષ્ય હતું એણે જ વાત છેડી :

“ વોટકિન્સે તારી લશ્કરી નોકરીની વાત મને કહી છે. તું કઈ ટુકડીમાં હતો વારુ ? ”

“ શરૂઆતમાં તો કોલોરાડા સ્વયંસેનિકામાં. પછી બળવો પૂરો થયો ત્યાં સુધી કાયમી લશ્કરી નોકરીમાં. મારો બ્રણો વખત પહાડી ભાગોમાં ગયેલો. ”

“ ત્યારે તો હું શરત મારું છું કે આગ્નિનાદોને ન પકડી શકનાર ટુકડીમાં તું હશે જ. મારો વાલો તમ લોકો માટે તો ભારે ચાલાક હતો ! ”

શરમ અને ગુસ્સાથી હું લાલચોળ થયો.

“ સાંભળો, મેજર. ડો. વોટકિન્સે મને અહીં મોકલ્યો છે તે મારો રોગ તપાસવા માટે. જહાનમમાં ગયો આગ્નિનાદો ! મને તેની જરાયે પરવા નથી. આ ડાઘા શી બ્રણ છે તે મારે જાણવું છે. ”

“ માફ કર, ભાઈ. પણ મેં અહીં દવાખાનું ખોલ્યું ત્યારથી ફિલિપાઈનનું તું જ પહેલું ગ્રાણી અહીં વહી આવ્યું છે. ચાલ ત્યારે તને તપાસું અને જોઈ કે સામકાકો આને માટે કેટલો જોખમદાર છે. ”

મારી આંખો બંધ કરાવીને મારાં ચાંદાઓ પર તે ટાંકણી ફેરવવા લાગ્યો.

“ફિલિપાર્ઝન કુટુંબોમાં તને રાખેલો, ખરું?”

મેં પાછી અધી કથા સંભળાવી. મૅક્સિમિનો, સાંચો, કારિટા વગેરેની. “હાં! તને એ છોકરી ગમી કેમ?”

“હા, મેજર. એને પરણીને ત્યાં જ વસી જવાનોયે મને એક વાર વિચાર થયેલો.

“હો હો! મનેયે એવી એક છોકરી મળી ગઈ હતી, સરવાન્ટિસમાં. તું ત્યાં કદી ગયેલો કે? નહીં! ઠીક, હવે તારાં ચાહાંઓ પરથી તારી ચામડીના મારે થોડા નમૂના લેવા પડશે.”

“તમને જોઈ એ તેટલા લો. મને શું થયું છે તે મારે જાણવું જ છે. અહીંથી ત્યાં ધક્કા ખાવા અને એકે દાકતર કશું જાણે નહીં, એથી હવે હું થાક્યો છું.”

દરેક ચાહામાંથી જરાક સરખો ભાગ એણે કાપી કાઢ્યો. એ મને ખિલકુલ સમજાયું નહીં. પછી ખંતે નસકોરામાં એક ફાયો ઘોંચીને એક કાચની સ્લાઇડ પર તેનો ડાખ કર્યો.

“તમારે જરા થોભવું પડશે. આ અધું પહેલાં મને તપાસવા દો.”

હું ખ્યાનપૂર્વક તેની ફિયાઓ જોતો રહ્યો. સ્લાઇડો પર પહેલાં એણે કંઈક રંગીન પદાર્થ નાંખ્યો, અને થોડી મિનિટ તેને હવામાં હલાવીને સૂકવી. પછી એક નળ તળે તેને ઘોઈ નાંખી. પછી તે પર બ્લોટિંગ છાપ્યું. તે પછી એક સાંકડા ટેબલ પર જઈ એક દૂરખીન (માઈક્રોસ્કોપ) આગળ બેઠો, અને એક એક કાચને તેની નીચે ગોઠવી દૂરખીન ઊંચુંનીચું કરી તેમાંથી જોવા લાગ્યો.

હું એ જોવામાં લીન થઈ ગયો. બહારનો શહેરનો અવાજ ગૂમ થઈ ગયો. અમારો ઓરડો જાણે નાનો થઈ ગયો. જાણે અમે બે જ ઓરડામાં રહ્યા. એક માઈક્રોસ્કોપ પર ઝૂકીને બેઠેલો મેજર, અને ખીજો બેઠો બેઠો તેને જોયા કરતો અને તેના નિર્ણયની વાટ જોતો હું. પહેલો કાચ કાઢીને તેણે ખીજો ગોઠવ્યો.

ગોળીઓ વરસાવતી ટુકડી સામે આંખો ફાડીને ઊભેલા એક માણસની વાત મેં ઘણાં વર્ષ પર વાંચેલી તેનું મને સ્મરણ થયું.

એકાએક મેજર ખુરસીને પાછળ ધક્કેલીને ફૂટી ઊભો થઈ ગયો. જાણે ભારે વિજય મેળવ્યો હોય તેમ બોલ્યો :

“કંઈ પણ શક નથી. રતીભાર પણ નહીં. તું અને હું જેટલા સત્ય છીએ તેટલો જ નક્કી આ હેનસન-જંતુ છે.”*

મારું માથું ચક્કર ચક્કર ભમવા લાગ્યું. કોપથી હું સળગી ઊઠ્યો. મને થયું કે એને મારી નાંખું. કેટલો એ ખુશ ખુશ થાય છે ! અને તે મારા જ શરીરને વળગેલા એક નાપાક જંતુ પર ! જે મારા હાથમાં તે વખતે બંદૂક હોત તો મને લાગે છે કે મેં એને મારી જ નાંખ્યો હોત. હું જવા ઊપડ્યો. પણ લથડવા લાગ્યો. જેમતેમ મેં બારણું પકડી લીધું. પળવારમાં જ એ મારી પડખે આવીને ઊભો.

“અરે અરે, પ્રભુ ! જવાન, મને માફ કર. આવ, આવ, બેસી જા. મારી પાસે થોડો દાઝ છે. તને થોડો આપું. ચાલ, સાથે બેસી જરા જૂના દિવસો યાદ કરી લઈએ. હું તને અદ્ધર મૂકીશ એમ માનીશ નહીં. ઈશ્વર સામે લે આ મારું વચન. ચાલ જરા ભેગા પીને તાજા થઈએ, અને પછી વિગતવાર વાતો કરીએ.”

મારા પર જે ભારે અસર થઈ તે આ શબ્દોની નહોતી. પણ મારા રોગનું સ્વરૂપ સો એ સો ટકા જાણ્યા છતાં પોતાનો હાથ મને વીંટાળી ખુરસી પર લઈ ગયો, એથી હું ગળગળો થયો. મેં પ્યાલી ગટગટાવી અને પાછી ધરી—વધારે માટે અને ફરી વધારે માટે. પછી જ હું બોલી શક્યો :

“દાક્તર, કંઈ જ આશા નથી શું? આને માટે કશો જ ઇલાજ નથી?”

“છે, છે. એક નવો ઉપચાર લમણાં શોધાયો છે, અને તે યશસ્વી થશે એવી બહુ આશા છે.”

પછી એ બોલતો જ ગયો, બોલતો જ ગયો. એટલે સુધી કે તેનો કંઈક ઉત્સાહ મારામાંયે આવ્યો. મારી કેડ જરા સીધી થઈ અને મારો શ્વાસ જરા નીચો બેઠો. તેણે કહ્યું :

* કોલના જંતુનું દાક્તરી નામ. તેને ખાજનાર દાક્તરના નામ પરથી પાડેલું પુસ્તકને અંતે મહારોગ સંબંધી પ્રશ્નોત્તરીનાં પુરવાણી જુઓ.

“તું ધણા વખતથી આના પર વિચાર કરે છે, પણ હવે તારે જરા વધારે વિચાર કરવો પડશે. હું એવી રીતે વ્યવસ્થા કરીશ કે જેથી થોડા દિવસ આપણે વધારે નિકટ રહી શકીએ. આગળ જતાં મારે તારી ખાખતમાં આરોગ્યખાતાને રિપોર્ટ પણ કરવો પડશે. નવી રીતે જીવન ગોઠવવા તને થોડો સમય જોઈશે. શહેરથી દૂર નદી કિનારે એક ખાલી પડેલું કાચું મકાન (શેક) મારા ધ્યાનમાં છે. આજે સાંજે હું જ તને ત્યાં લઈ જઈશ તો કેમ? તારી ખાધા ખોરાકની અને ખીજ ચીજો હું પહોંચાડીશ અને અધું નક્કી થાય ત્યાં સુધી તને મળવા આવતો રહીશ.”

તે જે કહે તે કરવા મેં મારી ખુશી જણાવી.

નદી માર્ગે કિનારે કિનારે અમે મોટર હંકારી. થોડા વખતમાં શહેર પાછળ રહી ગયું. થોડાંક ઘરો આમ તેમ દેખાતા હતાં. તે અણુરંગિલાં ખેડૂતનિવાસ અથવા લાકડાનાં ઝૂંપડાં હતાં. નદી તરફ જતી એક નાની ગલીમાં અમે વળ્યા. મોટર ઊભી થઈ ગઈ. હું નીચે ઊતર્યો અને અચૂક જોવા ઊભો થઈ રહ્યો. એક વગર રંગેલું કામચલાઉ મકાન સામે હતું. તેની આબુઆબુ બાલાન્વાડ* હતી. ટોમસન કેટલીક ચીજો તે ઘરમાં લઈ ગયો. ત્યારે મને હાલવાનું સૂઝ્યું. તે એકસરખો બોલ્યા જ કરતો હતો. થોડી વારે તેણે કહ્યું: “હવે મારે જવું જોઈશે હું તારી જોડે રહી શકતો નથી તે માટે મને માફ કરજો. પણ કાલે વહેલો પાછો આવીશ.” --- એમ કહી તે મોટર દોડાવી ગયો.

કાણે જાણે કેટલોયે વખત હું તેની પાછળ તાકતો ઊભો. કલાકેક પછી મેં મોટું ફેરવ્યું ને વિશાળ મીસીસીપીને જોવા લાગ્યો. દૂર સામે કિનારે કે કદાચ કોઈ વચ્ચેના ટાપુ પર જાડો હતો. પણ તે સાવ લીલાં નહોતાં. કિનારા સુધી હું ચાલ્યો અને પ્રવાહ નિહાળવા લાગ્યો. વખત વહેતો હતો, અને હું મૂઠશો તાકતો ઊભો હતો. પછી હું પ્રવાહથી ઉપલાણે ચાલવા લાગ્યો. ઝાડીમાંનાં પક્ષીઓ ચોંકીને તેમના માળામાંથી ઊડવા લાગ્યાં. ક્યારેક કોઈ માછલી પાણીમાંથી ફૂટતી દેખાતી. તે વસંત ઋતુ હતી.

* બાલા જેવી અણિયાળી લાકડાની પટ્ટી કે વળીઓની વાડ - પિકેટ ફેન્સ.

જરા વળ લેતાં હું તે સ્થાને આવ્યો. કિનારા પર તેમ જ જમીન તરફ જેટલી દોડે તેટલી નજર દોડાવતાં શહેરનો સધળો ઉકરડો ત્યાં ભેગો થયેલો જોયો. લાખો ડબ્બા, જૂની જળીઓ, કટાયેલું લોદું, સડતાં શાકભાજી, અને શહેરનો કચરો ! માથું ફાટી જાય તેવી ગંધ ! ફેટલો ઢગલો ! મારા પગ આગળ એક લાંગેલી બાબાગાડી પડી હતી. બાબાગાડી ! તેની પાસે એક ઊંધો વળેલો લાકડાનો પટારો હતો. હું તે પર બેસી ગયો . . . વળી સમય વહી ગયો. મને એકાએક ખ્યાલ આવ્યો, આ આ જ હવે મારું સ્થાન ! ઉકરડાનો કચરો ! નેડ લેંગફડ હવે એક ઉકરડાનો કચરો ! હાય !

ફરી ફરી એ વિચાર મનમાં ઘૂંટાવા લાગ્યો. ખરે જ, હું ઉકરડો બનતો જતો હતો. પણ હજી બધું પડદા પાછળ હતું, નાટક જેવું લાગતું હતું. હજી હું મળે, તેનો દૂરથી જોનારો પ્રેક્ષક હતો. પણ હવે મારે ઉકરડા પર નજર નાંખવાની જરૂર નહોતી. હું સમજી ગયો કે હું તેનો જ અંશ છું. સૂર્ય આથમતો હતો . . . આથમી ગયો . . . પણ ચંદ્ર ઊગ્યો અને તેણે મને કિનારા પ્રત્યે ખેંચ્યો. હું નદીને નીરખતો બેઠો. પાણી કિનારાને ઘેરતું હતું. ક્ષણે ક્ષણે કિનારાની બેખડ થોડી તૂટતી અને થોડી માટી પાણીમાં પડતી. કાદવ, કાદવ ! આ રીતે કાદવ બને છે. માટી ધોવાઈને અખાતમાં જાય છે અને ત્યાં ફરીથી ટાપુરૂપે જમીન બને છે. એક પડી ગયેલા ઝાડનું થડ પાણી પર બૂકેલું હતું. હું તે પર બેઠો. લાકડાં, ડબ્બા, કપડાંના ટુકડા વગેરે ચીજો એકસરખી નદીમાં ધસડાતી આવતી હતી . . . સમય વહે જ જતો હતો. નદીના મધ્ય ભાગમાં પ્રવાહ જોરમાં હતો. જો કોઈ ત્યાં સુધી તરી જાય અને પછી વહેણને વશ થઈ જાય તો તે પ્રવાહ અને કાદવની સાથે નદીના મુખ સુધી સમુદ્રના અખાતમાં પહોંચી જઈ શકે. જરા પડતું મૂકવાની જ વાર ! . . . કંઈ ગોળગોળ વસ્તુ ધસડાઈને મારી નજીક આવતી જતી હતી, તે પર મારી નજર ચોંટી. હું તે વરતી શક્યો નહીં. વહેણે તેને કિનારા તરફ ધકેલી. થોડો વખત તે મારા પગ તરફ તરતી આવી. તે ચક્કર ચક્કર લોટાયા જ કરતી હતી. મને ચીતરી આવી. હું એક પગલું પાછળ હટ્યો. ઉંદરાની

મને ચીડ હતી. અને આ એક મૂએલો ઉંદર હતો. મોત બધું ભૂંસી નાંખે છે. શું એ ઝેર દીધેલો હશે ? કે નદીના લમરામાં સપડાઈને ડૂબી મૂઓ હશે ? કે ઘરડો થઈ સહેજે મૂઓ હશે ? કે કોઈના ફાંદામાં સપડાયો હશે અને કચરા ભેગો ઉકરડા પર ફેંકાયો હશે ! કે-કે-કે ? વિચારો ચાલતા જ રહ્યા. પવનનું જોર વધતું હતું અને એક મોઝું તે ગંધાતી ચીજને ઘસડી ગયું.

ત્યાર પછી ઘણો વખત ચાલ્યો ગયો. ચંદ્ર માથા પર થઈ સામી આબુ ઝાડોની પાછળ લપાયો. હું હજી કિનારા પર જ બેઠેલો હતો. નદી ઉંદરની મા છે. તે પહેલો ત્યાં પહોંચ્યો. નદી તેની મા છે, મારી નહીં. . . . હું ત્યાંથી ગિહ્યો હઈશ. કારણ કે, મને યાદ આવે છે કે તે પછી પાંછો હું ઉકરડા પાસે પેટીના ખોખા પર બેઠેલો હતો. મારી ઘૂંટી પર મને કંઈક ચડી આવતું લાગ્યું. ઉંદર ! જીવો ઉંદર ! નદીમાં ઘસડાઈ આવેલું ઉંદરનું ખોળિયું નહીં, પણ ભૂખ્યો, જીવતો, ઉકરડાનો ઉંદર ! અને આબુઆબુ ખીજાયે ઉંદરો ! લાત પછાડતો, બરાડા પાડતો હું કૂદીને ઝિભો થયો. ચૂં ચૂં કરતા તે નાસવા લાગ્યા. ઉકરડાના ઢગલાઓમાં પોતાનાં દરોમાં મેં તેમને સંતાતા સાંભળ્યા. પૂર્વ તરફથી થોડું થોડું અજવાળું આવતું હતું. તેને આધારે હું કુટી પર જઈ પહોંચ્યો. આરણ્ય ખુલ્લું હતું. હું પહોંચ્યો ત્યારે મેં ત્યાં પગોની સપ્સપ સાંભળી. ભૂખરા ઉંદરોનું એ જૂંડ બહાર નીકળ્યું ને મને વટાવીને ઉકરડા તરફ દોડ્યું. અંદર કોઈ રહ્યા હોય તો તેને ખીવડાવવા મેં જૂંપડીની ભીંતેને પગ વતી હપકારી, અને પછી અંદર જઈ, આરણ્ય વાસી આગળો ચડાવ્યો. ઝાંખા અજવાળામાં હું આબુઆબુ નિહાળવા લાગ્યો. દૂર ખૂણામાં એક રહી ગયો હતો. ઘૂસની જાતનો મોટો દૈત હતો, અને ઘરના કબજા માટે મારી જોડે જાણે તકરાર કરવા માગતો હતો. આરણ્ય ઉઘાડવા હું આગળ વધ્યો. ત્યાં તો એકાએક તે મારી પર ઘસી આવ્યો અને મારા પગ પર એવા જોરથી કરડ્યો કે પાટલૂતમાં થઈનેયે તેના દાંત મને એકા. હું પાછળ કૂદ્યો અને મારા પગ વડે તેને લાત લગાવી. સામી ભીંત પર તે અફળાયો. તીણી ચિચિયારી પાડી તે પાંછો મારી પર ઘસ્યો. ત્યાં પડેલી એક ખુરસી મેં

ઉપાડી તેના પર ફેંકી. ખુરસીના કટકા થયા, પણ તે તો વળીને પાછો ચડી આવ્યો. આ વેળાએ તેણે બીચો ફૂદકો માર્યો અને મારા ડગલાને વળગ્યો. મેં તેને મુક્કો લગાવ્યો. તે જમીન પર પછડાયો. મેં એને લાત લગાવી પણ તે ચૂકી ગઈ. તેણે મારાથી વધારે ચાલાકી દેખાડી. હું ખુરસીનો પગ ઉપાડવા લાગ્યો. ત્યાં તો વીજળીને વેગે તે મારા પહોંચાને વળગ્યો અને ઉપરાઉપરી બચકાં ભરવા લાગ્યો. ગાંડાતૂરની જેમ મેં એને પકડવા પ્રયત્ન કર્યો અને તેનું ગળું ઝાલ્યું. મારાં આંગળાં તળે તેનું ગળું દબાવ્યું. તેણે લોહી થીજી જાય એવી કારમી ચિચિયારી નાખી. પણ છતાં તે લડતો રહ્યો અને મને નખ મારતો રહ્યો. મારા પાંખમાંથી લોહી વહેવા લાગ્યું. પણ એને છોડતાં મને ડર લાગ્યો. એ ઢીલો પડી ગયો. મરી ગયો હોવો જોઈએ. પણ હું એને ઝાલી રહ્યો. પછી હાથ ધુમાવીને તેને કાચની બારીમાંથી જોરથી બહાર ફેંકાવ્યો.

કાચ ચરચર થઈને તૂટ્યો : સાથે જ મારું હૃદય પણ. એકલો ! હા ! હવે સદાયે એકલો ! ઓ બા ! ઓ મેગલ ! ટોમ ! જૈન ! જૈન ! . . . જૈન . . . મને યાદ છે સારથી જન્મમાં પહેલી જ વાર હું ડૂસકાં લેવા લાગ્યો. લાકડાના બાંક પર ઢળી પડ્યો અને આંસુ વાટે હૃદય ઠાલવવા લાગ્યો.

લડીને કે પડીને

કાંઈક જોરથી ખારણું ઠોકતું હતું. સૂર્ય ઊગી ચૂક્યો હતો. અધીં ઊંઘમાં જ મેં દરવાજો ઉઘાડ્યો. મેજર હતો. મારાં ફાટેલાં કપડાં અને લોહિયાળા હાથ સામે તે જોઈ રહ્યો. પછી અંદર આવીને બધે નજર નાંખી.

“શું મોકાણ બની?” — “ઉંદરો. એકે મારા પર હુમલો કર્યો.”

તેણે મારા ધવાયેલા હાથ તરફ આંગળી કરી પૂછ્યું “કરડ્યો કે શું?”

“હા, ને ઉઝરડાયે પાડ્યા. આખી જગ્યા તેમનાથી ખદખદે છે.”

“હં — હં. પેલા ઉઝરડાને લીધે. પણ પહેલાં તારા હાથ ઠીક કરી લેવા દે. થોભ, મોટરમાંથી મારી બેગ લાવું છું.” એમ કહી બહાર જઈને પોતાનો સામાન લઈ આવ્યો.

“પાણી ક્યાં છે?” — આગલે દહાડે અમે શહેરમાંથી એક દૂધના ડબ્બામાં પાણી આણ્યું હતું તે મેં દેખાડ્યું. કંઈક વાસણો તેણે શોધી કાઢ્યાં, અને તેમાં થોડું પાણી રેડ્યું.

“આ મારે ઉકાળવું પડશે. પણ, અરે આ રોટી તો જો!” ઉંદરોની લૂંટમાંથી બચેલો એક રોટીનો ટુકડો તેણે ઊંચો ધર્યો અને ખારણામાંથી બહાર ફેંક્યો. બજારમાંથી આણેલાં પડીકાંઓ પરના કાગળો તેણે ઉખેડ્યા અને ચૂલામાં ઘોંચ્યા. પછી ખુરસીનાં તૂટેલાં લાકડાં લઈ તેને પોતાનાં ઘૂંટણ પર તોડી કાગળો પર ગોઠવ્યાં. ફાણવારમાં અગ્નિ ભડભડ્યો. પાણી ઊકળ્યા બાદ તેણે મારા હાથ ઉપચાર્યા.

“બીજો ક્યાંઈ પણ કરડ્યો છે?”

“હું ધારતો નથી. જુઓને, મેં હાથેથી એને મારેલો. પણ, હા, તે એક વાર મારા પગ પર આઝ્યો હતો ખરો.”

“તો તો એ જોઈ લેવો ઠીક.” પગ પર એક નાનો ઉઝરડો હતો. તે તેણે દવાથી ધોયો.

“કાંઈ ખાધું હતું કે?” — “ના. લગભગ સવાર સુધી હું અંદર જ નહોતો આવ્યો. અહીં ઉંદરો હતા. મેં બારણું બંધ કર્યું ત્યારે એક અંદર પુરાઈ ગયો.”

“એ ફસાઈ જાય ત્યારે રાક્ષસના જેવા ઝનૂની થઈ જાય છે. તું છેલ્લો ક્યારે જમેલો?” “મને — યાદ નથી.” “કાલે મને મળેલો તે પહેલાં?” — “તે પહેલાં કાફી પીધેલી. જમવાની રુચિ નહોતી.”

“ઝોહ! ઠીક થયું કે હું ખાવાનું વધારે લાવ્યો છું. અહીં તો ઝાઝું બચ્યું નથી.” — આ બધો વખત તે જગ્યા સાફ કર્યા જ કરતો હતો. કચરો ચૂલામાં નાંખતો જતો હતો અને બોલ્યે રાખતો હતો. હું મદદ કરવા ગયો પણ એણે મને બાબુએ ખસેડી મૂક્યો — “જો, હું તારો રસોઈયો છું, અને બીજાની દખલગીરી સહી શકતો નથી. ખસી જા જોઈએ.” — એક જૂના લાંગેલા ટેબલની પીઠ તેણે ધોઈ નાંખી અને ઘણું કરીને આગલે દિવસે આણેલું એક છાપું તે પર પાથર્યું. તેણે આણેલા ડબ્બાઓમાંથી એકમાં મોટી રકાબીઓ અને બે પ્યાલા હતાં. — ઘૂંટણ ટેકવીને એક નાના કપાટમાં અધું માથું નાંખતો તે બોલ્યો : “કાલે થોડું બીજું સીધું વગેરે આણીશ . . . ભગવાન, ભગવાન! આ તો જો!” એમ કહી એણે એક જૂની કટાયેલી કરોળિયાનાં જળાંથી ભરેલી કીટલી ખેંચી કાઢી. પછી તેને લૂછતાં બોલ્યો :

“આ જંતુઓને કાફી લાવતી લાગતી નથી. એ જેવી ને તેવી જ અહીં પડી છે. હું થોડાં ઈંડાં, સૂવર-માંસ, અને ઘૂધરા લાવ્યો છું. સારું થયું ને? નહીં તો, ઉંદરોએ તો તને સાવ જ લૂંટી લીધો છે. — મેં તને અમારી ‘યુટાહ લાઈટ બેટરી’ની* વાત કરેલી કે? હું તેમાં હતો. અમારી સૌથી પહેલી લડાઈ કાલૂકાનમાં થયેલી. ત્યારે બળવો ફાટ્યો અટ્ટવાડિયું નહોતું થયું. દોસ્ત, તે લડાઈ તો એક ગરમાગરમ ઉકાળો હતી, ઉકાળો.”

કાલૂકાન! એ નામ સાંભળતાં વેંત જાણે હું ત્યાં જ પહોંચી ગયો. તે વખતે સાંભળેલો ગોળીઓનો સુસવાટ ફરી કાનમાં જાગ્યો અને ફરી

* એક ઝડપી સૈનિક-ટુકડીનું નામ.

પેલા શબ્દો સંભળાયા — “એ મૂજ! ક્યાં જાય છે! . . . એ તો કોઢધર છે!”

કાલુકાન નામ સંભળતાં હું ચોકચો તે તેણે જોયું. છતાં તેણે ચલાવ્યે જ રાખ્યું. જુદી જુદી લડાઈઓની, ઉજ્જવ દેશોના ચોમાસામાં વિટંબલાભરી ફૂઓની, ફિલિપાઈન સુંદરીઓની વગેરે વગેરે. છોકરીઓ પર તેનું ધ્યાન ખેંચાતું હતું. એટલામાં નાસ્તો તૈયાર થયો.

“ચાલ, બહાદર, આવી જા. જલદી પૂરું કરી નાંખીએ. નહીં તો પેલા રાતના મહેમાનો પાછા આવી લાગશે. મેંયે નાસ્તો કર્યો નથી, તારી જોડે જ લઈશ.”

અમે બધું ખાઈ નાંખ્યું.

“રકાખીઓનું શું કરશું?” મેં એને પૂછ્યું. “હું તે ફેંકી દઉં કે શું?”

એક મિનિટ તે કશું બોલ્યો નહીં. પછી ધીમેથી કહ્યું: “એટલી બધી ચિંતા ન કર. બધું ઉકાળી લીધું હોય તો બસ.”

એક વિચિત્ર અનુભવ થયો. મને દાકતરનું નામ જ યાદ ન આવે! છેવટે મેં પૂછ્યું: “મને કહેતાં શરમ લાગે છે. પણ મને તમારું નામ યાદ આવતું નથી.”

“કંઈ નવાઈ નથી, દોસ્ત. તને પહોંચેલા આઘાતનું એ પરિણામ છે. મારું નામ બિલ, અટક ટોમસન.”

ત્યારે મને યાદ આવ્યું. મેજર ટોમસન — બિલ. મારા ગળામાં ડચૂરો આવ્યો: “હાં, હીક, બિલ.”

“તને હવે રસોડા સફાઈનું કામ સોંપવામાં આવે છે. પણ હમણાં નહીં. મારા ગયા પછી તે કરજે. હમણાં તો ચાલ આપણે બહાર તડકામાં બેસીએ અને થોડી વિચારમસજત કરી લઈએ.”

અમે ખુરસી લેખે વાપરેલાં ખોખાં ઉપાડીને આરણ્યની બહાર માંડ્યાં.

“માનશે, નેડ? પેલા દુષ્ટ ઉંદરડા મેં બહાર ફેંકેલી રોટીનો ટુકડો ઉપાડી ગયા. આપણે અહીં જ હોવા છતાં!”

“હે રામ! મારાથી ઉંદરડા સહન થતા નથી.”

“ગભરા નહીં. હું આજે જ બારી અને બારણાં પર બળીઓ જડાવી દઈશ.”

કેટલીક મિનિટ સુધી અમે મૂગા ખેસી રહ્યા. હૃંફળો તડકો નીકળેલો હતો. બિલે મને એક સિગાર આપી અને એક દિવાસળી સળગાવીને મારી આગળ ધરી. પોતે પણ એક સળગાવી.

“તારા કુટુંબ બાબત તું શું કરવા ધારે છે?”

“શું ધારું? મારું શું થવાનું છે તે જ બાજુતો નથી. સારા થવાની આશા છે કે નહીં તેનીયે ખબર નથી. મારું કંઈ નક્કી થાય તો મારા ભાઈ ટોમને બોલાવવો પડશે એટલું જ સૂઝે છે. ધંધામાં એ મારો મદદનીશ છે. દાક — બિલ, મને જે સાચેસાચું હોય તે જ કહેજો. ગોળગોળ કહેશો નહીં. મારે કેટલી મુશ્કેલીઓ સામનો કરવાનો છે તેનો મને સ્પષ્ટ ખ્યાલ જોઈએ છે.”

બાજુ અર્ધી મીંચતો હોય તેમ આંખનો એક રમૂજ ચાળો તેણે કર્યો. તે બાજુ એવું સમજાવતો હતો કે હું માનું છું તેટલી બધી મારી સ્થિતિ ખરાબ નથી. તે બોલ્યો :

“જો નેડ, હું તને કશું જૂઠું કહેવાનો નથી. ખોટી આશાઓથીયે તારું મગજ ભરી દેવાનો નથી. આ રોગ બાબતમાં હું રજા જેટલુંયે બંધ સમજતો નથી. જંતુશાસ્ત્રમાં મને રસ હોવાથી કોઠનાં જંતુ મેં ઢગલાખંધ જોયાં છે. ફિલિપાઈન્સમાં હતો ત્યારે સાન-લાઝારોના કુષ્ઠાશ્રમમાં એ વિષયનો અભ્યાસ કરવા હું ગયો હતો. ત્યાં કોઢિયાઓ હતા, પણ તેમના પર મારું ધ્યાન નહોતું. મારો રસ તો કેવળ તેમનાં જંતુઓમાં જ હતો. હેનસન નામના નોર્વેના એક દાકતરે લગભગ ચાળીસ વર્ષ પર આ જંતુને ઓળખ્યું હતું. એ કેવું હોય છે તે અમે સમજી ગયા છીએ. દાકતરી ભાષામાં એ એસિડ-ફાસ્ટ (તેજબળમ) વર્ગનું એક જંતુ છે. દૂરબીનમાં તે ક્ષયના જંતુ જેવું જ લાગે છે. . . આશાની બાબતમાં, મેં તને કશું ખોટું કહ્યું નથી. એક નવો ઇલાજ શોધાયો છે. ફિલિપાઈન્સમાં તેનો પ્રયોગ ચાલી રહ્યો છે. શું પરિણામ આવ્યાં છે તે હું બાજુતો નથી. મને લાગે છે કે બીજા રોગો જેવા જ આ એક રોગ છે. જૂના કાળમાં તે અસાધ્ય લેખાતો હતો. પણ

મારી ખાતરી છે કે હળવા કેસો વગર ઇલાજે જ સાજા થઈ જતા હોવા જોઈએ. તું હજુ સચકત અને ધરખમ માણસ છે. તારો ઇલાજ થાય તો સાજા થવાની ધણી આશા છે, એટલું જ. નક્કીપણે મને આમાં કશી જ ગમ નથી.”

“લોકો સાથે હળવા બાબત શું? તમે તો ડરરાખી લાગતા નથી!”

“એમ તો નહીં. હું સાવચેતી રાખું છું. પણ કોઈ વિષે એટલું હું સમજી ગયો છું ખરો કે કોટિયાઓમાં કામ કરનારા દાકતરો તથા ખીજા સેવકોમાંથી લાગ્યે એકાદને ચેપ લાગ્યો છે. છતાં, બિનઅનુભવી અને અજણ્યા દાકતરો તથા સામાન્ય પ્રજાને તેનો ડર લાગે તે સ્વાભાવિક છે. . . .

“હવે, તારા બાઈ વિષે. તેની તેમ જ બધાંની સાથે વાડવચ વાતો કરવી વધારે ઠીક થશે. પછી કશી જ ધાસ્તી નહીં રહે. મારી વાત જુદી છે. હું તો તારો દાકતર રહ્યો.”

“ધારો કે હું વિચારું કે ‘જહાનમમાં જાય બધું!’ ને પલાયન કરી જઈ તો?”

“એમાં કંઈ બહુ ચાલાકી નથી, નેડ. ખીજાઓને ચેપ લાગે એવું જોખમ તારાથી ખેડાય જ નહીં. વળી, તેથી તું પછી કશો ઇલાજ કરવાની તક જ ગુમાવી બેસે. માટે આગળનો રસ્તો નક્કી થાય ત્યાં સુધી અહીં જ ચોંટી રહેવામાં ડહાપણ છે. તારા મનમાં કંઈ યોજના જોઈ તો તેનો આપણે જરૂર વિચાર કરશું. એ મારું વચન છે એમ માનજો.”

એવું કહેવું ખરું હતું. મને બિલની મદદ અનિવાર્ય હતી. મૈત્રીયે વિલક્ષણ વસ્તુ છે ને! ગઈ કાલે તો હું એને મારી નાંખવા માગતો હતો!

“બિલ, મને સમજતું નથી કે દાકતરો કેમ આ રોગ વિષે કશું જાણતા નથી.”

બિલ હસ્યો. “કદાચ આ શહેરમાં તારો કેસ પહેલો જ હશે. આમે દાકતરો રોગીઓમાં કામ કરીને જ રોગોનું જ્ઞાન મેળવી શકીએ. આપણા દેશમાં કેટલાક કોઢી છે ખરા. પણ તેમની સંખ્યા ધણી જૂન છે. કદાચ હજારથીયે ઓછી હશે. ખીજા દેશોના જેટલો તે રોગ યુનાઇટેડ

સ્ટેડ્સમાં ફેલાયો નથી. મધ્યયુગમાં યુરોપમાંયે તે ખૂબ જોરમાં હતો. મારો પોતાનો મત એવો છે કે કોઠ વિષેની કેટલીક બીક નિષ્કારણ જ છે. પણ જ્યાં સુધી એક માણસનો ચેપ કંઈ રીતે બીજાને પહોંચે છે તે વિષે ચોક્કસ જ્ઞાન ન થાય ત્યાં સુધી એ બીક ટંળા શકે નહીં. ”

“ ફિલિપાઈન ગયેલા ઘણા સિપાઈઓને તે થયો છે શું ? ”

“ મને કંઈ ખબર નથી. ”

“ તમે કેટલા જોયા કે સાંભળ્યા છે ? ” — “ ફક્ત તું જ. ”

આની મને ઝાળ ચડી. હું ગણગણ્યો : “ મારો જ બળિ કેમ લેવાયો ? કંઈ નહીં તોયે પોણો લાખ જેટલા માણસો ફિલિપાઈન — યુદ્ધમાં ગયેલા. શક્ય તેટલી ચોખ્ખી જિંદગી હું ત્યાં ગાળતો હતો. ઘણા કરતાં મારું જીવન શુદ્ધ હતું. પો-ણો લા-ખ, અને તેમાં હું જ એક સપડાયો ! આમાં કયો ન્યાય છે ? જેટલા દાક્તરોને મળ્યો તેમાંથી તમારા સિવાય બીજા કોઈએ તો કોઢિયાને કદી જોયોયે નથી. હા, વોટકિન્સે એક જોયેલો ખરો. પણ એક જ. જો કોઈ એનો જાણકાર નહીં મળે તો મારું શું થશે ? અરે, અરે, ભગવાન ! મારો ચેપ બીજા માણસોનેયે કદાચ મેં લગાડી દીધો હશે તો ? કદાચ મારા કુટુંબીઓનેયે — માને, ટોમને, જૈનને — ”

એ કલ્પના એટલી ભયંકર હતી કે મારી વાણી અટકી ગઈ. હું ઊભો થયો અને એક બાજુ ચાલ્યો ગયો. મારું આખું શરીર ધ્રૂજતું હતું. થોડી વારે હું પાછો જગ્યાએ ગયો.

“ માફ કરો, મિત્ર. આ ધાસ્તી મારા મનમાં હમણાં જ ઊડી. ”

“ મને લાગે કે એ ત્રિષે તારે ચિંતા કરવાની જરૂર નથી. ”

થોડી વાર પછી તેણે ફરી બોલવું શરૂ કર્યું.

“ તું એક સિપાઈ રહેલો છે, નેડ. હુંયે હતો. તેં એક લડાઈમાં ભાગ લીધો છે. મેંયે કોઈક લડાઈમાં ભાગ ભજવ્યો છે. આપણી બન્નેની લડાઈ કશાક ધ્યેય માટે હતી. આપણો મત હતો કે કયૂઆ અને ફિલિપાઈન મુક્ત થવા જોઈએ. પણ અમારી લડાઈનું સ્વરૂપ બદલાયું. અમેરિકન લશ્કર કયૂઆમાં હતું. તેવામાં ત્યાં પીળો તાવ ફાટી નીકળ્યો. તે ભયંકર ભોગ લઈ ગયો. એક લશ્કરી દાક્તર ડૉ. વોલ્ટર રીડ —

અને તેના સાથીઓએ તે રોગ સામે લડાઈ જાહેર કરી. તે બધા ડા. ફિનલેના અનુયાયી હતા. ફિનલે હવાનાનો એક દાક્તર હતો. તેનું કહેવું હતું કે પીળો તાવ બીજી ગંદકીને લીધે નહીં, પણ એક જાતના મચ્છરના દંશમાંથી થાય છે. એક પછી એક અનેક પ્રયોગો કરવામાં આવ્યા. ખુદ દાક્તરોના ઉપર પણ પ્રયોગો થયા. પણ કશું પરિણામ ન આવ્યું. એક રાત્રે ડા. લેઝાર અને ડા. આગ્રામોન્ટ આ બાબતનો અભ્યાસ કરતા બેઠા હતા. એટલામાં વિલિયમ ડીન નામે એક સામાન્ય સિપાઈ ત્યાં આવ્યો. તેણે પ્રયોગ માટે પોતાનું શરીર સોંપવા ઇચ્છા બતાવી. ખાંચ દિવસમાં તેને પીળો તાવ લાગુ પડ્યો. ડીન તો સાબો થયો. પણ આગળ પર લેઝારને પોતાને જંતુવાળા મચ્છર કરડ્યા અને એ મરી ગયો. પણ છેવટે કઈ જાતના મચ્છરો આ રોગના વાહક છે એ નક્કી થયું. એ જાતની માદા તેનાં જંતુઓને પોષે છે. . . . પણ, મારે જે કહેવાનું છે, નેડ, તે તો એ કે ફિનલે અને તેના સાથીઓનો મત ખરાબર હતો એની પહેલી સાબિતી એક સામાન્ય સૈનિકના હિંમતભર્યા સ્વાર્પણથી મળી. એને પરિણામે હવે આપણે પીળો તાવ નાબૂદ કરવા પાછળ મંડી શક્યા છીએ. એ જ રીતે આપણે મલેરિયા અને ગળસણા (ડિફ્થેરિયા) સામે ઝૂઝવા માંડ્યું છે, અને શીતળાની બાળતમાયે ઠીક ઠીક પ્રગતિ કરી છે. પણ હજી તો આપણી શરૂઆત જ છે. એમ આખરે આપણે બધા જ રોગોને જીતવાના છીએ.

“આ કાલે પણ એવી જ એક વિચિત્ર ચીજ છે. હજારો વર્ષથી તે દુનિયામાં છે. આજે કેટલા લાખ કે કરોડ લોકો તેથી પીડાતા હશે તેની મને ખબર નથી. પણ દર વર્ષે તે પોતાના ભોગ લેતા જ જાય છે. પણ એક દિવસ તેનેયે આપણે નાબૂદ કરી નાંખશું અને શીતળાની જેને તેને પહોંચાડશું.

“જે લડાઈમાં આપણે હતા, તેમાં જ રીડ, લેઝાર, કોરોલ, આગ્રામોન્ટ અને સિપાઈ ડીન પણ હતા. તેમણે એક વધારાની લડાઈ પણ ઉપાડી લીધી અને તેમાં વિજય મેળવ્યો. એમ કાં ન હોય, નેડ લેંગફોર્ડ, કે કોલની સામેની લડાઈમાં તારે જ મહત્વનો ભાગ ભજવવાનો હોય ? જીવાન, જો એ લડાઈમાં તને મહત્વનું કામ કરવાનું મળે, તો

તારા-મારા જેવાનાં દસ સામાન્ય જીવન કરતાં તે કેટલું બધું કીમતી જીવન થાય ?”

એ બોલતો બંધ થયો. મારા જવાબની રાહ જોવા લાગ્યો. હું બોલ્યો :

“મિલ, હું વીર છું એ નહીં અને થવાયે માગતો નથી. જ્યારે હું પેલા ક્રાંત્યરની લગોલગ પહોંચ્યો હતો, ત્યારે ૩૨થી સડક થઈ ગયો હતો. લડાઈમાં આટલાં વર્ષ ગાળ્યા છતાં બંદૂકની ગોળી ખાવાની લતેય મને લાગી નહીં. અમારા તમેલા સળગ્યા ત્યારે પણ હું સારી પેઠે બાંધો હતો. પણ મારે ઘોડા બચાવ્યે જ છૂટકો હતો. મેં જે કયું તે મારે કરવું પડ્યું માટે જ. તેમ ન હોત તો મારા લોહીમાં સિપાઈગીરી લેશ માત્ર નથી.”

મિલની આંખો મારી સામે તાકી રહી. તેમાં જે ધૂર્ત અર્ધ મીંચામણ હતું તે રમૂજ ઉપજવનારું હતું. થોડી વારે તે બોલ્યો : “તું બીકણુ હોય કે બહાદુર હોય, તારે આ ક્યેં જ છૂટકો છે, જીવાન ! છાતી કાઢી સામે લડી લે કે જમીન પર પડીને તેનો ભોગ થા. શું ઠીક તેનો નિર્ણય તું જ એક કરી શકે.”

વચ્ચે લાંબું મૌન આવ્યું. મારા મનમાં વિચારો ઉથલાવા લાગ્યા. વારંવાર તેમાં તેની ટેક સાંભળાવા લાંબી : “તારે આ ક્યેં જ છૂટકો છે. જીવાન ! આ તારે ક્યેં જ છૂટકો છે.”

ફરી, ફરી, ફરી એની વાત મેં મનમાં ઘૂંટી. છેવટે મેં તેની સામે નજર માંડી. “હું સમજ્યો, મિલ. મને લાસે છે કે મારે આ ક્યેં જ છૂટકો છે. કહો, શું કરાવવા માગો છો ?”

“તે હજી હું ઠીક જાણતો નથી. પણ ત્રણ બાજતો મને સૂઝે છે. હું જાઉં તે પછી તે પર તું વાગોળજે. તું અહીં જ રહી શકે એમ કદાચ કરી શકાય. આરોગ્યખાતું તને એક નાનું સગવડભર્યું ઘર બાંધવા દે. પણ તને અહીં ગમશે એમ મને લાગતું નથી. છાપાવાળાઓને ખચર પડી જાય તો તું છાપે ચડી જાય. પછી તને લાંબો વખત સુધી શાંતિ રાખવી કઠણ થઈ પડે.

“બીજે રસ્તો છે. લુઝિયાના સ્ટેટના કારવિલના કુટુંબમાં દાખલ થવાનો. મને લાગે છે કે તેઓ તને સ્વીકારશે. મેં એની ખ્યાતિ સાંભળી

છે, પણ અંગત માહિતી નથી. સાંભળેલી વાત પરથી ત્યાં દરદીઓની સારી સંભાળ લેવાતી લાગે છે. પણ ત્યાંની મુશ્કેલી એ છે કે તું હજી મજબૂત થઈ રહ્યો અને પ્રવૃત્તિશીલ છે. લાંબો વખત તેવો ટકી રહેશે એમ માની શકાય. માટે તારે કંઈકામ હોવું જોઈએ અને કારવિલમાં તેવું કંઈકામ નહીં મળે.”

“હું આ જોદરો ભેળો તો નહીં જ રહી શકું. તેમ લુગ્ગિયાના પણ નહીં જ જઈ શકું. બંને સ્થાનો મને પોસાય તે કરતાં મારા ધરની વધારે પાસે છે. મારા ધરના લોકોને આ વાત હું જણાવવા માગતો નથી. ટોમને તો જણાવવી જ જોઈશે. પણ મારે તો દૂર દૂર જવું છે.”

“તો તો — ફૂલિયન વિષે તું જાણે જ છે. ફિલિપાઈન તને મળેલું છે. ફૂલિયન ઠીક મોટો બેટ છે. ત્યાંનો આશ્રમ ફિલિપાઈનના આરોગ્ય ખાતાની દેખરેખ નીચે છે. તેનો અર્થ એ કે ત્યાં હોશિયાર દાકતરો છે. વળી, કહેવાય છે કે ત્યાં હજારો દરદીઓ છે. એટલે દાકતરો ખૂબ અનુભવી પણ હશે જ.”

“પણ, ધારો કે હું જવા માગું, તોયે જઈશ શી રીતે? એકે સ્ટીમર મને લઈ જવા તૈયાર નહીં થાય !”

“કોઈ સામાન્ય ઉતારુઓની સ્ટીમર લઈ ન જાય એમ બને. પણ લશ્કરી વહાણ કદાચ લઈ જાય . . . ધણુંખરું તેની વ્યવસ્થા કરી શકાશે . . . બીજી બાબત, યુ. સ્ટે. માં જ ઉપચાર કરાવવામાં કદાચ વધારે સફળતા મળે. મને લાગે છે કે એટલે દૂર જતાં પહેલાં અહીં જ બીજાઓની સલાહ લેવી ઠીક થશે. ન્યૂયોર્કમાં એક દાકતરને આ રોગનું જ્ઞાન છે. ત્યાં રહેવા માટે શું કરવું ઘટે તેની એ ચોક્કસ સલાહ આપશે. જો તું ત્યાં રહે તો તારે એકાન્તવાસ તો ખૂબ સહન કરવો પડે, પણ એમ બને કે તારું ફૂલિયન જવાનું ટળી જાય.”

“પણ ત્યાં જવું કંઈ સહેલું નથી. હું ધારું છું કે તમે મને આગાડીમાં તો બેસવા જ નહીં દો.”

“અલખત, આગાડી વાટે ન જવું એ જ સારું.”

“અમારી પાસે એક જૂની મોટર છે. તેનો અમે ઉપયોગ કરતા નથી. પણ એ કામ આપે એવી છે. ટોમ તેને અહીં લાવી શકે.”

“એ તો બહુ જ સરસ. હું આજે જ તેને લખવા ઇચ્છું.”

મેં એને ટોમનું ઠેકાણું વગેરે નોંધાવ્યાં. તે દિવસે આટલી વાત કરી તે ઘેર ગયો.

હું ખૂબ જ થાકેલો હતો, અને મારા હાથ ધણા સૂજી ગયા હતા. આથી બધું સાફ કરવું શક્ય નહોતું. પણ મેં રકાખીઓ ઉકાળી લીધી. ગઈ રાતે હું એમનો એમ જ બાંકડા પર પડી રહ્યો હતો. આજે ગાદલું અને ધામળા બિછાવી મારી પથારી તૈયાર કરી. થોડી વારે કેટલાક માણસો આવ્યા અને બિલ કઢી ગયો હતો તે મુજબ જાળીઓ ખેસાડી ગયા. તેમના ગયા પછી મેં દવાનો ભાગ પીધો . . . પછી સૂતો. સૂતાં સૂતાં વિચાર આવ્યો કે અરે, મેં બિલનો આભાર સરખો માન્યો નહીં.

૬

ન્યૂયૉર્કની તૈયારી

નાસ્તામાંથી પરવાર્યા બાદ ગઈ કાલે બિલે આરંભેલું સફાઈનું કામ મેં આગળ ચલાવ્યું. જમાનાઓનો કચરો ભેગો થયેલો જણાતો હતો. સાબુ, ધ્રુશ અને ઝાડુ વડે બે કલાકની સખત મહેનત બાદ જગ્યા મારાથી થઈ શકે તેટલી સાફ થઈ. પછી જગ્યા સુકાય ત્યાં સુધી હું બહાર જઈને સિગાર ફૂંકતો બેઠો. બિલ આવ્યો ત્યારે મેં તેને અંદર જઈ જગ્યા પર નજર નાંખી આવવા કહ્યું. બધું તપાસીને તે ખુશ થયો.

“ત્યારે હવે પાછો દુનિયામાં આવ્યો ખરો! મેં તારા બાઈને કાલે લખ્યું હતું અને આજે સવારે તેનો તાર આવ્યો છે. તે અહીં પરમ દહાડે આવશે.”

“તમે એને શું લખેલું?”

“એટલું જ કે નેડ માંદો છે અને એને લાંબી વિશ્રાંતિની જરૂર પડશે. પણ, નેડ, તે તને અહીં મળવા આવે તે પહેલાં હું તેને વાકેફ કરવા ઇચ્છું છું.”

આ તો મારી વહાર જ હતી. મેં કહ્યું :

“મિત્ર, મેં હજુ સુધી તમારો આભાર પણ માન્યો નથી. કાલે રાત્રે સૂતી વખતે મને એ જ ખ્યાલ આવ્યો કે તમારો આભાર માનવો તો રહી જ ગયો. મારો હાથ પકડવામાં તમારી શી ભાવના છે તે તો હું જાણતો નથી, પણ હું એક કૃતજ્ઞ બેરુ છું એટલું માનજો.”

“હવે ગાંડો ન થા. તું મને ગમે છે.”

“બે દહાડા પર મને તમારું ખૂન કરવા ઇચ્છા થયેલી.”

“હા. મારા ખ્યાલમાં એ વાત આવી હતી. તેમાં તારો વાંક નહોતો. તે દહાડે મારા જ વર્તનમાં ખામી હતી. ચાલ હવે બહાર ગાડી આગળ. હું ફેટલીક નાની નાની ચીજો લાવ્યો છું.”

તે વાડની બહાર ગાડી પાસે ગયો. હું વાડની આ બાજુ રહ્યો અને વાડની ઉપરથી તેની પાસેથી એકેક પોટલું લેતો ગયો. ચોપડીઓ, માસિકો અને છાપાંઓનાં એ પોટલાં હતાં. પછી તે એક મોટું ચોરસ બંડલ હાથમાં લઈને અંદર આવ્યો અને તેને ટેબલ પર મૂક્યું.

“આ ઉઘાડ. હું ધારું છું કે એ તને ગમશે.” મેં વીંટાળેલા કાગળ ફાડ્યા. અંદરથી એક નાનો ફોનોગ્રાફ અને ડઝન રેકર્ડો નીકળી.

“આ તો ભારે કરી, મિત્ર! પણ, આમ તમારે તમારાં દોહિયાં મારે માટે ખરચ્યાં ન જોઈએ. જે તમે કરો છો તે જ ફેટલું બધું છે.”

“છટ્! મને ભાગ્યે જ કંઈ ખર્ચ કરવો પડ્યો છે. મારો એક મિત્ર આનો ધંધો કરે છે. અને લગભગ મફતમાં જ મને આવી ચીજો આપે છે. . . . ઉંદરોની શું ખબર છે? જળીઓથી કંઈક લાભ તો થયો હશે. . . . એકે નહોતો આવ્યો? વાહ એટલી બધી મને આશા નહોતી.”

મિત્ર લગભગ કલાક રહ્યો. બધાયે વખત એક સરખી જીભ ચલાવ્યે રાખી. છેવટે કહ્યું : “મારે એક ઓપરેશન કરવાનું છે. હવે કાલે મળીશ. સાથે ખોરાકીનો સામાન પણ લેતો આવીશ.”

મિત્ર ગયો કે તુરત જ મેં છાપાંનું બંડલ ખોલ્યું. મારે વિષે તેમાં કશું નહોતું. માસિકો ઉપર પણ નજર ફેરવી. પછી ફોનો શરૂ કર્યો અને રેકર્ડો સાંભળતો ખેડો. લગભગ સાંજે ચાર વાગ્યે ખ્યાલ આવ્યો

કે જમવાનું રહી જ ગયું. બૂખ જેવું તો બહુ નહોતું, છતાં કંઈક તૈયાર કર્યું.

*

એ દિવસ બાદ ટૉમ આવ્યો. વાડમાંથી ધોરી રસ્તા સુધી નજર પહોંચી શકતી હતી. બિલની ગાડી પાછળ અમારી જૂની બસ આવતી મેં જોઈ. બિલની ગાડી આગળ ચાલી ગઈ, પણ ટૉમ ગલીમાં વળ્યો. એ નજીક આવ્યો ત્યારે હું ચમક્યો. એ ખીમાર દેખાયો. ધે.જો પૂછી થઈ ગયો હતો. અને આંખો નિસ્તેજ અને ખાડામાં ઊતરી ગઈ હતી.

એ ગાડીમાંથી ઊતર્યો અને વાડ પાસે આવ્યો. અમે એક બીજા સામે ટગર ટગર જોઈ રહ્યા. એનો અવાજ નખજો અને ખોખરો થઈ ગયો હતો.

“નેડ, આ તો હદ થઈ ગઈ. અમે ચિંતા તો કર્યા જ કરતા હતા. પણ, હવે -- આ તો ભયંકર છે.”

મારે એને હિંમત અંધાવવી જોઈ એ. બિલના પેલા હાવકા શબ્દો મારા કાનમાં ગૂંજ્યા જ કરતા હતા : “તારે આ ક્યેં જ છૂટકો છે, બુવાન! —”

“બિલ — મેજર ટૉમસન ક્યાં? તે ક્યાં ગયા?”

“એને કંઈક કામ હતું. એણે તને કહેવડાવ્યું છે કે હું જરા મોડો આવીશ.”

“ઘેર બધું કેમ છે?”

“ઓફિસમાં બધું બરાબર ચાલી રહ્યું છે. બાની તબિયત જેવી તેવી છે. હું કેટલાક કાગળો લાવ્યો છું — ગજવામાંથી તેણે એક પાકીટ કાઢ્યું. જૈનના ત્રણ કાગળો હતા.

“હું જરા વાંચી લઉં. — “હા, હું પણ એ જ કહેવાનો હતો.”

મેં કાગળો વાંચ્યા તેટલો વખત ટૉમ વાડ પાસે આંટા મારતો રહ્યો. આ ત્રણ દિવસમાં મેં જૈન વિષે વારંવાર વિચાર કર્યો હતો. શું એવું થશે કે હું જૈનને કદી જ પરણી નહીં શકું? એને જોવા પણ નહીં પામું? ધારો કે એક વાર મને ‘મટી’ જાય, તોયે ફરીથી તે

નહીં થાય તેની શી ખાતરી? આ કદપના એક પાતાળકૂવો હતી — અથવા, એક એવી પહોળી ખાઈ કે જે ઓળંગી જ ન શકાય.

જૈનના કાગળોએ હૃદય કાતરી નાંખ્યું. બધામાં સુખનાં સ્વપ્નાં હતાં — અમે, અમારું ઘર, જૂન મહિનાની અને લગ્નની રાહનાં! મેં ટોમને બોલાવ્યો. મને લાગ્યું કે એ રડતો હતો.

“જો, ટોમ, એક ખોખું લઈ આવ. અને તેના પર બેસી જા.” એ ગાડીમાંથી કેટલીક સિગારે પથ્રુ લાવ્યો અને એક પોતે લઈ બાકીની મને આપી. વાડની બે બાજુ બન્ને ગોઠવાયા અને ધુમાડા કાઢતા કાઢતા વાતો કરવા લાગ્યા.”

“તેડ, તું જાણે છે કે મારાથી જે થઈ શકે એમ હશે તે સધળું હું કરીશ. ડૉ. ટોમસન ન્યૂયૉર્ક જવા બાબત કંઈક કહેતા હતા.”

“હા, ત્યાં એક દાકતર છે. તે કદાચ મારો ઇલાજ કરી શકશે. મેં ત્યાં મોટરમાં જવા એટલા માટે વિચાર્યું કે એ વધારે સગવડભર્યું છે. જો ન્યૂ-યૉર્કવાળો કંઈ ન કરી શકે તો મેં પાછું ફિલિપાઈન જવા ઠરાવ્યું છે.”

“પથ્રુ ટોમસન કહે છે કે તું કદાચ સાળે થઈ જઈશ — ”

“જો, ટોમ. એમ મનને ફેસલાવ્યે રાખવામાં કશો અર્થ નથી. મહિનાઓ સુધી મેં તેમ ક્યાં કીધું. એનું નામ મનમાંથી આવવા ન દીધું. જાણે, તેમ કરવાથી જ સુધરી જવાનું હોય! પથ્રુ આ કોઢ છે. . . . આમ ગભરાય છે શું? . . . મને કોઢ નીકળ્યો છે એ વસ્તુસ્થિતિ માન્યે જ છૂટકો છે.”

બન્ને હાથમાં મોઢું ઢાંકીને તે કેટલોક વખત બેસી રહ્યો. બાળક બિચારો! એને આ આઘાત પહોંચાડવા મારી ઇચ્છા નહોતી. પથ્રુ મારે કોઈકની તો મદદ લીધે જ છૂટકો હતો, અને એના સિવાય બીજું કોઈ નહોતું. આખરે તેણે મારી સામે જોયું. મને એક શિકારનો પ્રસંગ યાદ આવ્યો. અમારાં કૂતરાંઓએ એક નાના હરણની પાછળ પડીને તેને લગભગ પકડી પાડ્યું હતું. તે વખતની તે હરણની મુદ્રા મેં ટોમની આંખોમાં જોઈ. પછી જે રીતે કાલે બિલે, મને ગમગીન થવાની તક

જ ન આપવા, એક સરખો વાફ્રવાહ ચલાવ્યે રાખ્યો હતો, તેને યાદ કરી મેં પણ ઝપાટો લગાવ્યો.

“પણ, હું ન્યૂયૉર્ક જઈ છું. અને, કદાચ ચમત્કાર અને પણ. ત્રણ દિવસ અને રાત મેં આ પર વિચાર કર્યો છે. તેમાં મને તારી મદદની જરૂર પડશે, ટોમ.”

“પણ, ઘેર જઈ હું એ લોકોને શું કહું? જેનને શું કહું?”

“કહે જે કે હું મરી ગયો.”

“મરી ગયો! એ મારાથી ન અને, નેડ. બાને એમ કહેવા મારી જીભ જ ન ઊપડે. કારણ કે, એ સાચી વાત નથી. જેનને પણ ન કહી શકું. તું જીવતો બેઠો છે, અને હું જેનને કહું કે તું મરી ગયો! એ અશક્ય છે.” — એનો અવાજ ગેસી ગયો.

“પણ એ જ એક માર્ગ છે, ટોમ. હું ગાંઝી નથી થયો. હું જે કહું છું તે સાચું જ છે. હું હવે મરી જ ગયો છું એમ જેનને સમજ્યે જ છૂટકો છે. તેને, બાને અને તારે માટે મને હંમેશાં બીક રહ્યા કરશે.”

હવે ખરું જોખમ એના ખ્યાલમાં આવ્યું. “રામ રામ! તું શું એમ કહેવા માગે છે કે . . . અમને — અમારામાંથી કોઈ નેચે — ચેપ —”

“નક્કી તો શું કહેવાય? પણ મને બીક તો રહે જ. બિલ કહે છે કે હજુ સુધી કોઈ નેચે ચેપ લગાજ્યો હોય એવો સંભવ નથી. પણ તારા સિવાય બીજા કોઈ એ વાત પણ . . . જેનના મનમાં જે એવી શંકાચે ઊઠે કે કદાચ તેને . . . મને એ કદપનાચે સહન નથી થતી . . . સાચું છે, ટોમ, કે હું તારા પર બહુ મોટો ભાર નાંખી રહ્યો છું.”

“નેડ, મારું મગજ ચાલતું નથી. સાચી વાત એ છે કે મારા મનમાંયે વિચારો ઊઠતા હતા. સાંચો અને કારિટાની વાત તેં કરેલી, ત્યારે જ મારા મનમાં વહેમ ભરાયો હતો. મેં તે કાઢી નાંખવા પ્રયત્ન કર્યા કીધો, પણ તે ફરી ફરી આવ્યા જ કરતો. અને જ્યારે તું એકાએક ઘેરથી ચાલી નીકળ્યો ત્યારે મારા મનમાં ધ્રાસકો પેઠો . . .” એમ

કહી તે વગર સંક્રાએ મોટાં મોટાં ડૂસકાં લેવા લાગ્યો. મેં એને રડી લેવા દીધું. મારા મનમાં એક અજબ સાહસ ભરી કલ્પના આવી.

“આમ ને, ટોમ. હું તારું કામ હળવું કરી નાંખીશ. કાંઈક ફેકાણે ભાંડાં પાણીમાં હું ગાડીને છોડી મૂકીશ અને એમાં હું જ હતો એમ લાગે એવી કંઈક નિશાની રાખીશ. મેં આપઘાત કર્યો છે એવા ખચર છાપાંઓમાં આવશે. એટલે, છાપાંઓમાં આવે નહીં ત્યાં સુધી હું મરી ગયો છું એવું તારે કહેવાની કશી જરૂર નથી. સમજ્યો ને?”

“નેડ, તું સાચે જ તો એમ કરવાનો નથી ને? કહી દે કે આપઘાત નહીં કરે!”

“ના — એવું કદી કરીશ એમ મને લાગતું નથી. અલોકે, લગભગ ખાતરી છે કે આપઘાત તો નહીં જ કરું. અહીં આવ્યા પછી પહેલી જ રાત્રે એનો નિર્ણય થઈ ગયો, અને હું ધારું છું કે તે પાકો છે. તે વખતે હું કરવાની અણી પર હતો ખરો. . . . હું તને વચન આપું છું કે હમણાં કે નજીકના ભવિષ્યમાં હું આપઘાત નહીં જ કરું. . . . તું કંઈ પૈસા લાવ્યો છે?”

“હા. ડો. ટોમસને કહ્યું કે મારે તેને જ પૈસા સોંપી દેવા. મેં એને પાંચસો ડોલર* આપ્યા છે. સાંજે જમીને એ તરત જ અહીં આવશે. અને — નેડ, હું પણ કંઈક ખાવાનું લાવ્યો છું. ગાડીમાં જ છે. હું કાઢી લાવું.”

મને ભાવતી કેટલીક સારી સારી વાનીઓ તે લાવ્યો હતો. મૂકવા માટે પૂઠાં (કાર્ડબોર્ડ)ની રકાખીઓ પણ, અને બે દારૂની ખાટલીઓ. ખાવાને બે કાંટા અને બે પ્યાલા લાવવાનુંયે તે ભૂલ્યો નહોતો. અમે ખાધું, પીધું અને દુઃખ ભૂલી ઉમંગમાં આવ્યા. ધંધાની અને ખેતીની વાતો કરી. પછી મેં કહ્યું : “ટોમ, મેં મારું નામ બદલવાનો વિચાર કર્યો છે. હવે પછી મારું નામ નેડ ફરગ્યુસન. અને — મને બહુ કાગળો ન લખીશ. એથી બનતે તાણ લાગશે. મારો ખીજો કાગળ તને મળે નહીં ત્યાં સુધી તું ગિરતે નામે કાગળો લખજે અને તેમાં જ મારો કાગળ ખીડજે. હવે એક જ વાત કહેવાની રહે છે —”

* ડોલર=ભાવની વધઘટ પ્રમાણે લગભગ રૂ. ૩૩૩ની આસપાસ થાય.

બિલની ગાડી ગલીમાં વળતી હતી. મેં ઉતાવળ કરી :

“ જો, આ ગાડી અહીં જે નજીકમાં નજીક તબેલો હોય ત્યાં રાખજો. એ લોકોને કહેજો કે મારો ભાઈ ગાડી લેવા આવશે. ફરવ્યસન નામ આપજો. અને ગાડીનું ઠેકાણું આપવા તું જાતે પાછો અહીં ન આવીશ, પણ કોઈ માણસ મારફત ચિઠ્ઠી મોકલજો. હવે તારી પાસે જેટલી રોકડ હોય તેમાંથી આપી શકે તેટલી મને આપી દે.”

બિલ મોટરમાંથી ઊતરતો હતો, તેટલામાં ટોમે મારા હાથમાં સો ડોલરની નોટો મૂકી.

“ એને આપવાનું મને ગમ્યું તો નહીં, પણ શું કરાય ? ”

“ ના, ના. બિલ તો બેંક કરતાંયે સલામત છે. મેં તો કાંઈક પ્રસંગ માટે — ”

બિલ આજે એ કંઈક સામાન લાવ્યો. ટાઈપરાઈટર !

પોતાની સદાયની જાડી ભાષામાં તે બોલ્યો : “ મને લાગ્યું કે તને કંઈ કાગળો આવ્યા જ હશે. ” — મેં ટાપરાઈટર એક બોખા પર ગોઠવ્યો.

“ હવે, ટોમ, હું જેનને લખી શકું. તું પેલી બાબુથી અંદર કાગળ ગોઠવી દે. ” મારે પાટા છોડવા પડ્યા ખરા, પણ કામ ચલાવી શક્યો. જેનને એક નાનકડી ચિઠ્ઠી લખી કે મારી તબિયત સારી નથી. હાથ પર ઝેરી જખમ થયો છે તેથી જાણું લખી શકાય એમ નથી. અને ઉપચાર માટે ન્યૂયોર્ક જઈ છું. મને તે કેટલી યાદ આવે છે અને તેના વિના કેટલું સૂનું લાગે છે એ પણ લખ્યું. અને તે અક્ષરશઃ ખરું હતું.

પછી મેં ટોમને વિદાય આપી. પગથી માથા સુધી મેં એને બોલ્યો. મારો ભાઈલો હવે ખરાબર જવાંમર્દ થયો હતો. અમે બન્ને ઠીકઠીક ઊંચા હતા એ મર્દને શોભે એવો પણ કમરમાંથી પાતળો અને એકવડા બાંધાનો હતો. મને તેને માટે અભિમાન છૂટ્યું. તે કંઈ કહેવા માગતો હતો, પણ તોતડાવા લાગ્યો.

“ કંઈ હરકત નહીં, ” મેં કહ્યું. “ જે કહેવા ઇચ્છે છે તે રાત્રે બિલને કહી જાજો. ” આથી તેને રાહત લાગી. તે ફર્યો. ગાડીને હેંડલ

માયું અને ચલાવી ગયો. દેખાતો બંધ થયો ત્યાં સુધી હું તેને જોતો જોતો રહ્યો.

*

બિલ આવ્યો તેવો જ ઝૂંપડામાં ચાલ્યો ગયો હતો. હવે તે બહાર આવ્યો અને પોતાની રીત મુજબ બોલવાનું શરૂ કરી દીધું. સાંભળવામાં મારું ધ્યાન સ્થિર થયેલું જોયા પછી તેણે મને ખૂબ ઝીણવટથી સૂચનાઓ આપવા માંડી :

“રકાખીઓ, ખિસ્તરા અને બીજાં પાણુ જે કાંઈ ગાડીમાં લઈ શકે તે સાથે લઈ લેજો. ત્યાં પહોંચે કે સીધો ટોડને ત્યાં જજો. મેં ટોડને ચારસો ડોલર મોકલી દીધા છે, અને સો તારે માટે રાખ્યા છે. આ લે. પૈસા કે કાંઈ પાણુ ચીજને અડે ત્યારે તારે હાથ મોઝાં પહેરી લેવાં. હમણાં ગરમીના દિવસ છે, માટે રાત્રે ગાડીમાં જ કે ખુલ્લામાં સૂવું. તારે મોઢું વગેરે ધોવા માટે પાણી જોઈશો, તે માટે પાણીનું કનસ્તર સાથે રાખજો. રસ્તામાં ઝરા કે પંપ આવે ત્યારે તેમાં તાણું ભરી લેવું. કાંઈ ઠંડાણે ઉતાવળે વહેતો ઝરો આવે તો તેમાં નહાવાને હરકત નથી.”

“બિલ, ધારો કે હું નાસી જઈં તો તેથી તમને કંઈ ધોખો પહોંચશે કે ?”

બિલ ચમક સાથે હસ્યો. “ધોખો પહોંચશે ? લલા માણસ, તારા કાન જ્યારે અમળાવા માંડે ત્યારે યાદ કરજો કે આ બિલ ટોમસન મને આરોગ્યખાતાના વડા પાસે ખેંચી જાય છે !”

અમારી વાતો આગળ ચાલી.

“બિલ, મેં મારું નામ બદલ્યું છે. હવેથી હું નેડ ફરગ્યુસન છું. ડો. ટોડને લખો ત્યારે આ જણાવી દેશો ?”

“અલખત. એ ઠીક વિચાર છે. તારો ભાઈ ક્યાં ગયો ?”

“મેં અને ઘેર મોકલી દીધો.”

તેણે મારા હાથ જોયા. તે પર મલમપટ્ટીઓ ચોંટાડી. જ્યારે તે પાછો જવા તૈયાર થયો ત્યારે ટોમને વિદાય આપતાં જેવું વસમું લાગ્યું હતું તેવું જ વસમું લાગ્યું.

“હું પાછો તને મળીશ — આવતી કાલે,” એણે કહ્યું.

“જરૂર — આવતી કાલે !” — મેં ત્યાં જ વાત પતાવી.

*

ટોમની ચિઠ્ઠી સવારે મળી. એક નાનો છોકરો તે લાવ્યો અને વાડ પરથી અંદર નાંખી. ગાડી બપોરે બારે તૈયાર રહેશે. મુખ્ય રસ્તેથી બેએક માઈલ પર તે રાખેલી હતી. હું ત્યાં સુધી ગયો અને ઝૂંપડી પર તેને હાંકી લાવ્યો અને સામાનથી ભરી. એક ચકલુથે ત્યાં ફરકડું નહીં. ગાડીને લાથે મારી મેં હાંકરી મૂકી.

૭

એકાંતવાસ

ન્યોર્ક પહોંચતાં મને દિવસો લાગ્યા. પણ આખરે સુખરૂપ પહોંચ્યો. ટોડની ઓફિસ આગળ સ્ટેન્ડ પર મોટર થોભાવી અંદર ગયો. મારા દેદાર જેવા જેવા હતા. નર્સ ફરગ્યુસન નામ જાણતી હતી. પ્રયોગશાળા જેવા એક ઓરડામાં તે મને લઈ ગઈ. પાંચ મિનિટ પછી એક માણસ આવ્યો.

મિત્ર કરતાં અને અમારા દક્ષિણ અને પશ્ચિમ યુ. સ્ટે. ના દાકતરો કરતાં આ સાવ નિરાળો હતો. કાતરેલી મૂછો અને નાનકડી બકરા દાઢીને લીધે તે દાકતર કરતાં કાઈ કોલેજના પ્રોફેસર જેવા વધારે લાગતો હતો. પણ પૂરો સેવાભાવી હતો.

“તમે સ્નાન કરવા ઇચ્છતા હશો”, તેણે લાગલું જ પૂછ્યું. “પેલા જમણી બાળુના દરવાજામાં થઈને જાઓ.” સ્નાન ! એ તો મને દોલત આપ્યા જેવું લાગ્યું.

“હું મારાં ધોયેલાં કપડાં લઈ આવું ?” એણે ડોકું ધુણાવી હા પાડી. હું મોટર પર દોડ્યો અને મારી બેગ લઈ આવ્યો. કુવારાનળ હતો. રસ્તે માત્ર અંગલૂછ્યાં જ કરી શંકલો એટલે આ લ્હાવો લાગ્યો. મારાં મેલાં કપડાં થેલીમાં ખોસ્તાં. દાકતરે કાળજીપૂર્વક મારું આખું શરીર તપાસ્યું. વાંસા પરથી એક જગ્યા આગળ તે લાંબો વખત થોભ્યો.

“હવે કપડાં પહેરી લો, પછી આપણે વાતો કરીએ.” . . . વાત હિસાહપદ નહોતી. એક નવું ચાહું બનતું હોય એમ એને લાગ્યું. એણે અભિપ્રાય આપ્યો કે મારે અહીં ઓછામાં ઓછા છ મહિના રહેવું, અને શું ફાયદો થાય છે તે જોવું.

“રોગ વધતો જાય છે એ તો દેખીતું છે. રહેવા ઇચ્છા છે?” — મેં હા પાડી.

“ટોમસને પણ મને એમ જ જણાવેલું. એણે મને તમારે માટે બધી વ્યવસ્થા કરવા સૂચવ્યું હતું. તે મુજબ મેં ઓનિય ગામડામાં, એના લખ્યા પ્રમાણે, તેડ ફરગ્યુસનને નામે એક નાનકડું ઘર ભાડે રાખ્યું છે. એ જગ્યા તદ્દન એક બાજુ પર છે. તમારે તમારા બધાં કામો હાથે કરી લેવાં પડશે. રસોઈ, વાસણ-પાણી, વાસીદુનું-સફાઈ અને કપડાં ધુસાઈ પણ. એક મોદીને મેં બાંધી લીધો છે. એ બધો ખોરાકીનો સામાન તમારે આરણે મૂકી જશે. તેમાં કાંઈ ફેરફાર કરાવવો હોય તો મને 'ફોન' કરવો. નર્સ તેની વ્યવસ્થા કરી દેશે. . . . હા, 'ફોન' ખેસાડેલો છે. અર્થાત્, એ ખાનગી 'ફોન' છે. બગડે તો મને ખબર કરવી. નાણામાં કેવળ સિલ્કા જ વાપરવા અને તે આપતાં પહેલાં તેને રિપરિટ થી ધોઈ નાંખવા. એમ કરતી વખતે હાથમેજા પહેરવા. બહાર નીકળો ત્યારે પણ હમેશાં હાથમેજા વાપરવા. આ તમારું ટેકાણું, અને આ પાકીટમાં થોડીક ડબ્બાગોળીઓ (કેપ્સ્યુલ) છે. એ 'ચોળ મોગરો' છે. રોજ બે ગોળીઓ લેવાની. જીવ ફરવા લાગે અને ખમાય નહીં તો બંધ કરવી. અહીં દર શનિવારે સાંજે પાંચ વાગે આવવા મારી ભલામણ છે. તે વખતે કોઈ બીજા દરદીઓ અહીં નહીં હોય.”

એક બાટલીમાંયે તેણે મને એક ઘેરા રંગની દવા આપી.

“તમારે તમારી શક્તિ જાળવી રાખવી જોઈએ. એ મહત્ત્વનું છે. દારૂ લો છો?” — “હા, પણ અતિશય નહીં.”

“એ સારું છે. કોઈ પણ જાતની અતિશયતા તમને નુકસાનકારક છે. અલબત્ત, તમારાથી કોઈના સંસર્ગમાં તો ન જ આવાય.”

કેવો ભાવનાશ્લેષ માણસ ! નર્સ અંદર આવી. — મને લાગે છે કે એણે ધંટડીનું બટન દાબ્યું હશે — અને મને એક ચાવીનો ખૂંચો સોંપ્યો. હું જવા માટે ઊભો થયો. તેણે એકાએક કહ્યું :

“ મને આશા છે કે એ જગ્યા તમને ગમશે. ઘણી વાર પસંદગી માટે ઝાઝું ક્ષેત્ર જ નથી હોતું. બની શકત તો હું સાથે જ આવત. પણ — હું કલાકેક પછી તમને ‘ફોન કરીશ.’ ”

*

જગ્યા શોધતાં જરા મુશ્કેલી નહી. પણ જ્યારે મળી ત્યારે તે જોઈને ખુશ થઈ ગયો. હડસન નદીને લગભગ કિનારે કોઈ ગાડી બનાવનાર લુહારનું ત્યાં એક વેળાએ કારખાનું હતું. મોટરો વધવાથી તેને તે બંધ કરવું પડ્યું. અહીં તે રહેતો હતો. મકાનની પહોળાઈ દશ ફૂટથીંએ ઓછી હતી. કારખાનાની ભીંતને આધારે તે ઊભું હતું. જૂની ઝેરણો અને ચાકો હળુ અંદર જ પડ્યાં હતાં. રહેવાનો ભાગ માળવાળો હતો. ભોંયતળિયે રસોડું, એક ઓરડી, અને તે બંનેને જોડનારો એક નાનો ખંડ. એ ખંડમાં જ દાદર હતો. મેડા પર એ ઓરડા અને સ્નાનઘર હતાં. નીચેના ખંડનો બહારનો દરવાજો વાડમાં ખૂલતો હતો. વાડના ઘણાખરા ભાગમાં લાદી હતી. પણ થોડીક ઈંટબંધી ફૂલકચારીઓ અને એક શેતૂરનું ઝાડ પણ તેમાં હતાં. બારીઓ બધી એક જ બાજુએ — પૂર્વમાં — હતી. પડોરાનું મકાન પણ એક બંધ પડેલું કારખાનું હતું. તે નીચું હોવાથી સવારનો તડકો આવવાને સગવડ હતી. જગ્યા સાફ હતી અને મારાં સીધુંસામાન પગથી પર જ રાખેલાં હતાં. આખું મકાન ફરી વળ્યો. ઘરવખરી ચાલે એવી લાગી. પછી ખોરાકનો સામાન અંદર લીધો. ટાઈપરાઈટર, ઓમેગેન, અને કેટલાંક કપડાં મોટરમાંથી કાઢ્યાં. દાકતરને ત્યાં ઉતારેલાં મેલાં કપડાંની થેલી મોટરમાં જ રહેવા દીધી. ટોમે આણેલા બધા કાગળોમાંથી જેનના ત્રણ કાગળો સિવાય બાકીના તે જ થેલીમાં મૂક્યા. એટલામાં ડૉ. ટોડનો ‘ફોન આવ્યો. જગ્યા સાવ પસંદ છે કહી મેં તેનો આભાર માન્યો.

*

હવે 'આપઘાત' ભજવવાનો હતો. આખું મેનહેટન અને બ્રૂક્લિન * મોટરમાં ફરી વળ્યો. મારી ધારણા કરતાં શહેર ધણું મોટું નીકળ્યું. જ્યાં જઈ ત્યાં માણસો હાજર. તેથી 'આપઘાત' ભજવવો ધાર્યા જેવો સહેલો નહોતો.

ચોખ્ખા દૂધની એક દુકાનેથી મેં ખાટલીમાં દૂધ ભરી લીધું. કાગળમાં વીંટાળેલી બે એક 'સેન્ડવીચ' (કચેરીઓ) પણ ખરીદી. ખાઈ, તાજે થઈ પાછો શોધમાં ગિપડ્યો. છેવટે એક એકાંત સ્થાન મળ્યું. હારલેમ પાસે પૂર્વ નદી પર, એક નાનો ધક્કો હતો. ત્યાં જનારી ગલી બહુ અવરજવર વિનાની હતી. જગ્યા ધ્યાનમાં લઈ હું પાછો મુકામ પર આવ્યો.

રાત્રે બે વાગ્યે પાછો ગિપડ્યો. આભુઆભુ કોઈ નહોતું. રસ્તાઓ, ગલી અને ધક્કા બધાં ખાલી હતાં. ધક્કા પર હું ગાડી હાંકી ગયો અને ઈન્જિન ચાલુ રાખ્યું. પછી એક છોડી, થોડી ગતિ આપી, બહાર ફેરી પડ્યો. ગાડી સીધી પાણીમાં જઈ ઊથલી પડી. એક માણસ. મારી દિશામાં દોડતો હતો, પણ તે સોએક ગજ દૂર હતો. હું તેને ચૂકવીને શાંતિથી ઘેર ચાલી આવ્યો. કોઈ એ મને જોયો નહીં.

સવારના બહાર જઈ એક છાપું ખરીદી લાવ્યો. 'મોજા' સાથે ગજવામાંથી સેન્ટ * ખેંચી કાઢવો અગવડભર્યું હતું. ચોદમે પાને મારા 'મરણ'ની ખબર હતી. પોલીસને મારી ગાડી, થેલી અને ધરનાં ઠેકાણાંવાળા કાગળો સાંપડ્યાં હતાં. શરીરનો પત્તો નહોતો. ગોદીની પોલીસ જળ નાખી શોધખોળ ચલાવી રહી હતી. પણ તે દિવસે મોટી ભરતી આવેલી હોવાથી સંભવ હોય કે 'મારું મડદું' દરિયામાં ખેંચાઈ ગયું હોય. 'મારા મડદા'ના વિચારથી મારા મનમાં કંઈ કંઈ થયું.

*

લગભગ એક વર્ષ મેં ન્યૂયોર્કમાં ગાળ્યું. ટોડે જેટલું થઈ શકે તેટલું સંઘળું કર્યું. અને દિવસે દિવસે એ મને ગમવાયે લાગ્યો. ખોળ કોઢીઓનોયે તે ઉપચાર કરતો હતો કે કેમ તે તો હું જાણી

* ન્યૂયોર્કના નદી કિનારા પરનાં પરાંઓ.

× ૧૦૦ સેન્ટ = ૧ ડોલર, લગભગ અર્ધો આનો.

શક્યો નહીં. એટલું જ નહીં, પણ એ વર્ષ આખામાં છાપાં સિવાય બીજી કોઈ રીતે મેં ન કોઈ માણસો જાણ્યા કે ન કોઈ બનાવ. લગભગ પચાસ લાખ માણસ મારી ચારે બાજુ વસતા હતા. પણ હું તો એકલો જ મારું ફાડી લેતો હતો. (જમીનની નીચેથી બનાવેલા) બોંયરામાર્ગો મારે માટે ગૂઢ જ રહ્યા. ટ્રામ કે ટ્રેનમાં તો બેસાય જ નહીં. ‘બેઝ-બોલ’* જોવાની મને ભારે ધૂન હતી. તેથી દર અઠવાડિયે હું પોલોના મેદાનમાં જતો, અને બધાંથી દૂર એક કોરે મારી સાથે આણેલાં છાપાં પાથરી બેસતો. ઘેરથી ત્યાં સુધી પગે જ જતો-આવતો. તે વર્ષે ઘણી મેચો થયેલી. સાતથી વધારે માર્ચલ જવું અને તેટલું જ આવવું. પણ એનો બદલો પૂરો મળી જતો.

જ્યારે પણ રાત્રે ઊંઘ ન આવે ત્યારે બાગોમાં, અથવા — મારા સિવાય બધાને — દિવખુશ કરનાર રોશનીને અજવાળે ધોરી રસ્તાઓ પર ભટકતો. સુંદર પોપાકો સજી સ્ત્રીઓ અને પુરુષો આમથી તેમ જતાં અને હસતાં . . . મને લાગે છે કે એ વર્ષે હસવું તો હું ભૂલી જ ગયેલો.

એક દિવસ મને ખબર પડી કે મેટ્રોપોલિટન થિયેટરમાં પ્રસિદ્ધ ગવૈયા કાફોસેનો જલસો છે. મને લાગ્યું કે બહુ જ વહેલાં પહોંચી જઈ, ટિકિટ લેવાની દરોજમાં હું પહોંચી જઈશ તો કોઈ ને ચેપ લગાડવાની ધાસ્તી નહીં રહે. તે મુજબ હું ગયો. પણ માણસો તો પાછળ આવતા જ ગયા, આવતા જ ગયા. અંતે મારી પાછળના માણસનો મને ધક્કાયે લાગ્યો. હું તરત જ હાર બહાર નીકળી ગયો. એ માણસ મારી સામે ટગર ટગર જોઈ રહ્યો.

“એ—! કોની લગ્નમત કરવા બહાર નીકળી ગયો? હમણાં જ બારી ઊઘડશે.”

તે રાત્રે હું ઓપેરા હાઉસ પસે ગયો. મોકું તો થઈ જ ગયું હતું પણ રસ્તા પર દશાંશ માણસોનું ટેળું ઊભું હતું. પોલીસનો સિપાઈ પણ નજર નાંખતો ઊભો હતો. શું હશે તેનો હું વિચાર જ કરતો હતો, એટલામાં એક અદ્ભુત મધુર અવાજ સંભળાયો. ઉનાળાની રાત હોવાથી

* બેઝ-બોલ જેવી જ એક રમત. ઇંગ્લેન્ડમાં ક્રિકેટની જેવી લોકપ્રિયતા છે, તેની જ અમેરિકામાં બેઝ-બોલની છે. ગ્રેડીન્ડા જેવી એક રમત.

હવા-પારીઓ (ગવાણ, વેન્ડીલેટર) ખુલ્લી હતી. તેમાંથી પેલો વેધક અવાજ અમારી તરફ આવ્યો. છેવટે મેં કારસોને સાંભળ્યો ખરો !

ખીજે દિવસે ડો. ટોડે મને ફોન કરી મળવા માટે ઓફિસમાં બોલાવ્યો. તેણે કહ્યું, “ મિ. ફરગ્યુસન, તમારી તબિયતમાં હું સુધારો જોતો નથી. આ કહેતાં મને કેટલું દુઃખ થાય છે તે શું કહું ? ”

મને પોતાને આની અગમચેતી ન હોત તો આ ખબરથી મને ધણો વધારે આઘાત લાગ્યો હોત. પણ મેં નિર્ણય કરી નાંખેલો હતો. આ મોટા શહેરનું એકાંત સહન કરવું, શહેરમાં રહેતાં છતાં તેમાં ન હોવું મારે માટે હવે વધારે વખત શક્ય નહોતું.

“ ડોક્ટર બિલને તમે ખબર કરશો ? હું ફૂલિયન જવા ઇચ્છું છું.”

તે સંમત થયો. હું મારા એકાંતનિવાસમાં પાછો આવ્યો. બિલે એનું વચન ખરાખર પાળ્યું. સાનક્રાન્સિસકોથી એક લશ્કરી વહાણ થોડા વખતમાં જ ઊપડવાનું હતું. હું તેટલી વારમાં જઈ પહોંચી શકીશ કે કેમ તે તેણે મને પુછાવ્યું. હું તરત જ કબૂલ થયો. પછી ટોમને મેં નીચે મુજબ એક કાગળ લખ્યો :

મિત્ર ટોમ,

મારી આશાનો હવે છેડો આવ્યો છે. આ મિથ્યાભાસ ચલાવ્યે રાખવાનો પ્રયત્ન કરવો નરી મૂર્ખતા છે. ‘ હું સાજો થઈશ; મારે સાજા થવું જ જોઈએ ’—એ ભાવના હું આજ સુધી મૂઢાગ્રહથી કરતો રહ્યો. પણ ખરેખર સુધરી શકીશ અથવા સુધરી રહ્યો છું, એવું હું દિન પ્રતિદિન કદી ન જોઈ શક્યો.

લગભગ એક વર્ષથી રોજ રોજ આ મુજબ ચાલ્યું છે. પણ ક્ષણે ક્ષણે જાત્રત અવસ્થાની દરેક અનંત લાગતી પળે, મેં પોતાને એમ મનાવી-મનાવી દિલાસો આપવા પ્રયત્ન કર્યાં કર્યો કે, ‘ ના ના. એમ નહીં થાય. તું, બા, જૅન, કે હોરેસ વિન્ડલ કે બિલ ટોમસન જેમ રોગી નથી, તેમ હું પણ નહીં રહું.’ અહીં જેટલા દિવસ અને જેટલી રાતો, અઠવાડિયાં, પખવાડિયાં, અને મહિનાઓ સુધી, શહેરના જે જે રસ્તાઓ ઉપર હું ફર્યો, તેની લાદીએ લાદી શાખ પૂરશે કે

પગલે પગલે મેં એ ન માનવા જેવી અને પોલી લાવનાનો જપ કર્યો છે. હવે હું ચાક્રો છું.

વહાલા ટોમ, એ ગયું નથી. માનવું ન ગમે તોયે થવાનું થયું જ છે. હું રગતપીતિયો છું. — રગતપીતિયો છતાં, ‘સાળે થઈ ને મોડા-વહેલો પાછો ઘેર જઈશ; માને, મેબલને, તને મળીશ; એટલું જ નહીં, જેનનેયે પાછો મળીશ, અને તે મને પૂછશે શિલ્લે નહીં કે હું આટલા દિવસ ક્યાં ગયો હતો અને કેમ ગયો હતો, અને અમારું અધૂરું રહેલું ઘર પૂરું કરી અને જણાં પાછું તે માંડીશું’ — આવાં આવાં શેખચલ્લીનાં સ્વપ્નાં એક આપું વર્ષ સેવતો રહ્યો.

પણ, ટોમ, એ બનવા જોગ જ નથી. મારે માટે હવે કશી આશા મને રહી નથી. રખે તું એમ માનતો કે આ હું પીઠ બતાવી રહ્યો છું અને કંઈ આકૃતિ કરી બેસવાનો છું. તે તો નથી જ કરવાનો. તારો લાંબો પ્રેમભર્યો પત્ર બે દિવસ પર મળ્યો. હું આત્મહત્યા કરી બેસીશ એવી ચિંતા રાખવાનું કંઈ કારણ નથી. કમમં કમ, આજે તો એમ કહી શકું છું. પણ તું વચન માગે છે. તો તો આપવું નકામું છે. એ જ એક માર્ગ છે એવો કદી ખ્યાલ આવી શકે જ નહીં એમ માની શકાય ખરું? મારા વિચારો પર હું હંમેશાં કાબૂ રાખી શકીશ એમ કહેવું કઠણ છે. એટલી જ મને શ્રદ્ધા છે કે હજી સુધી મેં તેમ કયું નથી, તેથી જ આગળ ઉપર પણ એમ નહીં કરું. કારણ કે મીસીસીપીના કિનારા પર પહેલી રાત્રે મેં કલાકો સુધી તે વિચારને સામનો કર્યો હતો, અને આ વર્ષ દરમ્યાન કેટલીયે વાર તેમાંથી સહેજમાં બચ્યા કર્યો છું.

એક વાર બેટરીપાર્કથી ફોની દ્વાપ જતી સ્ટીમરમાં હું બેઠો. મને લાગ્યું કે સાગર સુધીનો પ્રવાસ તથા ગાન-તાન અને આનંદ-પ્રમોદ મને મારા દુઃખના થોડા કલાક વિસારે પાડશે. પણ તેણે તો, બિલકુલ, વધારે તીવ્રપણે તેનું ચિંતન કરાવ્યું. બીડથી અળગા રહેવાનો મેં કલાક સુધી પ્રયત્ન કર્યો. પરિણામે મારી હાલચાલ પર લોકોનું ધ્યાન ખેંચાયું અને તેઓ વહેમી નજરે મારી તરફ જોવા લાગ્યા. હું મૂંઝાયો. છેવટે નીચેની ડેકના છેક પાછલા ખૂણામાં હું બસાયો. ત્યાં હું એકલો હતો —

સિવાય કે એક ચોક્કસ વચ્ચે વચ્ચે આંટા મારી જતો. મને લાગે છે કે એ વહેમાયેલો હશે અથવા કોઈ ઉતારુઓએ તેને મારી પર નજર રાખવા ઇશારો કરી રાખ્યો હશે. — ટોમ, એ દિવસે હું આપઘાતની અણી પર હતો. મારી નીચે થોડા ફૂટ પર જ વહાણે ખેંચેલો ઘોળો ફીણિયાળો લીટો મને હાંફ અને શાંતિ આપે એવો લાગતો હતો. પણ ભાઈ, આગળની જેમ આ વખતે એ તારા જ શબ્દોએ મને ઉગાર્યો. તે વારંવાર કહેલા શબ્દો મને યાદ આવ્યા. “જે જે, પીડ ન બતાવીશ.”

માટે, ભાઈ, મેં પીડ બતાવી છે એવો મારે વિષે ખ્યાલ ન બાંધતો. હું વચન તો નથી આપી શકતો, પણ તેમ ન કરવાનો હું સાથે જ પૂરો ધ્વનિ પ્રયત્ન કરતો રહ્યો છું.

તે જ રાત્રે કિનારે ઊતર્યા પછી હું કશામાં લાગ લઈ શકું એમ ન હતું. કોઈ પણ રમતગમનને સ્થાને જાઓ તો ત્યાં માણસોની બીડ તો હોવાની જ. કેટલી વાર મેં ક્યાંક દાખલ થવાનો પ્રયત્ન કર્યો. પણ દર વખતે મારે બીડને કારણે માણસોની દારમાંથી નીકળી જવું પડ્યું. મારી રગરગમાં જીવનનો કંટાળો વ્યાપ્યો. હું પાછો પેલા વહાણ પાસે ગયો. તેની તૂનક દીવાઓથી શણગારેલી હતી. તે જોતાં જ મારા પગ દીલા થઈ ગયા. મનને સંતાપ ઉપગમવાનો બીજો એક કલાક વહાણ પર ચિતાડવો અશક્ય હતો. હું પાછો ફર્યો અને છાંયામાં થઈને ચાલ્યો. પછી જ્યાં દીવાઓ ઓગળેલી હતા ત્યાં રરતો ઓળંગી શહેર સુધી ચાલતો આવ્યો. કેટલાયે માઈલ ચાલવું પડ્યું. આખી રાત તે દિવસે મેં ચાલ ચાલ જ કર્યું. ચાલતો હતો, વિચારતો હતો અને દુભાતો હતો. એકલાપણું કેટલું સૂનું છે તેની તું કલ્પના જ નહીં કરી શકે. લાખો માણસો વચ્ચે ફરવું, વસવું, ખાવું, પીવું, જોવું, સાંભળવું છતાં એકેયને અડવા હિંમત ન કરવી, કદાચ પરિચય બંધાઈ જાય એ ધાસ્તીથી એકેય સાથે બોલવા હિંમત ન કરવી, બધાને ટાળવા . . . દૂર-દૂર-સદા દૂર રાખવા. . . . !

હવે એક દિવસ પણ વધુ મારાથી આ સહેવાય એમ નથી. હવે હું એવી જગ્યાએ જવા માગું છું, જ્યાં મારા જેવા જ હજારો રહેતા હોય, જ્યાં જે સામો મળે તેની સાથે વાત કરતાં મને સંક્રાંતિ ન થાય

ન્યાં કોઈની સાથે ભટકાતાં જ, માર ખાધેલા ફૂતરાની જેમ, દબાઈને નાસવું ન પડે.

મારા મનમાં કોઈ વાર એવી ગાંડી ધૂન ભરાતી કે એક દિવસ યુનિયન સ્કૅર (ચોક)માં કે બોડવેની કોઈ નાટકશાળામાં મોડી રાતે પહોંચી જવું, અને ત્યાં હાસ્ય-વિનોદ અને આમોદ-પ્રમોદ કરતાં હાનરો બેદ્રિકરાં લોકોની સામે ઓચિંતા ઊભા થઈ ઘાંટો પાડી કહેવું, “ જીઓ ! જીઓ ! લોકો, દરેક જણ મારી સામે જીઓ ! મારું નામ નેડ લેંગ્ડર્ડ છે. હું પણ તમારા જેવો જ લાગણીઓથી ભરેલો એક માનવી છું. એક મારી પ્રેમભાજન યુવતીયે છે. એ મને પરણવાની હતી. પણ હવે હું એક કોઢિયો — રગતપીતિયો — થયો છું.” — આ સાંભળતાં જ તેમનો ખડખડાટ-કિલકિલાટ કેવો ધીજી જાય, અને કેવા ગભરાટ, ભય અને અચ્છલ વિનાની કંપારી તેમના ચહેરાઓ પર ફરી વળે, તથા મારા સ્પર્શના મહાભયથી છૂટવા માટે તેમને કેવા ધક્કામુક્કી કરતાં અને લડતાં ઝવડતાં હું વિખેરી શકું, તેનું ચિત્ર* પણ મારા મનમાં ખેંચી હસ્યો છું.

પણ છતાં, ટોમ, શા માટે આમ હોવું જોઈએ ? શા માટે કોઠ શબ્દ માટેયે તેમના મનમાં આટલો ભય છે ? જો તું આજેયે મને જીએ, તો હું રોગી છું એવું કશું તને માલૂમ નહીં પડે. કશો તને ફરક નહીં દેખાય. નજર પડે એવા લાગ પર એક પણ ચાહું નથી. ફરક એટલો જ છે કે વગી એક એવું ચાહું દેખાતું જાય છે. દાકતર કહે છે કે કોઈક વાર આ રોગ અપાટાબંધ ફેલાય છે, પણ ઘણી વાર એની પ્રગતિ બહુ જ ધીમી હોય છે . . . વાત એટલી જ છે કે એના જતું હજી શરીરમાં વસે છે અને એક વર્ષની દવા તેને કાઢવા સમર્થ નથી નીવડી. પણ આ સ્થિતિમાં વધારે વખત રહેવું માનવશક્તિની બહાર છે.

લોકો માટે સંભાળીને વર્તવાનો મેં હંમેશાં પ્રયત્ન કર્યો છે. છતાં ક્યારેક હું ભૂલ્યો છું. હું દાકતરને ત્યાં જતો ત્યારે શરૂઆતમાં કેટલાક દિવસ લિક્કટ વાપરતો. એક દિવસ નર્સ પણ મારી સાથે થઈ ગઈ. તે દિવસે ડૉ. ટોડે મને દાદરનો જ ઉપયોગ કરવા ફરમાવ્યું.

ત્યારથી લિફ્ટને બદલે મેં દાદરનો ચડવા-ઊતરવામાં ઉપયોગ કર્યો છે.

એક રાત્રે વૉશિંગ્ટન સ્કૅન્ડેના એક ખાલી બાંક પર બેઠો હતો. બધી વાર હું ત્યાં જઈને કોઈક ઝાંખા અજવાળાવાળી જગ્યાએ બેસું છું, અને ત્યાંથી શહેરના રસ્તા સુધી પહોંચતી દીપમાળા નિહાળું છું. તે દેખાવ રમણીય લાગે છે. ખાસ કરીને વરસાદ પડ્યો હોય ત્યારે બીની લાદીઓ પર વિક્ટોરિયા, સિગરામ તથા કદીક મોટરોના દીવાઓનાં હાલતાં પ્રતિબિંબોની બહુરૂપી ભૂંગળી (કેલાઈડોસ્કોપ*)ના જેવો દેખાવ મનોહર લાગે છે.

તે રાત્રે કલાકેક સુધી હું ત્યાં બેઠો હતો. ઇસ્ટ રિવર તરફનાં મકાનો ઉપર પૂર્ણ ચંદ્ર પ્રકાશી રહ્યો હતો, મારા બાંકના બીજા છેડા પર એક જુવાન સ્ત્રી આવીને બેઠી. તેના કપડાં બેડોળ હતાં અને તેનું પાતળું મોં પાઉડરના લપેડાથી કુરૂપ લાગતું હતું. થોડી વારે તે મારી નજીક ખસી. “સંધ્યાવંદન, (ગૂડ ઈવનિંગ), લાલા,” તે બોલી. મેં સામું સંધ્યાવંદન કર્યું. થોડી વાર તે કશું બોલી નહીં. હું શરૂ કરીશ એમ કદાચ આશા રાખી હશે. છેવટે બોલી, “રળિયામણી રાત છે, નહીં?” — મેં કહ્યું, “છે તો ખરી,”

“નજીકમાં જ રહો છો?”

“બહુ દૂર તો નહીં, હડસન નદી તરફ.”

“સાથે કોણ રહે છે?”

“કોઈ નહીં,” મેં કહ્યું.

“છી! એ તો વસમું. મને સાથે લઈ જાઓ તો કેમ?”

* દાક્તરની સલાઈ આવે છે તેટલી — આશરે ૩” x ૧”ની ત્રણ કાચની સરખી પટ્ટીઓ લંબાઈની ધારે ત્રિકોણાકાર ગોઠવી, આબુઆબુ કાગળનું ગોળ ખોખું બનાવવું. એક આબુ બે સાદા ગોળ કાચની વચ્ચે રંગીન સળિયો કે બંગડીઓના ટુકડા અંદર ને અંદર હાલી શકે એવી રીતે નાંખવા, અને બીજા આબુથી તેને બેડું અને ફેરવતાં જવું. વિચિત્ર પ્રકારની સુંદર ભૂમિતિના જેવી આકૃતિઓ દેખાશે. આ બહુરૂપી ભૂંગળી અથવા કેલાઈડોસ્કોપ. રમકડાંવાળાની દુકાને કદીક મળે પણ છે.

મેં લાંબો વખત સુધી તેને ધારીને જોઈ. દેખાવમાં તો કશું ન હતું. પણ જીવતી તો હતી ! મારી જોડે બોલી હતી !

ફેટલાયે વખતથી કોઈ મારી જોડે બોલ્યું નહોતું. આ એક સ્ત્રી હતી. દેખાવડી નહીં, છતાં સ્ત્રી તો ખરી જ. જે મારી જોડે આવે તો મારા ઘરમાં એક સ્ત્રી તો થાય ! કદાચ મારી જોડે હસે, તેનો ખડખડટ — એક સ્ત્રીનો ખડખડટ હું સાંભળી શકું.

મારી આનાકાનીથી તે ચિડાઈ. “કેમ શું થયું ? મારી બીક લાગે છે ?” — સવાલ મને વિચિત્ર લાગ્યો. મને બીક લાગે છે ?

એક પોલીસનો સિપાઈ ત્યાંથી પસાર થયો. તે મૂગી થઈ ગઈ. તેના ગયા પછી પાછી બોલી : “કોઈ વિચિત્ર માણસ લાગે છે ?”

“હું તો ખરો.”

“કંઈ હરકત નહીં, જવાન. હું ધારું છું કે માણસમાત્રમાં કંઈક વિચિત્રતા હોવાની જ. મારી વાતનો શો વિચાર કર્યો ?”

પેલા પોલીસના આંટાએ મને સાવધ કર્યો. ટોડે મારા પર લગાડેલું છોટે રહેવાનું ફરમાન મને યાદ આવ્યું. મેં કહ્યું, “ના, યાઈ, મારાથી બની શકે એમ નથી.”

“શું કહ્યું ? બની શકે એમ નથી ! કાં ? શું થયું છે મને ? તારે માટે લાયક નથી, ખરું ? વારુ ! તું કયો મોટો રૂપાળો છે, તે તો કહો ! નથી બને એમ, તો જ જહાનમમાં !” એમ કહી તે ઊડીને ઉતાવળે પગલે ચાલી ગઈ.

હે લગવાન ! તે મારે લાયક નથી ! રસ્તા પરની એ રખડેલ પણ મારે મન સ્વર્ગની અપ્સરા જેવી લાગી. તેયે મારા જેવી સાવ એકલી નહોતી, એને લલાટે મારા જેવો એકાંતવાસ લખેલો નહોતો. એનાથી કોઈ દૂર નાસતું નહોતું. કોઈએ તેના પર છોટે રહેવાનું ફરમાન લગાડેલું નહોતું.

તે રાત્રે ખાલી ઘરમાં હું પાછો ફર્યો ત્યારે જેટલો પહેલી રાત્રે ઉંદરને માર્યા બાદ હતાશ થયો હતો, તેટલો જ હતાશ થયો.

ટોમ, એક બીજી બાબત તને જણાવવા ઇચ્છું છું. આજ સુધી જેનને મેં મારી વિચારસંજ્ઞામાં પકડી રાખી હતી. આ બધું છતાં તે

મને નહીં જ મળે એમ હું માની શકતો નહોતો. પણ હવે એ મોહનેયે છોડવો રહ્યો. મારી જિંદગીના થયેલા ઉકરડામાંથી કશું જ બચાવી શકાય એમ નથી. મારું નામ સુધ્ધાં નહીં. જૈનની તું સંભાળ રાખે એમ ઇચ્છું છું. મારી ખાતરી છે કે, એને કદી કાંઈ અડચણ ન પડે તેટલું તું જોઈ લઈશ.

આ કાગળનો તું જવાબ લખે તે પહેલાં જ કદાચ હું ઊપડી ગયો હોઈશ. મનીષા જવાના વહાણ માટે બિલ સગવડ કરી રહ્યો છે. — માટે તું મને કૂલિયનને સરનામે જ લખજો. અહીં મારી જૂની જિંદગી ખત્તાસ થાય છે. આવતી કાલે મારી નવી દુનિયામાં પ્રવેશ કરીશ.

એ દુનિયા વિષે હું કશું જાણતો નથી. ત્યાં પહોંચ્યા પછી તને લખીશ. દરમ્યાન એમ ન માનીશ કે હું કંઈ કરી બેઠો હોઈશ. જેટલું અનિવાર્ય હતું તેટલું જ પગલું મેં ભર્યું છે. મારું જીવન ખોવાઈ ગયું છે, તે ફરી મેળવવા મારો પ્રયત્ન છે.

સપ્તેમ

નેડ

કાગળ પૂરો કરી હું નીકળવા તૈયાર થયો. ટોડની સૂચના મુજબ સઘળી ઘરવખરી ટુકડા ટુકડા કરી મેં મારા નાના ચૂલામાં બાળી દીધી, અને આખા મકાનને જંતુનાશક દવાથી ઘેઈ કાઢ્યું. માત્ર મારી પેટી, ટાઈપરાઈટર અને આમેફોન રહ્યાં. એ વહાણ પર પહોંચાડવાનું ટોડે માથે લીધું હતું.

બારણાને તાળું મારી હું બહાર પડ્યો.

સ્ટીમર પર

અગિયારમો રસ્તો હું આખો પાર કરી ગયો. એ રસ્તો ‘મોતનો રસ્તો’—ને નામે ઓળખાય છે. કારણ કે તે ગાડીઓના પાટાઓથી વ્યાપેલો છે. તક સાધીને હું એક માલડખ્યામાં ચડી ગયો.

ન્યૂયૉર્કથી સાન-ફ્રાન્સિસ્કો ! અમેરિકાના પૂર્વ કિનારાથી પશ્ચિમ કિનારો ! ત્રણ હજાર માઈલ ! એ લાંબી મુસાફરી મારી સ્મૃતિ પર ભૂતાવળના જેવી છાપ નાંખી ગઈ છે. મોડી રાત્રે કોઈ નાના સ્ટેશને પહોંચવું, પાછળ પડનારા ટ્રેનના ગાડથી અચવું, ટાઢથી અચવા માટે કોઈ ખાલી પડેલા કોચસાના ડખ્યામાં ટૂંટિયું વાળી સૂઈ રહેવું, ખેડૂતો પાસે ખોરાક માગવો અને પૈસા આપવા જતાં વહેમના પાત્ર થવું— આ મારી નિત્યચર્યા હતી. ગાડીના સળિયાને વળગી રહ્યો હોઉં, ત્યારે ઘણી વાર મનમાં ઝંઘડો ઊડતો કે ટાઢથી ઠરતા હાથે લટકી રહેવા કરતાં છોડીને પડવું મૂકી જિંદગી સાથે વિટંબણાઓનોયે અંત કાં ન આણું ? કેટલીક વાર દોસ્તી કરવા આવતા ભટકુઓથી અચવાના પ્રસંગ આવતા, અને છેલ્લે સુધી મનમાં ધારતી તો હતી જ કે રખેને વહાણ ચૂકી જાઉં.— અને, આ બધું સારામાં સારી ફાસ્ટ એક્સપ્રેસમાં ઊંચામાં ઊંચા વર્ગની ટિકિટ ખરીદી શકું, એટલા પૈસા મારા ગજવામાં હોવા છતાં !— પણ, તે કેમ થાય ? કોઈ બીજાને એપ લગાડવાની ધારતી મનમાં લાગ્યા જ કરતી. આ રીતે મુસાફરી કરવામાં, કમમાં કમ, એ પાપ ન કર્યાનો ભાર હૈયા પર ન રહ્યો.

વહાણ ઊપડવાને દિવસે જ હું સાન-ફ્રાન્સિસ્કો પહોંચ્યો. સીધો ધક્કા પર જ ગયો. એક સિપાઈએ મને વહાણ પર ચડવાની સીડી આગળ રોક્યો :

“એ ભામટા ! ક્યાં જાય છે ?” — વહાણ તરફ આંગળી કરી મેં કહ્યું, “આમાં મારે ઊપડવાનું છે.”

“એમ !” —

“ખરું કહું છું. મારી વાટ જોવાતી હશે.”

“તદ્દન ખરું! ‘મટ અને જોઈ’ (મૂગાભાઈ બહેરાભાઈ)નીથે તેઓ વાટ જોતા હશે! ચાલ ચાલ, હવે રસ્તે પડ, રસ્તે, બિખારડા! આ તો લશ્કરી વહાણ છે.”

“હું જાણું છું કે આ લશ્કરી વહાણ છે. હું એક વાર સિપાઈ હતો.”

“હશે; આજે તો નથી!”

હું અકળાયો. હું કેવો છું તે કોઈ જાણે એની હવે મને પરવા રહી નહીં. હું બોલ્યો : “હું કેહ્યો છું.”

“તું ગધેડો છે!”

મારો મિનજ ગયો. “ડૉ. સિડનીને ખબર આપ કે નેડ ફરગ્યુસન આવ્યો છે.”

વહાણના દાકતરનું નામ હું જાણું છું તે જાણી એ મારી તરફ આશ્ચર્યથી જોવા લાગ્યો. મારી વાત માનવી કે નહીં તેનો વિચાર કરવા લાગ્યો. અતે, થોડાં પગલાં ઊંચે ચડી, સીડીને માથે ઊભેલા ગાડેને બોલાવી એને કહ્યું, “ડૉ. સિડનીને જરા બોલાવો તો.”

એક મિનિટ થઈ નહીં ત્યાં દાકતરનો બિલ્લો લગાવેલો એક અમલદાર આવ્યો — “કોણ ફરગ્યુસન?” — “હ, હા.” — “ઉપર આવો.”

હું ઉપર જવા લાગ્યો, ત્યારે પેલા સિપાઈને કૌંસ કરી “જિસસ, મેરી જોસફ નાં નામ જણાવતો સાંભળ્યો.*

“સારું થયું કે પહોંચી શક્યા. મને જરા ચિંતા લાગવા માંડી હતી. ચાલો તમારી જગ્યા બતાવું.”

તેણે મારી કૅમ્પિન બતાવી. બીજી કૅમ્પિનોથી તે સાવ અલગ પડેલી હતી. ઓરડી નાની પણ સગવડ ભરેલી હતી. તેના નળસંક્રાંત સ્વતંત્ર હતા. ઓરડીમાં ટોમ અને બિલના કાગળો અને પારસલો આવી પડેલાં હતાં. મેં તેને તેમ જ રહેવા દીધાં અને કપડાંની પેટી બોલી.

* રોમન કેથલિક સંપ્રદાયના લોકોને દુઃખ, દોષ કે અપશુકન ટાળવા બે આંગળીથી કોસનું ચિહ્ન કરી આ રીતે નામસ્મરણ કરવાનો સંસ્કાર હોય છે. આપણે જેમ ‘રામ, રામ, રામ’ વગેરે બોલીએ તેમ.

મારા વાળ તો જંગલ બન્યા હતા. મને ખ્યાલ હતો કે એ જંગલ સાફ કરતાં મારે માથે વીતવાની છે. ન્યૂયૉર્કમાં હું જ મારો વાળંદ હતો. પણ મુસાફરીમાં મેં હજમત માંડી વાળી હતી. સ્ટીમરમાં પહોંચી પહેલું એ જ કામ શરૂ કર્યું.

બૂંગલું વાગ્યું. ઉપરની ડેક પરથી કૂચ કરતા માણસોના ઠપકારા અને બેન્ડ સંભળાયાં. મારા હાથમાંથી કાતર પડી ગઈ. પંદર વર્ષ પર મેં આ જ મુસાફરી કરી હતી. ત્યારે હું ડેક પર હતો. તે વખતે અમારી ‘ચાર્મના’ સ્ટીમર પર એક હજાર કરતાં વધુ માણસો હતા. આજેયે આ સ્ટીમર પર એક હજાર — મારી સાથે એક હજાર ને એક — માણસો છે!... સૈનિકોના પગના ઠપકારા ચાલુ રહ્યા તેટલો વખત વાળ કાપી શકું એટલા મારા હાથ સ્થિર રાખી શક્યો નહીં, પણ તે બંધ થયા પછી કામ ઠીક ચાલ્યું. પૂરું કર્યું ત્યાં ઇન્જિન ચાલુ થયાનો અવાજ આવ્યો. હું ઉતાવળે એક નાની ગોખ (ગવાક્ષ) બારી પાસે ગયો અને તેને ઉઘાડી. સાન-ફાન્સિસકોનો કિનારો સરતો જતો હતો, એ અદ્ભુત બંદર ગયું-ગયું. ગોલ્ડન-ગેટ (સુવર્ણદ્વાર)માંથી અમે આગળ નીકળવા લાગ્યા. મને લાગતું હતું કે મારી જન્મભૂમિનું આ છેલ્લું દર્શન છે.

કેપિતનું બારણું ખખડ્યું. ડૉ. સિડની હતો. તે એક ઠીંગણો, નોકો, ચળકતી ટાલવાળો, આંખ-જીભો * ખુશમિજનજ પુરુષ હતો. ચાળીસી લગલગ પસાર કરી હશે. એની ટાપટીપ અણીશુદ્ધ હતી. મને જોઈને હસી પડ્યો :

“ગજબ કર્યો, યાર ! માણસના દેખાવમાં આટલો બધો ફેરફાર થઈ જતો મેં કદી જોયો નથી. જાતે વાળ કાપવા પડ્યા ! કુશળતા તો સારી મેળવી છે !”

“તમારી મહેરબાની છે. પણ, ડૉ. સિડની, એક વિનંતી માનશો ? મને માત્ર ‘નેડ’ જ કહેા.”

“વાહ, એ તો મને ગમશે. વારુ, નેડ, હવે તમને તમારી દિનચર્યા સમજાવું. તમારો ખોરાક તમને માણસો બારણાં સુધી પહોંચાડી જશે. તમારાં વાસણો તમારે જાતે સાફ કરી લેવાં પડશે. ટાંકીમાં પાણી

* આંખોના ઇશારાથી ભાવો પ્રગટ કરનારો.

ખૂબ ગરમ હોય છે. તમે એકલા પડી જશો તેની ધાસ્તી છે. કારણ કે હું જ એકલો તમારો મુલાકાતી હોઈશ. કેપ્ટનની ઇચ્છા છે અરી કે આરણ્યામાં ઊભા રહી તમારી જોડે બે ઘડી વાતો કરી જાય.”

“એ આવશે તો મને ગમશે.”

ડૉ. સિડનીની મુલાકાતો છતાં મારો દિવસ કેમે કરી પૂરો થતો નહીં. મારા કાગળો અને પારસલો તે વિતાડવામાં મદદ કરતા હતા. મારા ફોનો’ અને ટાઇપરાઈટર સલામત આવેલાં જોઈ મને આનંદ થયો. ખિન્ને મને લખ્યું હતું કે એક ફિઝિપાઈન દાકતર — ડૉ. રાવિનો — સાથે એને સારો પરિચય હતો, અને મારે વિષે તેણે એને લખી રાખ્યું છે. ટોમે નવી રેકર્ડો મોકલી હતી. એક ટૂંકા કાગળ પણ હતો. એને આપડાને — મને જ નહીં — કોઈનેયે કાગળ લખવો પડે એટલે બોગ મળ્યા જેવું લાગતું. માની તગિયત સુધરી હતી. મેં મલનાં લગ્ન થઈ ગયાં. એનો ધણી કદાચ અમારા ધંધામાં જોડાય. જૈન ક્લીવલેન્ડ જઈ એક સંગીત-વિદ્યાલયમાં શિક્ષિકા તરીકે જોડાઈ હતી.

ઘણા દિવસ બાદ કેપ્ટન મળવા આવ્યો. તેના વર્તનમાં માત્ર શિષ્ટાચાર જોયો. મેં ઘોળાં કપડાં પહેર્યાં હતાં. મારી સ્વચ્છતા અને ટાપટીપ જોઈ તેને નવાઈ લાગી અને ખુશી થઈ. લાગે છે કે કોઈ કોલિયા પાસે એણે એટલી આશા રાખી નહોતી.

તે જ બપોરે ગ્રામેફોન સાંભળતાં સાંભળતાં મને એકાએક બેચેની લાગવા માંડી. આજ સુધી મને કદી આવો અનુભવ થયેલો નહીં, ચક્કર અને બળતરા. મગજ ભમતું લાગ્યું. જેમ તેમ કપડાં ઉતારીને જોયું તો મારી જાંઘ પરનું ચાકું સૂઈ ગયેલું હતું. હાથ પરનાં ધાત્રાં પણ લાલ થઈ ગયાં હતાં. આ નવું શું જાગ્યું હશે તેનો વિચાર કરતો હું ખિસ્તરા પર પડ્યો. ડૉ. સિડની પણ પારખી ન શક્યો. તેણે કહ્યું, “તમે રસ્તામાં બહુ હાડમારીઓ વેડી. આવી મુસાફરીમાં તમારા કરતાં નમ્રો માણસ તો એકાદ બે દિવસમાં જ લાગી પડ્યો હોત. હવે જરા આરામ લેશો તો સુધરી જશે.”

એ કંઈક દવા આપી ગયો. દવાએ મને શાંત રાખ્યો. એવો તો જીંધ્યો, એવો તો જીંધ્યો. થોડા દહાડામાં પહેલાં જેવો થઈ ગયો. ઘણા

મહિના પછી ખર પડી કે તે 'તીવ્ર રક્તપિત્ત'નો* પહેલો હુમલો હતો. આ રોગની કેટલીક યાતનાઓમાંની આ પણ એક છે.

આરામ દરમ્યાન હું રેકર્ડોનો આનંદ ભોગવતો. એક રેકર્ડનું નામ મને અપરિચિત લાગ્યું. પણ થોડા સૂર સાંભળતાં જ મને એ ઓળખાઈ. એ તો મારું — અમારું — જૈનનું તથા મારું ગીત હતું. એમાં થોડો ફેરફાર કરેલો જણાયો. એક નાની કડી નવી હતી. જૈને તે દાખલ કરી હોવી જોઈએ. ગીતના સૂર સાંભળતાં જ હું પાછો જૂની દુનિયામાં પહોંચી ગયો. જાણે જૈન સાથે ભટકતો, એની સાથે સવારીએ ઊપડતો, એની એ ભૂરી આંખોની મોહક ચળક અને માથું હલાવવાનો લહેકો જોવા લાગ્યો, અને તેની સાથે અમારા ધરના પ્લાનની ચર્ચા કરતો થયો. એટલામાં ગાયન પૂરું થયું અને ફેનોગ્રાફની સોય ખરખર કરતી તચકનો છેડો ખેડવા લાગી. મેં તરત ફેનો' બંધ કર્યું અને રેકર્ડ ઉતારીને હાથમાં ઝાલીને બેઠો. એટલામાં બારણું ઊઘડ્યું.

“કેમ છે, નેડ? પાછા માંદા પડ્યા શું? તમારો ચહેરો તો જાણે ભૂત જોયું હોય એવો ધોળો ફક પડી ગયો છે ને?”

“એમ જ થયું છે,” મેં નમળે અવાજે કહ્યું.

ડૉ. સિડની સમજદાર માણસ હતા. તેમણે કશો કિતર ન વાળ્યો.

ફેનોગ્રાફ પહોંચતાં લગભગ એક અડવાડિયું લાગ્યું. કેટલાક માણસો ત્યાં ઊતરવાના હતા. મારી કેમિનમાંથી મને બંદર અને આળુઆળુના બેટોની ઝાંખી થતી હતી. એક દિવસ ત્યાં મુકામ રહ્યો. મનીલા જનારા ઉતારુઓને ગામ જોઈ આવવાની છુટ્ટી મળી હતી. હું તેમને જતાં-આવતાં જોઈ શક્યો.

હજી યુગો જેવાં લાગતાં ત્રણ અઠવાડિયાં બાકી હતાં. પાંજરામાં પૂરેલા જનવરની પેઠે હું મારી ઓરડીમાં જ આંટા મારતો, અને પછી કલાકો સુધી હથેલીઓમાં માથું ખોસી વિચાર કરતો બેસી રહેતો. પરિણામે હું ગમગીન અને ત્રાસેલા જેવો બનતો. તેટલામાં ડૉ. સિડની આવતો અને દિવસો દરમ્યાન મારે માટે શોધી રાખેલી નવી નવી મગ્ગકો સંભળાવી, મારી ગમ ઉડાડી જતો.

*

• એટલે કે કોઈની તીવ્ર વેડનાનો હુમલો. ‘લેપર રિએક્શન’

વહાણુ મનીલાના દરિયામાં દાખલ થયું ત્યારે મારી કૅમ્બિન અંદરની બાબુ પર હતી. તે મને ન ગમ્યું. કોરે જિંડેરનો કિલ્લો અને દરિયો જોવા મળ્યા હોત તો સારું થાત. મારી બાબુએથી બેટનો વાંકાચૂકો કિનારો અને ગાઢી ઝાડીઓ જોઈ શકાતાં હતાં. સ્ટીમરની જમણી બાબુ ધક્કાને અડીને હતી. લશ્કરી બેન્ડ શરૂ થયું અને માણસોની કૂચના ઠપકારા સંભળાવા લાગ્યા. હું ઊતરવાની રાહ જોવા લાગ્યો.

એ સમય વિતાડવો કઠણમાં કઠણ થઈ પડ્યો. કલાકો પર કલાકો ગયા. બપોરે બારથી સાંજ સુધી મારે ઊકળતી ગરમીમાં બેસી રહેવું પડ્યું. ચૌદ વર્ષ પર જ્યારે હું પહેલી વાર અહીં ઊતરેલો તે દિવસ મનમાં પાછો તાજો થયો. ત્યારે હું આશાભર્યો નવજીવાન હતો અને જગતને સુધારવાના કામમાં મારો ફાળો આપવા ઉત્સાહી હતો. આજે હું પાછો એક ખીજી લડત માટે અહીં જ આવ્યો છું. પણ આજે મારે માટે હોલ કે ભેરી વાગતાં નથી, અને જે શત્રુ સાથે મારે લડવાનું છે તેને હું આંખે કદી જોવાનોયે નથી.

મોડી સાંજે ડૉ. સિડની આવ્યા. તેણે કહ્યું કે તે એટલા કામમાં પડેલો હતો કે વખત ક્યાં ગયો તેની તેને ખબરે પડી નહીં! મને તેડવા માટે આરોગ્ય ખાતાનો એક અમલદાર આવશે અને આગળથી ગોઠવણુ જણાવશે, એમ એણે જણાવ્યું. એને વધારે માહિતી નહોતી. “પણ તમારે માટે મેં વાળુની વ્યવસ્થા કરી છે. એટલું બધું મોહું થયું છે કે ઊતર્યા પછી બહાર તો ભાગ્યે જ ખાઈ શકો. જે વખત જમ્ય છે, તેટલામાં તેઓ આવી પહોંચશે. માટે વાળુ પતાવી લેવું ઠીક છે.”

મને ભૂખ તો નહોતી. પણ વાળુને બહાને એક પ્રવૃત્તિ તો મળી. જ્યારે ડૉ. સિડની એક ફિલિપાઈનને લઈને પાછા મારી ઓરડીમાં આવ્યા ત્યારે લગભગ અંધારું થઈ ગયું હતું.

સિડનીએ શિષ્ટાચાર મુજબ અમારો પરસ્પર પરિચય કરાવ્યો : “મિ. ફરગ્યુસન, આ મેજર ટોમસનના મિત્ર, ડૉ. રાવિનો. તમારે જ્યાં જવાનું છે, ત્યાંના એ જ મુખ્ય દાકતર.”

ડો. રાવિનોએ ખૂબ અદ્વિતી નમસ્કાર કર્યો. તે એક ઠીંગણો પાતળો માણસ હતો. અર્ધરપેનિશ* હશે એમ મારી કલ્પના થઈ. એ કેવળ વિનથી જ નહોતો, પણ પાછળ રહેનારો, લગભગ શરમાળ માણસ પણ હતો.

“હું દિલ્લીર છું, મિ. ફરગ્યુસન, કે જ્યાં એક વાર તમે તમારા દેશની સેવા કરવા આવેલા તે જ મનીલામાં તમારે આ આપત્તિ લઈને આવવું પડે છે. પણ ખાતરી રાખજો કે તમારે માટે અમે અમારાથી બનતો સઘળો પ્રયત્ન કરીશું.”

મેં તેનો ઉપકાર માન્યો. એણે મને કહ્યું કે રાતના ઉપયોગ પૂરતો જ સામાન સાથે લેવો. બીજો સામાન પાછળથી આવશે. પછી અમે ઉપડ્યા. એક ચાલમાં થઈ બે દાકતરોની પાછળ હું ચાલ્યો. ખુલ્લામાં આવ્યા ત્યારે એક વખારની બીંત, નીચે ઊતરવાની પાટિયા-સીડી અને વહાણના કહેડાનો થોડો ભાગ એટલું જ હું જોઈ શકતો હતો. કહેડાને ટેકીને છએક ખલાસીઓ ઊભેલા હતા. તેમણે પાછળ જોયું ને ચોક્યા. મેં એકનં નિસારી નાખીને બોલતાં સાંભળ્યો : “અરે ભગવાન ! આ પેલો કાઠી !” બધા એકદમ કહેડો છોડી નાહા. ડો. રાવિનોએ મારું આવડું ઝાલી મને એક બાળુ ધુમાવી દીધો અને કહ્યું : “આ દરિયો યાદ છે ? ચાંદનીમાં કેવો સુંદર દેખાય છે !”

એના ઉદ્દેશ તો મને પેલા ખલાસીઓના ભય અને ઘૂણાભર્યા ચહેરા જોતાં અટકાવવાનો હતો. પણ તેમાં તે કશું નહીં. જરા તે મોડા પડ્યા, અને ન જોવાનું જોવાઈ જ ગયું.

ડો. સિડની પણ ઉતાવળે બોલ્યા : “એક દિવસ મારે કુલિયન આવવું છે, નેડ, તેથી આજે ‘અલ્-વદાય’ (ગૂડ બાય) નથી કરતો. બિલને હું કાગળ લખવાનો છું.”

“હુંયે તમને મળવાની ઉમેદ રાખું છું. મારે માટે તમે ઘણી તકલીફ ઉઠાવી છે. તે માટે તમારો આભારી છું.”

છતાં, ધક્કો પસાર કરતાં મને શંકા થઈ કે શું સાચે જ પાછા મળશું ?

* એટલે, એંગ્લો-ઇડિયન પ્રમાણે, રપેનિશ-ફિલિપાઈન-મિશ્ર

બાળસાથી

ડૉ. રાવિનોએ એક એકો ગોઠવી રાખ્યો હતો. આ નાની ટટુગાડી મને પરિચિત હતી. યુદ્ધો જુઓના યાદ આવ્યો. દાકતરે, જાણે હું એક વધારાનો દરદી નહીં, પણ કોઈ આમંત્રેનો મહેમાન હોઉં તેમ, બાળુ પર ખસી જઈ મને ગાડીમાં પહેલો બેસાડ્યો.

“સાન-લાઝારો હોસ્પિટલ” — એણે એક્કવાળાને ફરમાવ્યું.

આ તે જ કોલમ્બર તો નહીં જ્યાં હું બળવા વખતે ભૂતમાં જઈ ચડેલો ? બે ચાર સવાલો પૂછી જેતાં ખાતરી થઈ કે નહીં તે જ એ. ગાડીવાળો એના નાનકડા ટટુ પર પોતાની નાનકડી ચામુક ચલાવ્યે રાખતો હતો, અને ટટુ એની થપ્પક-થપ્પક ગતિ. મારી આંખે પાટા હોત તોયે મેં જાણ્યું હોત કે હું પાછો મનીલા આવ્યો છું. ખીજે ક્યાંયે મેં નાનકડી ખરીઓનો આવો ઝડપી ટપટપારો સાંભળ્યો નહોતો. ગાપડાં પ્રાણીઓને પોતાનો જીવ જ તેમના નાનકડા પગો વાટે કાઢી આપવો પડે છે.

હવે સાવ અંધારું થઈ ગયું હતું. પણ ચારે બાજુએ નવું રહેર પેદા થવા માંડ્યાનાં ચિહ્નો દેખાતાં હતાં. કિલ્લાને ફરતી જૂની ખાઈ અને ખાખોચિયાં રહ્યાં નહોતાં. જ્યાં પહેલાં માત્ર ઉકરડા, દુર્ગંધ અને કોહાણુ હતાં ત્યાં બાગ બનવા લાગ્યા હતા. પૂરણી કરીને દરિયાનેયે પાછળ ખસેડી નવી જમીન બનાવવાનું શરૂ થયેલું હતું. જૂની ભીંતો અને કિનારાની વચ્ચે રોશનીથી ઝગઝગતી એક સુંદર હોટેલ ઊભી થઈ હતી. પાસિંગ નદીના મુખ આગળના કિનારા પાસે નવાં ઘરો અને ઇમારતોની હારતી હાર બનવા માંડી હતી. સુંદર જૂના સ્પેનિશ પુલને અમે ઓળંગી ગયા, ત્યારે પાછા ભૂતકાળની દુનિયામાં પેદા. વર્ગી પાછું જૂના કાળનું મનીલા મારી નજરે પડ્યું. એમાં ચૌદ વર્ષમાં ઝાઝો ફેરફાર પડેલો જણાયો નહીં.

અહીં બહુ શાંતિ હતી મને વહાણ પર લાંબો વખત ખોટી થઈ રહેલું પડ્યું, તેનો ડૉ. રાવિનોએ ખુલાસો કર્યો : “અમે

વિચારપૂર્વક એમ ગોઠવ્યું હતું. વાત એમ હતી, મિ. ફરગ્યુસન, કે આજે ધણા નવા દરદીઓ આવ્યા હતા, અને તે બધાને દાખલ કર્યા પહેલાં તપાસી લેવાના હતા. એમની પહેલી પરીક્ષા થયેલી હોય કે ન હોય અમે દાખલ કરતાં પહેલાં દરેકને ફરીથી તપાસીએ જ છીએ. એનું કારણ એ કે બહારગામોમાં જે દાકતરો કામ કરતા હોય છે તેમાંથી ઘણા થોડાને આ રોગનો અનુભવ હોય છે. . . આથી, તમને વહેલા ઉતાર્યા હોત તો બધી ગડબડ અને ધમાલમાં તમને જરાયે ગોઠવું ન હોત. હવે નિરાંત રહેશે.”

“એટલે, હું એમ સમજું કે તમે આજે રાત્રે જ મને તપાસવાના છો?”

“તમારી વાત જુદી જાતની છે. મેજર ટોમસને તમારી સલાહોડો અમને પહેલાંથી મોકલી છે.”

હું સમજ્યો કે ત્યારે બિલે આ બધું આજ સુધી સાચવી જ રાખેલું. કેટલી કાળજી! અને જોણે મને આ બધામાંનો એક શબ્દ પણ કહેયો નહીં!

“મેજર ટોમસન આ ટાપુઓમાં હતા ત્યારે કેટલોક વખત અમારી જોડે કામ કરતા હતા. તેઓ હોશિયાર જંતુશાસ્ત્રી છે અને તેથી તમારી જંતુપરીક્ષા કરવાની અમને જરૂર જણાતી નથી. પણ તમને વાંધો ન હોય તો કેવળ રાખેતા મુજબ તમારી થોડી તપાસણી કરી લેશું.—અમારી નોંધા પૂરી રાખવા માટે જ.”

“તમને વાંધો ન હોય તો”! એનેયે ખબર હતી, હુંયે જાણતો હતો કે નિયમ પ્રમાણે મારે હા કહેવી જ રહી. પણ ત્રણે કાળમાં સદાયે વિવેક ન બતાવે તો ફિલિંગ્સન શાનો!—“અલબત્ત, જેમ તમને ટીક લાગે તેમ, ” મેં હળવેથી કહ્યું.

“સાન-લાઝરોમાં હમણાં તમને લોડ વધારે માલૂમ પડશે, વાત એમ છે કે અહીંની આસપાસના બધા ટાપુઓમાંથી અમે દરદીઓને પહેલાં અહીં ભેગા કરીએ છીએ. પછી થોડે થોડે ગાળે સરકાર એક વહાણ અમારે માટે મોકલે છે. તેમાં અમે કેટલાક દરદીઓને કુલિયન રવાના કરીએ છીએ. આ મુસ્કેડીને લીધે અમે ઇચ્છીએ છીએ તેટલી તમારી સગવડ નહીં જાળવી શકીએ. હું આશા રાખું છું કે તમે

અમારી અડચણ સમજી શકશો. બાકી અમારાથી જેટલું થઈ શકે તેટલું સંઘર્ષ અમે તમારે માટે કરશું જ એ ખાતરી રાખજો. ”

“ એ ખાતરી હોવાથી જ તો મેં અહીં આવવા ઇચ્છા કરી. પણ જુઓ, મને બધાના જેવો જ સમજાવે અને રાખજો. હું કોઈ પણ જાતની ખાસ સગવડો અને મહેરબાની ઇચ્છતો નથી. ”

આથી એ રાજ થયેરો જણાયો. તેણે વાત બદલી.

“ તમે વિદ્વાન છો, તેથી તમને સાન-લાઝરોમાં રસ પડે એવું ઘણું મળશે. ત્રણસો કરતાં વધારે વર્ષથી તે ‘દુખિયાનો વિસામો’ બનેલું છે. ”

“ દુખિયાનો વિસામો ! ” — દાકતર કવિ પણ લાગે છે !... જૂના રૅપેનિશ મકાનો પર ચંદ્ર ચડી રહ્યો હતો. તેના રૂપેરી પ્રકાશમાં શહેર રહસ્યભર્યું બની રહ્યું હતું. ગાડીની ગાઢી છાયામાંથી તેની કલાણી નીકળતી હતી. વાતનો પ્રવાહ ધારાની જેમ વહેતો હતો. હું અહીં શું કામ આવ્યો છું તે હું ભૂલી ગયો. ક્યાં ગતિ છું તે પણ ભૂલી ગયો. દાકતરના અવાજમાં કાર્કિક સુરીલું હતું. અને ટકુંની ખરીઓનો ટપકારો તેને તાલ આપતો હતો. દાકતરે કહ્યું :

“ જે વર્ષે ડ્રૅક દુનિયાની મુસાફરી કરી — ડ્રૅક, એટલે સર ફ્રાન્સિસ ડ્રૅક* — તે ઈ. સ. ૧૫૭૭ ના વર્ષમાં, આ ટાપુમાં સૅન્ટ-ફ્રાન્સિસના સંઘના કેટલાક માણસો આવ્યા. તે રહેતા હતા તે મઠમાં રોજ બિખારીઓ આવતા અને ભીંતની બહાર કલાકો સુધી અન્નસત્ર ખૂલવાની તથા તેમના અન્નદાતા પાળા + ફા જીવ્યાન કનેમેન્ટની સાલ જેતા ખરા રહેતા.

* ઈ. સ. ૧૫૪૦-૧૫૪૬. રાણી ઈલિઝાબેથનો એક મોટો સાહસિક નૌકા સરદાર. લંડન તોમ જ શોધખોળ માટે એણે દુનિયાનો ઘણો પ્રવાસ કરેલો.

x રોમન કેથલિક પંથનો એક મહાન સાધુ, (ઈ. સ. ૧૧૮૨-૧૨૨૬) તેણે અપરિવ્રાજી સંન્યાસી સેવકોનો એક સંઘ સ્થાપ્યો છે, તે હજી સુધી ચાલે છે. વધારે માટે જુઓ શ્રી. મહાદેવભાઈ હેસાઈએ લખેલું નવજીવન કાર્યાલયે પ્રગટ કરેલું તેનું જીવનચરિત્ર.

+ સાધુની પૂરી દીક્ષા ન લીધેલા. પણ બ્રહ્મચર્ય તથા અસંગ્રહનું વ્રત પાળીને મઠમાં રહેતા પુરુષ. અંગ્રેજીમાં એને ‘lay brother’ કહે છે. સ્વામીનારાયણ સંપ્રદાયમાં પાળા અથવા ધોળિયા કહે છે તેવા.

કલેમેન્ટિ અન્નસત્રના વ્યવસ્થાપક હતા. એણે જોયું કે ભિખારીઓમાં ફેઢીઓની સંખ્યા ઘણી હતી. કંઈ આધ્યાત્મિક વૃત્તિને પરિણામે કે કેમ, તે તો કાણુ જાણે, પણ એક વાર એને પોતાના ઉપરીને એવી વિનંતિ કરવાનું સૂઝયું કે આ કમભાગ્ય રોગીઓ માટે એક છાપરું બાંધવા તેને પરવાનગી આપવામાં આવે. એ પર વિચાર થતાં થતાં કેટલેક સમયે ઉપરીએ તેને જાણાવ્યું કે મહત્તી સામેની જમીન તેને આપી શકાશે તે જમીન એટલે પાસિગ નદીના કાંઠા પર એક કળણુનો ખાડો જ હતો. પણ તેથી ક્ષા જુઆન કલેમેન્ટિ નાહિંમત થયા નહીં. રગતપિતિયાઓમાંથી તેમણે કેટલાક મજબૂત માણસોને ભેગા કર્યા અને તે સર્વેએ મળી નદીમાંથી રેતી અને માટી આણીને કળણુ ભરી કાઢ્યું. કેટલેક સમયે જમીન સખત થઈ. પછી તેમણે નીપાતાડ અને વાસનાં કેટલાંક મકાનો બાંધ્યાં. ઈશુ ખ્રિસ્તે લાઝારસ નામના માણસને સાજો કરેલો તેની યાદગીરીમાં તેમણે તે જગ્યાનું નામ સાન-લાઝારો પાડ્યું.

“કાળે ફરીને જુઆન કલેમેન્ટિ તો મત્યેના દરેલ માર્ગે ચાલ્યા ગયા. પણ તેમનો સંકલ્પ ત્યાં અમર વસ્યો. મૂળ સાન-લાઝારો એક વાર આગથી નાશ પામી ગયું. પણ કિલ્લા બહાર તેને ફરીથી ઊભું કરવામાં આવ્યું. પછી એક વાર ચીની ચાંચિયાઓનો હુમલો આવવાના ધાસ્તીએ યુદ્ધની નીતિને અંગે તેનો જાણી જોઈને નાશ કરવો પડ્યો. પરંતુ સ્પેનના રાજ્યએ આ કામમાં રસ લીધો અને તેની ખાનગી મદદથી એ જ જગ્યા પર એક પથ્થરનું મકાન ઊભું થયું. સેંકડો દરદીઓનો સમાસ થઈ શકે એટલું મોટું તે હતું. એક સદીથી વધારે તે ઇસ્પિતાલ ધીકતી રહી. પછી અંગ્રેજોના આક્રમણની ધાસ્તીથી સ્પેનની સરકારને પાછો તેનો નાશ કરવો પડ્યો. ઈ.સ. ૧૭૮૪માં રાજનના હુકમથી વળી પાછું સાન-લાઝારો બાંધવામાં આવ્યું. તે પછી, જો કે આગ અને મરકીના તે પર હુમલા થઈ ગયા છે છતાં, એ હજુ ટકી રહ્યું છે.* સત્તરમી સદીની શરૂઆતમાં જાપાનમાં સામંતશાહીનું જોર ધણું વધ્યે જતું હતું. તે વખતે ઘણા ખ્રિસ્તીઓને ત્યાંથી દેશનિકાલ કરવામાં આવેલા. જાપાનના રાજ્યકર્તાઓએ સ્પેનના ખ્રિસ્ત

* છેલ્લી મહાન લડાઈમાં આનો પાછો નાશ થયો હશે એમ સંભવ છે.

ધર્મ પ્રતિપાલક આદર્શો આગળ પોતાના દેશના ૧૭૪ ખ્રિસ્તી જાપાનીઓને દિલ્લિપાર્કન્સ મોકલી દેવાની તત્પરતા દેખાડી. સ્પેનના ખ્રિસ્તધર્મ પ્રતિપાલક રાજ્યએ માગણી સ્વીકારી તેઓને આવકાર આપ્યો. તેમના અહીં આવ્યા બાદ થોડા જ મહિનામાં તેમનામાંથી ચાર સિવાય બીજા બધાને સાન-લાઝારોમાં મહારોગીના દરદી તરીકે દાખલ કરવા પડ્યા.”

પથ્થરની ભીંતમાંના પહોળા દરવાજામાં અમારો એકો વળ્યો. ત્રણસો વર્ષથી વધારે લાંબો ઇતિહાસ ધરાવતારા આ ‘દુખિયાના વિસામાં’નો હવે હું એક અંશ બનવાનો હતો. ટટું થોભ્યું અને અમે ઊનચાં. ડૉ. રાવિનોની પાછળ પાછળ હું ચાલ્યો. એક ગલીમાં ઘઈ તેની ઓફિસમાં અમે દાખલ થયા.

“મિ. ફરગ્યુસન, કમનસીમે અમારા અમેરિકન ડિરેક્ટર, ડૉ. કેન્ટ, હમણાં દવાખાનાંઓની તપાસણી કરવા માટે ગયા છે. જો તમને વાધો ન હોય તો હું જાતે તમને તપાસું . . . તમારાં ચાદાં ક્યાં ક્યાં છે?”

મેં સ્થાનો કહી દેખાડ્યાં.

“તમારું પહેરાણું જરા ઉતારશો તો — ”

મારી આંખો બંધ કરાવી કંઈક અભિયાળી ચીજથી તેણે મારું આખું શરીર તપાસ્યું. તે પછી એક પીછું લઈ તે જ રીતે પાછું ફેરવ્યું. પછી બોલ્યો —

“હું દિલ્લગીર છું કે તમારે વિષેનું આગલું નિદાન સાચું છે. પણ નાઉમેદ થવાની જરૂર નથી. અમે એક નવો ઉપચાર શરૂ કર્યો છે, અને સંભવ છે કે તેથી તમને ફાયદો થાય. કદાચ વખત લાગે, પણ થોડાં વર્ષ પર તો આવી સંભવનીય આશા બતાવી શકતા નહીં. હવે, જરા મહેરબાની કરો તો, તમારું રજિસ્ટર ભરું.”

એમાં કેટલોક વખત ગયો. કુટુંબ, ગામ વગેરે બાબતો જણાવવામાં હું ૮-૫-૮-૫ થયા લાગ્યો. આખરે મેં એને સાચી વાત કહી કે મેં બતાવટી નામ ધારણ કરેલું છે અને મારા કુટુંબમાં મારા એક ભાઈ સિવાય બીજા બધાનો ખ્યાલ છે કે હું મરી ગયો છું. એણે કહ્યું, “હું સમજી ગયો . . . ચાલો, તમને ત્યારે તમારી સૂવાની જગ્યા બતાવું.”

એક લાંબા સાંકડા ઓરડામાં અમે પેઠા. બંને બીંતો તરફ નાના નાના લાકડના ખાટલાઓ દાબેલા હતા. અધા રોકાયેલા હતા. . . . ટોકે પરમેવો મારા કપાળ પર છૂટ્યા, અને માથાથી કરોડના છેડા સુધી એક સમસમાની લાગણી પસાર થઈ. બે ત્રણ માણસો પોતપોતાની પથારીમાં સળવળ્યા, પણ કોઈ કશું બોલ્યું નહીં. . . . મારી પથારી ખરણ્યાની પાસે જ હતી. મેં જોયું કે માત્ર એ જ ખાટલાને મચ્છરદાની લગાડેલી હતી. મેં ડૉ. રાવિનેને કહ્યું, “આ કાંઈ ઠીક ન કહેવાય. તમારે મારે માટે પક્ષપાત બતાવવો ન જોઈએ. કૃપા કરીને મચ્છરદાની ઉતારાવી નાંખો.”

“પણ તમને એના વગર નહીં ચાલે,” દાકતરે ખુલાસો કર્યો. “અમારા લોકો મચ્છરથી ટેવાઈને રીઠા થયેલા છે. હાલમાં બહુ મલેરિયા તો નથી, પણ મચ્છર તમને કરડ્યા વિના નહીં રહે અને તેથી તમે ઊંઘી નહીં શકો. કોઈને ગેરસમજ કે અદેખાઈ નહીં થાય.”

મેં ઉપકાર માન્યો અને તેના ગયા પછી મચ્છરદાનીમાં પેઠા. કલાકો નીકળી ગયા. હું મોટી ખારીમાંથી બહાર જોતો પડી રહેલો હતો, ઓરડામાંથી ગાઢ ઊંઘમાં પડેલા માણસોનો શ્વાસ સંભળાતો હતો. બે ત્રણ જણ કણુતા અને પાસાં ફેરવ્યા કરતા હતા. તેથી મને ખલસ પહોંચતી નહોતી, પણ મારે અહીં આવવું જ કેમ પડ્યું, તેનો વિચાર મનને અસ્વસ્થ કરતો હતો. હું, નેડ લૉગર્ડ, એક કોઢિયો! ઓરડો ભરીને બીજા કોઢિયાઓ વચ્ચે સૂતેલો! મેં મરવાનો ઢોંગ કર્યો ત્યારે સાચે જ કાં ન મૂઓ? પણ હજીયે મરી શકાશે. તક મળશે. દરિયો, હા ઠીક, દરિયો તો છે જ!

કોઈ ટૂંસકાં ખાતું હતું. બાળકના જેવો અવાજ હતો. કોણી ટેકવીને હું ઊંચે થયો. પડેસના ખાટલા પર એક નાની મૂર્તિ દેખાઈ. થોડી વારમાં ટૂંસકાં અંધ થશે એમ ધરી હું પાછો પડ્યો. પણ તે તો ચાલુ જ રહ્યાં: ધીમાં, પણ સતત.

મારાથી સહન ન થયું. મચ્છરદાનીમાંથી નીકળી તેની પથારી આગળ ગયા. ઊંધું મોં નાંખી પડેલો અને હાથમાં માથું નાંખી ટૂંસકાંને હાથપા પ્રયત્ન કરતો તે એક નાનો છોકરો હતો. એ બીહી ન જાય એ

રીતે મારો હાથ એને અડાડી હું તેના ખાટલની ઈસ પર બેઠો. તેનું શરીર અકડાયું. એના ખભાને હું થાપડવા લાગ્યો. ધીમે ધીમે તેનાં ડૂસકાં શાંત પડવા લાગ્યાં. મારી તરફ જોવા તેણે પોતાનું પાસું ફેરવ્યું. ચાંદની સાફ હતી. હું તેને સ્પષ્ટપણે જોઈ શક્યો. એક દેખાવડો છોકરો હતો. મને તેના પર ભાવ આવ્યો.

“તારું નામ શું, બચ્ચા?” — મેં પૂછ્યું.

“મને ટોમસ કહે છે, સાહેબ, — ટોમસ આગિવલાર.”

“તારી ઉંમર શું, ટોમસ?”

“લગભગ દસ. નવ ક્યારનાં પૂરાં થઈ ગયાં, સાહેબ.”

“તારું ઘર ક્યાં છે?”

“બહુ દૂર છે. પચાસ કિલોમીટરથી* વધારે અમારું ફેરવાવનું અહીં સુધી આવી જ ન શકે.”

“તું ક્યારે અહીં આવ્યો?”

“સાહેબ, દાકતર — આજે જ દાકતર મારે ઘેરથી લઈ આવ્યા.”

ધીમાં પડતાં ડૂસકાંઓની વચ્ચે વચ્ચે તેણે આ બધી વાતો સંભળાવી. પહેલી જ વાર તે ઘરથી વિખૂટો પડ્યો હતો. એનાં માથાપ જીવતાં હતાં. એ મોટા ભાઈઓ અને એક નાનકડી બહેન પણ હતી. મા તથા એ બહેનનો વિયોગ એને ઘણો સાલતો હતો.

અજવાળું ચર્તા સુધી હું ત્યાં જ બેઠો રહ્યો. એ મારી પાસે ખસીને આવ્યો અને મારા ખભાની એથ લઈ ઘસઘસાટ બાંધી ગયો.

* લગભગ ૩૧ માઈલ. ૮ કિલોમી. — લગભગ ૫ માઈલ

+ સાબર (રેનડિયર)ના કે મેહના જેવું જનવર જણાય છે. બગદની જેમ ખેતી અને વાહનમાં બેડવામાં આવે છે.

કુલિયનને રસ્તે

મળરહે આવી ગયેલા ઝોકામાંથી હું જાગ્યો ત્યારે પૂરેપૂરું અજવાળું થઈ ગયું હતું. આંખો ખૂલતાં એક માણસ મારા સામે એકાદશે જોઈ રહેલો જણાયો. હું ભીંતને અટલીતે ખેંચેલો હતો અને પેલો છોકરો હજી મને વળગીને જ સૂતો હતો. હું પૂરો જાગ્રત થયો ત્યારે પેલા માણસની રિથર દૃષ્ટિ નિખાલસ સ્મિતમાં ફેરવાઈ ગઈ.

“મંગળ પ્રભાત,* સાહેબ. આપ જ મિ. ફરગ્યુસન?”

“મંગળ પ્રભાત, બાઈ. તમે મારે વિષે જાણતા લાગો છો?”

“હા, સાહેબ. ડૉ. રાવિનેએ અમને કહેલું કે આપ મોડા આવશો. પાસો! એ પાસો!” — પાસેના ખાટલા પર જાગૃતિમાં આવતા એક માણસને તેણે આદ્ય કર્યો. “પાસો, આ મિ. ફરગ્યુસન. . . . મારું નામ મેન્યુઅલ” — બોલતાં બોલતાં તે પથારીમાંથી ઊભો થયો અને હાથ લંબાવતો મારી પાસે આવ્યો. એક વર્ષથી ડોઈને શેંક લેન્ડ કરી નહોતી આથી, પહેલાં હું ખમચાયો પછી ખ્યાલ આવ્યો કે મારી જોડે શેંક લેન્ડ કરવાથી એને નુકસાન થઈ શકે એમ નથી. તેથી ખુશી થઈ હાથ મેળાવ્યા. હાશની એક લાગણી મારા શરીરમાંથી પસાર થઈ.

લાગલી આખા ખંડમાં હાલચાલ શરૂ થઈ. અધા બાઈએ એક પછી એક ખેડા થઈ ગયા. અહીં ડોઈ ગંભીર કેસ હોય એમ જણાતું નહોતું. નજીકના માણસોમાંથી ઘણાએ મારા ખાટલા પાસે આવી મને આવકાર આપ્યા.

“મુસાફરી સુખરૂપ તો થઈ હતી ને, મિ. ફરગ્યુસન?”

“આ છોકરાએ તમને હેરાન કર્યા, ખરું? એ બહુ ખોટું થયું.”

“ના, ના” મેં ઉતાવળે કહ્યું. “અમે બંને જાગતા જ હતા, તેથી અમે એળખાણ કરી લીધી. પછી અહીં ખેડાં ખેડાં જ મને ઝાંઝ

આવી ગઈ.” પણ ત્યાં તો ટોમસ જાગી ઊઠ્યો અને તરત જ તેણે મારી વાત તોડી.

“માફ કરો, મહેરબાન સાહેબ. મેં સાચે જ એમને હેરાન કરેલા. એમણે મારા પર ખૂબ માયા બતાવી. હું રડતો હતો ત્યારે એ પાસે આવ્યા અને મારી જોડે વાતો કરી અને મને સુહાણુ આવ્યું અને હું તેમને ઝલીને ઊંઘી ગયો. હું તમારો ઘણો ગંભીર આભાર માનું છું, સાહેબ.” *

આમ કહી ટોમસ એની પથારીમાંથી ધૂંટણુભર થયો. એની મોટી ઘેરી આંખોમાં એટલી બધી કૃતજ્ઞતા ભરી હતી કે હું રતબ્ધ થઈ ગયો. મેં જે ક્યું હતું તે સાચ નજીવું હતું. પણ ફિલિપાઈન લોકો એટલા બધા કુટુંબવત્સલ હોય છે કે આ છોકરાને મેં થોડા કલાક પિતાની હાંક આપી એટલી ખીના તે લોકોનાં હૃદય છતવા અને મિત્રતા આંધવા બસ થઈ. હું ઊંઘતો નહોતો એ મારો ખુલાસો તેમણે હસી કાઢ્યો.

“સાચે જ આ તમારી મહેરબાની છે, સાહેબ,” મેન્યુઅલે કહ્યું. “અમારે સૌએ તમારી આગળ શરમાવું જોઈ એ કે જે કામ અમારે કરવું જોઈતું હતું તે અમે તમારી પર નાંખ્યું.”

અમારી વચ્ચેનો પડદો ઠીક ઠીક તૂટી ગયો. ગનપિત્તીઓની જોડે ભળવાના પહેલા પ્રસંગની મને ધાસ્તી લાગતી હતી, તે નીકળી ગઈ. હવે અમે પરાયા ન રહ્યા. એકબીજાના સગા બન્યા. ભોજનશાળામાં જતાં મેં જોયું કે અમારા ખંડના બધા માણસો મારી આસપાસ જ જામતા. મારી પર એમ છાપ પડી કે બહુ આગળ વધી ગયેલા દરદીઓ મારી નજરે ન પડે એટલા ખાતર તેઓ મને ઘેરીને બચાવતા હતા. અહીં કેટલાક સાવ કદરૂપા થઈ ગયેલા માણસો પણ હતા. . . નાસ્તા માટે મને રુચિ નહોતી. નાસ્તામાં ફળ, ભાત અને કેરી બાફેલી માછલી હતી. “તમને ઈંડાં ગમશે?” એમ પૂછી ફરી તેમણે પોતાનો સદ્ભાવ પ્રગટ કર્યો. મેં કહ્યું કે, મેં ફિલિપાઈન ખોરાક ખાધેલો છે અને તે મને ભાવે છે; જે બધાને માટે રાંધ્યું હશે તે જ લગ્નિશ.

* ટોમસની ભાષામાં કેટલાક રમુચ પ્રયોગો આવે છે. પરભાષા બોક્ષતાં એવા થાય જ. એને ગુજરાતીમાં એવા જ ઘટાવવા પ્રયત્ન કર્યો છે.

દરદીઓ કાંઈક ધમાલમાં હોય એમ લાગ્યું. મારી પાસે બેઠેલા મેન્યુઅલે ખુલાસો કર્યો : “એનું કારણ એ છે કે કુલિયનનું વહાણ જલદી આવવાની વજા છે. હું પોતે કુલિયન જવા ઇચ્છું છું. એ સારો ટાપુ છે અને ત્યાં ખણાં કામો કરી શકાશે. છતાં, અહીંના કેટલાક માણસોને ત્યાં જવું ગમતું નથી. તેમને ડર છે કે પાછા તે ધરભેગા થશે જ નહીં.”

મનેયે ધર તથા માનો મધુર ચહેરો યાદ આવ્યાં. હું જરા બેચેન થઈ ગયો. પણ જેમ તેમ કરી જત્યાં આપ્યો : “હું તો ત્યાં અપ્પાડી પહોંચી જવા રાજી થાઉં.”

*

ત્રીજે દિવસે નારતા વખતે અમને દરેકને એક એક કાપલી મળી. તેમાં અમારે જવાનું છે કે રહેવાનું છે તે લખેલું હતું. સ્ટીમર આવી પહોંચેલી હતી અને બીજે દિવસે ઊપડવાની હતી. આશ્ચર્યે બરસો માણસ જનાર હતા. મારુંયે તેમાં નામ હતું.

રોગીઓનાં સગાંવહાલાંને ખચર પહોંચાડી દીધેલી હતી. બપોર સુધીમાં તો ઇસ્પતાલની વાડની બહાર મુલાકાતીઓની દહ જમી ગઈ. મારાથી તે દેખાય જોઈ શકાયો નહીં. મા-આપ, પતિ-પત્ની કલાકો સુધી બેઠાકળાં જેવાં વાતો કર્યા કરતાં હતાં અને જે થોડો વખત રહ્યો હતો તેમાં આખા જીવન દરમ્યાન કરવાની વાતોને ઠાંસી દેવાનો પ્રયત્ન કરતાં હતાં. રાત પડી અને છૂટા થવાનો વખત આવ્યો ત્યારે તેમની કુટુંબજનક રડારોળ મારા કાનમાં ચચણવા લાગી. પૂરું થયું ત્યારે મને નિરાંત વળી. પણ તે આખી રાત મને ઊંઘ ન આવી.

પણ બહું પૂરું થયું નહોતું. બીજે દિવસે જ્યારે અમે વહાણ પર ચડ્યા, ત્યારે ધક્કો માણસોથી ઊભરાઈ ગયેલો હતો. તેઓ તૂતક પર બીડ કરીને ઊભેલાં પોતાનાં દરદી સગાંઓને સાથ દેતા હતા. કેટલાક દરદીઓને મૂર્છા આવી ગઈ. બહુ જ અપંગ અને તદ્દન કુરૂપ થઈ ગયેલી એક ડોશીને સેવકો સીડીપર ચડાવવા મથી રહ્યા હતા. તે ધક્કા પર જ બેસી ગઈ. એક નાની બાળા—બેશક, તેની છોકરી જ

હશે — નીરોગી માણસોની બીડમાંથી તેની મદદે ધસી આવી. પોલીસે તેને તેમ કરતાં નરમાશથી રોકી. તેટલામાં એક દરદી સીડી પરથી નીચે ઊતરી પડ્યો અને બંને હાથે ડાશીને ઉપાડી ઉપર લઈ ગયો.

જ્યારે દોરડાં ખેંચી લેવામાં આવ્યાં અને અમે દૂર ખસવા લાગ્યાં ત્યારે કેક તેમ જ ધક્કા રડારોળથી ગાળી ઊઠ્યાં. ધણું શોકથી વિદ્યુત્તણ થઈ ગયાં. ધક્કા પરના કેટલાક માણસ એવા શોકધેલા થઈ મયા હતા કે પોલીસ તેમને બળ કરી રોકી ન રાખતી હોત તો તેઓ દરિયામાં પડતું મૂકી અમારી પાછળ તરીને આવવા પ્રયત્ન કરત. એ જ રીતે તૂતક પરના કેટલાક રોગી પણ પાણીમાં પડતું મૂકવા પ્રયત્ન કરતા હતા. તેમને તેમ કરતાં અટકાવવા દાકતરો તથા નર્સેનિ બારે વીતતી હતી. . . . વહાણ એક પાગલખાનું બન્યું હતું.

મારે પડખે ટોમસ ધૂજતો હતો. એ રડ્યો તો નહીં, પણ તેનો હ્રોમો ભરાયેલો હતો અને બળે કરીને તેને રોકતો હતો. બાપડું બાળક ! બહુ અંતર્પૂર્વક તેણે મને સમજાવ્યું કે એનાં સગાંવહાલાં એને મળવા આવી શકે એમ નહોતું. એ બહુ દૂર રહેતાં હતાં. એમના ફેરેબાવ માટે આટલી મજલ બહુ લાંબી થાય. કહેતાં કહેતાં તે મારા મોઢા સામું જોતો અને હું તેની વાત માનું છું કે નહીં તે તપાસતો. રખેને મારા મનમાં એનાં સગાંવહાલાં વિષે એવો ખ્યાલ અંધાય કે તેમને એને માટે પરવા નહીં હોય. મેં એને ખાતરી આપી કે હું એની પરિસ્થિતિ બરાબર સમજ્યો છું.

*

કુલિયન મનીલાની દક્ષિણે ખસેા માઈત્રિ જેટલુંયે દૂર નથી. તેથી, સગાંવહાલાંના વિયોગના દુઃખને હું સમજી શકતો હતો, પણ બહુ દૂર જઈએ છીએ એ ખ્યાલથી ઉમેરાયેલી ભયભીત દશા મારા સમજવામાં આવતી નહોતી. પણ આગળ જતાં માલમ પડ્યું કે આ ભાગમાં વહાણની આવળ બહુ જ ઓછી છે. વળી, જે થોડાં આવેમળ છે તે રસ્તે પડનાં દરેક નાના નાના અંદર કરતાં હોવાથી મુસાફરીમાં વખત પણ વધારે લાગે છે. ઉપરાંત, ટિકિટનાં જે થોડાં નાણાં ખેસે છે,

તેટલું ખરચવાનુંયે ધણુંનું ગળું હોતું નથી. આથી, સર્ગાવહાલાનો ફરીથી મેળાપ થવાનો લાગ્યે જ સંભવ છે એ તેમની ધારતી સાચી હતી.

કચાંચ પણ વચ્ચે થોભ્યા વિના મુકામે પહોંચવા અમારી રટીમરને માટે ચોવીસ કલાકનો રસ્તો હતો. તે દરમ્યાન કેટલીયે વાર લોકો મને કહેતા, “હવે હું કદી ધરમેળો નહીં થાઉં! કદી સર્ગાવહાલાને નહીં જોઉં!” પહોંચ્યા પછી પોતાનું શું થશે તેનો કેટલાકને ડર લાગતો હતો. કુલિયનને કોદીસ્તાન કર્યાને હજુ દશ વર્ષ થયાં નહોતાં. તેની સ્થાપના પહેલાં પાંચ-સાતસો બહુ આગળ વધી ગયેલા રોગીઓને પોતપોતાનાં ગામ પાસેની ઇસ્પતાલોમાં જ રાખવામાં આવતા. નવા દરદીઓ પોતાને ઘેર જ રહેતા. પછાત પ્રાંતોમાં રોગી - અરોગીને જુદા રાખવાની કોઈ વ્યવસ્થા નહોતી. જ્યારે કુલિયનની સ્થાપના થઈ અને ફિલિપાઈનના આરોગ્યખાતાએ રોગીઓને ત્યાં જઈ વસવું ફરજિયાત કર્યું, ત્યારે લોકોમાં ભારે ખળભળાટ થયો. રોગીઓ ઉપર થતા જીવમ અને ખરાબ વર્તનની ભયંકર અફવાઓ ફેલાઈ. અમે ગયા તે દરમ્યાનમાં ધીમે ધીમે સારી હકીકત સમજવા લાગી હતી. જતાં ઘણા લોકોના મનમાં હજુ ખૂબ ભય વસેલો હતો.

કહેવાય છે — અને હું માનું છું — કે આ ભાગ જેવા સુંદર પ્રદેશ દુનિયામાં બહુ થોડા છે. ઘેરી લીલી ચાદર ઓઢેલા ચિત્રવિચિત્ર આકારના પરવાણાના હજારો બેટો ફિલિપાઈન દ્વીપમંડળના મોટા બેટોની દક્ષિણ દિશામાં સેંકડો માઈલ સુધી સુંદર ભૂરા રંગના સમુદ્રમાં પથરાયેલા છે. કિનારાઓ પાસેની જડો અને મૂળિયાંથી લરેલી પોચી જમીન ક્રમેક્રમે નારિયેળીઓના વનોમાં બદલાઈ જાય છે, અને તે પછી વળી આગળ ઊંચાણમાં ગાદાં જંગલોને જઈ મળે છે.

ટોમસ અને હું ડેક પર નિહાળતા બેઠા હતા. એ નાના વહાણમાં કેબિનો ઘણી હતી. બધા દરદીઓ તૂતકો પર ગોઠવાઈ ગયા હતા. નીચેની ડેક સાંકડી અને પાણીની નજીક હતી. ઉપરની ઘણી મોટી અને ગરમ હતી. ધગતા તાપથી રક્ષણ કરવા માટે તે ઉપર એક ધસાઈ ગયેલી અને મેલી તાડપતરી ઢાંકેલી હતી. અમે આ ડેક પર જ ખાતા, સૂતા અને માર્ગ મળે ત્યારે આંટા મારતા.

રૂઢીમર ઉપસાગરમાંથી બહાર પડ્યા બાદ એક લાંબો અમેરિકન કાકતર મારી પાસે આવ્યો. એ જ અમેરિકન સરકારનો ફિલિપાઈન ખેટોના આરોગ્યખાતાનો વડો અધિકારી છે એ જાણી મને આશ્ચર્ય થયું. પોતાના દરજ્જાનો કંઈ પણ ભાર દેખાડ્યા વિના એણે પોતાનું નામ જેમ્સ માર્શલ છે એમ જણાવી મારી જોડે બોલવાનું શરૂ કર્યું. એ ચાલીસની આ પારનો, પણ એક ખેલાડીના જેટલી સફૂર્તિવાળો પુરુષ હતો. તેણે પામ-બીચના કોટ-પાટલૂન અને ઉનાળાનો ટોપો (હેટ) પહેર્યાં હતાં. જીવન જાણે એક સતત નાયકૂદની ગમ્મત હોય તેમ તેની આંખો નાચ્યા કરતી અને જરાજરામાં મોઢા પર હાસ્ય પ્રગટતું. પોતાના કામની ધૂનમાં મચ્યા રહેવામાં એનાથી ચડી જાય એવો કોઈ બીજો માણસ મારા જોવામાં આવ્યો નથી. આ ખેટમાં આવ્યે એને આ આઠમું વર્ષ હતું. એ અમારી પાસે ખેઠો અને તૂતક પરના દરદીઓ પર નજર નાંખી.

“જ્યારે પણ બની શકે ત્યારે આ વહાણ સાથે જવાનો હું આગ્રહ રાખું છું. આ અમારો નવો ‘ક્રન્ટ’ (મોરચો) છે. તમે જાણતા હશો કે અમે કેટલાક રોગચાળાને અહીંથી નાબૂદ કર્યા છે. કોલેરા અને શીતળા લગભગ નાશ પામ્યા છે. આ મહારોગે અમને ઘણી તકલીફ આપી છે. અમેરિકનો અહીં આવ્યા ત્યારે કોઢથી પીડાતા રોગીઓ અહીંની ગલીઓમાં સેંકડો કે કદાચ હજારોનીયે સંખ્યામાં ભટકતા હતા. ઉપરાંત ચારસો જેટલા તો ઇસ્પતાલો અને આશ્રમોમાં હતા. તેમને ફિલિપીન જવા તૈયાર કરવામાં મુશ્કેલીઓ નડે છે. પણ ત્યાં તેમને કોઢમુક્ત કરવાની આશા છે.”

“કોઢમુક્ત કરવાની?” – મેં આશ્ચર્યથી પૂછ્યું.

“હા, મિ. ફરગ્યુસન, કોઢમુક્ત કરવાની.”

મારી કમ્મર ટટાર થતી લાગી. એ એટલા તો વિશ્વાસથી બોલતા હતા કે મને લાગ્યું કે ત્યારે મનેયે આશા તો ખરી. એ તો ગયા. પણ મેં આશા રાખી કે વળી પાછા મળશે. એટલું નક્કી કે એનામાં હિંમત અંધાવવાની એક ખાસ કળા હતી. દરદીઓનાં વહાણો જોડે તે જાતે આવતા. આરોગ્યના વડા અધિકારીની એમ કરવાની ફરજ છે

એમ ભાગ્યે જ કોઈ ધારે, પણ આથી, એ મોટું જોખમ ખેડતા હતા તેનું શું ? . . . મારાથી એ કોકકું ઊકલે એમ નહોતું.

વાળુટાણા પહેલાં વહાણ કાલેવાઈટની સામુદ્રધુનીમાં દાખલ થયું. એ મિન્ડોરો અને લુઆંગ ખેટોની વચ્ચે આવેલી છે. દરિયો તોફાની હતો. વહાણ જેમ જેમ ઝોકાં ખાવા લાગ્યું, તેમ તેમ ઉતારુઓ એક પછી એક કંટોડા પાસે જવા લાગ્યા. નાળીઓમાંથી ઊલટીની દુર્ગંધ આવવા લાગી અને તેથી સ્થિતિ હતી તેથી વધારે વસમી થઈ.

ડો. માર્શલ પાછા ત્યાં આવ્યા. સ્મિત કરી તે બોલ્યા, “ચાલો, આપણે ઓછી બીડવાળું સ્થાન શોધીએ. આ તો રોજનો ખનાવ છે. નીચેની ડેકને આગળને છેડે જઈએ તો કેમ ?”

મેં ટોમસ તરફ નજર નાંખી. તે એક ખૂણામાં ઢૂંઢિયું વાળીને ઘસઘસાટ ઊંઘતો હતો. અમે ત્રણકને દાદરેથી નીચે ઊતર્યા અને પછી વચલી નથા મોખરાની ડેકા વચ્ચેના કંટોડા સુધી આગળ ચાલ્યા. એ કંટોડા ઓળંગીને આગળ જવાની દરદીઓને બંધી હતી, તેથી હું ત્યાં જ અટક્યો. પણ દાકતરે કંટોરાનું લાકડાનું આકું ઊંચું કર્યું.

“મારી સાથે ચાલો. આપણે પેલા અજવાળિયા પર બેસશું. સાધારણ રીતે હું કૉપ્ટન સાથે જમું છું. પણ કોઈક વાર મારી થાળી અહીં મંગાવું છું. થોડી વારમાં તે આવી જશે.”

અજવાળિયા પર નાંખેલી તાડપતરીના એક છેડા પર હું બેઠો. એણે મારી પાડોશમાં જ પલાંડી મારી. મારાથી વેગળા બેસવાની એણે જરાયે પરવા કરી નહીં.

ડાખી તરફ હાથ કરી તેણે કહ્યું, “પેલો બેટ જુઓ છો ને ? એ મિન્ડોરો — દ્વિલિપાઈનના મોટા ટાપુઓમાંના એક. એ લગભગ કુલિયન સુધી દક્ષિણમાં પથરાયેલો છે. તેનો અંદરનો ઘણોખરો ભાગ હજુ અખડ્યો પ્રદેશ છે. તેમાં ટામારાઉ (tamarau) નામનું એક જંગલી ગાયના જેવું પ્રાણી વસે છે. દુનિયામાં બીજે કયાંય તે જોવામાં નથી. શિકારીઓ તેના શિકાર માટે તે ભાગમાં જઈ ચડે છે. એ પ્રાણી ખૂની અને ભયંકર છે. કશી છંછેડણી વિના પણ હુમલો કરે છે. એનો શિકાર બહુ જ આકરો છે. બહુ જ થોડા

માણસો તેનો શિકાર કરવામાં ફાવ્યા છે અને ધણાએ તે પ્રયત્નમાં પોતાના પ્રાણ ખોયા છે.”

આમ એ વાત પર વાત કરતા રહ્યા. હું તે સાંભળવામાં તલ્લીન થઈ ગયો. પોતાના કામને અંગે એણે બેટોના એક છેડાથી બીજા છેડા સુધી ફેટલીયે વાર મુસાફરી કરી હતી. મારી નજર આગળ ફિલિપાઈન બેટો કુદરતના ખજાનારૂપે ખડા થયા. ઇમારતી લાકડું, ખનીજ પદાર્થો, શણ, સોખા, નારિયેળ અને માછલીના વેપાર માટે તેમાં પુષ્કળ ક્ષેત્ર હતું. દાકતરને ફિલિપી પ્રગ્ન પર પ્રેમ હતો અને તે પ્રગ્નના ભારિ વિષે એને મોટી આશાઓ હતી. એક છોકરો તાસકોમાં અમારે માટે ખાવાનું લઈ આવ્યો. અધો અમેરિકન ખોરાક હતો. મોટે ભાગે પેકઅંધ ડાનનો. ફેટલાક દિવસથી અહીંનો જ ખોરાક મળેલો હોવાથી દેશના ખોરાકનો સ્વાદ મળ્યો તે ગમ્યો. મને અહીંનો ખોરાક ભાવે તો છે, પણ માત્ર તે જ મળે તો સંતોષ થતો નથી.

મારા જીવનની ફેટલીક વાતો મેં એને કહી. પાછા અમે ખુદ્દા દરિયામાં પેદા હતા, તેથી વહાણની ડામાડોળ અંધ થઈ હતી અને મોજાં વહાણની આબુએને ધામડતાં હોય તેમ તે પર ભટકાનાં હતાં. છેલ્લી ફેટલીક રાતો મને એમ લાગ્યા ક્યું હતું કે સમુદ્ર જાણે મને પોતાના ખોળામાં આવી જવાનું આજ્ઞાસમું આગ્રહલયું કહેણ મોકલી રહ્યો હતો. પણ આજે સમુદ્ર શાંત હતો અને તેમાં દાકતરના આશાપ્રેરક ઉત્સાહે મારામાં ફરીથી જીવન વિષે શ્રદ્ધા જાગી. આથી, દરિયાના કહેણની અસર આલી ગઈ અને પાંચી હિંમત દિવ પર સવાર થઈ. તે બોલ્યો, “અમારી દૃષ્ટિએ સૌથી મહત્ત્વની વસ્તુ દરદીનો સ્થિર અને સતત સહયોગ છે. તે વિના અમે એને સાજો ન કરી શકીએ.”

મારો સહયોગ એને મળશે જ એવી મેં એને વગર બોલ્યે ખાતરી આપી. પછી તેણે બીજા દરદીઓની વાત કાઢી. ત્યારે મેં એને ટોમસની વાત થોડાકમાં કહી. જે છોકરો અમારો ખોરાક લાવ્યો હતો તેને બોલાવી મારાંલે તેને ટોમસને શોધી લાવવા કહ્યું. થોડી વારમાં આગલી કેબિનો આગળ ટોમસનું શરમાળ માથું દેખાયું, અને અમારો ઇશારો સમજી તે અમારી પાસે આવીને બેઠો.

ધીમે ધીમે ખૂબ અંધારું થયું. તારા એટલા નીચે ઊતરેલા લાગ્યા કે જાણે ખંદૂક મારીને વીંધી શકાય. અમે ત્રણે જણ તાડપતરી પર લાંબા થયા અને ઊંઘવા પ્રયત્ન કર્યો. દાકતર તો તરત જ ઊંઘી ગયા. ટોમસ અને હું કેટલાક કલાક જાગતા પડ્યા. છેવટે ટોમસ પણ ઊંઘને શરણે ગયો, પણ મને ઊંઘ આવી નહીં. ઊંઘ વિનાની આ બીજી રાત હતી. પણ તોયે હું ઢીલો પડ્યો નહોતો. એ પરથી મને વિચાર આવ્યો કે હજી મારું શરીર દૃઢ અને મજબૂત છે; સારો થાઉં એમ અને. . . વહાણના ઊંચા ફૂવાથંભની ટોચ આમથી તેમ અને તેમથી આમ ધીરા ધીરા હીંચકા લેતી હતી. મને થયું કે વહાણ ઉપર બરાબર માથે આવેલા પેલા ઊજળા તારાને તે ભોંકશે તો નહીં? . . . મને માર્શલના વિચારો આવવા લાગ્યા. એના જેવા માણસે દુનિયામાં કેટલી નામના મેળવી હોત ! પણ તે બધું છોડીને તે અહીં આટલે દૂર આવી પડ્યો છે. . . . આમ વિચારોમાં સુસ્ત પડ્યો રહ્યો. ઊંઘ તો ન આવી છતાં વર્ષ દરમિયાન પહેલી વાર મનની તાણુ ઓછી થયાનો અનુભવ થયો. મારા ભાવિનો પાસો પડી ચૂક્યો.

પહેા ફાટતાં દાકતર જાગ્યા. એને કેટલાક માણસોને મળવું હતું. તેથી નાસ્તા પહેલાં આવી પહેાંચવાનું અને એની વાટ ત્યાં જ જોતાં રહેવાનું કહી ચાલ્યા ગયા. પાછા આવ્યા ત્યારે પાણીનો એક ઘડો અને એક કટોરો લેતા આવ્યા.

તે બોલ્યા, “ નળ પર બહુ ભીડ છે. અહીં જ હાથ મેં ઘોઈ લેવાં દીક થશે.” એ પોતે તો પરવારીને જ આવ્યા હતા. ટોમસે અને મેં એના પાણીનો ઉપયોગ કર્યો. . . વહાણની જમણી બાજુએ જમીન દેખાતી હતી, અને તેના નાક સામે વાદળાંથી અડધીપડધી ઢંકાયેલી એક લીલીછમ ભૂશિર હતી.

“ આ તમારી જમણી બાજુનો એટ તે ખુસવાંગા છે, અને પેલી ભૂશિર કોરન ટાપુની ઉત્તરની અણી છે. એ લગભગ ફૂલિયન સુધી ફેલાયેલો છે. અને એક અગ્નિપ્રદેશ જેવો જ કહી શકાય. ઘણો ભાગ દુર્ગમ છે. આ ટાપુઓની વચ્ચેના સાંકડા દરિયામાં થઈ આપણે જઈ રહ્યા છીએ. જુઓ, આપણે સીધા પશ્ચિમ તરફ વળ્યા. ત્યાર

પછી આપણે કારન ફરતો વાંક લેશું. કારન લગભગ દક્ષિણ અમેરિકાની જેમ છેડા પર અણ્ણિયાળો બને છે. તે પછી ફૂલિયન દેખાવા માંડશે.

કઠેડા આગળ અમે ઊભા. વહાણ કિનારાની નજીકમાં જ હતું. આનુઆનુ વહાણના ફૂવાથંભ કરતાં ખૂબ ઊંચા ખડકો પાણીની બહાર ડોક ઊંચી કરીને ઊભા હતા. બે ટાપુઓની વચ્ચેના દરિયામાં પાણી ઘૂમરી ખાતાં હતાં અને ખડકો સાથે અફળાઈ ફીણ ફીણ થતાં હતાં. પછી ફૂલિયનનું પૂરું બંદર દેખાવા લાગ્યું.

ક્ષણભર હું ભૂલી ગયો કે આ તો મારું ‘કાળાપાણી’. મારી આંખો ઠરી ગઈ. માઈલો સુધી ફેલાયેલું આવું સુંદર બંદર મેં કદી જોયું નહોતું. એ લગભગ અધી બાનુએથી જમીનથી ઘેરાયેલું હતું. બરાબર સીધાણમાં ફૂલિયનની ઝાંખી ઝાંખી કાર દેખાતી હતી. ડાખી બાનુએ કારન લાંબો લાંબો પથરાયેલો હતો. ઉત્તર અને પશ્ચિમ તરફ ખાસવાંગા લગભગ ફૂલિયન સુધી પહોંચતો હતો. ચીનાઈ સમુદ્ર અને ફૂલિયનના બંદરની વચ્ચે સેંકડો નાના ટાપુઓ આવેલા હતા, અને તે બંદરની વચ્ચે વચ્ચેથી તૂટેલી વાંડી જેવા માલૂમ પડતા હતા. પરવાળાના તળિયા પર આવેલો સમુદ્ર લીલાછમ ટાપુઓને લોધે પન્નાની કણ્ણીઓ વચ્ચે ખેસાડેલા નીલમણિ જેવો દેખાતો હતો. બંદર કેટલું વિશાળ ! બળે આખી દુનિયાનાં આરમારોને લાંગરવાની જગ્યા આપી શકે.

“હવે મારે દરદીઓ પાસે જ પહોંચી જવું જોઈએ. બેટની નજીક આવી લાગતાં તેમની નજીકમાં રહેવું ઠીક સમજું છું. ફૂલિયન વિષે લોકોમાં વિચિત્ર અફવાઓ પસરેલી છે. અમે તે રોકવા પ્રયત્ન કરીએ છીએ, છતાં તેને પરિણામે દરદીઓમાંના કેટલાક ગમરાટથી ગાંડા થાય છે જ. કદી કદી પાણીમાં પડતું મૂકવાનો પ્રયત્ન કરે છે. તમને ગમે તો તમે અહીં જ રહી શકો છો.”

તે નીકળી ગયા. તૂતક પરથી અમે પાણીની બહાર સીધી ડોક કાઢીને ઊભેલી એક ઊંચી લગભગ ગોળ ટેકરી જોઈ. એક ફૂટ જેટલી પણ તે પર સપાટ જમીન દેખાતી નહોતી. તેને પૂર્વને છેડે એક ઊંચી ભેખડ મેં વરતી. તેની ટોચ પર પ્રકાશ હતો અને તે કોઈક જૂના કિલ્લાની દીવાલો પરથી આવતો હોય એમ લાગતું હતું. દીવાલોની

અંદરની બાજુએ આવેલું, પણ દીવાલોથી ઊંચું એક મોટું પથ્થરનું દેવળ દેખી શકાતું હતું. જ્યારે નજીક આવ્યું ત્યારે માલૂમ પડ્યું કે પર્વતની બાજુઓમાં જુદી જુદી ઊંચાઈએ એક પર એક સપાટ વિશાળ પગથી આકારની ભૂમિઓ હતી, અને તેના પર ટેકરીની પીઠ કરીને બાંધેલાં સેંકડો નીપાતાડથી છાયેલાં મકાનો આવેલાં હતાં. વચ્ચે વચ્ચે પથ્થર કે ઊંખંધ મોટાં મકાનો પણ હતાં. કદાચ ઇસ્પતાલો અને કાર્યાલયો હશે.

બારામાંના પાણીમાં અમને જ્યાં ત્યાં કાળા કાળા પદાર્થો તરતા જણાયા. નજીક આવતાં માલૂમ પડ્યું કે એ સેંકડો નાની નાની હોડી, હોડકાં, મછવા અને વાંસના જેમતેમ બાંધેલા તરાપા હતા, આ તરાપાઓ પર એ કે ત્રણ માણસો બેસી હસેલાં મારતા હતા. થોડે દૂરથી એવું લાગતું હતું કે જાણે તે સીધા પાણી પર જ બેઠેલા છે. દરેક હોડી પર કંઈ ને કંઈ રંગબેરંગી શણગાર હતો. તે સીધી લાકડીની આસપાસ લપેટેલા રંગીન ચળકતા કાગળોના બનાવેલા, મેલા થયેલા યુ. સ્ટે. તથા ફિલિપાઈનના વાવટાઓ વગેરે હતા. કિનારા પર એક મોટા ધ્વજથંભની ટોચ પર મેં એક પર એક બે મોટા વાવટા પારખ્યા. ઉપરનો વાવટો મારા દેશનો હતો.

હાંજનનો ઘંટ ગૂંજ્યો. ગતિ અડધી અને પછી ધીમી થઈ ગઈ. પછી અમે હોડકાંઓના કૂંડાળામાં ઘૂસ્યા. એ તો અમારા સ્વાગત માટે આવેલો કાઠિસ્તાનનો કાફલો હતો. લંગર નંખાયું ત્યારે સાંકળો ખખડી. અમે ધીરે ધીરે પચાસેક વાર દૂર રહેલા કિનારા તરફ સરવા લાગ્યાં. હળવેથી કાઈ કે મારો હાથ જાયો. મેં નીચું જોયું. ટોમસને હું ભૂલી જ ગયો હતો. કાઈ બાળકની નજરમાં મેં કદી આવો ભાવ જોયો નહોતો. એની ઘેરી આંખો કિનારા પર ચોટેલી હતી. તેમાં ગભરાટ હતો. એકલાપણાની ચિંતા હતી અને ભય હતો. મેં એનો હાથ દાખ્યો. તેણે તુરત જ વિસ્મય ભરી નજરે ઊંચું જોયું.

એ કૂમળા હાથના સ્પર્શથી મને પ્રસન્નતા લાગી. મને થયું કે હું એ અહીં સાવ એકલો નથી, બે તો ખરા જ !

નવે ઘેર

આગબોટ લંગર નાંખતાં જ એક સપાટ તળિયાનો છીછરો મછવો મોટર-લોન્ચની મદદથી અમારા વહાણની લગોલગ આણવામાં આવ્યો. વહાણ સાથે તેને બાંધીને તે પર પાટિયા-સીડી ઉતારવામાં આવી. અમારી સામે બાલાલા આવેલું હતું. એ કોલિસ્તાનના તે પરાનું નામ છે જે દાકતરો, નર્સો તથા અધિકારીઓના અ-કોઠી વર્ગને રહેવા માટે બુદ્ધો રાખવામાં આવ્યો છે. દરેક મછવો કેટલાક રોગી ઉતારુઓને ખેસાડી જૂના કિલ્લાની પાછળ થઈ કોઠીવાસ પાસેના ધક્કા પર પહોંચાડી આવતો. સ્ટીમરને માટે બર દરિયા સિવાય બીજો કયાંય સહી-સલામતપણે લંગર નાંખવાની જગ્યા નહોતી. ઉતારુઓ પોતપોતાના સામાન સાથે ઊતરવા લાગ્યા ત્યારે માર્શલે મારી પાસે આવી કહ્યું, “તમારી જગ્યાએ હું હોઉં તો” છેલ્લી હોડીમાં જવાનું પસંદ કરું. એમાં ઝાઝી બીડ નહીં હોય. હું તેમાં જ જવાનો છું એટલે આપણે સાથે જઈ શકીશું. ટોમસને તમારી પાસે જ રોકજો.”

આટલું કહી તે પાછા ચાલ્યા ગયા. દરદીઓને મદદ કરતી અને હિંમત આપતી તેમની હાલચાલ અને અવાજ હું વરતી શકતો હતો.

પહેલી ટુકડી સીડી પરથી ઊતર્યા માંડતાં જ પાણીમાં તરતી હોડીઓમાંના લોકોએ હાથ હલાવી અને પોકારો કરીને તેમનું સ્વાગત કર્યું. ચોખ્ખું દેખાઈ આવતું હતું કે અમારામાંના કેટલાકના ઓળખીતાઓ આ ખેટમાં હતા. હોડી, હોડકાં તથા તરાપા મછવાની સમીપ આવી લાગ્યા, અને કેટલાક લોકો તો એમાં ચડવાનોયે પ્રયત્ન કરવા લાગ્યા. પરસ્પર મળવા તેઓ અધીરા થયેલા હતા. મછવો ઊપડતાં જ સ્વાગતની હોડીઓ, જાણે મછવાના પાળિયા હોય તેમ, લાગલી જ તેમની પાછળ પાછળ હલેસવા લાગી. પૂર્વ તરફની ઊંચી બેખડની ટોચ પરથી જે

પ્રકાશ મેં જોયો હતો, તે હવે હું વરતી શક્યો કે એક ઊંચા થાંભલા પર ચડાવેલું રસ્તાઓ પર બાળે છે તેવું કંદીલ હતું. પેલો મછવો એ જ બાળુ હંકારાયો અને તેની પાસે પહોંચતાં વળાંક લઈને બૂશિરની પાછળ અદૃશ્ય થયો દરદીઓ ભરી ભરીને એક પછી એક મછવા ઊપડતા ગયા. ડૉ. માર્શલ પાછા મારી પાસે આવ્યા. —

“હવે પછી જશે તે છેલ્લો મછવો.”

“ધણા ઉતારુઓ અહીંના જૂના રહીશોને ઓળખતા જણાય છે, એ કેવું!” મેં આશ્ચર્ય પ્રગટ કર્યું.

“હા. પણ મહારોગ બાબતમાં આપણી અત્યારની માહિતી મુજબ એ નવાઈ જેવું નથી. જ્યાં જ્યાં પણ એ દુષ્ટ રોગ દેખાય છે, ત્યાં ત્યાં જાણે એનાં નક્કી થાણાં હોય તે રીતે માલૂમ પડે છે. શા કારણથી એમ છે તે હજી સમજાયું નથી. સંભવ છે કે એક વાર એક જગ્યાએ એનો પગ જમ્યો તો ત્યાં જ એનો ચેપ ફેલાવાનો સંભવ વધી જાય છે. પણ અમુક જ સ્થાનને એ શું કામ પસંદગી આપે છે તે ગૂઢ હજી ઉકેલાયું નથી. આ બેટોમાં કેટલાક પ્રાંતો એવા છે કે જ્યાં રોગ ખૂબ જ ફેલાયેલો છે પણ તેની નજીકના જ પ્રાંતમાં નથી. બે નજીક નજીકનાં પ્રાંતો વચ્ચે પણ આવું બને છે. યુ. સ્ટે.માં માત્ર ચારેક સંસ્થાનોમાં રક્તપિત્તો કાયમ ઉપદ્રવ છે, અને ત્યાંથી તે સંસ્થાનોનાં અમુક અમુક ક્ષેત્રોમાં જ એ મુખ્યત્વે વસે છે. હું જાણતો એક એવો જિલ્લો જાણું છું કે જ્યાં રોગનું પ્રમાણ ભારે છે, પણ તેની પડોશનો જિલ્લો લગભગ મુક્ત છે. પ્યુઅરટો-રિકોમાં કોલીઓનો મોટો ભાગ થોડાક કસબાઓમાં જ છે, અને તેના એક કસબાની તો અમુક બે શેરીઓમાં જ એ મુખ્યત્વે છે. આથી તમે સમજી શકશો કે દરેક સ્ટીમરમાં જે માણસો આવે તેમના કોઈ ને કોઈ ઓળખીતા અહીં રહેતા હોય એ સ્વાભાવિક છે. એમ છે તે જ સારું છે. એથી નવા આવનારાઓને અહીં રહેવું સુકર થાય છે, અને જૂનાઓને ધરના કાંઈક સમાચાર મળતા રહે છે.”

એ મારી જોડે એવી રીતે વાતો કરતા હતા કે, જાણે હું કોઈ સારી પેઠે રોગથી ઘેરાયેલો દરદી નહીં પણ મુલાકાતે આવેલો એકાદ

દાક્તર હોઉં. અંગત રીતે તેણે મને છેટા રાખ્યો નહોતો. અમને કોઈને છેટા રાખ્યા નહોતા. કોઈ જાતની જુદાઈ ખતાવી નહોતી. આ કામઢો માણસ, જેના હાથમાં લાખોના હિતની દોરી હતી, સમગ્ર માનવોની એક જ જ્ઞાતિ સમજતો હતો. એના રોગીઓને પણ તે એ એક જ માનવજાતિનું અંગ માનતો અને, દરેક માનવ જાણે તેનો અંગત મિત્ર હોય તેમ, તેનો સમભાવ દરેક પ્રત્યે જીવતોજગતો હતો. એણે જે કહ્યું કે, “એમ છે તે જ સારું છે,” તે પર મારી શ્રદ્ધા મેડી.

કિનારે કિનારે મછવો ચાલ્યો. બાબુ પર નીપાતાકનાં નાનાં નાનાં ઝૂંપડાં આવેલાં હતાં. દાક્તરે કહ્યું કે એ દરદીઓનાં ઝૂંપડાં હતા. નારિયેળી અને અમરાઈમાં થઈને એક વાંકાચૂંકા રસ્તો ગયો હતો. રસ્તાની એક બાજુએ સીધો ડુંગર હતો. દાક્તરે કહ્યું કે, ડુંગર પર ખૂબ જીવેથી એક બીજો રસ્તો પણ જાય છે. તે રસ્તો દેખાતો નહોતો, પણ જાને રસ્તા પર આવેલાં મકાનો તેણે ખતાવ્યાં. જાંચી ટોચ આગળથી વાંક લઈને અમે એક નાનકડા ખંદરના બારામાં આવ્યા. તેના મધ્યભાગમાં જમણી બાજુએ પાણીમાં ખડો કરેલો એક ધક્કો હતો. ત્યાં માણસોની મેદની હતી. સાફ હતું કે અમારી આ છેલ્લી ટુકડીની જ તે વાટ જોતી હતી.

“આ ટાપુઓમાં તમે રહી ચૂક્યા છો એટલે અહીંની પ્રજા કેટલી મહેમાની સ્વભાવની છે તેનો તમને ખ્યાલ છે જ. આથી આપણે જાતરીએ ત્યારે સ્વાગતની ગોઠવણ તો હશે જ.”—દાક્તરે કહ્યું.

આ મને વિચિત્ર લાગ્યું. એક દેશનિકાલ થયેલાઓનું બીજા દેશનિકાલ થયેલા સ્વાગત કરવાના! આ પ્રસંગ શી રીતે આનંદનો ગણાય તે મને સમજાયું નહીં. પણ ફૂલિયનના લોકોનો અભિપ્રાય જુદો લાગતો હતો. લાકડાના ધક્કાની લગોલગ મછવો પહોંચ્યો ત્યારે વરદી પહેરેલા કેટલાક માણસો ટોળાને પાછળ હઠાડી એક બાજુ પર કરતા હતા. અમે ઉતારુઓ ડાબી બાજુએ હારમાં ગોઠવાઈ ગયા.

“આ પોલીસ પણ રોગીઓ જ છે,” માર્શલે કહ્યું. “વાત એ છે કે નવા દરદીઓને અમે કેટલાક દિવસ જુદા સૂતકધર (કવોરંટીન)માં રાખીએ છીએ.”

“કોઠ માટે?” મેં પૂછ્યું.

“ના, ના. બીજા ચેપી રોગો માટે. તમે જાણતા નહીં હો કે કોઠ લાગ્યે જ તુરત જીવલેણ થાય છે. લગભગ દરેક કેસમાં મરણનું કારણ કોઈ બીજા જ મંદવાડ હોય છે. કોઠિયાને બીજા ચેપ કે મંદવાડ પણ હોઈ શકે. જો બીજા કોઈ મંદવાડ ન આવે તો કોઠિયોયે પોતાનું પૂરું આવરદા જીવી શકે. ખાસ કરીને આવી જગ્યામાં, જ્યાં એમની સરસ સંભાળ લેવાતી હોય.”

મહાવાળાઓએ હોડીઓની બીડમાંથી જેમતેમ કરીને ધક્કા સુધી માર્ગ કર્યો અને મહવો ધક્કા સાથે બાંધી દીધો.

ડૉ. માર્શલને ઊતરવા માટે માર્ગ આપવા મહવા પરના દરદીઓ બાજુ પર થયા, પણ તેમણે ઇશારાથી તેમને આગળ જવા કહ્યું. બધા ઊતર્યા પછી ટોમસને અને મને ઊતરવા ઇશારો કર્યો. પોતે ધક્કા પર છેલ્લો પગ મુક્યો. તે જ ક્ષણે એક ફિડલ-એન્ડે ઉમદા રાગ છેડ્યો. અમે બીજાઓની પાછળ હતા તે ધીમે ધીમે હારમાં ભળી ગયા. મને જાણીને આશ્ચર્ય થયું કે અમને આવકાર આપવા એક સ્વાગતમંડળ આવેલું હતું. મોખરે કોલિસ્ટાનનું આરોગ્યમંડળ હતું. સૌથી આગળ મુખ્ય દાક્તર — એક અમેરિકન; તેની પછી કેટલાક ફિલિપાઈન દાક્તરો (બધા દાક્તરો ઇરિપતાલના ધોળા ઝખ્ખાઓમાં); તેની પાછળ નર્સો; અને તે પછી બીજા કેટલાક માણસો જેમને હું પિછાણી શક્યો નહીં. એક રોમન કેથલિક પાદરી પણ તેના લાંબા ઝખ્ખામાં હતા. નર્સોના બે પ્રકાર હતા : એક સેન્ટ પૉલ દ ચારટ્રીઝ (સેન્ટ પૉલ ચારટ્રીઝવાળા) ના ભગિની સંઘના પોપાકમાં અને બીજા ફિલિપાઈનના આરોગ્યખાતાની સરકારી વરદીમાં. પહેલું તેમણે ડૉ. માર્શલનું સ્વાગત કર્યું. પછી તે સંઘના દરદીઓની લાંબી હારમાં ફર્યા અને દરેક દરદી સાથે સૌએ કંઈ ને કંઈ વાત કરી. દરેક દાક્તર દરેક દરદીને આવકાર આપતો જેઈ મને અજાણ્ય લાગી. મુખ્ય દાક્તર — ડૉ. વિન્ટન — કદાવર બાંધાનો માણસ હતો. ઉઘાડે માથે સફેદ ઝખ્ખામાં તે આવેલો હતો. ઘણી મિનિટ સુધી તે મારી જેડે વાતો કરતો બોલો.

“તમે હૃષ્ટપુષ્ટ દેખાઓ છો. અહીંની જિંદગી એક કસોટી તો છે જ. પણ અહીં કંઈ જુઓ-કરો તેથી હિંમત ન હારતા. મારે તમને સૂતકધરમાં ન રાખવા પડે તો ઠીક. બનતાં સુધી બપોર પહેલાં હું તમને પાછો મળીશ. તમારા રહેઠાણ બાબત મારા મનમાં એક ચોજના છે તે બતાવીશ. આ બધાને મારે હજુ જોઈ વળવાનાં છે, માટે હમણાં માફ કરશો.”

હું આભારના બે શબ્દો બોલ્યો. માર્શલના જેવો જ તે ઉત્સાહી ને ચપળ હતો. તેની ઘેરી આંખો સોંસરી બીજામાં પેસી જતી હતી. હતો તદ્દન જુવાન. મારા કરતાંયે વયે નાનો. — એક તરુણને માટે આ કેવો કાળુ ધંધો !

તે પછી પાંદરી પણ મારી પાસે થોડી વાર થોભ્યા : “મારું નામ મારેલ્લો, મિ. ફરગ્યુસન. તમનેયે અહીં આવવું પડે છે તેથી ખેદ થાય છે. પણ અમે આશા રાખીએ છીએ કે તમે કંઈક સુખ તો અનુભવશો જ.”

મને ખ્યાલ આવ્યો કે એ કેથલિક હોવાથી કદાચ સાંચોને વિષે જાણુતા હશે.

“સાંચો નોલારકો નામે એક ભાઈ અહીં છે શું ?” મેં પૂછ્યું.

“હા, હા. તે તો ઇસ્પિતાલમાં છે. તમે તેને ક્યાંથી ઓળખો ?”

“હું લશ્કરમાં હતો ત્યારે તેના કુટુંબ સાથે મને ઓળખાણ થઈ હતી. આપ એને મારો એક સંદેશો પહોંચાડશો ?”

“જરૂર, બેટા.”

“એને કહેજો, ફાધર, કે સારજન્ટ નેડ અહીં આવ્યો છે અને સગવડ થતાં જ તમને મળવા આવશે.”

ત્યાર પછી થોડાં ભાષણો અને ઘણાં સંગીતનો એક કાર્યક્રમ કરી લોકોએ અમારું ખૂબ મનોરંજન કર્યું. ક્રમમાં ક્રમ એવી છાપ તો, અમારા પર તેમણે પાડી જ કે અમારું આવવું બધાને ગમે છે. કૂલિયન વિષે તરેહવાર અફવાઓ ફેલાવનારા કેટલાક વહેમીદાસો ઉપર હું નજર ફેરવી ગયો. તેઓ ‘અસૂઝ’માં પડેલા જેવા જણાયા.

કદાચ તેમને લાગ્યું હોય કે આ પણ એક ‘ચાલ’ જ છે — જેવી અલિદાનમાં આપવાના મેંદાને ખવડાવી પિવડાવી લઈ કરે છે તેવી !

અધો વિધિ પૂરો થયા પછી અમને એક મોટા મકાનમાં ફૂચ કરાવી ગયા. એ જ સૂતકધર. તેમાં વચ્ચેવચ્ચ એક લાંબો આંતરો ભરેલો હતો. એક ભાગ પુરુષો માટે અને બીજો સ્ત્રીઓ માટે મુકરર કરેલો હતો. કંતાનના હારખંધ ખાટલા અને નાહવાઘોવાનાં થોડાં વાસણો તેમાં હતાં. સામાન્ય રસોડામાંથી દરેકને માટે કળના પાંદડામાં સારી રીતે વીંટેલો ખોરાક આવ્યો હતો. ટોમસે અને મેં અમારો ભાગ ઉપાડ્યો અને પાસેના એક ટેકરા પર ચડી ગયા. પપૈયાની એક વાડીમાં બેસી વનભોજનની જેમ અમે તે ખાવા માંડ્યો. હજી ખાતા હતા ત્યાં જ કોઈકે ઉપરથી પૂછ્યું.

“કેમ ચાલે છે? પૂરતું મળ્યું તો છે ને?”

મેં ઊંચું જોયું. મુખ્ય દાકતર — ડૉ. વિન્ટન! એ સરતો સરતો અમારી પાસે નીચે આવી રહ્યો હતો. એણે હવે સફેદ ઝબ્બો કાઢી નાંખ્યો હતો અને એક ખુસ્લા ગળાનું પહેરણ તથા પીળા રંગનો સવારીનો પાયજામો તથા બૂટ પહેરેલાં હતાં.

“માફ કરજો વહેલો ન આવી શક્યો. આટલાં બધાં માણસોને લઈને વહાણ આવે ત્યારે કામ બાંધું વધી જાય છે. મારે તમારી જોડે તમારે રહેવાની જગ્યા બાબત વાત કરવી હતી. વાત એ છે કે અહીં બીડ તો હંમેશાં જ ખૂબ હોય છે, અને દરેકની ક્યાં સગવડ કરવી તે એક સવાલ થઈ પડે છે. થોડી સામાન્ય ધર્મશાળાઓ અમે બાંધેલી છે ખરી. પણ બધા ખરા દરદીઓ પોતાનાં જ નાનાં નાનાં મકાન બાંધી લે છે. કુટુંબી હોય તો તેમ નહીં તો ચારપાંચ મિત્રો સાથે મળીને એક મળનું ઘર ઊભું કરે છે. સંસ્થાન તેને સરસામાન અને ઓગર પૂરાં પાડે છે અને મજૂરી તેઓ જાતે કરે છે. એક આગબોટ આવે એટલે બસો માણસ માટે નવાં મકાનની જોગવાઈ કરવાની. એ પરથી તમે તેની જહેમત સમજી શકશો.

“હવે તમારો સવાલ. અહીં એક અમેરિકન રહેતો હતો. એની વાત હું તમને કોઈકે દિવસ કહીશ. થોડા મહિના પર એ ક્ષયથી મરી

ગયો. મરતી વખતે એણે મને કહી રાખેલું કે એનું ઘર કોઈ અમેરિકનને જ મારે આપવું. એ તેણે પોતાને ખરચે બાંધેલું હોવાથી મેં વચન આપ્યું. તેના મરણ પછી ખાલી જ પડેલું છે. જો તમને ગમે તો એ મકાન તમારું જ સમજો. એ સારી જગ્યાએ છે, અને ફિલિપાઈનોના ઘરો કરતાં જુદી દેખાતું છે. એ તમારી સ્વતંત્ર જગ્યા રહેશે.”

“પણ બીજાઓનું શું?” મેં પૂછ્યું. “મારે અહીં જ જીવન ગાળવાનું છે. ખાસ સગવડો મેળવી મારે બીજાઓને અદેખા કરવા નથી.”

“એ બાંધત ધારતી રાખવા જેવું નથી. એ ઘર અમેરિકનો માટે છે એમ બધા જાણે છે, અને તમે તેમાં ન રહો તો જ તેમને આશ્ચર્ય થાય. તમે ત્યાં એકલા જ રહેતા હો તો અદેખાઈને બદલે તેમને તમારી દયા જ આવે. ફિલિપાઈનો જુથપ્રિય લોકો છે. એમને એકલા રહેવું ગમે જ નહીં. તે લોકો અદેખા નથી. બધા જાણે છે કે આ મકાન વિલકિન્સને બાંધેલું છે, અને પોતાના દેશના જે કોઈ અહીં આવે તેને માટે તે એ મૂકી ગયો છે.”

“આ તો લક્ષ્મીજી પ્રસન્ન થયા જેવું લાગે છે!”

એ હસ્યો. “હું. . . એટલું બધું તો નહીં કહું. જગ્યા ઠીક ઠીક પડતર જેવી થઈ છે. મરણ પૂર્વે એને ધણા મહિના ઇસ્પતાલમાં જ રહેવું પડેલું. . . હું તો કહું છું કે ચાલો હમણાં જ જઈને જોઈ આવીએ. તમને ગમી જાય તો ‘ઓકે!’ ન ગમે તો ‘વળી બીજો વિચાર કરશું. પણ બીજી જગ્યા તૈયાર કરી શકો ત્યાં સુધી તો તમારે ત્યાં જ રહેવું યોગ્ય થશે.”

આ દરમ્યાન ટોમસ, પોતાની હાજરીથી અમારી વાતોમાં દખલદાર ન થવા માટે ફિલિપાઈન લોકોના સંકેતશીલ સ્વભાવ મુજબ દૂર ખસી ગયો હતો. ડૉ. વિન્ટને તેના તરફ વળી કહ્યું, “ટોમસ, અહીં જ અમારી થોડી વાર રાહ જોજે, હોં. મિ. ફરગ્યુસન ધડીભરમાં પાછા આવી જશે.”

ટોમસે અમારી સગવડ ખાતર ટ્રાંટિયું વાળી થોડી જાંઘ કાઢી લેવાની તૈયારી કરી. અમે ત્યાંથી જ સીધું ટેકરા પર ચડવા માંડ્યું. ચઢાણ એટલું આકરું હતું કે કેટલીય જગ્યાએ હાથ અને ઘૂંટણભર થઈને

અમારે ચડવું પડ્યું. તરત જ મને માલૂમ પડ્યું કે નજીકનો રસ્તો મળે તો લાંબો કદી ન લેવો એ વિનંતીની ટેવ જ હતી. એટલા જ માટે પોતાનો પોષાક પણ તેણે કામ-સાજ અને ખમતલ* રાખ્યો હતો. થોડું ચાલ્યા ત્યાં એક રસ્તો લાગ્યો. તેણે કહ્યું કે એ રસ્તો ઇસ્પતાલ તથા કાર્યાલયના મકાનોના રસ્તાને જઈ મળે છે. અમે ડાબી બાજુએ વળ્યા. ત્યાંથી ટેકરીઓમાં જનારી ઘણી પગદંડીઓ મારી નજરે પડી. વિનંતે કહ્યું, “અહીં સઘળે પગદંડીઓ છે, પણ રસ્તા નથી. એ પગદંડીઓ ખેટના અંદરના ભાગોમાં જાય છે, પણ તે ભાગોમાં હજી કોઈનો પ્રવેશ થયો નથી.”

અમે આરતે આસ્તે રસળતા ચાલ્યા. નાળિયેરી તથા કેળનાં ઘાટાં ઝુંડ તથા પૂર બહારમાં ફૂલેલાં જાસ્વંદીનાં ઝાડ અને બાજુએથી છાંયડો આપી રહ્યાં હતાં. વચ્ચે વચ્ચે નાની નાની સાફ કરેલી જગ્યા અને તેમાં નીપા અને વાંસનાં ઘર મળતાં. આ ઘરો ઘણુંખરું જમીનથી ખૂબ ઊંચા થાંભલાઓ ઉપર બાંધેલાં હોય છે. એટલે કે એને ભોંયઘર જ નથી હોતું, ઉપલો માળ જ હોય છે. નીસરણી કે દાદર વાટે તે પર જવાય છે. ઘરની નીચે ફૂકડા-મરઘાં અને એકાદ બે ગામડી ફૂતરાંની જોગવાઈ હોય છે. અમને ઘણા થોડા માણસો સામા મળ્યા. જે મળતા તે હસીને “જય જય, દાકતર” કહી, પછી વિનયથી મારા પ્રત્યે માથું નમાવી ચાલ્યા જતા. એક માણસ છાંયડે બેસી ખંતથી એક ફૂકડાને યુદ્ધ કળા શીખવતો હતો. કેટલીક નાની દુકાનો પણ આવી. એ ત્યાંનો વેપાર. તેમાં મીઠાઈ, સિગરેટ, ચિરૂટ, બીડી અને સસ્તા દાગીના મળતાં. આ દાગીનાને અહીં ટિએન્ડા કહે છે. દુકાનોના ઝાંપા બધા બંધ હતા.

“લોકોને પડખે થવાની આ વેળા છે,” વિનંતે કહ્યું. “હું અપોરે સૂતો નથી. આવી દુકાનોથી કોઢીવાસ ભરપૂર છે. કોઈ પણ ઝાઝું કમાતું તો નથી, પણ એથી દરદીઓનો વખત કંઈ ને કંઈ કામમાં જાય છે. નિરુદ્ધોગિતા એ અહીંનો મોટામાં મોટો કાયડો છે. આ આખતમાં ચીનાઓ સૌથી વધારે ઉદ્યોગી હોય છે. તેમણે તો ગળથૂથીમાં જ ઉદ્યોગ ચાખેલો હોય છે.”

* કામ પર ચડવા માટે તૈયાર અને ઘસારો સહી શકે એવો.

મેં પૂછ્યું, “દરદીઓ કામ કરવાને લાયક હોય છે ખરા?”

“મોટો ભાગ કામ કરવાને ઠીક ઠીક લાયક ગણાય. અલખત, જખરદસ્તી તળે નહીં કરે.”

ન્યૂયૉર્કમાં ગાળેલા એક વર્ષનો કડવો અનુભવ મને યાદ આવ્યો. થોડાક કલાકમાં હું મારું રોજનું કામ પરવારી જતો. પછી ફરવા, વાંચવા, બેઝબોલ જોવા ઇત્યાદિમાં વખત ગાળવા છતાં દિવસ ખૂટતો નહીં! મેં કહ્યું, “હું તો જેટલું કામ મળી શકે તેટલું કરવા ઇચ્છું છું. મારા શરીરમાં શક્તિ પણ છે.”

“તમે કામના ભૂખ્યા હો તો તે તમને પુષ્કળ મળશે તેની ખાતરી આપું છું. પણ તે તમારે જ ખોળી લેવું પડશે. ખોરાકની ચિઠ્ઠી સાથે કામની ચિઠ્ઠી આપવાનો અહીં રિવાજ નથી. શું કામ નથી એ વિચારવા જેવું છે ખરું. એ કદપના સારીયે નીવડે . . . આ લો, તમારી જગ્યા આવી. ચાલો, બંધી જેઠ વળીએ.”

વાંસની કામડીઓની એક લગભગ ભાંગી ગયેલી વાડમાં ગોઠવેલો એવો જ એક ખડખડ પાંચમ થયેલો લાકડાનો દરવાજો તેણે ધકેલ્યો. ઝાડઝાંખરાંથી ઘર સંપૂર્ણ ઢંકાર્ત ગયેલું હતું. અમે તેમાંથી રસ્તો કાપ્યો. મકાન રસ્તાથી લગભગ પચાસ ફૂટ અંદરવળ હતું.

“માણસોને આગળથી મોકલી તમારે માટે મકાન જરા સાફ ન કરાવી રાખ્યું એ મારી ભૂલ થઈ. પણ શું કહું, તમને અજાણખી લાગશે! હું અહીંના કામને પહોંચી શકતો નથી.”

“ઊલટું, તમે આટલો વખત મારી પાછળ ખરચી રહ્યા છો તેની જ મને અજાણખી લાગે છે. મેં સાંભળ્યું છે કે તમારી દેખરેખ તળે અહીં અઢી હજાર માણસો છે. એટલા તો દરદીઓ. ઉપરાંત, સાજા લોકો વધારામાં.”

“હા, એટલા હતા ખરા. હવે તમે નવાં પંખીઓએ સત્તાવીસ સો કર્યા.”

હું સમજી ગયો કે એણે વાત ઉડાવી. માટી બહુ સારો લાગ્યો. મને એ ગમ્યો.

● ઝોટલાની પગથીઓ પાસે અમે આવી પહોંચ્યા. એણે ચડવા માંડ્યું. બીજી પગથી પર પગ મૂકતાં જ તે ભાંગી અને એ ખૂરી રીતે પછડાયો. હું એને ઝાલવા જઈ તે પહેલાં તો એ ઊભો થઈ ગયો.

“ક્યાઈ ધવાયા તો નથી?” મેં પૂછ્યું.

“હા, મારું અભિમાન ખૂબ ધવાયું છે. આ હું, અહીંનો મોટો દાકતર, હું જગ્યા બતાવવા આવું, ને આ ઘર મને દગો દઈ પાડી નાંખે! આ ખંડિયેર તમે લેશો તો તમને ખૂબ કામ મળી રહેશે, મિ. ફર . . . હું તમને નેડ કહું તો કેમ?”

“તે મને બહુ ગમશે.”

મેં દરિયાકાંઠાની યોપાટી જોઈ ને મારા મોંમાં પાણી છૂટ્યું. ભલેને બધો વાસ ખંડિયેર જેવો હોય, પણ મને તો આ જ જોઈએ. મકાન પાછળની જમીન છેક દરિયા સુધી પહોંચતી હતી. એ બધી જમીન મકાન ખાતે ન હોય, તોયે ડૉ. વિન્ટનના કહેવા પરથી, હું માગું તો તે મને મળી શકે એમ હતું. પહેલો માલિક મંદવાડને લીધે એની બધી કડાકૂટ કરી શકતો નહોતો. ઘર સાદું વાંસ-તાડનું જ હતું. ૪૦ ફૂટ લાંબુ અને ૨૦ ફૂટ પહોળું, ચોખ્ખાણિયું. રસ્તાની તરફનો ઘરની પૂરી પહોળાઈ જેટલો ભાગ ઊઠવા બેસવા તથા જમવાનો ખંડ હતો. તેને જ વરંડો પણ કહી શકાય, કારણ કે સામેનો ભાગ ગૂંથેલી ઝાવલીના પડદાઓથી ઢાંકેલો હતો, અને તેની ઉપરની બાજુએ મિઞગરાં હતાં. આથી, પડદા વાંસના ટેકા આપી ઊંચા ચડાવી દેવામાં આવે તો ખંડ ખુલ્લો ઝોટલો બની જાય. તેની પાછળ, બે છેડે બે નાની સૂવાની ઝોરડીઓ અને વચ્ચે એક જોડખંડ હતો. જોડખંડમાં થઈ દીવાનખાનામાં જવાતું. તે પણ ઘરની પહોળાઈ જેટલું લાંબું હતું. એની પેલી ગમ રસોડું અને એક ઝોરડી હતાં. ઝોરડી કઠાય કોઠાર માટે હશે. નાહવાનો ઝોરડો ન દેખાયો. મેં દાકતરને પૂછ્યું કે વિલકિન્સન ક્યાં નાહતા, ત્યારે તેણે દરિયા તરફ આંગળી કરી.

અંદર બે લોઢાના ખાટલા તથા કેટલાક સરસામાન મૂકવાના ઘોડા, ટેબલ, ખુરસી અને બાંકડા હતા. રસોડામાં તેલનો એક કાટ

ખાધેલો સ્ટવ, તેવાં જ કટાયેલાં વાડકા-તપેલાં, અને ભાંગેલાં-તરખેલાં ચીની વાસણોનો એક ઢગલો પડ્યો હતો.

“મેં ધાર્યા કરતાં અહીંની દુર્દશા વધારે છે,” દાક્તરે કહ્યું. “થોડા દહાડા દેખરેખ ન રહે તો અધું કેટલું રગદોળાઈ જાય છે તે જુઓ.”

“આ અધું અમે સહેલાઈથી સાફ કરી લઈ શકશું.”

“તો તો સરસ. ઠીક, ત્યારે જો તમને આ જગ્યા ઘણી ગમી ગઈ છે, તો તમારું નીરખ-સૂતક (ક્વોરંટીન) પણ અહીં જ પાળો. એની મુદત પૂરી થતાં સુધી અંદર જ — એટલે આ જમીનની ચારસીમમાં જ — રહેવું. હોડીમાંનો તમારો બધો સામાન હું અહીં જ મોકલાવી દઈશ. ઉપરાંત થોડી નવી પખારીઓ, ચાદર વગેરે અને સીધું-સામાન પણ મોકલીશ.”

“એટલે અખણડીથી જ અહીં રહું, એમ ને?” મેં પૂછ્યું. સૂતક-ઘરમાં પાછા જવાનો વિચાર મને ગમતો નહોતો.

“જરૂર,” દાક્તરે કહ્યું. “હવે એક બીજી વાત. પેલો છોકરો ટોમસ. ડૉ. માર્શલ કહે છે કે એ છોકરામાં તમે રસ લઈ રહ્યા છો. તો એને તમારી પાસે જ કાં ન બોલાવી લો? એ તમારું ઘરનું કામકાજ કરશે. તમારી પાસે પૈસા હોય તો તમે એને થોડો પગાર આપજો. મને લાગે છે કે તમે ઇચ્છો તો એ તો આવવા રાજી થશે.”

જાણે એ છોકરો હમણાંયે મારો હાથ દાખતો હોય એમ મને લાગ્યું. અમે બે થઈશું.

“એથી મને કેટલો આનંદ થશે તે હું કહી શકતો નથી. ટોમસ બહુ સરસ છોકરો છે, અને એ બહુકડા પ્રત્યે મને ભાવ ઉત્પન્ન થયો છે.”

“ત્યારે એનું પણ પત્યું. હું એને અહીં રવાના કરી દઈશ.”

એ ગયો. મારા નવા ઘરમાં હું એકલો પડ્યો. પાછો બધે ફરી વળ્યો. ચોપાટી પરથી પાછો આવ્યો ત્યારે ટોમસ આવી પહોંચેલો હતો અને મારી રાહ જોતો હતો.

“એ — મોટા સાહેબ — ડૉ. વિન્ટન કહે છે કે મારે તમારી જોડે રહેવાનું છે. સાચું?”

“હા,” મેં કહ્યું. “જો ટોમસ, આ ઘર તો આપણને મળ્યું છે. પણ એ બધું ખોખરું થયેલું છે. ક્યાં જાય છે? સંભાળીને ચાલજો. ડૉ. વિન્ટન સીધું-સામાન મોકલશે. તે આવે તે પહેલાં આપણે પેલું પગથિયું સમું કરી લઈએ, જેથી સામાન અંદર લઈ જતાં ફાવે. પણ, પહેલાં, તું જરા જોઈ વળ કે પીવાનું પાણી ક્યાંથી મળી શકે એમ છે.”

તેણે એક પતરાની ડોલ શોધી કાઢી અને ઊપડ્યો. અમારો સામાન ન ધારેલી શીઘ્રતાથી આવી પહોંચ્યો. તેથી બાકીનો દિવસ અમારે માટે પુષ્કળ કામ હતું. રાત સુધીમાં અમે ઠીક ગોઠવાઈ ગયા. એક તો ત્રણ રાત હું ભાગ્યે જ ઊંઘ્યો હતો, અને આજે ખૂબ મહેનત કરેલી. તેથી હું સાવ થાકી ગયો હતો. અમે બંનેએ મળીને વાળુ તૈયાર કર્યું. પણ એ મારી જોડે બેસીને જમે નહીં. એણે મારી થાળી એક નાનકડા બાજઠ (સ્ટૂલ) પર મૂકી અને પોતે રસોડામાં જઈને જમવા બેઠો.

હું બીડી ફૂંકતો બેઠો. ચોમેર ઉજ્જવળ પ્રદેશની ઠંડક ભરી રાત જાયેલી હતી. ચોપાટીના શાંત પાણીમાં તારાઓનાં પ્રતિબિંબ દેખાતાં હતાં. દૂંધ રહે તેટલી જ ગરમી હતી. મને બગાસાં આવ્યાં. હું ઊડીને ખાટલામાં પડ્યો અને ઊંઘને શરણે ગયો.

વિષાદના ખાડામાં

કદી ન સાંભળેલા એવા એક વિલક્ષણ ફૂકરાણું મને ઊંઘમાંથી જગાડી મૂક્યો. તે વખતે જ્યેં તો બારીના અવકાશનો રંગ કાળો મટી ધૂંધળો થવા લાગ્યો હતો. ઘણાં વર્ષો પૂર્વે આ બેટોનાં ગામડાં-ઓમાં સાંભળાતી આ ખાસ પ્રકારની પ્રભાતની નેકાથી હું પરિચિત થયો હતો. પણ ક્યાંય પણ આજના જેવું ફૂકરાણું મેં સાંભળ્યું નહોતું. અહીંનો દરેક દરદી લડાઉ ફૂકડો તો પાળે જ. અને ફૂકડાની ન્યાતમાં કાંઈક એવી છૂપી સંતત્તસ રહેલી છે કે તેઓ એકી વખતે સવારના પહોરમાં પોતાનાં ગળાં ખોલી મૂકે છે. તે મળસ્કાની મારી ઊંઘ બગડી. પણ ઘણાં અઠવાડિયાં પછી મેં પૂરા આઠ કલાકનો નિદ્રાનંદ ભોગવ્યો હતો, તેથી ટોમસની રાત કેવી ગઈ તે જાણવા ખાટલામાંથી હું ઊભો થઈ ગયો. એની ઓરડી ખાલી જણાઈ.

“ટોમસ! ટોમસ!” ફૂકડાથીયે મોટે સાદે મેં હાક મારી.

“જી, સાહેબ; હું અહીં રસોડામાં છું, સાહેબ.” એનો અવાજ નમળો પડી ગયેલો અને ગભરાયેલા જેવો હતો. હું ઉતાવળે તેની પાસે ગયો. પેલા જૂના સ્ટવ આગળ ઘૂંટણભર થઈને તે જ કાંઈક કરી રહ્યો હતો.

“ઓ સાહેબ! હું બહુ દુઃખી માફી માગું છું, સાહેબ. આ સ્ટવ કેમે કરી સળગતો જ નથી, અને કેટલીયે સારી દીવાસળીઓનું મેં નખોદ વાળ્યું છે.”

હું એક ખુરસી પર બેસી ગયો અને પેટ પકડીને હસવા લાગ્યો. ટોમસ હજી મારી પાસે જ છે અને સત્તામત છે એથી લાગેલી નિરાંત પણ કંઈક અંશે મારા આનંદનું કારણ હતું.

“જો, ટોમસ. પેલી દીવા આગળ લાંબી દાંડી દેખાય છે ને? તેને જમણી બાજુએ ફેરવ. એનો કાકડો નીચે ઊતરી ગયો છે, બીજું કશું નથી. હવે કાકડા પાસે દીવાસળી ધર. જોયું?”

ઓકરો ઊભો થયો અને મારી સામે ખિન્ન વદને જોવા લાગ્યો.

“હું બહુ અતિ અજ્ઞાન છું સાહેબ. મને લાગે છે કે તમે મને થોડા જ દિવસમાં રજા આપી દેશો.”

“રખો એવું સમજતો, ટોમસ. જાણતો નથી, તું અને હું તો બેરુઓ છીએ! બેરુ એટલે સમજે છે ને?”

“હા, હા, સાહેબ. એ તો હું જાણું છું. ગામડામાં જે ભૂત કાઢે છે તે બેરુ કહેવાય.”

“એને તો લુવો કે ભૈરવ કહે, ટોમસ. હું જે બેરુ કહું છું તે તો મિત્ર, દોસ્ત — આપણી સાથે હરેફરે, મુશ્કેલીમાં આપણી મદદ કરે, આપણી છાની વાતો પણ જાણે, જેના ઉપર આપણને ખૂબ હેત લાગે, જાણે આપણા ધરનો જ માણસ હોય તેવો લાગે, તે.”

એનો ચહેરો ખીલી ઊઠ્યો.

“તમે એમ કહો છો, સાહેબ, કે આપણે એવા થઈશું?”

“અરે, થઈશું શું, થઈ ચૂક્યા જ છીએ. સાન-લાઝંચોમાંથી જ આપણે બેરુ બન્યા. અને મોટા સાહેબે કહ્યું છે કે તારી ઇચ્છા હોય ત્યાં સુધી તને મારી જોડે રહેવા છૂટ છે. જરાયે શક નથી, ટોમસ, કે તું અને હું, તું કહે છે તેમ, બહુ અતિ બેરુ બનીશું.”

“તમે — તમે અતિ માયાળુ છો, સાહેબ —” એનો અવાજ ખેંસી ગયો. પણ એ ધીર બાળક હતો. વાક્ય પૂરું કર્યા વિના ન રહ્યો. “તમે ભલા છો, અને હું તમને મારા ધણા આભારો કહું છું.” એની વિશાળ આંખોમાં અલપડ્યાં ટીપાં તરી રહ્યાં હતાં. “હું — હું, સાહેબ, પાણીનું તો બૂલી જ ગયો,” એમ કહી એક ડબ્બો ઉપાડી દોડી ગયો.

આપકું અખૂડ વાછકું! મા અને નાની બેબી બહેનના વિયોગથી ઝૂરતું હતું. એમની જગ્યા તો હું શી રીતે લઈ શકું, એના મિત્ર બનવાની મારી સંમતિને એણે ઉત્સુકતાથી વધાવી. પાણી લઈને એ પાછો આવ્યો ત્યારે અમેરિકન નાસ્તો કેમ કરાય તે મેં એને સમજાવ્યું.

ન્યૂયૉર્કમાં એક વર્ષ ગાળવાને પરિણામે હું સારો રસોઇયો બન્યો હતો. પણ ખીજને કેળવવાનો પ્રસંગ પડેલો નહીં તેથી મારી સૂચનાઓ અસ્પષ્ટ નીવડી. નજર તળે કરાવવા હું રોકાયો નહીં. થોડું પાણી લઈ હું દાઢી કરવા ચાલ્યો ગયો.

આગળના ખંડમાં એક નાના બાજઠ પર તેણે મારું ખાવાનું આપ્યું. એક મોટી તાસક ભરીને ફળો — પીળા જઈ કેરી, પપૈયા અને લીલી છાલનાં કેળાં હતાં. આ એણે ક્યાંથી પેદા કર્યાં તેની ખજુબોદમાં હું પડ્યો નહીં. કંઈક તો જરૂર, અમારાં ઝાડોનાં જ હશે. ખીજાં કદાચ, કોણ જાણે . . . પછી ઈડિં લાવ્યો. એ પાછો રસોડામાં ગયો ત્યાર પછી મેં એક ઈડું ઉપાડ્યું. એ લાલ અને સીસા જેવું સખત થયેલું હતું. તે દિવસે ટોમસે અપ્રતિમ (!) નાસ્તાનો નમૂનો મારી આગળ મૂક્યો ગણાય. એક ભટકતું ફૂતરું ત્યાં આવી ચડ્યું હતું. મેં તે ઈડું તેના પર તાકીને ફેંક્યું. તે કે-કે કરતું નાહું અને ઈડું ઝાંખરાંમાં ગબડી ગયું. ખીજાં મેં ખાવા માટે ઉપાડ્યું, પણ દાંત બેસે એમ નથી એમ જાણી ગજવામાં મૂકી દીધું. ટોમસ પાછો આવ્યો ત્યારે ઈડિં ખલાસ થયેલાં જોયાં. ઉપરનાં ફેતરાંયે તેણે ન જોયાં. એ ખુશ થઈને હસ્યો અને કોફી સામે મૂકી.

“તમને ઈડિં લાવ્યાં, સાહેબ! ત્યારે તો હું ક્યારેક હોશિયાર રસોઇયો બનવાની આશા રાખી શકું.” મને એટલું હસવું છૂટ્યું કે મારા મોંમાંની કોફી ગળામાં અટકી ગઈ. અને લગભગ અંતરાસ ગઈ. કોફીમાં ભૂકીનો પુષ્કળ ગાળ હતો. ટોમસ આતુરતાથી જોઈ રહ્યો.

“એ ઓ-કે નથી, સાહેબ?”

ઉધરસ ખાતાં ખાતાં મેં કહ્યું, “ના, ના, છે તો બરાબર, ટોમસ. પણ મારો કોફી વિષેનો શોખ જરા જુદો છે. મને તદ્દન ગાળેલી કોફી ગમે છે. ચાલ, એ તને બતાવું.” પછી બાકીની કોફીમાં થોડું ઠંડું પાણી ભેળવી, તેના કણ નીચે બેસી ગયા પછી જ હું તે પી શક્યો.

પછી લગભગ દશ વાગ્યા સુધી અમે પગથીઓ ઠીક કરવામાં રોકાયા. એટલામાં ઝાડીઓમાં થઈને ડૉ. માર્શલ આવી પહોંચ્યા.

“હલો ! તમે તો કામ શરૂ કરી દીધું ! મને ખબર પડી કે તમને આ જગ્યા સમી ગઈ છે.” મારી જીભ ઊઘડવાને આટલું નિમિત્ત બસ હતું. હું મોટેથી પ્લાન ઘડવા લાગ્યો. અહીં આ કરીશ, ત્યાં પેલું વગેરે. એ તેમાં રસ લેતા જણાયા.

“મનીલામાં તમે ઇચ્છો તે મળી શકે છે. કાંઈ મુશ્કેલી પડે તો ડૉ. વિન્ટનને કહેજો કે મને લખે. હું મોકલવાની ગોઠવણ કરીશ. હું પાછો આવીશ ત્યારે તો તમે આ જગ્યાને અજબ ફેરવી નાંખી હશે. એ જોવાને હું બહુ ઉત્સુક રહીશ.”

ટોમસની ભાષામાં કહું તો એમણે મારા પર ‘બહુ અતિ’ માયા ખતાવી હતી. હું દુઃખ સાથે એમને જતાં જોતો રહ્યો. એમની ટટાર પીઠ અને વિશાળ ખભા, તથા, રસ્તાને નાકે વળતાં મને ઊભેલો જોઈ, એમણે સલામ માટે ઊંચો કરેલો એમનો બળવાન બાહુ એ બધું તે કેટલા પ્રાણુવાન છે એ સિદ્ધ કરતાં હતાં.

સાંજ ટાણે વળી બીજા મુલાકાતી આવ્યા : ડૉ. વિન્ટન. ધરંની બાબુમાંથી એ આવ્યા અને સાથે એક ખુરસી ઘસડી લાવ્યા.

“હાં. ખૂબ પ્રગતિ કરી ! સરસ કામ થયું. ભૂલી ન જવાય માટે પહેલાં જ કહી નાંખું. આ ખુરસી હું લાવ્યો તે અહીંનો અમારો રિવાજ છે. તમે જોયું હશે કે મુલાકાતીઓને તમારી પાસે આવવાની તો છૂટ છે; પણ એપનું જોખમ અમે ઓછામાં ઓછું ખેડવા ઇચ્છીએ છીએ. તેથી મળવા આવનારાઓને તમારાથી કંઈ પણ ખાનપાન અપાય નહીં. તેમને ખાવું હોય તો પોતાની સાથે લેતા આવે. પાછળ જે નાની છાપરી છે, તેમાંથી આ ખુરસી હું ખેંચી લાવ્યો. તમે એ છાપરી જોઈ ?”

“જાણ્યામાંથી ટોમસે અને મેં અંદર નજર નાંખી હતી. બારણું બંધ હોવાથી અમે અંદર ગયા નહોતા.”

“એ છાપરીમાંની બધી ચીજો અમે પૂરી પાડીએ છીએ. કાંઈ મહેમાન આવે તો અંદરથી પોતાને હાથે ખુરસી લાવે અને જય ત્યારે પોતાને હાથે ત્યાં મૂકી દે. હું જાતે એ નિયમ પાળું છું, અને બીજા દાક્તરો પણ પાળે છે. મતલબ કે રોગીઓ કદી આ ખુરસીઓને અડતા નથી. એ ચીજો બદલવી કે સમી કરવી હોય તો મને ખબર કરી દેવી.

“હવે બીજી વાતો. નેડ, તમારા ખોરાકનો હું વિચાર કરું છું. સંસ્થાન ખોરાકની ચિઠ્ઠીઓ આપે છે, પણ અહીંના દેશી ખોરાક પર જ નભવું તમને ગમશે નહીં. એથી તમે ટેવાયેલા નથી. અને, તમારી તબિયત જાળવવા, કમમાં કમ ફેટલોક વખત સુધી તો, તમારે અમેરિકન ખોરાક લેવો ઠીક થશે. તમારી આર્થિક સ્થિતિ ફેવી છે તે હું જાણતો નથી. પણ તમારી જરૂરિયાતોનું ખર્ચ બહુ બારે નહીં આવે. ટોમસને તો સંસ્થાન તરફથી એનો ખોરાક મળશે જ. પૂછું, તમને પેન્શન મળે છે?”

“ના. મેં કદી માગ્યું જ નથી. એની જરૂર પડી નથી. પણ — ટોમસને કંઈ થાય . . . અરજી કરવી સારી તો ખરી. પણ મેં અહીં ખોટું નામ ધારણ કરેલું છે, અને એ મુશ્કેલી કેમ વટાવી શકાય તેનો મને જરાયે ખ્યાલ નથી.”

“ઊંહ! એનું તો અમે જોઈ લઈ શકશું. કશું જાહેર કરવાની જરૂર નહીં પડે. તમારે લગતી અમારી નોંધો બધી બરાબર છે. મને લાગે છે કે તમને માસિક પંચોતેર ડોલર — એટલે અહીંના દોઢસો પેસો — મળી શકે, એ રકમ તમને ઘર સજવામાં, ટોમસનો પગાર આપવામાં અને તમારો પોતાનો ખર્ચ કાઢવામાં ઘણી મદદગાર થશે.”

“ડૉ. વિન્ટન, તમને મારે માટે ઘણી તકલીફ ઉઠાવવી પડે છે. પણ પેન્શનની રકમ મળે તો આવકારલાયક તો ખરી જ. મારો ભાઈ હમણાં ખર્ચ મોકલે છે. પણ તે હું બંધ કરવા ચાહું ખરો. મારી પાસે પાંચ-સાતસો તો છે. એ પૂરી થાય તેટલામાં કદાચ પેન્શન ચાલુ થઈ જાય.”

“ત્યારે, એ અરજીના કામ પર હું લાગીશ. વારુ, આ કોલિ-સ્તાનના નાણાંચલણ વિષે તમે જાણો છો? નહીં! સમજાવું. અમે અહીં અમારા પોતાના સિસ્કા ચલાવીએ છીએ. તમારાં અમેરિકન નાણાં તમારે અહીંના સિસ્કામાં વટાવી લેવાં પડશે. અમારું બધું નાણું ધાતુનું જ છે. નોટ બિલકુલ નહીં. સંસ્થાન કચેરીમાં નાણાવટ છે. કોઈ પણ તમને તે બતાવશે . . . હવે સીધાં-સામાન વગેરેનો વિચાર કરીએ. તમારી જરૂરિયાતો મને કહો.”

બંનેએ મળીને એક લાંબી યાદી બનાવી. તે જ દહાડે વહાણ પાછું ફરવાનું હોવાથી, તે બેજો ઓર્ડર જઈ શકે તે માટે તે તરત નીકળી ગયા. “તમારો સામાન આવે નહીં” ત્યાં સુધી હું તમને મારે ત્યાંથી સામાન, મોકલી દઈશ — હા, એક વાત બૂલી ગયો. ફાધર મારેલ્લોએ કહેવડાવ્યું છે કે, તમારા સૂતકની મુદત ઊતરતાં જ તે તમને મળવા આવશે.”

મેં એનો આભાર માન્યો. એ ત્વરાથી આજ્ઞા ગયા. આ દાકતરોની ચાલ કેવી તેજ હોય છે, અને કેટલા તાપમાં!

બીજે દિવસે સવારે એણે મને કેટલાંક ઓળખ મોકલ્યાં. એટલે હવે અમે કમ્બર કસીને કામે વળગ્યા. બારીબારણાં કર્યાં. ઘરવખરી દુરસ્ત કરી. જગ્યા સાફ કરી અને રસ્તા બનાવ્યા. કેટલાયે દિવસ અમે તે પર નિયમસર મંડ્યા રહ્યા. મારી સાથે જે બધો સામાન આવ્યો હતો, તેમાં ટોમે મને ઘણી ચોપડીઓ પણ મોકલી હતી. મેં હજુ તે બધી વાંચી કાઢી નહોતી. કામ કરતાં થાકું ત્યારે હું બીડી સળગાવીને ઓટલા પર વાંચતો કે ‘ફેનો’ સાંભળતો બેસતો. ચોપડીઓની દુનિયાથી મારો રસ ઊડી ગયેલો જોઈ મને આશ્ચર્ય થયું. ‘સિસ્ટર કેરી’ નામની નવલકથા હું વાંચતો બેઠો હતો. એ ચોપડી અમેરિકાની બત્રીશીએ ચડેલી હતી. પણ મને તો કેરી કે એનાં બીજાં પાત્રોમાં રતીભાર પણ રસ પડ્યો નહીં. કોઈકનો અવાજ સાંભળીને મેં ચોપડી બાજુ પર મૂકી દીધી. ફાધર મારેલ્લો ઝાંપો ખેલી દાખલ થયા હતા અને સાફ કરેલા માર્ગ પર ખડા હતા. “સલામ, લાઈ, આવું કે?”

“અલબત્ત,” મેં ઉમંગભરે કહ્યું. “તમને મળવાની હું ક્યારથી આશા રાખતો હતો.”

એ ઘરની પાછળ ગયા અને એક ખુરસી લઈ આવ્યા. ઓટલા પર તેને ગોઠવી, પોતાની ટોપી ઉતારી બેઠા. ગરમી ખૂબ હતી, પણ મારાથી તો એમની આગળ પાણીયે ધરી શકાય નહીં!

“હું અહીંનો ભોમિયો છું,” તેમણે રિમત કરીને કહ્યું. “વિલ્કિન્સન અમારા પંથનો અનુયાયી હતો. આ બેટ પર તમારું આ સ્થાન ઠંડામાં ઠંડી જગ્યા છે. અને” — આજુબાજુ નજર નાખીને બોલ્યા : “વાહ!

તમે તો તેને ખૂબ સુધારી મૂક્યું છે ને! આ તો જાણે, બધું નવું જ બનાવ્યા જેવું લાગે છે!”

“આ તો શરૂઆત છે, ફાધર. હજી તો ઘણું કરવાનું રહ્યું છે.”

એમણે મારી સામે કુતૂહલથી જોયું. પછી બોલ્યા, “તમારી આ પ્રવૃત્તિ માટે મારે ભગવાનની દુઆ માગવી જોઈશે. ઓછામાં ઓછું, તમારો ટોમસ તો રાજી થશે જ.”

આટલો વખત હું ટોમસને ભૂલ્યો તેથી મને પોતા પર જ ખીજ ચડી.

“ફાધર, ટોમસે તો કેરેબાવની જેમ વૈતરું ક્યું છે.” અમેરિકામાં ‘બીવર*ની જેમ વૈતરું ક્યું’ એમ કહેવાની રીત છે. તેને ઠેકાણે મેં અહીંના આ મહેનતુ પ્રાણીનું નામ દેવાથી તે હસ્યા.

“ફાધર, તમે ટોમસને મળવા જરૂર ઇચ્છતા હશો. હું એને બોલાવું છું. અને જ્યારે તમે દુઆ માગશો ત્યારે હુંયે હાજર રહેવા ઇચ્છું છું.”

“એને બોલાવશો મા. હું જ એને ગોતી કાઢીશ. લિજ સંપ્રદાયના છતાં તમે આ નાનકડી પ્રાર્થનામાં હાજરી આપશો એ તમારી ઉદારતા છે.”

પોતાની ખુરસી સાથે ઉપાડી તે નીકળી ગયા. થોડી વારે ટોમસ મોટી મોટી પ્રકુલિત આંખે મને તેડવા આવ્યો. અમે દરિયા કિનારે ગયા. ત્યાં ફાધર મારેલ્લોએ પ્રાર્થના કરીને ઈશ્વર પાસે દુઆ માગી કે સાગર કદી પોતાની મર્યાદા ઓળંગી અમને કષ્ટ ન આપે, જમીન સદાયે અમને ફળદૂલ આપે, અને અમારું ઘર તથા તેમાં રહેનારા અમે સુખશાંતિ પામીએ. પ્રાર્થના બહુ ઉદાત્ત તથા બ્યાપક હતી, અને તેની ટોમસ તથા મારા પર ભારે અસર થઈ. અમે ધન્યતા અનુભવી. પછી ફાધર અને હું પાછા અમારા ઘરના પોર્ચ * માં આવ્યા. તેમની બોલવાની ઢગ અદલાઈ ગઈ.

* નોનિથાના જેવું, પણ તેથી વધારે મોટું કાદવમાં રહેતું એક ભારે મહેનતુ પ્રાણી.

× ઘરને લાગીને છાપરાવાળો આટલો અથવા જમીનસરસું આંગણ; એક જાતનું ડેલું.

“કાલે ઇસ્પતાલમાં મારી સાથે સાંચોને મળવા આવવું છે? ડૉ. વિન્ટને કહ્યું છે કે મુલાકાતના વખત પહેલાં જ જલદી જઈ આવવું ઠીક થશે. નહીં તો બીડ થઈ જશે.”

“અલખત, આવીશ. હું એને મળવા ઇંતેજાર છું. એને કેમ છે?”

“હું કહેતાં દિલગીર છું કે તે એક ખુબ વધી ગયેલો કેસ છે. જુઓને, એને ક્ષય પણ છે. કદાચ એ જ કારણથી એનો કેસ ઘણો અપાટખંધ વધી ગયો હોય. રોગ સામે ટક્કર લેવાની એનામાં શક્તિ બચી નથી. મને ડર છે કે આ મુલાકાતથી તમને સુખ નહીં થાય. એ માને છે કે એનો જ ચેપ તમને લાગ્યો.”

“પણ એ તો વહેમ છે, ફાધર. અમે અહીંના ફેટલાયે બેટામાં ફેટલીયે જગ્યાએ રહ્યા. એના જ ઘરમાં મને ચેપ લાગ્યો હશે એમ માનવાને કશો આધાર નથી. આ વિષે સાંચો સાથે વાતો કરી તેનો વહેમ કાઢ્યે જ છૂટકો.”—મારે એક ખીજી વાત પણ જાણવી હતી. “ફાધર, સાંચોને એક ખહેન હતી—કારિટા—”

“હા, બેટા. એને પણ રગતપીત છે. એની પહેલી સુવાવડ વખતે એ રોગ એને વધી ગયો. આતું ઘણી વાર બને છે.”

“ના, ના! કારિટાને ન હોય! નહીં, એવું ન બોલો! . . . એ—એ ક્યાં છે? એનેયે કાઢ હોય તો કેમ તે અહીં નથી?”

“એ એક ગામડાના આશ્રમમાં ભણાવતી હતી. તેથી, ત્યાંના લોકોએ તેને સેજુના મહારોગી આરોગ્ય ભુવનમાં મોકલી છે.”

“એની—એની સ્થિતિયે શું સાંચોના જેવી છે?”

“ના, બેટા. સાંચોમાં અને એનામાં કશું સરખાપણું નથી. ખુબ દુઃખ ન લગાડો. પ્રમાણમાં એની સ્થિતિ સારી છે. એથી વધારે ન બગડી એનો જ પાડ માનવો જોઈએ.”

હું હસ્યો. પણ એ હસવામાં આનંદ નહીં પરંતુ વિષાદ હતો.

“વધારે ન બગડી! એ કાઠી થઈ છે, છતાં તમે કહો છો કે હજુ વધારે બગડવાપણું છે! એ મધુર, સુકુમાર બાળા, એ ભલી બાળા—ક્યાં ગયોતો તમારો ભગવાન, જે એટલુંયે ન જાણી શક્યો કે તે ફેટલી ભલી બાળા છે?”

“ ભગવાનના હેતુઓ આપણે સમજી શકતા નથી, બેટા— ”

“ ભગવાનના હેતુઓ ! ” હું બરાડી ઊઠ્યો. “ એ તે કેવો ભગવાન, જે સાંચો અને કારિદા જેવાં બાળકો પ્રતિ વિમુખ થાય ! આવા ભગવાનનો મને ઉપદેશ ન દો ! ”

એ શાંત બેસી રહ્યા. . . . હું એકદમ શરમાયો અને ચૂપ થઈ ગયો. એ કશું બોલ્યા નહીં. છેવટે મેં જ હળવેથી કહ્યું :

“ મને શરમ લાગે છે. તમે મારા ઘરમાં મહેમાન છો. ”

એ હસ્યા. પણ એ ફીકું, ‘ગ્લાનિભયુ’ હાસ્ય હતું. છતાં એમાં ધીરજ હતી.

“ હું તમારા ઘરમાં મહેમાન છું એટલું જ નહીં, પણ હમણાં જ મારા ભગવાનને નામે તમારા ઘર પર મેં દુઆ માગી છે: એ દુઆ હજી કાયમ જ છે. ચિડાઈને મેં તમારું ઘર છોડ્યું પણ નથી. મેં અપમાન જેવું માન્યું જ નથી. હૈયાનો દાઝ્યો માણસ આવું બોલે. ”

મારાથી સહેવાયું નહીં. હું ઊભો થઈ બારી તરફ ચાલ્યો ગયો અને અમારા અવાવરા બગીચા તરફ નેઠર રહ્યો. બહુ વખત સુધી તે બેસી રહ્યા. ક્યારે ઊઠ્યા તેનીયે મને ખબર ન પડી. પણ તેમનો હાથ મારે ખભે અડ્યો ત્યારે મેં જાણ્યું.

“ બેટા, ક્યારેક ક્યારેક તમારી ભારે કસોટી થશે. મને લાગ્યું કે આપણે કાલે જઈએ તે પહેલાં જ તમને પરિસ્થિતિથી વાકેફ કરેલા સારા. શિવરાત્રિ ! * પ્રભુ તમને શાંતિ આપો. ”

હું રસોડામાં ચાલ્યો ગયો અને અભરાર્ધ પરથી એક દારૂની બાટલી લીધી. અહીંનો નિયમ ગમે તે હોય મેં આજે પીધે જ છૂટકો માન્યો. બાટલી લઈ હું બહાર આવ્યો. ટોમસ વાળુની થાળી લઈ આવ્યો, પણ તેની સાથે હું વાતો કરી શક્યો નહીં. એણે બાટલી નેઠર અને એની આંખમાં સમજણ ઝબકી. એ હળવેથી ચાલ્યો ગયો. બહાર કોઈકના ગળાનો અવાજ આવ્યા કરતો હતો. તે મને બોલાવ બોલાવ કરતો હતો. હું જવાબ આપવા ઊભો થયો, અને પછી હસવા લાગ્યો. એ તો ‘જેકો’— અહીંનાં ઘરોમાં ફરતો એક જાનનો મોટો કાકીડો હતો.

ગોરજ વખતે રીત મુજબ કૂતરાં બસવાં લાગ્યાં. તે સાંભળી બહારના જંગલનાં કૂતરાં પણ ભસી કાન ફાડવા લાગ્યાં. આ જંગલી કૂતરાં કુંગરો અને કાતરોમાં રહે છે અને કચરસ્તાન આગળ ખોરાક શોધવા આવે છે. મેં બાટલી ઉપાડીને મોંએ લગાડી. આ ભયંકર વિટંબણામાંથી હું સહેલે માર્ગે છૂટવા માગતો હતો. મને ઊંધ આવી તે પહેલાં હું સારી પેઠે પીધેલો હતો.

૧૩

સાંચોની મુલાકાતે

બીજે દિવસે સવારે મને તાજેતર જેવો ઊઠેલો જોઈ ટોમસ ખુશ થયો. પાદરીની વાટ જોતો હું ઓટલા પર બેઠો. ઝાડોની વચ્ચે એમનો ઘોળો ઝખ્ખો જોતાં જ હું ઊડીને એમની પાસે પહોંચી ગયો.

આ વખતે મધ્યાહ્ન પહેલાં રસ્તા પર સારી પેઠે અવરજવર હોય છે. વાત કરવા વૃત્તિ ન હોવાથી મેં આંખો વાપરવા માંડી. જે જે સામે મળતા તે અમારા પ્રત્યે સદ્ભાવ દેખાડતા હતા. કોઈ ‘મંગળપ્રભાત’ ઇચ્છતા, તો કોઈ સંકોચથી કેવળ માથું નમાવી મલકાતા. તરેહ તરેહના લોકો હતા. અહીંના પુરુષો પાઈના નામના અન્નાસના શણનાં સફેદ પહેરણુ અને સુતરાઉ સફેદ પાયજામા પહેરે છે. તેઓ પહેરણુને પાયજામામાં દાખતા નથી, પણ બહાર લટકતાં રાખે છે. કેટલાકનાં પહેરણુ રંગીન પણ હતાં. ઘણા રખ્યરના તળિયાના ઘોળા જોડા પહેરે છે; કેટલાક ધાસની ચંપલો. કોઈક ઉધાડે પગે પણ ફરે છે. સ્ત્રીઓના રંગબેરંગી પાઈના શણના દેશી પોષાક આંખને વળગે એવા હોય છે. એમનાં પોલકાંની કાંજ પાયેલી મોટી મોટી બાંધો પતંગિયાની પાંખો જેવી લાગે છે. તરેહ તરેહનાં ઝગઝગતાં એરિંગ, છોડે કોસ લટકતી કંઠીઓ, અંગડીઓ, વીંટીઓ વગેરે દાગીનાઓનો તેઓ શણગાર કરે છે. પગમાં મોટે ભાગે બડકતા લાલ કે ભૂરા રંગની

તેમની દેખાવડી સપાટો હોય છે. તેની ટોચો રૂપાનાં, ગિલેટનાં કે રંગીન કાચનાં કીડિયાં (મોતી)થી ભરેલી હોય છે. બધીયે ઉંમરનાં બાળકો પણ દેખાતાં હતાં. આટલાં બધાં નાનાં બાળકોને કેલેબ્રેશન જોઈ મારું મન ખિન્ન થયું.

એક વાંકેચૂંકે રસ્તે થઈ અમે ડાબી બાજુએ ગયા. થોડે ગયા પછી એક ટેકરી પર અમે આવ્યા. ત્યાંથી આજુબાજુનો દેખાવ જોવા હું થોડી વાર અટક્યો. અમારી બરાબર નીચે એક મોટું ચોગાન — બજાર — હતું. એની બે બાજુએ પથ્થરનાં મકાનોની હાર હતી.

“પ્લાઝા લિબરટાડ,” (આઝાદ ચોક) — ફાધર મારેલ્લો બોલ્યા. “આ પથ્થરનાં મકાનો અહીંનાં શરૂઆતનાં વસતિગૃહો. જોકે હવે એમાં અહીંની વસ્તીનો થોડો ભાગ જ રહે છે, છતાં એમાં ખૂબ ભીડ રહે છે.”

ચોક ઠીક ઠીક માણસોથી ભરેલો હતો. ખાસ કરીને વસતિગૃહો પાસે વધારે ભીડ હતી. પાછલી બાજુની નાની નાની છાપરીઓમાં માણસોની આવળ એક સરખી હતી. ફાધરે કહ્યું કે એ છાપરાંઓ રસોડાં છે. અમે આગળ ચાલ્યા. હવે સીધો ઉતાર આવ્યો. જમણે હાથે એક મકાન પસાર કર્યું; પછી એક બીજું મોટું. તે ઇસ્પિતાલનું સામાન્ય રસોડું હતું. રસ્તો વળતાં, ડાબી બાજુએ એક સુંદર માળવાળું મકાન આવેલું હતું. એ સ્પેનિશ બન્યું હતું. એની આખી લંબાઈમાં થાંભલાઓવાળો એક મોટો આટલો હતો.

“આ જ કોલોની હોલ,” (કોલોસ્તાન કચેરી) પાદરીએ સમજાવ્યું. “ટપાલ ઓફિસ અને વસ્તુભંડાર પણ આમાં જ છે. કેટલીક ખોરાકની વહેંચણી પણ અહીં જ થાય છે. ઉપરના માળ પર અદાલત બેસે છે. એકાદ દિવસ અદાલત જોવા જજો. અહીંના દરદી-રહીશોમાંથી જ આરોપીઓ પોતાના વકીલો નીમે છે. વડો અધિકારી મેજિસ્ટ્રેટ થઈ ફેંસલો આપે છે.”

અમે એક પહોળા રસ્તા પર આવ્યા. આ જ મુખ્ય રસ્તો હોવો જોઈએ. ડાબી બાજુએ તે નીરોગી માણસોના પરામાં પહોંચતો હતો, અને જમણી બાજુએ રોમન કેથલિક દેવળ અને દીવાદાંડી પ્રત્યે વાંક

લઈ નીચે ઊતરતો હતો, અને હોડીમાંથી અમે જે નીચેનો રસ્તો જોયેલો તેને જઈ મળતો હતો.

અમારા નાક સામે મેં એક લાંબી લાંબી લાકડાની સીડી જોઈ. તેને સેંકડો પગથીઓ હશે. ઝાડ અને કરમદાં વગેરેની ઝાડીઓની વચ્ચે તે હતી. એ રસ્તાઓને જોડનારા ત્રણ ટૂંકા માર્ગો પૈકી આ એક હતો. મહેનતુ સ્ત્રીઓ અને પુરુષો તે પર ચડ-ઊતર કરી રહ્યાં હતાં. ઘણાં મોટા મોટા ભાર વહેતાં હતાં. પુરુષો વાંસના બાંગા (કાવડો) ખભાઓ પર ગોઠવી એ છેડે એ ભાર સમતોલ રાખી લઈ જતા, અને સ્ત્રીઓ ગાંસડીઓ કરી પોતાના માથા પર ઊંચકી જતી હતી.

રસ્તા પર તાપ વધતો જતો હતો. પગથીઓનો માર્ગ લગભગ ઝાડોની વચ્ચેથી કાઢેલો હોવાથી તે શીતળ અને આકર્ષક લાગતો હતો. ઘણાંખરાં માણસોને મેં પહેલાં કદી જોયાં નહોતાં, છતાં અહીં પણ — અલગત પાદરીના કારણે — બધાં મને આવકાર આપતાં હતાં. સંભવ છે કે એમને લીધે તે આવકારમાં વધારે ઉમળકો હોય, પણ મારા તરફ જોઈને જ તે આપેલો હોવાથી તે મારે માટે હોવામાં શંકા નહોતી. એમના હસતા ચહેરા જોઈ મને આશ્ચર્ય થયું. આજે સવારે મને લાગતું હતું કે જીવનમાં હર્ષ લાગવા જેવું ભાગ્યે જ કાંઈ છે. થોડી વારે મેં થોભીને દીર્ઘ શ્વાસ લીધો. ઝાડોની પંક્તિમાં વચ્ચે થોડું ભંગાણ આવ્યું. ત્યાંથી ત્યાંનું ભવ્ય બંદર ખૂબ દૂર સુધી દેખાતું હતું.

ચોમાસાના પવનને લીધે તેનું ભૂરું જળ કુબ્ધ થયેલું હતું. મોજાંઓ નાની નાની ભેખડોમાં અથડાઈ ફીણ ફીણ થતાં હતાં. દૂર સામી બાજુએ બાસવાંગાની કોર, અને પૂર્વ તરફ રણિયામણા કોરનની ભેખડો દેખાતી હતી.

જરા આગળ જતાં અમે કેટલીક સ્ત્રીઓને કપડાં ધોતી જોઈ. ફિલિપાઈનો સ્વચ્છતાપ્રિય છે. પતિને, બાળકોને તેમ જ પોતાને એમના પ્રિય સ્વચ્છ પોષાકમાં સદા શણગારેલા દેખાડવા માટે ફિલિપાઈન સ્ત્રીઓને દિવસનો ઠીક ઠીક ભાગ ધોળીકામ માટે આપવો પડે છે. આ કામનેયે તેઓ નાનાં નાનાં જૂથો બનાવી જણે ઊજવવા નીકળે છે. પથ્થરની લાદીઓ પર કપડાં મૂકી ધોનારીઓ પલાંડી વાળી સામે બેસે

છે, અને વજનદાર, ટૂંકા અને સુંવાળા લાકડાના ધોકાથી ધીમા નિયમિત તાલે એક એક કપડું ટીપે છે. જરા આગળ જતાં અમે એક સાંકડા રસ્તા પર આવ્યા. એક લાંબું વગર માળનું મકાન આવ્યું.

“આ જ સામાન્ય ધરિપતાલ,” પાદરીએ કહ્યું.

મારા ઘૂંટણ ઢીલા પડી ગયા. માથું ભમાવનારી એક ગળચટી ગંધ તેના ખુલ્લા દરવાજામાંથી આવતી હતી. રગતપીત કેટલો કેર વરતાવી શકે છે તેનો દેખાવ આજે હું પહેલી વાર જોવાનો હતો. અહીં વધી ગયેલા કેસો જ રાખે છે તેથી આજ સુધી મેં જે લોકોને જોયા હતા, તેમાંના કેઈ આટલી હદ સુધીના ન જ હોઈ શકે. દરવાજામાંથી અમે એક ચાલમાં થઈ એક ખંડ (વોર્ડ)માં પેદા. તે એક લાંબો સાંકડો ઓરડો હતો. લગભગ સાનલાઝરોના વોર્ડ જેવો જ. બન્ને બાજુએ માછલાંનાં ભિંગડાં બેસાડેલી બારીઓ હતી. સમુદ્ર તરફની બારીઓમાંથી ઝાડોના ગાળાઓની વચ્ચે વચ્ચેથી દરિયાની ઝાંખી થતી હતી.

હું પાદરીની પાછળ પાછળ ચાલ્યો. મારી આંખો મેં મસ્તમપણે તેમના ધોળા ઝખખા પર ચોંટાડી રાખી. એક લોઢાના ખાટલા પાસે અમે આવીને ઊભા ત્યાં સુધી મેં તે બિલકુલ ખસેડી નહીં તથા આંખુઆંખુ કચાંચ જોયું નહીં. ખાટલા પર પડેલા એક શરીર-પિંડ પર ગળા સુધી ચાદર ઓઢાડેલી હતી.

“એ લગભગ આંધળો બન્યો છે.” પાદરીના આ શબ્દો હું મનમાં વારંવાર રટતો હતો. જાણે કે તેથી મારીએ આંખો જે પ્રત્યક્ષ દેખાવું હતું, તે જોતી અટકવાની હોય.

મારી ભયંકરમાં ભયંકર કલ્પનામાં મેં આવું કષ્ટદાયક દૃશ્ય જોયું નહોતું. આ — આ સડતા માંસનો પિંડ — આ સાંચો ન હોઈ શકે. જે સાંચોને મેં જોયેલો તે તો એક દેખાવડો છોકરો હતો; તે રોજ પાડા પર બેસી તેને નવડાવવા ધરા પર લઈ જતો; તેના બાપના ફૂકડાઓને લડવાની કળા શીખવતો, અને બીજા બાળકો જોડે આનંદથી ખેલતો . . .

તે મુદ્દલ હાથે નહીં. તે પડ્યો હતો, હું જોતો હતો. તેની પાંપણે અને ભવાંના વાળ ખરી પડ્યા હતા. એના કપાળ પર ચક્રચક્રતાં લાલાશ પડતાં ચાંદાં હતાં. તેમાંનાં કેટલાંક તો ખુલ્લાં ધારાં જ હતાં અને કોહાણુ પર ચડેલાં હતાં. એના નાકની ઘાંડી બેસી જઈને અંદર જોતરી ગઈ હતી. નસકોરાં ખૂબ પહોળાં અને દાણા જેવી ઝીણી ઝીણી સડતી ગાંઠોથી ભયંકર સૂજેલાં હતાં. એ ધારાંવાળાં છિદ્રો વાટે તે સાંભળી શકાય એવા અવાજથી શ્વાસ લેતો હતો. નસકોરાંની જેમ જ તેના હોઠ પણ જાડ અને સૂજેલા હતા. એના મોઢા પર લકવાની અસર શરૂ થઈ હતી. તેથી તે હાલચાલ વિનાનું લંબગોળ દર જેવું થઈ પડ્યું હતું.

પાદરી મારી પર નજર રાખી બોલ્યા, “સાંચો, બેટા, હું એક ભાઈને તને મળવા માટે લાવ્યો છું.”

સાંચોનો પિંડ હાથે. આંખો ખૂલી ને મારી તરફ વળી. તે કાંઈ બોલ્યો, પણ હું સમજી ન શક્યો. તેનો અવાજ નખળો પડી ગયો હતો અને તેમાં એક વિચિત્ર બિહામણું ધોધરાપણું હતું. જાણે એ અવાજ ધોરમાંથી નીકળતો હોય . . . એક પ્રેત મારી જોડે બોલતું હતું. મેં પાદરી તરફ જોયું.

“કાણુ, સાન્નિટ કે ? આવ્યા ?”

મારે વાત કરવી હોય તો ઉતાવળે જ કરવી જોઈએ.

“હા, સાંચો. હું અને તેટલો વહેલો આવ્યો. અત્યાર સુધી હું સૂતકમાં હતો, ભાઈ!”

એણે માથું હલાવ્યું. હું બોલતો રહ્યો. તેમ કયેં જ દૂટકો હતો. મેં એને કહ્યું કે મેં સાંભળ્યું છે કે મને એનો ચેપ લાગ્યો હોય એવો એવા મનમાં વહેમ છે. મેં એને ખાતરી આપી કે એ વહેમ ખોટો છે. એમ અને જ નહીં. બે ત્રણ વાર મેં એ જ વાત કહી

એ બોલવા પ્રયત્ન કરતો હતો. હું સાંભળવા થોભ્યો. એણે મારો આભાર માનવા અને હસવા પ્રયત્ન કર્યો. એ તો સૌથી વસમું દ્રશ્ય હતું. પછી એના શરીરમાં એકદમ ફેરફાર થયો. એ અંકડાવા લાગ્યું.

મને ભાર્યું કે એ રડતો હતો અને કારિટાને તો એનો જ ચેપ લાગ્યો એમ ગણાયતો હતો.

પાદરીએ મારો હાથ પકડ્યો ને કહ્યું, “હવે ચાલો.”

અમે ખસ્યા કે તરત એક નર્સ તેના ખાટલા પાસે આવી. એના આશ્વાસન આપનારા શબ્દોની વચ્ચે વચ્ચે હું સાંચોના દયાળનક, દુર્બળ, નિરાધારપણા અને નિરાશાના ભાવોથી ભરેલા દુઃખધ્વનિ સાંભળતો હતો :

“કારિટા — કારિટા — કારિટા —”

મારી આંખોમાંથી આંસુના રેલા ઊતર્યા. એ ઠીક જ થયું. કારણ, તેથી દરેક ખાટલા પર પડેલા માનવપિંડોને હું બરાબર જોઈ લેતો અટક્યો. છતાં, જે જોયું તે ઓછું નહોતું. દરવાજા આગળના ખાટલા પર એક માણસ બેઠેલો હતો. એને હાથ નહોતા. ટૂંકા છેડાઓ પર પાટા બાંધેલા હતા. એક પગ ખુલ્લો હતો. તે પર હળુ પાટો બાંધવાનો હતો. આખું શરીર કોહતા માંસનો ગોળો હતું. એની નજીક એક ધોળાં વસ્ત્ર પહેરેલી આકૃતિ ઘૂંટણીએ બેઠેલી હતી. અમને જોઈ તે ઊભી થઈ. તે એક બાઈ હતી — સિસ્ટર વિક્ટરી, મુખ્ય સેવિકા. તે અમને જોઈ મધુરું હસ્યાં. તેમનો ચહેરો એક સાધ્વીનો હતો.

“મંગળપ્રભાત, ફાધર . . . મંગળપ્રભાત, મિ. ફરગ્યુસન.”

એ પેલા કહોવાતા પગની મલમત કરશે! પાદરીને વટાવીને હું ઊતાવળે પગલે એક ઝાડની ધટામાં પેઠો. ત્યાં મને સખત ઊલટી થઈ.

હું કેવી રીતે ઘેર પહોંચ્યો તે યાદ આવતું નથી. પણ પહોંચ્યો એ નક્કી, કારણ કે પછીનું મને લાન છે તે એ કે હું મારા ઓટલા પર દારૂની ખાટલી સાથે એકલો બેઠેલો હતો. મેં પીધો અને વળી ઊલટી થઈ. તે અભાગિયો દિવસ આખો એવો જ ગયો. પીધો, ઊલટી થઈ, વળી પાછો પીધો. થોડી વારે દરિયા તરફ જોયું. તે મને પાછો બોલાવી રહ્યો હતો. ફરી સારી પેઠે ઢીંચી તે તરફ લથડતે પગે ચાલવા લાગ્યો. પણ ચાલી શક્યો નહીં, ને એક ખુરસીમાં ફસકાયો. ટોમસ મારે પડખે ઊભો રહી એકસરખો મને બોલાવ્યા કરતો હતો.

“તમે માંદા છો, સાહેબ. હું તમને બોલાવ-બોલાવ કરું છું. મને મોટી બીક લાગે છે. હું તમને બોલાવું છું, કેટલીયે વાર બોલાવું છું, કેટલીયે વાર બોલાવું છું, પણ તમે જવાબ જ આપતા નથી. મને અતિ બહુ બીક લાગે છે કે તમે મરી જશો. તેમ થાય તો હુંયે મરી જઈશ, સાહેબ. મેં મા ખોઈ, બાપ ખોયા, મારા ભાઈઓ ખોયા, મારી નાની બેબી ખોઈ, તમે જ મારું સર્વ કાંઈ છો. ને તમે મરી જાઓ તો હુંયે મરી જઈશ.”

છેલ્લા પ્યાલાનો ફેફ નીચે બેઠો. મારામાં સાંભળવા-સમજવાનું ભાન આવ્યું. એકાએક મને આત્મતિરસ્કાર ઘૂટ્યો. મેજર ટોમસન જાણે મને કહેતો સંભળાયો — “તારે એ ક્યે જ ઘૂટકો છે, બુવાન.” એક લથડતી મુઠ્ઠી મેં દરિયા તરફ ફગામી. હમણાં નહીં, હજુ બહુ વાર છે. કારિડા — તેને હું મદદ કરી શકું. સાંચો — તેણે છેલ્લી ક્ષણ સુધી નિભાવ્યું. ટોમસ (તે આ વખતે મારી પાસે ઘૂંટણીએ બેઠેલો હતો) મારી તરફ ઘેરી લયલીત આંખે જોઈ રહ્યો હતો. મેં મારો હાથ નીચો કરી તેને બોલો ક્યો.

“નાનાભાઈ, જો તારા જેટલોયે હું સારો માણસ ન નીવડું તો મારું સત્યાનાશ જાઓ! સાચે જ એમ જ થાઓ!”

થોડા દિવસ પછી મેં જાણ્યું કે તે જ રાતે સાંચો મરણ પામ્યો હતો.

ભૂરો ફૂલરો

જ્યારે મારો નશો સાવ ઊતરી ગયો ત્યારે મેં જીવન વિષે કદાચ પહેલી જ વાર ગંભીરપણે વિચાર કર્યો. મારે મારા જીવનનું કોઈ ધ્યેય કે નકશો ઠરાવવો જોઈએ, નહીં તો આ નશાખાજી મારું સત્યાનાશ્ચ વાળી નાંખશે. જીવનનો એવો અંત લાવવાની મારી બિલકુલ ધારણા નહોતી. એવેન અને અસંતોષી ચિત્તે મેં ઘર તથા આંગણામાં આખી સવાર વિચારમાં ને વિચારમાં ઘૂમ્યા ક્યું; રોગ વિષેનો મારો ગભરાટ ઊતરી ગયો, જે મેં જોયું હતું તેને અવસ્થાલાવિ (થવા કાળે થવાનું જ) સમજી મન મનાવી લીધું. પણ હજી મારું શરીર મજબૂત હોવાથી મારે મારા મનને કામમાં રાખવા કાંઈક વ્યવસાય હોવો જોઈએ.

પણ આવી જગ્યામાં શું શોધી શકાય? ખોરાક, કપડાં, દવા — બધી વસ્તુઓ તૈયાર મળતી હતી. પછી શું કામ શ્રમ કરવો અને કામ કરવાના માર્ગો પણ ક્યા?

*

મનીલાની સ્ટીમર આવી હતી. ટોમસ સંસ્થાન કચેરીમાં અમારી કાંઈ ટપાલ આવી હોય તો તે લાવવા ગયો હતો. એ પાછો ફર્યો ત્યારે હું ચોપાટી પર હતો. એની જોડે એક અગ્નિશ્યા ગૃહસ્થ હતા. તે પ્રોટેસ્ટન્ટપંથી ધર્મોપદેશક મિ. હડ્ડસન હતા. હમણાં જ આવ્યા હતા અને થોડા દિવસ રોકાઈ પાછા મનીલા જવાના હતા. તે કાંઈ ચિંતા-પૂર્વક આવેલા જણાયા. એણે મારા પર બધે દષ્ટિ ફેરવી. મને વહેમ છે કે સાંચોની મુલાકાતની મારા પર થયેલી અસર વિષે કાંઈ મારેલોએ એને વાત કરી હોવી જોઈએ.

“તમને મળીને બહુ રાજી થયો,” મેં એમને કહ્યું.

ઘણા કલાક અમે સાથે બેઠા. એ અમેરિકાના કાન્સાસ સંસ્થાનના રહીશ હતા, એટલે અમારામાં તરત જ પડોશીભાવ પેદા થયો.

“ માનો કે આપણે કાલે એક મોટરબોટમાં આ બેટોની આસપાસ ફરી આવીએ, તો કેમ ? ” તેણે સવાલ કર્યો.

“ વાહ, બહુ જ સરસ ! ” મેં કહ્યું.

“ ત્યારે નક્કી જ. કાલે અપોરે જમ્યા પછી તુરત ધક્કા પર મળજો. ”

*

હું પહોંચ્યો ત્યારે તે રાહ જ જોતા હતા. બાલાલાથી તે એક હોડી લાવ્યા હતા.

અંદરના અખાતમાંથી નીકળી અમે ફૂલિયનને કિનારે કિનારે હાંક્યું. અમારી સામે નાના નાના બેટોનો એક ઝૂમખો હતો. તેને વટાવતા વટાવતા અમે ખુલ્લા ચીનાઈ સમુદ્ર સુધી પહોંચી ગયા. બેટોના કિનારાઓ ઉપર કવચિત્ નીપાનું ઝૂંપડું દેખાતું. આ બધા ટાપુઓ કેઢિસ્તાનનો જ ભાગ છે. થોડાક લોકો એમાં નોખા રહે છે અને અઠવાડિયામાં એક વાર દવા અને ખોરાક લેવા સંસ્થાનમાં જાય છે. ધણાખરા વાંસના તરાપાઓ પર જાય-આવે છે. તેમનાં ઘર પાસે નાના નાના મચ્છી-ફાંદા* હોય છે.

પાછા ફરતાં કારનની વિલક્ષણ શૈલીથી હું મુગ્ધ થયો. આખી લંબાઈમાં તેની ઊંચી અને ઊભી કરાડો સારી પેટે અંદર સુધી પાણીથી કોતરાઈ ગઈ હતી. દરિયા અને પવનનો સખત ધસારો તેના ખડકોનું રૂપ બદલ્યા જ કરતો હતો. વિશાળ અને ગંજવર વૃક્ષોએ પોતાનાં મૂળ તેની ગોરાડુ માટીમાં ધાલ્યાં હતાં. ધસાતા ખડકો અને જંગલોની ઘટાનો આ વારાફરતી ક્રમ ટાપુમાં રમણીય ફેરફારોનો દેખાવ ઉપજાવતો હતો. એકેએક વાદળું, સૂર્યચંદ્રનો એકેએક દષ્ટિકોણ, તેના પરથી પસાર થતો એકેએક પવનનો સુસવાટો કે ગર્જના, પર્વતના વાંકાચૂંકા રૂપને નવીન શૈલી બક્ષતાં હતાં.

“ ત્યાં જવા ઇચ્છો છો ? ” હડસને પૂછ્યું.

“ અને એમ છે ? ” મેં સામું પૂછ્યું. “ ગમે તો ખૂબ, પણ કયાંય ચડાય એવું દેખાતું નથી. ”

* માછલી પકડવા માટે દરિયામાં ઊભા કરેલાં ચોકડાંઓ.

“બહુ મુશ્કેલી વિના ચડાય એવી એક જગ્યા હું જાણું છું,” હડસને જવાબ આપ્યો.

થોડે દૂર સુધી અમે કિનારે કિનારે બોટ હાંકી. પાણીમાંથી સીધી જ સેંકડો ફૂટ ઊંચી નીકળી આવેલી ઊભી બીંતોના જેવી પર્વતની બાજુઓ પર એવી એક પથ્થુ જગ્યા મારી નજરે તો પડતી નહોતી કે જ્યાં માણસનો પગ ઠરી શકે.

“આ આવી પહોંચ્યા.”

તે એક સાંકડો માર્ગ હતો. હતું તો માત્ર એક ઊંડું કોતર જ, પથ્થુ અમારી હોડી અંદર જઈ શકે એટલું પહોળું હતું. ખેચ બાજુ મિનારાઓ જેવી ઊંચી પર્વતની દીવાલોમાં થઈ અમે લગભગ પચાસ વાર આગળ વધ્યા, ત્યાં એક નાનો અખાત આવ્યો. જે નાળમાંથી અમે અંદર પેદા હતા, તે સિવાય ખીજી બધી બાજુથી તે મોટી મોટી બિહામણી કરાડોથી બંધ હતો.

અન્યબીથી મારું મોં ખૂલી ગયું. હડસને ઇંજિન બંધ કર્યું અને પૂર્વ સંચિત ગતિથી જ હોડીને આગળ ધસવા દીધી. તે મારો ચહેરો જોવા લાગ્યા અને મારો ભાવ સમજીને હસ્યા.

“મનાત નહીં એવું છે, ખરું?”

“હા,” મેં જવાબ દીધો. “આવું સુંદર સ્થાન કોઈ હોઈ શકે એમ હું કદી કલ્પના કરી શકત નહીં.”

અમારી ઉપરનું આકાશ જેમ સ્વચ્છ અને જૂ રું હતું, તેમ નીચેનું પાણી પણ નિર્મળ તથા દૂધિયા કાચ જેવું હતું. તળિયામાં ધોળાં, કાળાં અને રાતાં પરવાળાંનું એક નાનું જંગલ જ હતું, તથા તેની શાખાઓમાં કાળી, સોનેરી, ભૂરી અને રાતી માછલીઓ, જાણે ફરતાં ઇન્દ્રધનુષ્ય હોય તેમ, ધૂમતી હતી.

બેખડોમાં જડ ધાલીને ઊભેલા એક વિશાળ વૃક્ષની દરિયા પર ઝૂકી આવેલી ડાળો નીચે અમે હોડીને લીધી.

“ત્યાં જુઓ,” હડસન બોલ્યા.

તેણે સૂચવેલી જગ્યા શોધતાં મને થોડી ક્ષણ લાગી. આડની એક ઉપલી ડાળ પર એક સફેદ મોટો ફૂલરો (ઓરકિડ)* નીકળી આવેલો હતો.

“આ પૃથ્વી પરનું સ્થાન ન હોય,” મેં કહ્યું. “સ્વર્ગ આહું હોય છે એમ તમારે કહેવું જોઈએ, ગુરુજી.”

“હજી બીજાંયે બતાવવાનો છું.”

હોડી કિનારાથી દશ ફૂટ દૂર રહી. બેખડને લીધે વધારે નજીક લઈ શકાય એમ નહોતું.

“પાણી ખૂંદવા તૈયાર છો?” એમણે પૂછ્યું. “જરૂર.” — “તો જોડ કાઢી નાંખો અને હાથમાં લઈ લ્યો. પેલા ચપ્પુની ધાર જેવા ખડકો પર એના વિના આહું વધી શકાશે નહીં.”

હોડીનું નાનું લંગર ઉતારી તે પાણીમાં ઊતર્યાં, હું પાછળ ચાલ્યો. કિનારે પહોંચ્યા. કિનારો શું, સાચું પૂછે તો, છીછરા દરિયાનું એ તળિયું જ હતું. પણ ત્યાંનો ચડાવ જરા હળવો હતો. છતાં ખૂબ શ્રમભર્યો તો ખરો જ. પણ એ મને ટેકરાઓ ચડાવી ઉપર ને ઉપર દોરતા ગયા. કોઈક વાર વચ્ચે થોડી સપાટ જગ્યા આવતી.

હડસને ચેતવણી આપી. “અહીં તમારો પગ સંભાળી સંભાળીને મૂકજો. સમુદ્રનું ધોવાણ કોઈક વાર નીચેથી ચાલે છે, તેથી જમીન જગ્યાએ જગ્યાએ ખૂબ પોલી છે. શરીરનો ભાર મૂક્યા પહેલાં નીચેની જમીનને પારખી લેજો. જો જમીન ભાંગે તો કહેવાય નહીં કે તમે ક્યાં જઈ પહોંચો. કહે છે કે એક અમેરિકન લશ્કરી જહાજના કેટલાક માણસો કોરન પર ઊતર્યા હતા તે એકાએક ત્યાં ગાયબ થઈ ગયા. તેમનું શું થયું તે કદી સમજાયું નહીં. છાપાંઓમાં આ વાત આવેલી અને એક માણસ પણ મને મળ્યો હતો જે કહેતો હતો કે તે પોતે એ જહાજમાં

* આંખા વગેરે કેટલાંક મોટાં ઝાડોના થડમાંથી ફૂલગોરા જેવો દેખાતો જુદા જુદા રંગોનો કંદવાળો ગુચ્છો નીકળી આવે છે. અંગ્રેજીમાં તેને ઓરકિડ (Orchid) કહે છે. ગુજ. વાંદો, હિંદી. બૌંબા મરાઠી બાંદગુઠ અને સં. વૃક્ષાદની. પણ એ વનસ્પતિનો જ પ્રકાર છે. એને યુરોપમાં જુદો ઉગાડી અને વિવિધ રીપોમાં ખેડ્યો છે. તેથી ઘણુંખરું આજગ ઓરકિડ શબ્દ પણ વાપર્યો છે.

હતો અને એ સાચી વાત છે. સાચી હોય કે ન હોય, પણ તમે સંભાળીને પગલાં માંડજો. જો તેઓ ગાયબ થયા હોય તો આતું જ કાંઈ થયું હશે.”

એણે મને ખડકને વળગીને ચાલવા કહ્યું. પંદર કે વીસ મિનિટ ચાલ્યા પછી હું ટટાર થયો અને જમીન પરની નજર સામે ફેંકી. ત્યાં શું નજરે પડ્યું! જાણે એક મોટો ભૂરો આકાશનો ટુકડો આભમાંથી તૂટી પડ્યો હોય અને કારનના હુંગરાઓમાં ઝલાઈ ગયો હોય! હડસન પ્રસન્નતાથી હસતો હતો.

“હું તમને દેખાડવા માગતો હતો તે આ જ. છે કે નહીં અદ્ભુત? અને આટલી ઊંચાઈએ! આ એક સરોવર છે. હજુ કાંઈએ એનો તાગ કાઢ્યો નથી. આ ટાપુ પર આવાં ત્રણ છે.”

તેના કિનારા પર અમે પહોંચ્યા. મોટી ગોળમટોળ શિલા પર બેસી કારનના કૈલાસ શિખરમાં કેદ થયેલા પાણીના આ હેરત પમાડનારા ભંડારને જોવા લાગ્યા. આ પાતાળ-ઊંડાં નીળાં પાણીના ગાંભીર્યમાં કાંઈ બીપણતા માલૂમ પડતી હતી. એ પથરીલી નિર્જન ભૂમિમાં ચોમેર નજર ફેરવતાં મારા શરીરમાં એક ધ્રુવરી છટ્ટી.

અમે પાછા હોડી પર જવા ઊપડ્યા. અધરસ્તે હું એકદમ ઊભો થઈ ગયો. ભેખડની ધાર પર ઊગેલા એક મોટા ઝાડની સમુદ્ર પર ઝૂંકેલી એક શાખામાં મારી નજર દોડી હતી.

“શું છે?” હડસને પૂછ્યું — “એક ભૂરો ઓરકિડ આટલો નાનો મેં કંદી જોયો નહોતો. મારે તે હાથ કર્યે જ છૂટકો,” મેં તે તરફ આંગળી બતાવી કહ્યું.

“એ લોભ છોડી દો. આ જૂના ઝાડની ડાળી તૂટી પડે તો તમારું હાડકું ચે શોધ્યું નહીં જડે.”

“ના, ના, મારે એ જોઈએ જ.”

હું ઝડ પર ચડ્યો અને તે સુકુમાર ફૂલરા સુધી જેમ તેમ પહોંચી ગયો. એના કોમળ લાવણ્યથી હું સડક થઈ ગયો. . . . નીચે ઊતરીને મેં તે હડસનના હાથમાં મૂક્યો. હાથમાં ફેરવીને તેણે એને ધારી ધારીને તપાસ્યો.

“મને લાગે છે કે આ એક નવી જ જાત છે. થોડુંધણું વનસ્પતિશાસ્ત્ર મેં ખેડ્યું છે. પણ આ જાત મેં કદી જોઈ નથી. હું એ મનીલા લઈ જાઉં? કદાચ આ જાતિને હું તમારું જ નામ જોડી શકું.”

એ પહાડી કરાડોની નીચે દૂર સુધી સમુદ્રમાં અમારી હોડી ઊભી હતી ત્યાં મેં નજર નાખી. મારા હૃદયના ઊંડાણમાં મને કંઈક અશાંત કરી રહ્યું હતું. રમણીયતા! જ્યાં જુઓ ત્યાં રમણીયતા પથરાયેલી હતી. ફૂલિયનમાં ભેગી થયેલી દુઃખની ધરતી પર કેટલી બધી આ અદ્ભુત રમણીયતા ઊપસી આવી છે.

સમુદ્રે કરેલા પર્વતના સતત ધોવાણથી આ સૌંદર્ય નિર્માણ થયેલું હતું. ધોવાણના જુદા જુદા ભાગો પર જુદે જુદે ખૂણેથી સૂર્ય-કિરણો પડીને પ્રતિબિંબિત થઈ રંગોનો આ રાસ દેખાડતા હતા.

મારા મનઃચક્ષુ સામે ખંડિયેર થયેલાં મઠો, મંદિરો અને મહેલોનાં રમણીય દૃશ્યો ખડાં થયાં. ત્યાંયે વિનાશમાં સૌંદર્ય છુપાયેલું હોય છે. તે જ નિયમ માણસને કાં લાગુ ન પડે? ખંડિત થયેલા મનુષ્યમાંથીયે સૌંદર્ય કાં ન પ્રગટી શકે? કુરૂપતા જ કેમ પ્રગટે? મારા મનમાં ચાલી રહેલા વલોપાતનો મને જવાબ મળી ગયો.

હું સિદ્ધ કરવા જેવાં કામો શોધીશ. જીવનને શૂન્ય કરવા માગના કાળને હું ભોંઠો પાડીશ. હું સૌંદર્ય નિર્માણ કરીશ. મારા ભૂરા ફૂલરાને લાયક હું એક બગીચો બનાવીશ.

આ નવા સંકલ્પથી ઊભરાતા મને હું ફૂલિયન પહોંચ્યો. અત્યાર સુધી મારો વિચાર એટલો જ હતો કે ધરને સ્વચ્છ અને સગવડવાળું કરવું અને જમીનને સાફ કરવી. હવે એ ભવિષ્યમાં કેટલી રૂપાળી બનાવી શકાય તેનાં ચિત્રો હું ખડાં કરવા લાગ્યો. કિનારા પર જઈ ત્યાં મેં નકશો દોરવા માંડ્યો. — ચોપાટીની બાજુએ ઊંચી નારિયેણીની એક હાર ઊગાડીશ. એને એવી રીતે લગાડીશ કે જેથી તેનાં સીધાં પાતળાં થડોની વચ્ચેથી દરિયો અને ફૂલિયનથી દૂર આવેલા બેટો નિહાળી શકાય. સવારના સૂર્યના આકરા તાપથી અને વાવાઝોડાના ભયંકર મારથી પહેરેદારની જેમ ઊભા રહી તે મારું રક્ષણ કરશે.

ઝાડીઝાંખરાં કાઢવાનીં શરૂઆત તો અમે કરી જ ચૂક્યા હતા. હવે એ બધાં જ ઉપાડી નાંખશું. મારા નકશામાં બાગના મધ્યભાગમાં એક ગુલમોરનું ઝાડ વાવવા માટે મેં નિશાની કરી. એ એવી જગ્યાએ લગાડીશ કે મારી આંખો સવારના પહોરમાં પહેલવહેલી તેની છત્રી સમી લાલ ટોચ પર જ પડે. ઘર તથા દરિયાની વચ્ચે આવેલા એ સુંદર આંખા જેમના તેમ જ રાખવા છે. વાડને હું એવી રીતે ઢાંકી દઈશ કે જેથી તે માત્ર રાત્રી અને પીળી જાસુંદીની ઝાડી જેવી જણાય. ચોકના એક ખૂણામાં તીવ્ર ગંધવાળાં અને જૂના હાથીદાંત જેવાં ‘ફેન્જિપાની’ (ચમેલી)ના છોડ વાવીશ. ટેકરીઓની પાછળનાં જંગલોમાં જઈ ટોમ અને હું વગડાઉ ફૂલરા (ઓરકિડો) શોધી કાઢશું. તેમને ટોપલીઓમાં રોપી પોચામાં લટકાવશું. એમાં પ્રમુખસ્થાને મારો ભૂરો ફૂલરો રહેશે. પોચાના છાપરાની કિનારી પર પેલી, જમીનના આધાર વિનાયે હવામાંથી પોષણ એથી ઝાડોને વળગીને રહે એવી, જીવનની તરસી અમરવેલીની ભારે શાખાઓ લટકતી કરીશ. નાનુક પણ ચીવટ હોવાથી તેમને બહુ આધારનીયે જરૂર નહીં રહે. થોડાક તારથી તે બાંધી રાખી શકાશે. તેનાં ઘેરાં લીલાં પાંદડાં મને ઠંડકનો ભાસ કરાવશે.

એટલા અંદરના ભાગના જંગલોમાં જાતજાતનાં તાડની જાતનાં ઝાડો થતાં હશે. અમે બંને મળીને ટેકરીઓ ઓળંગીને નાના નાના છોડો ઉપાડી લાવશું અને સૂવાની બારીઓની સામે તે રોપશું. ઉનાળાની ગરમ રાતે તેની લીલી ઝાવલીઓ હાલશે અને તેમાંથી વાનારો પવન, જણે, સૂકી અને તરસી જમીન પર વરસાદ પડવા માંડ્યો હોય એવો અવાજ કરશે. ઘરની બહારની બાજુએ ભીંતો અને ઓટલા પર હું ભરચક અને ચમકતાં ભૂરાં અને લાલ ફૂલોવાળી ભુવનવલ્લરીઓ (ઘરવેલીઓ) ચડાવીશ. પેલી સિંગાપુરી કહેવાય છે તે કાંસાના જેવા રંગનાં ફૂલોની જાત પણ લગાડીશ. પૂરા પાંચ ફૂટ ઊંચા પોઇન્ટસેટિયા (તાંબિયા પાન)નાં લાલ પાંદડાંનાં ફૂલો મારા બગીચાને ઝગઝગાવશે.

ઘરનું મોઢુંયે હું ફેરવી નાખીશ. એટલે કે, રસ્તા તરફના ભાગને હું ઘરની પછીત કરીશ, અને ચમેલીની વાડવાળા એ યોગાનમાં મારી શાકવાડી કરીશ.

આટલે સુધી હું પહોંચ્યો ત્યાં ટોમસ મને વાળુ કરાવવા આવ્યો. સાંજ ક્યારે થઈ તેની મને ખબરે પડી નહીં.

“જો ટોમસ, આપણું આ ઘર સુધારવા આપણે શું કરવું છે તે તું સમજી લે તો સારું.”

એ જાઓ અને દરેક ઝાડ તથા ઝાડીના મારા ઉત્સાહભર્યા વર્ણનને સાંભળવા લાગ્યો. હું બોલતો જ રહ્યો, એકાએક તેણે પોતાના શરીરનો ભાર એક પગ પરથી બીજા પગ પર ખસેડ્યો ત્યારે મેં તેની સામે જોયું. તેનું મોઢું ચિંતાતુર લાગ્યું. હું બોલતો અટક્યો.

“કંઈ મૂંઝાય છે?” મેં પૂછ્યું.

“હા સાહેબ. મને લાગે છે કે કદાચ પાપડી સાવ બળી ગઈ હશે.” એના બાળમુખ પર વિષાદ હતો. હું હસી પડ્યો. પા..પ..ડી બળી ગઈ! મારા પિતાએ જેમ પોતાનો સંસાર રચ્યો તેમ આ હું મારો સંસાર રચી રહ્યો છું, ત્યારે એની પા..પ..ડી બળી જાય છે! પણ, ટોમસનીયે પોતાની એક દુનિયા હતી ને? અને એ દુનિયામાં પાપડીનેય મહત્ત્વનું સ્થાન હતું.

“અરે, ભલા! હું જેટલો વખત બબડતો રહ્યો તેટલો વખત પાપડી ચૂલા પર હતી કે?”

“હાજી, તેનાયે પહેલાંથી.”

“જા, જા, ટોમસ. જઈને એને બચાવ, બચાવ.” જ્યારે એણે જઈને જોયું કે પાપડીનું પાણી બધું બળી ગયું હતું, પણ શાક બળવા માંડ્યું નહોતું, ત્યારે તે ખુશ થયો. . . . હું પાછો મારી રમત, કામ અને કલ્પનામાં પડ્યો. હજી સુધી તો આ ત્રણેય સાથે હતાં.

મકાનનું મોં ફેરવ્યા પછી ઉડવા બેસવાનો ખંડ ચોપાટી તરફ રાખીશ. ઘર અને ચોપાટીની વચ્ચે લાંબું ખુલ્લું હરિયાણુ (લોન, ધાસ મેદાન) આવશે. આનો અર્થ એ કે જગ્યાનું પૂર્ણ રૂપાંતર જ કરવું પડશે. બહુ મોડે સુધી હું આ કામની પાછળ મંડ્યો રહ્યો. આ બાબતની પડદી ઉખાડી, ત્યાં એક નવી બેસાડી. અર્થાત્, કાગળ પર અને કલ્પનામાં જ. મારા મનમાં એક યોજના ઊઠી કે એવી ગોઠવણ કરી શકાય કે જેથી બારીઓની નીચેની દીવાલ નીચે ઉતારી દઈ શકાય. આથી,

બારીએને જાંચી ચઢાવી દઈ, દીવાલોને ઉતારી દઈએ, ત્યારે ઓરડાની ત્રણ બાજુઓ લગભગ સાવ ખુલ્લી થઈ જશે. ધરના એક છેડાથી બીજા છેડા સુધી પહોંચે એવો એક હોલ બનાવવાનો મેં વિચાર કર્યો. તેની બાજુમાં જ લાગીને એક સૂવાનો ઓરડો હશે. મુખ્ય મકાનની બરાબર નીચે ટોમસનો ઓરડો આવશે. એને પોતાની માલકીનું રાજ મળશે એ આશાથી એ ઉમંગમાં આવી ગયો. ઝાડીઝૂડી સાફ કરેલી જમીનના જેવી જ દેખાય એવી માટીની સખત છો એની ફિલિપાઈન રુચિને વધારે પસંદ પડશે. મેડા કરતાં ત્યાં વધારે ઠંડક રહેશે. કપડાં ધોવા એક ધોબણને રોકી લેશું. આથી કાઠારની નાની ઓરડી સિવાયનો બાકીનો બધો ભાગ એની હકૂમતમાં રહેશે. એને તે જેમ સમજવો હોય તેમ સમજે.

સૂવાની ઓરડીને લાગીને એક બાથરૂમ બનાવવાની મેં યોજના ચીતરી. આ કેવળ શેખચલ્લીપણું જ લાગતું હતું, છતાં મેં મૂકી. હોલથી જરા આગળ અને સૂવાની ઓરડીની પાછળ રસોડાને જોડનારું બારણું રાખ્યું.

બધું પૂરું થયું ત્યારે રાત ખૂબ વધી ગઈ હતી. સાથે મારો ઉમંગ પણ ખૂબ વધેલો હતો. હું એવું એક ધર બાંધીશ કે જે આખા ટાપુને શોભાડશે.

સવારથી જ અમે કામ શરૂ કર્યું. આખી જમીન ઉપર ઘાસ ઉગાડવું તથા છોડ અને વેલાઓની બીડ કરવી એ ટોમસને બહુ ગમતી વાત નહોતી. એ અસલ ફિલિપાઈન હતો. ધરની બાજુબાજુની થોડી જગ્યા તદ્દન સાફ કરી નાંખી, તેને હંમેશાં બિલકુલ મેદાન રાખવી એ એની રુચિ હતી. છતાં, જેટલી મદદ આખી શકાય તેટલી આપવા તે ખુશીથી તૈયાર રહેતો.

અમે સાફ કરવાનું શરૂ કર્યું. કચરો પુષ્કળ જ હતો. આથી, અમારું કામ ધીમે ધીમે ચાલતું હતું. જમીન બહુ સારી જાતની નહોતી. છતાં, તેને ફળદ્રુપ કરવાનો મારો નિશ્ચય હતો.

ડો. વિન્ટન તરફથી એક ચિઠ્ઠી આવી. એ ખૂબ કામમાં દુબેલા હોવાથી, મળવા આવી શક્યા નહોતા. પણ થોડા દિવસમાં ઘૂટા થશે

વગેરે. તેને આવતાં એક અઠવાડિયું લાગ્યું. તેટલા દિવસમાં આંગણ-
માંનાં ઘણાંખરાં ઘાસગાંખરાં અમે મૂળસુધ્ધાં ઉખેડી નાંખ્યાં હતાં
અને જમીન ચોખ્ખી કરી હતી. હવે ઘરમાં ઊભા રહી ચોપાટી અને
દરિયો જોઈ શકાતાં હતાં.

“આ તો ભારે કરી, નેડ!” તેણે જોઈને કહ્યું. “તમે રોકાયેલા
રહો છો, ખરું?”

મેં એને મારી ચોજનાઓ કહી. પણ તેટલાથી એને સંતોષ થયો
નહીં. વિગતોમાં ઊતરી એણે જાતે નકશા જોવા માંડ્યા. લગભગ ભક્તની
આતુરતાથી હું તેની તરફ જોઈ રહ્યો. આ બધું પાર પાડવું મારે માટે
જરૂરનું હતું અને તેમાં એની મદદ ભારે કીમતી હતી. બધું જોઈ
રહ્યા બાદ તે બોલ્યા :

“આ તો એક ભારે ચીજ છે, ભાઈ. તમારી આ વાડી આ
ટાપુનું બધાને દેખાડવા લાયક એક ઘરેણું થશે. ન કરી શકાય એવું
એમાં કશું જ નથી. તમે પૂરું કરી રહેશો ત્યારે મને આપણી
જગ્યાએને અદલમદલ કરવાની લાલચ થશે.”

સ્નાનઘર— મને એ વિષે પૂછતાં સંકાય લાગ્યો. મારી ખાતરી
હતી કે એ અશક્ય છે. છતાં છેવટે હિંમત કરીને પૂછ્યું જ :

“આસપાસ ક્યાંય નજીકમાં પાણી મળે એમ છે ખરું?
સ્નાનઘર બાંધી શકાય એવી કાંઈ ગોઠવણ બની શકે?”

“એમાં શક જ શું છે? તમારો નકશો જોયો ત્યારે મારું ધ્યાન
તરત જ તે પર દોડેલું. અહીં નજીકમાં પાણી છે તે શું તમે હજી
જાણતા જ નથી? આ રસ્તે રસ્તે થોડે ઊંચે એક મોટું ઝરણું છે.
તમે વાપરો છો તે પાણી ઘણુંખરું ટોમસ ત્યાંથી જ લાવતો હશે.
એ ઝરાને ઉપરની બાજુથી વાળીને તમે નળ લઈ શકો. નીચેની
બાજુથી લેવું સલામત નહીં થાય કેમ કે ત્યાં ધોબણો ધોખીઘાટ
ચલાવે છે. ચાલો આપણે જોઈ જ આવીએ.”

ઝરો મળ્યો. તે એક ઘરો હતો કહીએ તો ચાલે. ડૉ. વિન્ટને
કહ્યું હતું તેમ એની નીચેની બાજુએ ધોબણો ધોઈ રહી હતી જ.

“જોયું* અહીં પુષ્કળ પાણી છે. પણ તમારા હરિયાણુ (લોન)ની જરા ચિંતા લાગે છે. એનું ધાસ સુકાર્ધ જશે અને પાછું ઊગશે જ નહીં. પણ આ ઝરાની નીચેની બાજુએથી પાછું બીજેથી તમે એને વાળાને પાઈ પો મૂકી શકો અને તેના ખેતીના કામમાં ઉપયોગ કરી શકો. ધોધ મોટો છે, ધોબીઘાટ તેમ જ તમારી વાડી બંનેને માટે પૂરો પડે એવો છે.”

રોબિન્સન ક્રૂઝો* પાસે મારા પર સરસાર્ધ કરે એવું કશું નહોતું. ખરું પૂછતાં મારી જ સરસાર્ધ હતી. કારણ કે મને પુષ્કળ સહકાર મળે એમ હતું. છતાં નવજીવન ઘડવામાં જાણે હું બીજો ક્રૂઝો હોઉં અને ટોમસ મારો ફાઈડે હોય એવું મને લાગતું. અમે ખૂબ મહેનત કરવા મંડ્યા. ક્યારે ક્યારે કામમાં લંગાણુ પણ પડતું. અમે ધરમાંના પડદા ઉતારવા માંડ્યા ત્યારે ભારોટિયાં પડું પડું થયેલાં જણાયાં. ઊધર્ધએ બધાં ખાઈ નાખેલાં હતાં. આ ટાપુઓમાં ઊધર્ધનો ઘણો ઉપદ્રવ છે. લગભગ એકેએક વસ્તુ તે ખાઈ નાંખે છે. મોટામાં મોટા ઇમારતી લાકડાને એ સાવ અંદરથી કોતરી કાઢી અડતાં તૂટીને ભૂકા થઈ પડે એવા પોલા મધપૂડા કરી મૂકે છે. સદ્ભાગ્યે નીપાને તે ખાતી નથી. એટલે મારું જાપરું સુરક્ષિત રહેશે.

નાળિયેરી તથા તાડની ઝાવલીના ઝાંપા ગૂંથતા અમે શીખી લીધું. એ કળા ટોમસને કંઈક આવડતી હતી જ. ઉપરાંત એ કામમાં કુશળ હોય અને અમને શીખવવા ખુશી હોય એવાં કેટલાંક સ્ત્રીપુરુષોને મેં રોક્યાં. એમને મહેનતાણું લેવા રાજી કરવામાં મને કંઈક મુશ્કેલીઓ નહી. જ્યારે તેમની ખાતરી થઈ કે હું પૈસા આપી શકું એવી સ્થિતિમાં છું ત્યારે તેઓ રાજી લેવા તૈયાર થયાં.

*

વિશેષ નવાજૂની વિનાના દિવસો જવા લાગ્યા. અટવાડિયાં ગણતાં ગણતાં મહિનાઓ ગણાવા લાગ્યા. સરાડે પડેલા સાદા સમયપત્રક

* ઉનિયલ રિકેની પ્રસિદ્ધ નવલકથાનો નાયક. તે એક નિર્જન ખેટ પર ફસાઈ પડ્યો હતો. ત્યાં એણે કેવી રીતે જંગલમાં મંગળ કર્યું તેનું આમાં ઉત્સાહપ્રેરક વર્ણન છે. ફાઈડે નામે એક ત્યાંના આદિવાસી છોકરો તેને પાછળથી મદદગાર તરીકે મળી ગયો હતો.

મુજબ અમારું જીવન વહેતું હતું. મનીલાથી મારો સામાન નિયમસર આવ્યા કરતો. વિન્ટને ટોમસ માટે કરેલી આગાહી ખરી પડી હતી. તે બહુ સરસ છોકરો નીવડ્યો હતો. આસપાસની સ્ત્રીઓની અને મારી મદદથી તે રાંધતાં શીખી ગયો હતો. ખાસ કરીને અમેરિકન વાનીઓ બનાવવામાં હું તેને મદદ કરતો. મારી મદદથી તે રાંધતા શીખી ગયો હતો એટલું જ નહીં, પણ વારંવાર કંઈક નવું નવું બનાવી મને તે ચકિત કરતો. ધીમે ધીમે અમારો ખોરાક અમેરિકન-ફિલિપાઈન મિશ્રિત બન્યો હતો. અમારાં કપડાં ધોવા મેં એક ધોબણને રોકી લીધી હતી. અર્થાત્ ડૉ. વિન્ટન મને પેન્શન અપાવવામાં સફળ થયા તેથી જ આ બધું થઈ શક્યું. ટોમને મેં લખી દીધું કે હવે મને પૈસાની જરૂર નહીં રહે. (અમારા કાગળો ખેટમાંથી રવાના થયા પહેલાં જંતુનાશક દ્રવ્યોથી શુદ્ધ કરવામાં આવતા.) છતાં, નાતાલ ટાણે ટોમે બસો ડોલર મોકલ્યા જ. મેં કેટલુંક નવું રાચરચીલું અને બાથરૂમનો સામાન મંગાવ્યાં. રસોડામાં એક ખાળ અને બાથરૂમમાં એક કુવારા નળ કરાવ્યાં અને જાતે જ અમારી સેપટિક ટાંકી* ખાંધી. નાહવા માટે અમારે કદી પાણી તપાવવું પડતું નહોતું. અહીંની ગરમી જ તે કામ કરી દેતી.

વાડીનું કામ ધીરું ચાલ્યું. છતાં, પહેલા વર્ષને અંતે અમે હીક હીક પ્રગતિ કરી હતી. ટોમસે અને મેં દિવસો સુધી જઈ જઈને અમારી પાછળના જંગલોમાંથી નાનાં નાનાં ઝાડો અને રોપા ઊંચકી આણ્યા હતા. જંગલમાંની જમીન ખણી કાઢી, તેની માટી, ખભા પર બળખે ડોલની કાવડ ગોઠવી, ઊંચકી લાવતા. કામ ધીમું ચાલતું, પણ મારો બધો વખત રોકાયેલો રહેતો. મનીલાથી મેં રસાયની ખાતર અને અમારાં હવાપાણીને અનુકૂળ હોય એવાં ધાસનાં ખીજ મંગાવ્યાં. પોર્ચની કિનારીથી તે નાળિયેરીઓની છાયા સુધી ગાલીચો તૈયાર થવા માંડ્યો હતો. ઝાડોની છાયા હજી તો નાની નાની જ હતી, પણ બધા રોપા જોરદાર અને દઢમૂળ હતા. જસુંદી જમી ગઈ હતી અને પોર્ચની

* પાણીના ધોધથી સાફ થનારા સુધરેલા દટણ જળજર અને ખાળકુંડી.

બાબુઓ પર વેલીઓ ચડી રહી હતી. મારું ગુલમોરનું ઝાડ પણ ઊગવા માંડ્યું હતું. મા સમા વહાલથી હું તેને ઊછેરતો હતો. અમરવેલી એટલી હદ સુધી ફાલી હતી કે સવારે પોર્યામાં બેસી મારો નાસ્તો લઉં ત્યારે તે તડકાથી મને બચાવતી.

પેલા બે કદાવર આંખાની નીચેની જમીનનાં ઝાડીઝાંખરાં અમે સાફ કરી નાખ્યાં હતાં. આથી, દરિયા તરફનો લબ્ધ દેખાવ, બાણે, બે બે આંખાના કળાયુક્ત ચોકઠા (ફેમ)માં બેસાડ્યો હોય એવો સુરેખ લાગતો હતો. એ વૃક્ષો મારા ધરની ખાસ શોભા હતી. એની છાયામાં અમે ધોળી રંગેલી થોડીક લાકડાની ખુરસીઓ ગોઠવી હતી. તે તૈયાર થઈ ગયા પછી ડો. વિન્ટને એક માણસને મોકલી એને દવાના કુવારાથી નિશ્ચેપ કરાવી લીધી. નીરોગી મળવા આવનારાઓ માટે તેમાંની કેટલીક ખુરસીઓ અલગ રાખી હતી. તે જ તેઓ વાપરતા. ટોમસ કે હું તેને કદી અડતા નહીં, અને બીજા રોગીઓને પણ તેને ન વાપરવાની સૂચના આપતા.

ચોપાટી પર મેં થોડા બાંકડા ગોઠવ્યા હતા. રાત્રે વાળુ પછી ત્યાં બેસી હું તારા નિહાળતો. કારનની ટોચ પાછળથી ધીમે ધીમે જાંચે ચડતા ચંદ્રને જોતા રહેવાનું મને બહુ ગમતું. ઓગાળેલી ચાંદીની જેમ ટેકરીઓ પર ચાંદની પથરાતી. એક નવી દુનિયામાં હું રહેવા લાગ્યો હતો. અને લગભગ આદિકાળના મનુષ્યની જેમ જ દિવસે નહીં તેટલું રાતે અને રાતે નહીં તેટલું દિવસે, નવું નવું શીખતો હતો. આમ મહિનાઓ પર મહિનાઓ વીતતા ચાલ્યા.

બોબ સેલર્સ

ફ્લિયન આવ્યે એ વર્ષ થવા આવ્યાં ત્યાં એક દિવસ ટોમ તરફથી માતા મરણના સમાચાર મળ્યા. એનું શરીર કદી સશક્ત તો નહોતું જ. તેમણે છેલ્લા વર્ષમાં તે ધીમે ધીમે ધસાતી જ ગઈ હતી. બહુ વૃદ્ધ તો ન કહેવાય, સાઠે પૂરાં થયાં નહોતાં. મા વિનાના ઘરની હું કલ્પના કરી શકતો નહોતો. . .

ઉપરાંત ટોમે લખ્યું હતું કે “હું તને પેલી ભૂરી રકાખીઓ જે આવે સંઘરી રાખેલી અને જે તને બહુ ગમતી, તે મોકલી રહ્યો છું.”

એ રકાખીઓ મને ભૂતકાળની સૃષ્ટિમાં પાછી ખેંચી ગઈ. બાને એ પોતાના વિવાહમાં ભેટ તરીકે મળેલી. એ રકાખીઓનું સ્મરણ મને તાબું રહેતું, કારણ કે તે મારાં માતાપિતાના લગ્નદિન કે કાઠકિના જન્મદિન જેવા હોંશના પ્રસંગોએ જ ઉપયોગમાં લેવાતી. તે વિલાયતી ચીની માટીની હતી; તેના છેડા સોનેરી હતા અને કિનારો ભૂરી, તથા વચ્ચેના ઘોળા ભાગમાં રાતાં અને ભૂરાં ફૂલો ઉઠાવેલાં હતાં. આના કરતાં વધારે ગમતી ચીજ ટોમ મને મોકલી શક્યો ન હોત. લાંબા પ્રવાસમાં સહીસલામત આવે તો બસ.

પાછો હું કાગળ વાંચવા લાગ્યો. ધંધો બહુ મંદીમાં હતો. પણ સાંભળ્યા મુજબ યુરોપમાં લડાઈ ફાટી નીકળે તો અમેરિકામાં તેજ આવશે એવી ચોમેર અફવાઓ હતી. કાગળના અંતિમ ભાગમાં આવેલાં વાક્યોએ મને ચિંતામાં નાંખી દીધો. તેમાં ટોમે લખ્યું હતું કે, “કેટલાક લોક કહે છે કે આ લડાઈથી આપણો દેશ અળગો રહી શકશે નહીં. ભલે. જે એમ થશે તો હું એમાં જોડાઈશ.”

આથી મને સખત આઘાત લાગ્યો. હું કુટુંબના વિચારમાં પડ્યો. ક્રાંતિથી માંડીને આજ સુધીની એકેએક લડાઈમાં અમારા કુટુંબે દર વખતે એક માણસને હોમ્યો હતો. હું કોઈ શાંતિવાદી તો નહોતો. છતાં, મારા

મનમાં એ ઇચ્છા વસી કે ટોમ બહાર રહે તો સારું. લડાઈ . . . હું મારા ચાહાંના વિચારમાં પડ્યો. મારો કેાઢ લડાઈનું ફળ છે. એટલું ઠીક છે કે યુરોપમાં ટોમને એ થવા સંભવ નથી.

હું આવ્યો તે અઠવાડિયાથી જ નિયમિત રીતે ઉપચારો કરાવતો હતો. વિન્ટને મને સમજાવ્યું હતું કે રોગીઓના જથ્થા પાડી નાખવામાં આવે છે, અને એક એક જથ્થો અઠવાડિયામાં એક વાર દવાખાને હાજરી આપે છે. પુરુષો અને સ્ત્રીઓનાં દવાખાનાં જુદાં હતાં. આરોગ્યખાતાના અધિકારીએ એક નવી ચિકિત્સાપદ્ધતિ દાખલ કરેલી હતી. પણ તે લેવી ફરજિયાત નહોતી. એ પદ્ધતિ તે ચોળમેગરાના તેલના ઇન્જેક્શનની. મોઢા વાટે એ દવા લેવાથી જે ફેર — ઊલટી વગેરે થાય છે, તેવું ઇન્જેક્શનથી થતું નથી. ધણા દરદીઓ ઇન્જેક્શનને નામે ડરતા હોવાથી, તેમને જૂની રીતે ઉપચાર લેવાની છૂટ રાખેલી હતી. મેં નવી રીત પસંદ કરી હતી.

હું પહેલી વાર દવાખાને ગયો ત્યારની વાત. તે એક નાનકડું લાકડાનું મકાન હતું. હું પહોંચ્યો ત્યારે દરવાજામાં તેમ જ અંદર ધણા માણસોની બીડ જામેલી હતી. દરેકને પોતાની વારી માટે ખોટી થવું પડતું. તે દરમ્યાનમાં અમે એક બીજાનો પરિચય કરી લેતા. કાઢિસ્તાન તથા તેના રહીશોની વાત પહેલી છેડાતી. પછી સામાન્ય વાતો. લોકો યુ. સ્ટે.ની વાતોમાં ધણો રસ લેતા. પણ તેઓ પૂરા વિનયથી પૂછતા, અને જ્યારે પણ મને ખોલવાની ઇચ્છા થાય ત્યારે હમેશાં ધ્યાનપૂર્વક મારી વાતો સાંભળતા.

અમારો ઉપચાર કરનારો દાકતર ડૉ. ક્લિસોલ્ગો નામે વિન્ટનનો એક મદદનીશ હતો. એની મદદમાં એક કેળવાયેલી નર્સ હતી. તે નાના ઓરડાની બીંતોને અડીને થોડી લાકડાની ખુરશીઓ અને એ લાકડાનાં મેજ હતાં. એક મેજ આગળ નર્સ બેસતી. તેની પાસે દરેકનાં કાર્ડ હતાં. તેમાં દરેક દરદીનાં નામ અને રોગની નોંધ માંડેલાં હતાં. હું પહોંચ્યો ત્યારે મારું કાર્ડ કાઢીને તૈયાર હતું. ડૉક્ટર તેમ જ નર્સ બંનેએ મને મારું નામ લઈ પ્રસન્ન વદને ખોલાવ્યો. દવાના

પાણીથી પોતાના હાથ ધોતાં ધોતાં ડૉ. ક્રિસોલ્ગોએ મારી વર્તમાન તબિયત વિષે મને ધણી સવાલ પૂછ્યા,

“મેં સાંભળ્યું છે, મિ. ફરગ્યુસન, કે તમે તમારાં ઘર અને જમીન સુધારવામાં મશગૂલ થયા છો. એકાદ દિવસ તમારું ઘર જોવા આવવા રજા છે ને? ડૉ. વિન્ટન તેનાં બહુ વખાણુ કરતા હતા.”

પછી ફૂલિયન આવ્યા પહેલાં મેં લીધેલા ઉપચારોની વિગતો મને પૂછી અને તેની નોંધ કરી.

“દર મંગળવારે આ વખતે આવવું તમને અનુકૂળ થશે, મિ. ફરગ્યુસન?”—નર્સે પૂછ્યું.

મારી અનુકૂળતા! મારે ખીજે ધંધો જ શો હતો? પણ સામાની આટલી રુચિ-સગવડ સંભાળવાવાળા લોકો મેં કદી જોયા નહોતા. કામદારો (સ્ટાફ)ના પ્રમાણમાં દરદીઓની સંખ્યા ઘણી વધારે હતી. છતાં મને કયો વાર અને વખત અનુકૂળ થશે તે તેઓ તપાસતા હતા. “તદ્દન અનુકૂળ છે,” મેં ખાતરી આપી.

ડૉ. ક્રિસોલ્ગોએ જણાવ્યું, “આ ઇન્જેક્શનો માંસમાં (મન્ટ્રા મસક્યુલર) અપાય છે. પણ દિલ્લગીરીની વાત છે કે કેટલાક રોગીઓ કોઈ પણ જાતનો ઉપચાર લેતા નથી. હજી સુધી અમે તે ફરજિયાત કર્યાં નથી. પણ, મિ. ફરગ્યુસન, તમે તો સમજી છો અને હું આશા રાખું છું કે તમે તે ખંતપૂર્વક ચાલુ રાખશો. એ સાચું છે કે હજી આ ઉપચાર સાવ નવા છે, તેથી પરિણામ વિષે કશું કહી શકાતું નથી. પણ અમને સ્વર્વેને તેમાં ઘણી આશા છે.”

મેં બરાબર નિયમસર આવવાનું વચન આપ્યું.

મારા પર ઇન્જેક્શનનું શરૂઆતનું વિ-પરિણામ (રીએક્શન) બહુ ન થયું. સોય ટોચાવવી તો કોને ગમે, પણ લીધા પછી મને ઝાઝું દુખ્યું નહીં. કેટલાકને ઇન્જેક્શન પછી તરત જ સખત ઉધરસનો ઉછાળો આવે છે અથવા ચક્કર આવે છે. સહજાગ્યે, હું બંનેમાંથી બચ્યો. જ્યારે પણ હું જતો ત્યારે ખીજાઓ પર ઉપચારનું શું પરિણામ થાય છે તે ઝીણવટથી તપાસતો. ઘણાખરા ખીજા દરદીઓમાંથી આ કુતૂહલ હતું. સોય ટોચાય તે વેળા મોઢા પર થનારા બાવોનું નિરીક્ષણ

કરી તેમના મનમાં શું વિચારો ગિહતા હશે તેની કલ્પના કરવાનું મને મન થતું. ઉપચારો વિષે તેમના મનમાં કેવા ભાવો ગિહતા હશે? આવી પહેલી પીડા ભોગવ્યે જ છૂટકો એટલું જ તે વિચારતા હશે કે એની સાથે કાંઈક આશાએ રાખતા હશે? થોડો કાળ આ ટોચામણી સહન કરી લેશું તો એક દિવસ સાગ્ર થઈને પાછા ધરભેગા થઈ શકશું એવાં સ્વપ્નાં તે સેવતા હશે?

અમારું કામ જેમ જેમ પૂરું થવા આવ્યું, તેમ તેમ ટોમસે અને મેં અમારો શ્રમનો સમય ઘટાડ્યો. બાઈબલમાં સૃષ્ટિ ઉત્પત્તિના પર્વમાંના પહેલા અધ્યાયનું રહસ્ય હું હવે અનુભવવા લાગ્યો. ભગવાન સૃષ્ટિ રચતા ગયા અને પોતાની રચના સરસ થયાનો સંતોષ પામ્યા. મારી પણ એ જ સ્થિતિ હતી એમ હું કહી શકું. . . . આ જગ્યા જેટલી મારી તેટલી જ ટોમસનીયે હતી એમ તેના મન પર ઠસાવતાં મને થોડી મહેનત પડી. પણ છેવટે તે એમ માનતો થયો. પછી તો તેને પોતાના ઘરનું ખૂબ મમત્વ લાગવા માંડ્યું, અને પોતાના મિત્રોને બોલાવી બધું અભિમાનપૂર્વક બતાવવા લાગ્યો.

કૂલિયનનાં એ વર્ષ દરમ્યાન ટોમસનું શરીર ઝપાટાખંધ વધવા લાગ્યું હતું. જોકે પરીક્ષાઓમાં કોઠના ચેપનાં ચિહ્ન તેના લોહીમાં હોવાનું જ હજી જણાતું હતું, છતાં એ રોગ વધતો હોવાનું કોઈ લક્ષણ દેખાતું નહોતું. મુશ્કેલીથી જોઈ શકાય એવું એક ચાહું એના મોં પર હતું, અને એ તેના શ્વાસો પર હતાં. આ ચાહાં તથા પરીક્ષાઓનો રિપોર્ટ બાદ કરીએ તો તે એક તંદુરસ્ત દેખાવડો છોકરો લાગતો હતો. પરિશ્રમ એને માટે લાભકારક હતો. મારી ઝાઝી મદદ વિના તે હવે ઘરનો કારભાર ચલાવી શકતો હતો.

*

ઉનાળાના અંત ભાગમાં એક અતિ ગરમીને દિવસે હું પોર્ચમાં બેસીને બેસી પડ્યો હતો. ટોમસ ટપાલ લાવવા ગયો હતો, તેની આવવાની હું રાહ જોતો હતો. બેટ-બેટ વચ્ચે ચાલતી લોકલ સ્ટીમરનો પૂંગો હમણાં જ સંભળાયો હતો. વાડીનો દરવાજો ખુલ્લાનો અવાજ આવ્યો. ટોમસ આવ્યો એમ ધારી મેં આતુરતાથી બેસીને જોયું. પણ

ટોમસ નહોતો. એક ભંચો, દાદીવાળો, અળસ્યો માણસ દેખાયો. કોઈ અમેરિકન માલૂમ પડતો હતો. પગથીઓ સુધી આવી તે મારી સામે નજર માંડી ઊભો.

“મને ઓળખ્યો નહીં, ખરું ને?”—મને અવાજ જાણીતો લાગ્યો. હું હજુ નામ યાદ કરતો હતો, ત્યાં તેણે જ કહ્યું,

“હું બોબ — બોબ સેલ્સર્સ.”

“બોબ સેલ્સર્સ! ભલા ભગવાન, તું કેવી રીતે અહીં આવી ચડ્યો? અહીં! — તનેય અહીં દરદી તરીકે તો મોકલ્યો નથી ને?”

“ના, ના, એમ નહીં. હું તને મળવા જ આવ્યો છું.”

“બોબ, આ તો તે ‘ભયંકર’ ભલું કર્યું. આવ, આવ. જો પેલા આંખા નીચે મુલાકાતીઓ માટે કેટલીક ખાસ ખુરશીઓ રાખી છે, તેમાંથી એક લઈ આવ.”

“હું ડરતો નથી. મને તો તારી અદેખાઈ આવે છે.”

હું ચોંક્યો. બોબ ખૂબ વધી ગયેલો હતો. મારા કરતાંયે તે જડો, ભંચો અને ભારે દેખાતો હતો. અને મારું વજન કંઈ જેવું તેવું નહોતું. તે વખતે પૂરા ૧૮૫ રતલ હતું. એ દેખાતો હતો તંદુરસ્ત, પણ એનાં કપડાં ઠીક નહોતાં.

“તને મારી અદેખાઈ! તું જાણે છે કે હું તો કોઢી છું.”

“હા, જાણું છું. પણ હુંયે એક પ્રકારનો કોઢિયો જ છું. હું એક સ્વદેશ વિનાનો અને તેથીયે ભૂંડું, સ્વજનો વિનાનો પુરુષ છું. હું ગાંડાની જેમ બોલું છું એમ લાગે છે? માની લે કે ગાંડો થયો છું અથવા તેની તૈયારીમાં છું. હકીકત એ છે કે હું પરણ્યો છું અને બચરવાળ થયો છું. પોલીસની નોકરીમાં હતો ત્યારે એક છોકરીના પ્રસંગમાં આવ્યો. અર્થાત્, તે અહીંની વતની હતી. એ રૂપાળી હતી અને તેના પ્રેમમાં હું પડ્યો. અમે પરણ્યા. મારી પત્ની એક સરસ સ્ત્રી છે. નેડ, મારી નોકરીની સુદત પૂરી થયા પછી મેં છલોયલોમાં એક હોટલ ચલાવવાનો ધંધો શરૂ કર્યો. પણ તેમાં ફાવ્યો નહીં. મારી પત્નીનાં સર્ગાવહાલાં ખાનદાન ફિલિપીનો છે. પણ મારો તેમણે ત્યાગ કર્યો છે. પૈસા કમાવાની કંઈ આશા જોતો નથી. અમને પાંચ બાળકો છે. હું

મારી પત્નીને ચાહું છું અને માનું છું કે તેનોયે મારા પરનો લાવ હજી કાયમ છે. પણ તું જાણે છે કે ફિલિપીનો કેટલા કુકુબવત્સલ હોય છે. અમારી દુર્દશાથી તેનું હૃદય ચિરાઈ જાય છે. તે લાંગી સાલી છે. નેડ, મને કાઈ વાર લાગે છે કે હું એને છોડીને દેશ ચાલ્યો જઈ તો કદાચ એની સ્થિતિ સુધરે. પણ આ બાળકો છે ને! તે તો મારાયે છે. આ બધાનો વિચાર કરું છું ત્યારે ભેજું ચસકી જાય છે.”

બોબ ત્રણ દિવસ રોકાયો. વિન્ટને બાલાલામાં તેની રહેવાની વ્યવસ્થા કરી. રોજ સવારે વહેલો તે તાળે થઈને આવતો. એક થેલીમાં પોતાનું ખાવાનું લાવતો અને અમે ગત દિવસોની વાતો કરતા.

પહેલા દિવસનો બોબ તે મારો જૂનો બોબ નહોતો. એ સાવ હતાશ થયેલો માલૂમ પડતો હતો. એના મોં પર ચિંતા અને આંખોમાં દુઃખ દેખાતાં હતાં.

“નેડ, જ્યારે તને પહેલવહેલાં સાચી વાત જણાઈ, ત્યારે તેં તે કેવી રીતે સહન કર્યું?”

“બિલ ટોમસન અને મારા ભાઈએ મને આપઘાત કરતાં બચાવ્યો. તેમણે મારામાં આશા અને વિશ્વાસ રાખ્યાં. હું તેમને કેમ દગો દઉં?”

મેં એને બિલના શબ્દો કહ્યા. એણે કહેલું કે, “પડીને કે લડીને ઝીલવાનું તો રહ્યું જ; તો પડીએ શું કામ, લડીએ જ ને?”

“તારામાં ધૈર્ય છે, નેડ.”

“તારામાંયે છે.” — એની આંખો ચમકી. “તું શું સાચે એમ માને છે, નેડ?”

તે આખો દિવસ ફરી તેણે એ વાત કાઢી નહીં. તે પછી એ પહેલા કરતાં બહુ થોડું બોલ્યો. બીજે દિવસે એ સાવ બદલાયેલો માણસ લાગ્યો. એનાં પગલાંમાં સ્ફૂર્તિ આવી.

“નેડ, હું નવેસરથી જીવન શરૂ કરીશ. બેંગ્લોર પ્રદેશમાં એક નાની સોનાની ખાણ છે. કદાચ હું તેમાં દાખલ થઈ શકું, અને પાછળથી મારા કુટુંબનેયે બોલાવી લઈ શકું. તે એક સુંદર પ્રદેશ છે, મારી પત્નીને ગમે એવો — ખાસ કરીને જે હું કમાતો થયો તો.”

બોબ, શરૂઆત કરવા તને થોડી મૂડી જોઈશે. મને મદદ કરવા દે. મને થોડી આવક છે, અને તેની બહુ જરૂર મને પડતી નથી.”

“તારા પૈસા મારાથી ન લેવાય.”

“જરૂર લેવાય, એથી મને કેટલું સારું લાગશે.”

“એમ જ તું માનતો હોય તો તો જુદી વાત છે. મને બહુ થોડી રકમ જોઈશે અને બનશે તેટલી જલદી હું તે પાછી વાળીશ. નેક, તેં આજે મને હિંગારો છે.”

“એવાં ગાંડાં ન કાઢ.”

બોબે દિવસે એ ગયો. — એક નીરાગી માણસે યસો માછલિ દૂરથી, મારી — એક કાઢિયાની — સલાહ લેવા આવે ! એ વિચાર જ મારા મનોબળને માટે પુષ્ટિદાયક થઈ પડ્યો !

ફરજિયાત બેકારી

બોબના આવી ગયા પછી અને ચોમાસું બેઠા પહેલાં એક દિવસ ડો. વિન્ટન મળવા આવ્યા. અમે બહાર હરિયાણ પર આંટા મારવા લાગ્યા.

અણિયાળા પથરા અને કાંટાળી વનરપતિ કાઢીને ટોમસ અને મારા પૂરતું અમે દરિયામાં એક તરામણું* તૈયાર કર્યું હતું. પણ તે હંમેશા સલામત નહોતું. કોઈ કોઈ વાર તેમાં શાર્ક માછલી ચડી આવતી. તેને અટકાવવા અમે એક જાળ જેવું તો બેસાડ્યું હતું, પણ ભરતી વખતે તે વારંવાર ખેંચાઈ જતું અને નવું કરવું પડતું. ઉપર કહ્યું તે દિવસે અમારા ટાપુ પર ગરમીની તો જાણે ધાબળી પથરાઈ હતી. તરવા પડેલા ટોમસનું માથું વચ્ચે વચ્ચે પાણીમાં નાચતું હતું જેતો હતો. ચોપાટી પર હવાની નાનીશી લહેરનું નામ નહોતું. કિનારાનું પાણી સ્થિર નિર્મળ હતું. વેલીઓમાંના તીતીધોડાઓનો તીણો અવાજ અમારા અવાજને દાબતો તાર સ્વરમાં અણુથોબ્યે ચડ્યો જતો હતો, અને અમારા કાનના પડદા જાણે હમણાં ચીરાઈ જશે એવી જ્ઞાનતંતુઓ પર તાણુ લાવતો હતો. પછી, એટલામાં તે એકાએક બંધ પડી જતો અને તે નીરવતા પણ તેના ધ્વનિ જેટલી જ અકળાવનારી લાગતી હતી. વળી, એટલામાં કોઈકે સરડાનો કર્કશ અવાજ તે શાંતિનો ભંગ કરતો, અને પછી પાછા તીતીધોડા પોતાનું બેન્ડ શરૂ કરી દેતા.

સંસ્થાના નિયમે સાચવતા છતાં મિત્રોની પરોણાગત કરવા માટે મેં મુલાકાતીઓની છાપરીમાં કેટલાંક હળવાં પેથો રાખવાની રીત કાઢી હતી. માત્ર પરોણાઓને બાટલીઓ પોતાને હાથે જ ખોલવી પડતી, અને પોતાના પ્યાલા તેમને પોતાની સાથે લાવવા પડતા. વિન્ટને તાનસાનનો પ્યાલો હાથમાં લેતાં લેતાં કહ્યું, “આ તીતીધોડા મહા દુષ્ટ છે.”

* જેમાં સલામત રીતે તરવું ફાવે તેવો આંકેલો સગવડવાળો ભાગ. સ્વીમિંગ બીચ કે બાથ.

“છે તો ખરું એમ,” મેં જવાબ વાળ્યો. “પણ તેનાથે કરતાં એક ચીજ વધારે દુષ્ટ છે તે આ કામ વગરના દિવસો. તમે જાણો જ છો કે મારો રોગ હું આવીયો તે કરતાં વધ્યો ન હોય તોયે ઘટચો તો નથી જ.”

“એ વાત તો સાચી છે. પણ આશા છોડશો નહીં, નેડ. અમને સૌને શ્રદ્ધા છે કે આ ઇન્જેક્શનો અદ્ભુત કામ કરશે.”

“પણ વિન્ટન આ એક લાંબી ધીરજનો ખેલ છે. અને તે જ મોટું દુઃખ છે. હું ક્યાર ક્યારનો એ ખેલી રહ્યો છું. મારા ધરતું કામ પૂરું થયું અને હવે મારી પાસે કશું કામ ન મળે. આજસુ જીવનનો સામનો કરવાના વિચારથી હું ત્રાસી જીતું છું. જે મારે સવારથી રાત સુધી અહીં જ બેસી રહી મારા શરીરના ધીમે ધીમે થનારા વિલયનું જ ધ્યાન ધરતા રહેવાનું હોય, તો — ના, એ મારાથી નહીં થઈ શકે.”

હું અટક્યો. મહિનાઓથી મારા મન પર સવાર થયેલા વિચારોને આજે હું પહેલી વાર વૈખરીમાં મૂકી રહ્યો હતો. મારી વાણીમાં આવેલી ગંભીરતા — બંદે જીસ્સાથી, મને પોતાને જ નવાઈ લાગી.

“હું સમજું છું. પણ આવા સ્થાનમાં કામ પૂરું પાડવું સહેલું નથી.”

“પણ તેમ ન હોવું જોઈએ. લોકોને માટે કામ તો ગોતવું જ જોઈએ.”

“પણ તે શી રીતે થઈ શકે? એક તો તમે લોકોના ધરમાં પેસી તેમના ખાપ કે દીકરાને — તે કાઢિયો હોવાને કારણે — ગિરફતાર કરી અહીં લઈ આવો, અને પછી તેમની પાસે અહીં ફરજિયાત કામ કરાવો. એ કેમ થઈ શકે? ઉપરાંત એમાંના કેટલાક તો કામ કરવાને લાયક જ નથી.”

“ફરજિયાત ન કરાવી શકો એમ બને. પણ, દાકતર તરીકે મને તમારો મત કહો કે લોકોને એટલે કે દરદીઓને વાજખી પ્રમાણમાં કામ હોય તો તેમની તબિયતને નુકસાન થાય કે ફાયદો થાય?”

“એનો જવાબ તો તમે જાણો જ છો, નેડ. જે દરદીને પોતાનું કામ કરવામાં સુખ લાગતું હોય, તો તેને ફાયદો જ થાય. અલબત્ત, તે ગળ ઉપરાંત મહેનત ન કરે તે સંભાળવું રહ્યું.”

“હીક. ત્યારે જુઓ અહીં સાકારજી હજારથી વધારે માણસો છે. એમાંના ઘણાં પાછાં કદી ધરભેગાં થશે નહીં. તો તેમને અહીં જ જીવન જેવું કાર્મિક સાંપડવું જોઈએ.”

“કેટલાકને માટે ધંધા છે. દાખલા તરીકે, વસ્તુભંડારોમાં. કેટલાકને અમે શિક્ષકો તરીકે રોક્યા છે. પણ તમારું કહેવું સાચું છે. કામની કોઈ રીતસર યોજના અમારી પાસે નથી.”

“આ મારી જગ્યા જુઓ, વિન્ટન. પહેલેથી છેલ્લે સુધી મેં અહીં ઘણા માણસોને રોક્યા હતા. હું તેમની જોડે વાતો કરતો ત્યારે તે દરેક જણ કામના ભૂખ્યા દેખાતા હતા. કમમાં કમ મને તો એમ ખતાવતા જ હતા. હું કપૂલ કરું છું કે મારું કામ નિયમિત ધંધાના રૂપનું નહોતું, અને તેમાં તેમની રોજી પણ નજીવી હતી.”

“એ જ તો વાત છે. તમારા કામ જેવું પ્રસંગોપાત કામ નીકળી આવે છે. પણ નાતાલથી નાતાલ સુધી કયું કામ તમે તેમને સતત આપી શકો? એક પણ સૂચવી શકતા હો તો સૂચવો.”

“ભલે. એક બહારની કંપનીને માછલી પૂરી પાડવાનો તમે કંટ્રાક્ટ આપ્યો છે. માછલી તો અહીં જ હાજર છે. તમારા દરદીઓમાંના ઘણા મૂળે કાળી છે. ઘણા થઈ શકે એમ છે. તેમને કાં તક ન આપો?”

“પહેલી વાત તો એ કે તે સાવ અશક્ય છે. લગભગ ચાર હજાર માણસો માટે રોજ કેટલી મચ્છી જોઈએ તેનો તમને ખ્યાલ નથી. દરદીઓ પાસે તેને માટે પૂરાં સાધનો નથી. હોય તો પણ તેમને ભરોસે રહી શકાય નહીં. તેઓ તેને પહોંચી જ ન શકે.”

“એ ખરું કે એવા ઘણા છે કે જેમને ભરોસે રહી ન શકાય. જ્યારે તમે લોકોને મફત અન્નવસ્ત્ર આપો ત્યારે એવા ઘણા નીકળવાના જ કે જે આખો દિવસ તડકામાં જ બેસી રહે. બધે જ આમ થાય, અહીંની એ વિશેષતા નથી. પણ, મેં કહ્યું તેમ, એવાયે અહીં ઘણા છે, જે કામ માગે છે. અલખત, તે યશસ્વી કરવું હોય તો યોજનાપૂર્વક થવું જોઈએ. પણ એ થઈ શકે એવી વાત છે. જો યોજના આકર્ષક હોય તો જેઓ હાલ માત્ર રસબ્યા કરવાનું જ પસંદ કરે છે, તેઓ પણ બીજી રીતે વિચાર કરતા થશે. હું સ્વીકારી લઉં છું કે આવતી કાલથી

જ તમે ચાર હજાર માણસને મચ્છી પૂરી પાડવા તેમને કહો તો તે ન થઈ શકે. પણ જરૂરિયાતનો થોડો ભાગ તેઓ જરૂર આપી શકે. આ તો, તમે માણસોને પકડી લાવી એમને ફરજિયાત બેકાર રહેવાની સજા કરો છો. તે છતાં, જેટલે અંશે કાઢિસ્તાન જેવા જેવું લાગે છે, તેનું શ્રેય તેમને જ ધટે છે. ઈશ્વર જ જાણે છે કે એમ કરવા માટે તેમને કશો જ પ્રેરક હેતુ નથી. તેમની દુકાનો માટે તેમને જ યશ ધટે છે. સ્ત્રીઓ ધોકા મારીમારી ઊજળાં દૂધ જેવાં કપડાં રાખે છે, તે યશ પણ તેમને જ છે. પણ, તેમને માટે બહારનાં બળરો તો બંધ છે જ, ઉપરાંત તમે અંદરનાં કામ પણ સાળ લોકોને સોંપી તેમનાં અંદરનાં બળર પણ બંધ કરી દીધાં છે. મને તો આ બિલકુલ અઘટિત લાગે છે.”

આ ટીકા એમને ખૂંચી. હાથમાંની ચલમનું મોં એમણે મુઠ્ઠીમાં મરડતાં કહ્યું : “તમે કરાવવા શું માગો છો ?”

“અમુક અંશે તાજી માછલી પૂરી પાડવાનો હું કંટ્રાક્ટ માંગું છું. બહારનાઓને જે ભાવ તમે આપતા હો તે જ અમને આપજો. હું માણસોને જમાવીશ. હું જાણું છું કે ફેટલાક માણસો કામ મેળવવા ઇતેન્નર છે.”

“એમ કરવા બેસશું તો ર્શતગત માન્યતાઓનો વિરોધ આવશે. ધણા એમ માનવાવાળા છે કે કાઢિયાઓ પાસે કરોશ શ્રમ ન કરાવવો જોઈએ. ઉપરાંત, તબિયત બગાડ્યા વિના કોણ કામ કરવાને લાયક છે તેનાં પ્રમાણપત્ર આપવાની મારા પર દાકતાર તરીકે જવાબદારી આવી પડે.”

હું હસ્યો. “ફાધર મારેદલો અને મિ. હડસન મારા વિચાર સાથે મળતા છે. મારે ત્યાં મજૂરો કામ કરતા હતા, ત્યારે મેં તેમની જોડે ચર્ચા કરેલી. આ માછી કામ વિષે નહીં. પણ સામાન્યપણે પરિશ્રમ વિષે.”

“હશે. પણ ધારો કે હું તમને કંટ્રાક્ટ આપું, અને તમે કોઈ દરદીને કામ આપો, અને તેને રોગનો તીવ્ર હુમલો થઈ આવે તો હું મુશ્કેલીમાં આવી પડું. આપણે અમેરિકનોએ આ ટાપુઓમાં દરેક પગલું લેતાં પહેલાં વિચાર કરવો જોઈએ. અહીં ઢગલાબંધ એવા રાજકીય નેતાઓ છે કે જે આ જગ્યાથી સો માઈલના ઘેરાવામાંથી કદી આવશે નહીં, છતાં

શું કરવું તે અચૂક જાણે છે. અને પછી, તેમાં તમારો ભાગ. મેનેજર તરીકે તમે કાંઈ પગાર લેશો એટલે તમે તમારા સાથીઓને ચૂસનારા એક ચાલાક અમેરિકન જ છો એમ લેખાશે. મને આ પ્રયોગ કરવો ગમે, પણ એ કેમ થઈ શકે તે મને સમજતું નથી.”

“પૈસાની આખત સહેલી છે. મને મારું પેન્શન અને ઘર મળ્યાં છે. મારો ખરચ થોડો છે. મને કંઈ આપશો નહીં. આથી ચળવળિયાનાં મોઢાં બંધ થઈ જશે. પછી મજુરોમાં જ બધો નફો વહેંચાય એવી કંપની ઊભી કરશું. તેમાં જે બીજાઓને મળશે તે મને મળશે. મારે માટે કમાણી મહત્ત્વની વસ્તુ નથી.”

ડૉ. વિન્ટન વિચાર કરવા લાગ્યા. પવનની થોડીશી લહેર શરૂ થઈ અને નારિયેળોના પાંદડાં ધીમે ધીમે ઝૂલવા લાગ્યાં. તીતીધોડાનું તીણું બેન્ડ બંધ પડ્યું.

“આ વરસાદ જલદી આવવાની નિશાની મનાય છે,” એમ કહી દાક્તર ઊઠ્યા. ચલમને ડાબા હાથની હથેલીની એડી પર ટપકારી તેમાંની રાખ કાઢી નાંખી અને દરવાજા તરફ જવા ઉપડ્યા. ત્યાં ઊભા થઈ ગયાં અને મારી સામે નિગાહથી જોવા લાગ્યા. “તમારી મચ્છી કંપનીનો હું વિચાર કરીશ. નેડ, શિવરાત !”

રસ્તે પડતાં સુધી હું તમને જોતો રહ્યો. નર્થ દાક્તરી દાયરામાંથી તેને બહાર કાઢવામાં અંતે હું સફળ થયો. હવે એ શુદ્ધ માનવ દષ્ટિ-બિંદુથી આ પ્રશ્નનો વિચાર કરતા થયા.

કૂકડા લડાઈ

રેવરન્ડ હડસન કેટલાંક અઠવાડિયાંથી આવેલા હતા. અને પાંચમી જુલાઈએ સેણુથી નવા દરદીઓને લઈ આવનારી સ્ટીમરની વળતી મુસાફરીમાં મનીલા પાછા ફરવાના હતા. તેના કેટલાક દિવસ પહેલાં જ તે મારી વિદાય લેવા આવી ચડ્યા.

મકાનને છેડે ટોમસ પલાંડી વાળીને બેઠેલો હતો. એના હાથમાં એક મોટો લાલ ફૂકડો હતો. એનાં પીછાંને તાલમાં થાપડતો થાપડતો તે એને પંપાળતો હતો, અને વહાલસોઈ માની જેમ કાલાધેલાં કરી તેને લાડ લડાવતો હતો. મિ. હડસન તે કુતૂહલથી જોવા લાગ્યા

“કેટલો સરસ છે ! ટોમસ, આ ક્યાંથી લાવ્યો ?”

“મિ. ફરગ્યુસને મને તે આપ્યો, સાહેબ. મારી વરસગાંઠની બેટ તરીકે. તે સર્વ કાળ મારી પર મહેરમાની કરતા રહે છે.”

હું જરા શરમાઈ ગયો. પહેલેથી જ ટોમસે મારી એટલી સેવા કરી હતી કે તેનો બદલો વાળી જ ન શકાય. પણ જ્યારે જ્યારે તેનો જન્મદિવસ આવતો ત્યારે ત્યારે તે ગમગીન થઈ જતો. એક પડોશી પાસેથી આ સુંદર ફૂકડો ખરીદીને મેં તેનું દુઃખ હુલાવવાનો આ પ્રયત્ન કર્યો. તેથી એનો તે દિવસ સુધરી ગયો. તેના જગ્યા પહેલાં જ મળસકામાં મેં એ ફૂકડો તેના ઓરડામાં લાંબી દોરીથી બાંધી દીધો હતો. એના ગુસ્સાભર્યા ફૂકરાણુથી ટોમસ જાગી ઊઠ્યો. જ્યારે એણે જાણ્યું કે એ ફૂકડો એને જ માટે છે ત્યારે, મને લાગે છે કે તે દિવસ પૂરતો તે પોતાનું ઘર — મા અને બેનીને સુદ્ધાં — બૂલી ગયો. કાંઈ પણ ફૂકડો આથી કંઈ મોટી કરામત કરી શકત ! ત્યાર પછીની ટોમસની દરેક નવરી મિનિટ એને કેળવવા, ખવાડવા અને એને જોતાં બેસી રહેવામાં જવા લાગી.

“આને લડવા ઉતારવાનો ?” હડસને પૂછ્યું.

“ અરે હાસ્તો, સાહેબ ! એને લડવા ન હઈં એવો હું કદાચ હૈયાનો નથી. યુનાઇટેડ સ્ટેટ્સ ઓવ અમેરિકાના સ્વાતંત્ર્ય દિને એ સંસ્થાનના અખાડામાં લડવા બિતરશે. ”

સ્વાતંત્ર્ય દિનનું અહીં ઘણું માન હતું.

“ એટલે ચોથી જુલાઈને ટોમસ ? તમે ફિલિપીનો એ દિવસને પણ રિઝાલ દિનની જેમ જ ધામધૂમથી બિજવો છો, એનું શું કારણ ? ”

“ અરે, સાહેબ, એનું કારણ તો એ છે કે સેમકાકા બહુ મોટા અને બળવાન પુરુષ છે. મિ. રિઝાલ અને ફિલિપાઈન પ્રજાની જેમ જ એ પણ અમને સ્વતંત્ર થયેલા જેવા ઉત્સુક હતા. એણે મોટાં મોટાં ખૂબ વહાણો લઈ ફિલિપાઈન પર ચડાઈ કરી અને સ્પેનનાં વહાણોને ડુબાડી દીધાં. એ ફિલિપીનોને કહે છે, ‘ હવે હું તમને સ્વતંત્ર થતાં શીખવીશ. હું તમને અંગ્રેજી ભાષા શીખવીશ, અને અમેરિકાના સરસ પ્રજાજન થતાં શીખવીશ. એટલે, ધીમે ધીમે, તમે સ્વતંત્ર બનતાં શીખશો. ’ ચોથી જુલાઈએ અમેરિકનો ખૂબ ધમાલ કરે છે, તોપો ફેડે છે અને બોસ્ટનની ‘ ચાહ પાર્ટી ’* બિજવી આનંદ કરે છે. સંભવ છે કે ફિલિપીનો પણ થોડા વખતમાં ચાહ પાર્ટી કરશે અને સુખી થશે. એટલા જ ખાતર અમે ફિલિપીનો પણ ચોથી જુલાઈએ ધામધૂમ કરીએ છીએ. ”

“ ભલે, ટોમસ. તું અને તારો કૂકડો બંને કૂતોડ કરો. ”

“ આભાર, સાહેબ. હવે તો એ જીતશે જ. ”

હાસન મારી તરફ વળ્યા. “ હું વિચાર કરું છું, નેડ, કે આની વાતમાં જ આપણને આખી સમસ્યાનો ઉકેલ મળતો નથી શું ? ફિલિપીનો સાથેના આપણા સત્રજાં વ્યવહારોમાં આપણે એ બૂલવું ન જોઈએ કે બધે જ પ્રજામાત્રને પોતાની ‘ ચાહ પાર્ટી ’ કરવાની ઇચ્છા હોય છે. સ્વતંત્રતાની ભૂખ જાંડી અને સર્વવ્યાપક છે. આપણે આ લોકો સાથે ધીરજ અને સમભાવથી વરતવું જોઈએ. કોઈકે દિવસે તેમને

* ઇંગ્લેન્ડ સાથેના સ્વાતંત્ર્ય યુદ્ધની શરૂઆતમાં બોસ્ટનના બંદરમાં અમેરિકનોએ અંગ્રેજોની ચાહની પેટીઓ ડુબાડી દીધેલી તેનો આ ઉલ્લેખ છે. પણ ટોમસ પાર્ટીનું સ્વરૂપ બરાબર નજાણું નથી. એ પાર્ટી એટલે બનાણી જેવું સમજે છે.

તેમની સ્વતંત્રતા અપાશે જ. તેઓ તૈયાર થાય ત્યારે તે આપવા આપણે તેમને વચન આપેલું છે. હવે આપણે એ જોવું રહ્યું કે તે દિવસે તેઓ તે માટે તૈયાર બન્યા નથી એવી સ્થિતિ ન રહે. જે સહાનુભૂતિથી આપણે ન વરતીએ તો આ બનવું શક્ય નથી. દાખલારૂપે, મારી જ વાત લો. એક પાદરી તરીકે મને લાગે છે કે જે અહીં ધર્મગુરુ થઈને આવે તેમણે જેમની તેઓ સેવા કરવા ઇચ્છતા હોય તેમના પ્રત્યે મતાગ્રહી ન રહેતાં તેમની દૃષ્ટિએ જોવાનો સમભાવ કેળવવો જોઈએ. અંગત રીતે મને કૂકડા-લડાઈ ના-પસંદ છે. પણ તેથી સૈકાઓથી પેઢી દર પેઢી ઊતરી આવેલા સંસ્કારને પરિણામે ટોમસનો તે પ્રત્યેનો અનુરાગ ન સમજી શકવાની મારામાં જડતા ન હોવી જોઈએ. જે સુંદર ભાવો તેણે હમણાં પ્રગટ કર્યા તેની જો હું કદર ન કરી શકું તો હું મૂરખ હતું.”

મને હડસન પ્રત્યે માન ઊપજ્યું એ બહુ સમજી માણસ હતા.

*

બીજી જુલાઈથી જ કોલિસ્ટાનના મહોલ્લાઓ પર અમેરિકન તથા ફિલિપાઈન વાવટાઓ ચડ્યા, અને લાલ-સફેદ-ભૂરાં તોરણો બંધાયાં. વિન્ટને મને કાર્યાલયમાં તેડાવ્યો હતો. કચેરીને રસ્તે લોકાએ મને અમેરિકન તરીકે ચોમેરથી આવકાર આપ્યો.

“મંગળપ્રભાત, મિ. ફરગ્યુસન. ચોથી જુલાઈની અમારી તૈયારીઓ જુઓ છો ને?” — “કેમ છો, મિ. ફરગ્યુસન? સ્વાતંત્ર્ય-દિન તો આવી લાગ્યો. તમારો ધન્યથંભ તૈયાર થયો, સાહેબ?”

“પૂરો નથી થયો, પણ ચોથી પહેલાં થઈ જશે!” — આંખા અને ચોપાટીની વચ્ચે હું એક જાંચો થાંભલો તૈયાર કરી રહ્યો હતો.

વિન્ટનની ઓફિસના બહારના ઓરડાઓમાં હું દરદીઓ જોડે વાતો કરતો હતો અને સાથે સાથે, કોઈને વહેમ ન આવે એવી રીતે ચૂપચાપ, એમાંના કેટલા મહેનત-મજૂરી કરી શકે એવા છે તે પણ ખ્યાલમાં લેતો જતો હતો. કેટલાંક તો દેખીતી રીતે કામ કરી શકે એવા નહોતા. દા. ત. કેટલાકનાં આંગળાં વળી ગયાં હતાં અને કેટલાકને

હાથે-પગે ખૂબ પાટા બાંધેલા હતા. પણ એવાયે કેટલાક હતા જે મજબૂત અને સશક્ત હતા. રંગ અને રાષ્ટ્રના ભેદનો અહંકાર મારા મનમાંથી જૂંસાઈ ગયો હતો. ઠીંગણા ફિલિપીનો માટે મારી આંખો ટેવાઈ ગઈ હતી, અને મારી ચામડી લગભગ એમના જેવી જ ઝાંખી થઈ ગઈ હતી. માત્ર મારી ચામડી તડકો ખાઈને તેવી બની નહોતી, પણ કદી ન જનારી ઝાંખપ હતી.

અંતે, વિન્ટન મારી સાથે વાત કરવા નવરા થયા. હું એમની ઓરડીમાં પેઠો ત્યારે તે એક કાગળની કાપડી પર કરેલી નોંધો વાંચતા હતા. “નવી ખખરો છે, નેડ, તમારે માટે. જાતજાતની ખખરો. આવતી બોટમાં સાંચોની બહેન દરદીઓ ભેળી આવનાર છે.”

“ઊંહ, હશે,” મેં કહ્યું. આજ સુધીમાં મેં પાંચ છ વાર સમાચાર સાંભળ્યા હતા કે કારિડા આવે છે. પણ દરેક વખતે કંઈ ને કંઈ કારણસર તે આવી નહોતી.

“ભલા માણસ, આ વખતે તો સાચે જ આવે છે. કોઈ વિલક્ષણ બાઈ દેખાય છે. નૃત્ય પણ શીખવે છે, અને રમતગમતનીયે વ્યવસ્થા રાખે છે. એમ લાગે છે કે એનું કુટુંબ સારી સ્થિતિમાં નથી, પણ સંસ્કારી ખાનદાન છે. એની મા સ્પેનિશ હતી. કદાચ, તમને તો એને વિષે વધુ જાણ હશે —”

“હા, હું એ કુટુંબને ઓળખું છું અને બોબ સેલ્સ મારફતે તેમના પરિચયમાં રહ્યો છું.”

“હવે બીજા સમાચાર. આરોગ્યખાતાના વડા ડૉ. માર્શલ પણ આ સ્ટીમરમાં આવે છે. એણે પોતાની જગ્યાનું રાજીનામું આપ્યું છે અને આજ મહિને ફિલિપાઈનથી વિદાય લેશે. આ એની છેલ્લી મુલાકાત છે. છેલ્લી વાર આવી, જેટલા દરદીને મળી શકાય તેટલાને મળી લેવાનો એણે આગ્રહ બતાવ્યો છે. એ તમને મળવા ઇચ્છે છે. મનીલા જતાં પહેલાં થોડા જ કલાક તે અહીં રોકાઈ શકશે.

“અને — આપણો એક ગુમાસ્તો મનીલા ગયેલો, તે તમારે માટે કંઈક ખાસ લાવવાનો છે. તમારા બાઈ તરફથી સંદેશો.”

મારા હૃદયમાં ધ્રાસ્કો પડ્યો. “ટોમ — એને કંઈ થયું તો નથી ને? એને-એને તો કાઢ નથી નીકળ્યો ને?”

“ના, ના, નેડ. માફ કરો મેં તમને ગભરાવી મૂક્યા. એણે તમારે માટે કંઈ ખાસ બેટ મોકલી છે.”

કેવી નિરાંત વળી!

“અને, વળી બીજા સમાચાર. આજે તો ખબરો પર ખબરો છે. હું તમારી યોજનાને અજમાવવા માગું છું. બલકે, તે અજમાવવાની તમને તક આપવા ઇચ્છું છું. આટલે સુધી અમે તમને મદદ કરી શકીએ : અમે તમારી માછલી ખરીદીશું. તમે જાણો છો કે હમણાં તો અમે કન્ટ્રાક્ટોથી બંધાયેલા છીએ. પણ અહીંની વસ્તી વધ્યે જ જાય છે, એટલે અમને તમારી માછલીની જરૂર રહેશે જ. જો તમે પકડી શકો અને તાજી આપવાની ખાતરી આપી શકો તો આપણે અમુક વજન નક્કી કરશું. એટલું યાદ રાખજો કે વગર ચૂકવે એટલો જથ્થો અમને મળતો રહે એની તમારે ખોળાધરી આપવી જોઈશે. હવે, આના પર વિચાર કરી પાકી યોજના બનાવી મને મળવા આવજો. પછી આપણે આપણી વચ્ચે કરવાના કરારની શરતોની વિગતવાર ચર્ચા કરી લેશું.”

*

આ નવી અને મનોવેષક કલ્પનામાં તરખોળ થયેલા મગજ સાથે હું ત્યાંથી નીકળ્યો. સ્વાતંત્ર્ય-ચોક (પ્લાઝા લિબરટી)માં ઉત્સવની ધમાલ હતી. એની લાંબી પથ્થરની પગથીઓ ચડીને હું બીડને જોવા લાગ્યો. મારા મનમાં જે માણસો હતા, તેમાંના કોઈ હોય તો તેમને હું ખોળતો હતો. ચોકમાં હંમેશના જેવી જ માણસોની બીડ હતી. પણ મારે જેમનું કામ હતું, તેમાંનું કોઈ દેખાયું નહીં. ઉત્સવની અને તેમાં લડનારા કૂકડાઓની વાતો સાંભળતો હું ત્યાં લગભગ એક કલાક આમ તેમ ફર્યો.

“મેં સાંભળ્યું છે કે ટોમસ પાસે એક સરસ કૂકડો છે?”

“અમે તેનું શું નામ પાડ્યું છે તે જાણો છો? — મિસ્ટરી બર્ડ (ગૂઢ પંખી).”

“તમે એના પર ખૂબ પેસો*ની શરત લગાવશો કે, મિ. ફરગ્યુસન?”

અધા હસવા લાગ્યા. એક છોકરાએ કહ્યું, “અચ્ચારો પેડો ગોમેઝ! પાંચ વાર એના ફૂકડાએ શરત જીતી છે. પણ હવે મને લાગે છે કે સ્વાતંત્ર્યદિન પછી તેને તેનું આફજી કરવું પડશે.”

તેની પાસે બેઠેલા એક માણસ બોલી ઊઠ્યો, “આ બાબત પર કેટલા પેસો બકે છે, બોલ.” મેં તેની તરફ જોયું.

“પાંચ પેસો જીલિયન, તારી ઇચ્છા હોય તો.”

અધા હસવા લાગ્યા. આખરે જીલિયને પોતાનું ગળતું તપાસીને શરત કબૂલ કરી.

ટોમસના મરઘા પર ઘણાઓએ નાની નાની શરતો મારી હતી. હજી સુધી તે કોઈ લડાઈમાં ઊતર્યો નહોતો. પણ એનો દેખાવ જ શરત રમનારાઓની વૃત્તિને ઉત્તેજન આપનારો હતો. ફિલિપીનો રીઠા જીગારીઓ છે. ગરમાગરમ ચર્ચા ચાલવા લાગી. દરમિયાનમાં જોજિ ફૂઝ ત્યાં આવી પહોંચ્યો. હું તેને સાથે લઈ બીડમાંથી સરી ગયો અને મારી મહાન યોજના એને સમજાવવા લાગ્યો. જોજિ મારી નજીકમાં જ રહેતો હતો, અને મને ઘર બાંધવામાં તેણે ધણી મદદ કરી હતી.

“તમે એમ કહેવા માંગો છો, મિ. ફરગ્યુસન, કે આપણે અહીં બારે માસ રળી શકીએ?” તેણે અશ્રદ્ધાથી પૂછ્યું.

“હા, એ જ કહેવા માગું છું, જોજિ. અલબત્ત, અધું ભાંગી પડે એમ બને.”

“કમાવા માટે જે ધંધો કરવો પડે તે કરવા હું તૈયાર છું,” તેણે હળવેથી કહ્યું. “હું બાણું છું કે હું રોગી છું. છતાં, બહુ જ રોગી નથી, અને આમ બેકાર રહેવું પડે છે એ તો, મને લાગે છે કે, શક્તિવાળાને માટે બહુ જ બૂંડી વાત છે. મારામાં તાકાત હોય ત્યાં સુધી હું તો જાતમહેનતથી જ રહેવા ઇચ્છું છું. અહીં આવ્યા પહેલાં મેં ક્યારેક ક્યારેક હોડીઓ બાંધવાના કામમાં મદદ કરેલી છે, પણ

* ફિલિપાઈનનો સિક્કો. કિંમત અડધો ડૉલર, એટલે લગભગ રૂ. ૧૧૧૧

કાળી કામ જાણું છું એવો દાવો ન કરી શકું. તમે મને રાખશો તો હું મારાથી બનતો સધળો પ્રયત્ન કરીશ. ”

“ સરસ ! કાલે મારે ઘેર આવજો. બને તો મેન્યુઅલ ઝાનીલાને પણ લેતા આવજો. કેટલાક બીજાને પણ હું કહેવડાવવાનો છું. પછી આપણે તેની કાલે વાતો કરીશું. ”

સાન-લાઝારોમાં પહેલી રાતે મેં ટોમસને ફેક્ટ આપી, તે વખતે જે પહેલા ફિલિપીને મારી સાથે ઓળખાણ પાડેલી તે જ આ મેન્યુઅલ ઝાનીલા. એન્જનમારી પછી મોટેથી ફૂલિયન આવેલો, છતાં હવે તો અહીં આવ્યે ધણા મહિના થઈ ગયા હતા.

બીજે દિવસે બપોરે આવનારાઓમાં જોડિ પ્રથમ હતો. એનો ઉત્સાહ ઊભરાઈ જતો હતો. “ આજનો દિવસ બહુ જ મહત્વનો છે, મિ. ફરગ્યુસન. મને કામ ધંધાની બહુ જ જરૂર છે. ”

મેન્યુઅલ પણ એટલો જ ઉમંગથી ભરેલો આવ્યો. “ આવતી કાલે સ્વાતંત્ર્યદિન છે એ બહુ સૂચક છે. આપણે પણ અહીં આપણા પોતાના સ્વાતંત્ર્ય (સ્વાવલંબન)ની શરૂઆત કરીશું. ”

ફેક્ટોરી આરાંગ મારા ઘરમાં પરાયો નહોતો. લગભગ એ વર્ષથી એ ટોમસને લણાવતો હતો અને એનું આવવું મને હંમેશાં પ્રિય લાગતું. ત્રણ વર્ષ પર એના જીવનની સઘળી આશાઓ પર પાણી ફરી વળ્યું. તે એક વકીલ અને સાન-ટોમસ યુનિવર્સિટીનો સ્નાતક હતો. આ વિદ્યાપીઠ ઈ. સ. ૧૬૧૧માં સ્થપાયું હતું. એટલે કે, યુ. સ્ટે. રાજ્યમાં એ જૂનામાં જૂનું વિદ્યાપીઠ હતું. એ કાયદાની પરીક્ષા હજી પાસ કરે છે, ત્યાં તો એના શરીર પર આઠાં દેખાયાં. લાગલો જ એને પહેલાં સાન-લાઝારો અને પાછળથી ફૂલિયન રવાના કરવામાં આવ્યો.

મારી એની સાથે ઓળખાણ થઈ ત્યારે તે મહારોગી મંડળનો પ્રમુખ હતો. આ દરદીઓએ ચૂંટેલું એક પ્રતિનિધિમંડળ હતું. સાર્વજનિક બાબતોમાં તે અધિકારીઓ જોડે મસલત કરતું, અને વ્યક્તિગત હક્કો અને જવાબદારીઓની કેટલીક બાબતોનું નિયમન કરતું. મેં આવો કમલાગ્ય માણસ કદી જોયો નહોતો. કેળવણી

મેળવવા માટે વર્ષો સુધી પરિશ્રમ કર્યા બાદ હાંસલ કરેલો ધંધો એની પાસેથી જૂંટવી લેવાયો હતો. એ આવ્યો ત્યારે શરૂઆતમાં એનું નામ 'મૌનીબાબા' પડેલું હતું. નીચું માથું રાખી, કોઈનાયે ઉપર નજર નાખ્યા વિના તે ચાલતો. કવચિત જ ખોલતો. પોતાના જૂંપડામાં એકલો જ રહેતો હતો. એ જૂંપડું એણે સારું બાંધ્યું હતું. રાંધવા સુધ્ધા બધું કામ પોતાને જ હાથે કરતો. લોકો તરફથી મેં જાણ્યું કે એને પત્ની તથા બે બાળકો છે, અને તેમનાં પર તેનો ખૂબ જ પ્રેમ છે. એમનો તેને એકએક વિયોગ થયો. જ્યારે મેં એને ટોમસને ભણાવવાની વાત કાઢી ત્યારે તેણે તે એકદમ સ્વીકારી લીધી. એની પાઈએ પાઈ તે ઘેર મોકલતો.

મારી આગ્રહભરી વિનંતીને સ્વીકારી તે આજે આવ્યો હતો. એ આવ્યો હતો નીરસભાવે, પણ થોડી વારમાં તેની નીરસતા ઊડી ગઈ. હકીકત તો એ હતી કે એનામાં ઘણીશક્તિ ખૂબ જ હતી, અને પહેલી જ મિટિંગમાં એણે મારી સાદી નાનકડી યોજનાને ધડી-ટીપીને અવ્વલ નંબરની ખનાવી આપી. એ પરથી દરેક માણસ સ્પષ્ટ સમજી ગયો કે અમારે શું કામ કરવાનું છે અને તેમાં અમારા પરસ્પર સંબંધ શું રહેશે. આ પાછલી બાબત પહેલી કરતાંયે મહત્વની હતી.

આરાંગના સરસ વિવેચન પછી લોકો ધંધાનું સ્વરૂપ બરાબર સમજી ગયા અને ખુશીથી તેમાં જોડાયા. તેમણે મને ખાતરી આપી કે જરૂરી માણસો તેઓ મેળવી દઈ શકશે. અહીંના મારા બે વર્ષના વસવાટ દરમ્યાન લોકોને પોતાના હિતની બાબતમાં આટલા ઉત્સાહિત થયેલાં મેં આજે જ જોયા. ઉત્સવો અને તહેવારો ઊજવાતા ખરા. પણ તે ઉત્સાહ મહાપુરુષોને કે દેશને માટે હતો. આ એક નવી જાતનો ઉત્સાહ હતો — કોઠીઓને માટે. એમાં કંઈક પુરુષાર્થ કરવાને શક્યતા અને પોતાને તથા સ્વજનોને માટે કમાણી કરવાની તક રહેલી હતી. ટોમસે બધાને બાખરી તથા ઠંડા કરેલા નારિયેળના દૂધનાં 'જળપાન' કરાવ્યાં. વીખરાયા ત્યારે તેઓ યોજનાના ઉમંગમાં ઊઠ્યા. આરાંગનુંયે શિર ઝિંચું થયું, અને મેન્યુઅલ તો આખે રસ્તે ઝંડા-ગીત ગાતો ગાતો ગયો.

તેમના ગયા પછી મેં આખી યોજના બરાબર લખી કાઢી, અને તે પાસ કરાવવાને આરાંગને અને પછી વિન્ટનને સોંપું તે પહેલાં ટાઇપરાઈટર પર તે ઉતારવા લાગ્યો. તે જ રાત્રે મને ડેંગ્યુ તાવનો હુમલો આવ્યો અને બધું કામ અટકી પડ્યું. ચોથી જુલાઈ નો ઉત્સવ મેં ખોયો. આ ડેંગ્યુ તાવ બડો દુષ્ટ છે. ૧૦૪° સુધી પારો ચડ્યો હતો. માથું, આંખ, સાંધા અને સ્નાયુઓ ફાટતાં હતાં. વિન્ટને આવીને તપાસ્યો. યોજના ઘડવાનું છોડીને બિલકુલ આરામ લેવા તેણે ફરમાવ્યું.

“અમેરિકામાં નીચોને મોઢે મેં ‘હાડતોડ તાવ’ની વાત સાંભળી હતી. પણ એ કેવી વેદના હશે તેનો મને ખ્યાલ નહોતો,” હું ગળગણ્યો.

“એ તો એકઠે દિવસમાં નીકળી જશે. અને, શરીર પર કાંઈ ફૂટીપૂટી જીઠે તો ગભરાશો નહીં. એ આ તાવનો એક ભાગ જ છે.”

મારો ઉત્સાહ ભંગ કરવાને આટલું પૂરતું હતું. મારા પ્રત્યે સ્વામીભક્તિ અને ફૂકડાલડાઈનો મોહ — એ વચ્ચે ટોમસના મનમાં ઝગડો ચાલતો હતો. મેં એને જવા સમજાવ્યો. મેં એને કહ્યું કે મનેયે મિસ્ટરીની જીતમાં રસ છે, અને શરત બકવા મેં તેને પાંચ પેસો વધારે આપ્યા. પછી હું ઘેનમાં પડ્યો. કેટલાક જંગલી લોકો મારા આખા શરીર પર કાંટા ખૂંડે છે એવું હું સ્વપ્ન જોઈ રહ્યો હતો. તેની વેદનાની વચ્ચે જ મેં ટોમસનો અવાજ સાંભળ્યો.

“મિ. ફરગ્યુસન ! મિ. ફરગ્યુસન ! અરે સાહેબ, આપણે જીત્યા ! આપણે જીત્યા !”

ફૂકડાને બગલમાં ધાલી હરખાયેલો થયેલો ટોમસ અંદર આવ્યો. “એણે કેહિસ્તાનના છેલ્લા વીર સાથે લડાઈ લીધી. ધણા લોકોએ પેસો ગુમાવ્યા. આપણે એકે હાર્યા નથી. આ તમારા પેસો, સાહેબ. હું તો ધણા વધારે કમાયો છું.”

હું એકો થયો. અવાજથી મારું માથું ફાટ ફાટ થવા લાગ્યું. પણ કાંટા — ભલે તે સ્વપ્નાના જ કાં ન હોય — કાંટાની ટોંચામણી કરતાં આ સ્થિતિ પોસાય એમ હતી.

“તે — શરત બકવા તેં ક્યાંથી પેસો આપ્યા, ટોમસ ?”

“ઓહો! તમે જે પેસો મને આપો છો તે મેં બધા બચાવી રાખ્યા છે, સાહેબ. એ બધા મેં શરતમાં મૂક્યા. કારણ કે, હું લડવૈયા ફૂકડાને ઓળખું છું, અને આપણે જીતશું જ એમ મારી ખાતરી હોય છે.”

“અને, હવે આટલા બધા પેસોનું કરીશ શું, ટોમસ?”

“એ વિષે મારે તમારી જોડે વાતો કરવી છે. પણ તમે માંદા છો. હું તમને કદાચ વધારે હેરાન કરું છું.”

“મને વાત કરવાનું જ મન છે. તારી વાત કહે, ટોમસ.”

“મારી બહુ ઇચ્છા છે કે તમે સંસ્થાનના વડાને કહો કે મારા પર મહેરબાની કરી મારી તરફથી ત્રીસ પેસો મારી માને મોકલે અને એને લખે કે મુલાકાતને દિવસે તે મને મળવા આવે. મને ખમર છે કે એની પાસે નવાં કપડાં નહીં હોય તો એ આવવા મન નહીં કરે. આટલી રકમ એને મનીલા આવવા અને એક સારું કપડું ખરીદવા પૂરતી થશે. પાંચ પેસો હું રાખી લઈશ, કારણ કે, ‘રિઝાલ દિને’ બહુ મોટું ફૂકડા યુદ્ધ થશે. આજની લડાઈમાં ડૉ. ફિસોલગોની સાથે એક પરોણો આવેલો હતો. એણે કહ્યું કે એનો એક સરસ લડાઈ ફૂકડો છે, તેને એ રિઝાલ દિને લાવશે. પણ આપણે તે દિવસેયે જીતશું જ, અને તેટલા માટે હું પાંચ પેસો રાખી મૂકવા ઇચ્છું છું.”

“ટોમસ, એ તો ફક્ત વાત કરી. જ્યારે તારી મા આવે ત્યારે એને તેડી લાવવાનું ભૂલતો નહીં. મારી એને મળવા ઇચ્છા છે. યાદ રાખજો.”

મારો આભાર માનતાં એની આંખમાં આંસુ આવી ગયાં. તે ઓરડામાંથી ચાલ્યો ગયો. નીકળતો હતો ત્યારે મને એના દેખાવની ઝાંખી થઈ. એણે એકદમ ફૂકડાને પોતાના ગાલ જોડે વળગાડી દીધો. મેં એને ગણગણતો સાંભળ્યો કે, “હું તારોયે ઘણો આભારી છું.”

કારિટા આવી !

સરકારી વહાણ દરદીઓને લઈને પાંચમીએ આવ્યું. હું સામે જઈ શક્યો નહીં. કાધર મારેલ્લો મને મળી ગયા અને તેમણે કારિટાને ખુલાસો કરવાનું તથા તેને રજા મળતાં જ મને મળવા તેડી લાવવાનું માથે લીધું. મારા તાવમાં ટોમ તરફથી મને આવનારી ભેટની વાત તો હું ભૂલી જ ગયો હતો. તે એક બહુ ઊંચા પ્રકારની રાઈફલ (ખંદૂક) હતી તે જોઈ હું ખુશ થયો. બેટોના હથિયારખંધીના કાયદાઓને લીધે સંસ્થાનનો ગુમાસ્તો જાતે બધી વિધિ પૂરી કરાવીને તેને મારી પાસે પહોંચાડી ગયો હતો. કોઈ નાના બાળકનેયે પહેલી વાર મળેલી હવા-ખંદૂકડીની ભેટથી આટલો આનંદ નહીં થયો હોય.

ડૉ. માર્શલ મળવા આવ્યા ત્યારે હું ખાટલામાં બેઠો બેઠો મારી ખંદૂક જોડે રમી રહ્યો હતો. પરસ્પર ઉમળકાભરી હેતભેટ થયા બાદ તેણે કહ્યું, “સરસ હથિયાર છે. ટામારાઉનેયે હણી શકે એવું.”

મારું હૈયું ઊછળવા લાગ્યું. “સાચે જ એમ માનો છો ? એકાદનો શિકાર કરવાનું મળે તો ખૂબ મજા પડે. બસ, એક જ વાર.”

યુરોપમાં લગભગ એક વર્ષથી ચાલી રહેલી લડાઈ વિષે અમારી વાતો ચાલી. એમાં અમેરિકા બળશે એવો એને સંભવ લાગતો નહોતો. પ્રેસિડન્ટ વિલ્સન તંત્રસ્થ રહેવાની નીતિને સ્વીકારી ચૂક્યા હતા.

જતાં જતાં તેણે કહ્યું, “ચેલમેગરાના ઉપચારની એક સુધરેલી રીત ઉપયોગમાં આવવા લાગી છે. હવે આપણે પાછા મળશું ત્યારે તમે તંદુરસ્ત થઈ ઘેર પહોંચ્યા હશે.” મને આશા ઊપજી — એક ક્ષણ માટે જ. કારણ કે, જેવા એ દેખાતા બંધ થયા કે તરત જ હું જ્યાંનો ત્યાં આવ્યો. બીજાઓને સુધારો થાય છે એ હું જાણતો હતો; જોતો પણ હતો. પણ મારામાં સુધારો નહોતો. એમ હોઈ શકે કે ઉપચારને

લીધે એ વધતો અટકતો હોય. કારણ કે હું આવ્યો તે વખત કરતાં આજે તે ખાસ વધારે બગડ્યો નહોતો.

તેના ગયા પછી હું માર્શલ, વિન્ટન અને બીજાઓને વિષે વિચાર કરતો બેઠો. મારા પર જેની બહુ અસર પડતી હતી તે એમના મિત્રભાવની હતી. આ મારા પ્રત્યે જ હતો એમ નહીં, સર્વે રોગીઓ પ્રત્યે હતો. તેમણે અને એમના સાથીઓએ સફળતાપૂર્વક આ રોગ સામે યુદ્ધ માંડેલું હતું. કોલેરા, શીતળા, મલેરિયા વગેરે મહાન ઉપદ્રવોને તેમણે અટકાવ્યા હતા અને પુષ્કળ ઘટાડી દીધા હતા. ફિલપાર્ઝન બેટોમાં મરણપ્રમાણ ઈ. સ. ૧૯૦૫માં હજારે ૨૭૫ જેટલું લયાનક હતું તે ૧૯૧૩માં ૧૮૦૮ જેટલું ઘટ્યું હતું. આ કેટલું બધું કામ થયું ગણાય, તે કદાચ ઘણા થોડા અમેરિકનો સમજી શકશે.

*

સ્ટીમર ઊપડી ગયા પછી દશ દિવસે હું હરતોફરતો થયો. પાદરી અને મિ. હડસન કેટલીયે વાર મળી ગયા . . . કારિટા મારી ચિંતા કર્યા કરતી, તેને ફાધર મારેલ્લો ખબર પહોંચાડતા. તે એક વસતિગૃહમાં રહેતી હતી અને બહુ તંદુરસ્ત જણાતી હતી, એમ તેમણે કહ્યું.

“હવે મારી માંદગી પૂરી થઈ લાગે છે, ફાધર. હવે કારિટાને આ લેવા બોલાવું તો કંઈ હરકત છે?”

“મને લાગે છે કે એના આનંદને કારણે તમારી તબિયતમાં પણ વધારે સુધારો થશે, નેડ. હું એને તમારું આમંત્રણ પહોંચાડીશ. આવતી કાલે ત્રીજા પહોરનું નક્કી કરીશું?”

ત્રણ કરતાંયે વધુ વર્ષ બાદ આ મારી પહેલી પાર્ટી હતી. મને એટલો ઉમળકો આવ્યો હતો કે બીજે દિવસે સવારના પહોરમાં રોજ કરતાં વહેલો મેં ટોમસને ઢંઢોળી કાઢ્યો. અને પછી અમે એવું તો કામ કર્યું છે! આજની આ પાર્ટી ‘ખાસ ટેસદાર’ થવી જોઈએ! અમે બંને હવે સાધારણ સારા પાકશાસ્ત્રી બનેલા ગણાઈએ. પણ હું લોબી બન્યો અને ચાસણી પાચેલા કેક બનાવવાનો પ્રયોગ કર્યો. પરિણામ એ આવ્યું કે બપોર સુધીમાં ટોમસ અને હું બંને થાક્યા!

આડીતેડી વસ્તુઓથી અવ્યવસ્થિત થયેલા રસોડામાં ત્રણ નિષ્કળ નીવડેલા ધાણુ પડ્યા હતા — અને તેમાંનો એકે ખાઈ શકાય એવો નહોતો. પરોણાનું નામ મેં ટોમસને કહ્યું નહોતું. મને લાગ્યું કે એથી એ પણ ઉત્તેજનામાં આવી જશે અને એની કાર્યશક્તિ કુટિત થશે. ભટ્ટીમાંથી કાઢેલા છેલ્લા બળી ગયેલા ધાણુ તરફ ખિન્ન વદને જોતો જોતો તે બોલ્યો :

“ મને લાગે છે, સાહેબ, તમને મળવા કોઈ બહુ જ મોટા માણસ આવવાના હશે. ગવરનર-જનરલ પણ હોય. આથી જ શું તમે આટલો છબરડો વાળો છો ? ”* આ નરમ ઠપકાથી મારી ખાતરી થઈ કે મારા વક્ષાદર ટોમસની ધીરજ હવે ખૂટી છે. મને નવાઈ ન લાગી. મારીયે એ જ દશા હતી ને !

“ ના, ટોમસ, ગવરનર-જનરલ તો નથી, પણ એક ખાઈ છે. મારાં જૂના મિત્ર છે. હવે આ પૈસા લઈ જા, અને બજારમાં જઈને સારામાં સારા કેક મળે તે લઈ આવ. જો, નાના અને બધે સારી પેઠે ચાસણીથી પાયેલા. સાકર પણ — કેવી તે તું જાણે છે. ”

“ જી, હા, સાહેબ. બાઈસાહેબને તે બહુ ભાવશે. એ જ વધારે ઠીક થશે, સાહેબ, ” કહેતોક તે ઊપડી ગયો.

તે દિવસે સાંજે પાંચ વાગે મારા દરવાજામાં જે મૂર્તિ પેડી તેવી સુંદરતાની પ્રતિમા જોવાની મેં કદી કલ્પના કરી નહોતી. પાદરી પણ સાથે હતા. પણ મેં લાગ્યે જ તેમને જોયા. જૂની કારિદા એક સુંદર બાળા હતી. હું નોલારકે કુટુંબમાં રહેતો હતો ત્યારે તે સોળેક વર્ષની, બેડી દડીની, શરમાળ, જરા ખંધી, અને — અંગ્રેજી શીખવતાં મને જણાયું હતું કે — ખૂબ જ બુદ્ધિમાન બાળા હતી. આજે તેર વર્ષ પછી તે ઊંચી વધેલી, નાણુક આંધાની અને ખાનદાન કુટુંબની હોય એવી સુંદર મહિલા જણાઈ. એની ત્વચા જૂના હાથીદાંતના રંગની હતી, અને બહુ જ નાણુક અને સુંવાળી. એની મા શુદ્ધ રપેનિશ હતી. એના શરીર પર ક્યાંય રોગનું નિશાન જણાતું નહોતું. સીસમ જેવા તેના કાળા વાળ કપાળ ખુલ્લું રહે તેમ ઊંચા ઓળેલા હતા. તેના

* એ કહેવા માગે છે, “ આટલી ખટપટ કરો છો ? ”, પણ એને સાચો શબ્દ જડતો નથી.

પોષાક શબ્દના ઉત્કૃષ્ટ મશરૂનો રૂપેરી ઝીકથી ભરેલો વિલક્ષણ ગુલાબી રંગનો હતો. મોટી, ઝીણી, કાંજ પાયેલી બાંયોની ઉપરથી તેના ખભા પર એક ઓઢણી હતી. ધાધરાની કિનારને જમીન પર ધસાતી અટકાવવા તેણે એક હાથમાં તેની ચાળને આકર્ષક રીતે પકડી રાખેલી હતી.

મેળાપના પહેલા આંચકાની અસર ઊતર્યા પછી હું અસ્વસ્થ થયો. મારી ટાઈ બરાબર હતી કે ? પણ વિચાર કરવાને વખત નહોતો. તેની જોડે આવેલા ફાધર મારેલોને મેં ઉતાવળે એ શબ્દો કહ્યા, ત્યાં મેં જોયું કે તેણે પોતાનો નાબુક હાથ આગળ કર્યો હતો. એથી મને રોમાંચ થયો. — હું કવચિત જ કોઈ સાથે શેકહેન્ડ કરતો હતો.

“તમને અહીં આવવું પડ્યું છે, તેથી હું બહુ જ દિલગીર છું, નેડ. પણ એક વાર ફરી મેળાપ થયો એ તો ગમે છે.”

તેનામાં સુશિક્ષિત ફિલિપાઈન સ્ત્રીઓની દાવકાઈ હતી. હું જવાબ આપવામાં વધારે બાધો નીવડ્યો.

“મને તમારી બાબતની જાણ થઈ, કારિટા, ત્યારે બહુ જ આધાત પહોંચ્યો. અને સાચો —”

“બાપડો સાચો. એ છૂટ્યો તે સારું જ થયું.”

પગભર બંને મૂર્ખાં રહ્યાં. પછી તે પાછી સ્વસ્થ થઈ અને સ્મિત કરવા લાગી.

“ફાધર મારેલોએ તમે ધર અને બગીચાને આપેલા અજબ રૂપની વાતો કરી છે. એ જ શું, પણ જે મળે છે તે દરેક તેના વખાણ કરે છે.”

“તમારી માયા એમ બોલાવે છે. પણ ફરીને જોઈ લ્યોને ! બહુ સગવડ ભરેલી જગ્યા તો પેલા આંખાઓ નીચે છે.”

જ્યારે અમે બેઠા ત્યારે ફાધર મારેલો આંખને ચમકારો કરીને બોલ્યા, “નેડ, આ આટલાં સુંદર છે એ તમે તો મને કદી કહેલું જ નહીં !”

કારિટાએ વાંધો ઉઠાવ્યો : “ફાધર, મને નથી લાગતું કે એક ધર્મગુરુએ આવી રીતે અતિશયોક્તિનો દાખલો . . .” — એની વિશાળ આંખો કેવી અદ્ભુત લાગતી હતી !

“ના, ફાધર, મેં કહ્યું નહોતું ખરું. એક તો, તે વખતે એમનું રૂપ ખીલેલું નહોતું, ત્યારે તે કેવળ એક દેખાવડી બાળા હતાં. અને ધર્મશુરુની ફરજ વિષે — હું તો માનું છું કે જ્યાં પણ સૌંદર્ય હોય તેની કદર કરવામાં દોષ નથી. માટે હું તો ફાધરનો પક્ષ લઉં છું.”

તે હસી. થોડી વાર પછી અમે ત્રણે બગીચામાં ચાંટા મારવા લાગ્યાં. હું બહુ થોડું ખેલતો હતો. ફાધરે શુભમેરનું ઝાડ અને કેટલાક વિરલ ઓરકિડો દેખાડ્યા. એને ભૂરો ફૂલરો બહુ ગમ્યો, અને તે મને કેવી રીતે મળ્યો તેનો કિસ્સો એકાદ દિવસ સંભળાવવાનું તેણે વચન લીધું. નારિયેળીઓના ગાળાઓમાંથી દેખાતી ચોપાટી તરફ જોતાં જ્યારે અમે ઊભાં, ત્યારે તે મંત્રમુગ્ધ જેવી થઈ ગઈ.

“નેડ, આ રમણીય છે. મને લાગે છે કે મનોહર ચિત્ર અને તેને શોભે એવી જ આકર્ષક ફેમની આથી વધારે સારી જોડ મેં ક્યાંય જોઈ નથી.”

થોડી વાતો થયા પછી ફાધર મારેલો બોલ્યા, “હવે હું તમને બેઠને મૂકી બહાર છું. મારે હજી ઇસ્પતાલ જવાનું છે. કારિટા, તમને પાછા પહોંચવાનો રસ્તો જડશે નહીં. નેડ, તેને વસતિગૃહ સુધી પહોંચાડવા જેટલા તમે સાગ્ગ થયા છો ને?”

“હવે તો પહેલવાન બન્યો છું,” મેં ખાતરી આપી.

“મેં કારિટાને તમારા માછીપંધાની યોજનાની વાત કરી નથી. એ તમારે માટે જ રાખી છે.”

એમના ગયા પછી ટોમસ ઝાડો નીચે ટેબલ ગોઠવી ભૂરી રકાબીઓમાં ટીમણ પીરસવા લાગ્યો.

કારિટાએ મારી તરફ વળીને પૂછ્યું, “માછીયોજનાની તેમણે શી વાત કરી?”

હું શું કરવા માગું છું અને ડેંગ્યુને લીધે તેમાં શું વિઘ્ન આવ્યું તે મેં એને સમજાવ્યું.

વિચાર-ગંભીર થઈ તે બોલી, “આ એક અતિ જરૂરી કામની તમે શરૂઆત કરી છે. મેં સેબુમાં નૃત્યકળા શીખવવાનું કાંઈક આવા

જ કારણથી શરૂ કર્યું હતું. પણ ક્યારેયે મનુષ્ય માટે ક્રીડા કરતાં કાર્ય જ વધારે સારું ગણાય. જ્યારે મને સેબુ પહેલી વાર મોકલવામાં આવી, ત્યારે મને લાગ્યું હતું કે મને ચિત્તભ્રમ થઈ જશે. મહિનાઓ સુધી હું ખૂબ માંદી રહી. મારાથી ખવાય જ નહીં. જીવનનો અંત આવે તો સારું એમ ઇચ્છવા લાગી. પણ મદની એક બહેને મને છોડી નહીં. ધીમે ધીમે તેણે મારી સુસ્તી ઉડાડી. તેણે મારો પ્રેમ સંપાદન કર્યો, અને પછી તેની જોડે હું છોકરીઓમાં કામ કરવા લાગી. મારામાં નહોતી તે હિંમત તે છોકરીઓમાં હતી. ”

શરમાતો શરમાતો ટોમસ ચા લઈ આવ્યો. કારિટાએ તેને વધાવ્યો.

“ ટોમસ, મેં તમારા અદ્ભુત કૂકડાની વાતો સાંભળી છે. તમારે મને એ દેખાડવો પડશે. મેં સાંભળ્યું છે કે ચોથી જુલાઈએ તમે ખૂબ કમાયા, અને રિઝાલ-દિને હજુ પણ વધારે કમાશો. ”

ટોમસનું મોં એક કાનથી બીજા કાન સુધી મલક્યું.

“ આપે સાચું સાંભળ્યું છે, સીયોરા.* તમે અને મિ. ફરગ્યુસન ચા પીને પછી મહેરબાની કરીને મારી ઓરડીમાં આવશો ? હું બહુ ખુશીથી મારો કૂકડો બતાવીશ. તમને ખબર હશે કે મિ. ફરગ્યુસને તે મને આપ્યો છે, અને તે હંમેશાં મારા પ્રત્યે બહુ માયાળુ — ”

“ અમે મિસ્ટરી જોવા જરૂર આવશું, ” મેં વચ્ચે જ કહી નાંખ્યું.

ટોમસે બળરમથી આણેલા સુંદર સાકરિયા કેક અને ચા અમે પૂરાં કર્યાં. પછી કૂકડો જોયો. કારિટાનું લગાઉ કૂકડાઓ વિષેનું જ્ઞાન બિંદુ માલૂમ પડ્યું. તેણે ખાતરી આપી કે રિઝાલ-દિને તે વિજયી થશે જ.

ત્યાંથી નીકળી ચોપાટી પર અમે ઊતરવા લાગ્યાં. કારિટાએ કહ્યું,
“ ખરે જ, એ બહુ બિચી જતનો કૂકડો છે. ”

* સીયોર = ભાઈજી અને સીયોરા = બાઈજી કે બાઈસાહેબ, સ્પેનિશ ભાષાના મિસ્ટર અને મિસિસના પર્યાયો.

મને એકાએક લાગ્યું કે મારી તબિયત તદ્દન સારી થઈ ગઈ છે. કારિટાએ જ્યારે ખાલામાં ચા રેડી હતી, ત્યારે તેની રેડવાની ઢબ જોઈ હું મુગ્ધ થઈ ગયો હતો. એ નાનકડા પિરસણામાંથી તેની નાજીકાઈએ મારા જીવનને અપરિચિત એવી રમ્યતા દર્શાવી હતી. ચોપાટી પર બેસી અમે ‘વાડી, વાળાં ને વહાલાંઓ’ની — એટલે કે મહારોગી આશ્રમોની, લૂઝેનમાં ગાળેલા ગતદિવસોની તથા કારિટાનાં માતાપિતા અને લાઈબ્રેરેનોની વાતો કરવા લાગ્યાં.

આથમતા સૂર્યની પ્રભા કારનના કુંગરોમાં લુપ્ત થઈ. તેની છાયા લંબાઈને ઉપસાગરના ખીજ કિનારાને અડી. છતાં, અમારી વાતો, તડાકા, વિનોદ ચાલ્યા કર્યાં. — જાણે અમને આજે પુનર્જન્મ મળ્યો.

કારિટા ઊભી થઈ ગઈ. “ હવે મારે જવું જોઈએ. તમે સમય એટલો આનંદથી ભરી દીધો કે હું તે પર ધ્યાન આપતાં જ ભૂલી ગઈ. મારા ઘરના લોકો મારા વાળુ માટે ચિંતા કરશે. હવે કાંઈ ખાઈ તો શકવાની નથી, પણ તેઓ એટલાં ભલાં છે કે ખાવાનું ગરમ રાખી મૂકશે. ”

તેને પહોંચાડવા હું સાથે ગયો. કેટલાં વર્ષ થયાં મને આટલો આનંદ મળ્યો નહોતો.

સંતતિનિયમન વિ. સંયમ

અત્યાર સુધી આ બેટની સ્ત્રીઓ સાથે હું કાંઈ પ્રકારના સંબંધમાં આવ્યો નહોતો. પણ હવે કારિટા અને હું ઉત્સવોમાં સાથે ફરીએ તેમાં મને કશું અસ્વાભાવિક જણાયું નહીં. પ્રથમ પ્રથમ ખૂબ શિષ્ટાચારપૂર્વક અને પછી કશાએ શિષ્ટાચાર વિના તે મારે ઘેર આવતી થઈ, અને એ માની જ લેવાયું કે જ્યારે તે આવે ત્યારે સાંજની ચા કે વાળુ માટે થોભવાની જ. ટોમસ જ્યારે હર્ષિતનયને પોતાની માને મને મળવા તેડી લાવ્યો ત્યારે કારિટા ઘરમાં જ હતી. મિસિસ આગ્વિલાર (ટોમસની મા) એક ક્ષીણ અને કરમાઈ ગયેલી આઈ જણાતી હતી. છતાં, બાળપણમાં તે સુંદર હશે એમ લાગતું હતું. દેખાવમાં ટોમસના જેવી જ હતી. તે મારે ત્યાં ભૂલી પડ્યા જેવી અને મૂંઝાઈ ગયેલા જેવી લાગી. તેણે શું જોવાની કદપના કરી હશે તેની હું અટકળ જ કરી શકતો હતો.

કારિટાએ પોતાની હમેશની કુનેહથી મુલાકાતને આનંદમય કરી દીધી. આમાં મિસ્ટરી (કૂકડા)એ મોટી મદદ કરી. ટોમસ પોતાની માને સીધો પહેલાં મારી પાસે જ લાવ્યો હતો. આથી અહીં સુધી આવવાનું ખરચ જે પક્ષીએ જીતી આપ્યું હતું, તે એણે જોયું નહોતું. માટે માનો હર્ષ વધારવા ટોમસ તે કૂકડાને અમે બેઠા હતા ત્યાં જ બેસાડી લાવ્યો.

“રિઝાલ-દિને જ્યારે એ લડશે, ત્યારે હું તને ઘણા પેસો મોકલીશ, જોજો.” એની આગાહી સાચી પડી. એક મહિનામાં મિસ્ટરી બીજી લડાઈ જીતી આવ્યો હતો, અને હવે કોન્સ્ટિટ્યુશનના એક સમરવિજયી વીર તરીકે પંકાવા લાગ્યો હતો.

અમે માદીકરાને નિરાતિ અને રસભેર વાતો કરવા એકલાં મૂક્યાં. સાંજે તે વિદાય લેવા આવી, ત્યારે બાપડી ગળગળી થઈ ગઈ. ટોમસને

ઠેકાણે પાડવા માટે તેણે આંસુ સાથે મારો આભાર માનવા પ્રયત્ન કર્યો. કારિટા તેને ચોપાટી પર લઈ ગઈ, અને બહુ વખત સુધી તેની જોડે વાતો કરી. જ્યારે તે ગઈ ત્યારે સંતુષ્ટ થયેલી માલૂમ પડી.

“ગરીબ બાપડી! સાવ લાંગી ગઈ હતી,” કારિટાએ કહ્યું. “મને લાગે છે કે હવે તે રાજ થઈ છે. કમમાં કમ એનું એક બાળક તો ઠેકાણે પડ્યું છે. તમે ટોમસ પર સાચો ઉપકાર કર્યો છે, નેડ.”

“એ પોતાનું કમાય છે. એની લાયકાત કરતાં હું એને કશું વધારે આપતો નથી. . . ચાલો, કારિટા, મારી પાસે ફેટલીક નવી રેકર્ડો છે. એના તાલમાં આપણે નૃત્ય કરીએ.” — અમે સમી સાંજે ધણી વાર નાચતાં અને પરિચિત જનોની અને મારી તથા કારિટાની પ્રવૃત્તિઓની અનેક વાતો કરતાં.

તે રાત્રે અમે ચોપાટી પર ઘૂમ્યાં. કોરન પર પૂર્ણ ચંદ્ર પ્રકાશી રહ્યો હતો, ને નારિયેળાઓના શિરોભાગ પર રૂપેરી ચાદર ઓઢાડી તેનાં કાળાં છાયાચિત્રો ચક્રચક્રતી રેતી પર ઉઠાવી રહ્યો હતો. રાત્રિની શોભાનું આંખ વડે પાન કરતાં અમે ગિભાં હતાં. અમે બંને કામાતુર થયાં. અમારો રોગ, જોખમ, બધું ભૂલ્યાં. અને ઘરમાં પેઠાં. સવારે જ્યારે હું એને રસ્તા પર વળાવવા ગયો ત્યારે મળસકું થઈ ગયું હતું.

“મારી સાથે વધારે દૂર આવશો મા, નેડ.”

“તમને — તમને બધું ઠીક જશે ને?”

“હું રોમેરોને ત્યાં જઈશ. વસતિગૃહમાં હવે સીધી નહીં જઈ. નંટૂલિયો રોમેરો મારા સગા થાય છે. તેઓ કોઈ પૂછપરછ નહીં કરે. નમસ્તે, વહાલા.”

તે રસ્તે પડી.

*

એ અડવાડિયાં થઈ ગયાં, કારિટા બિલકુલ દેખાઈ નહીં. હું ગાંઝ જેવો થઈ ગયો. બજારમાં નંટૂલિયો મળ્યો, તેને મેં રોક્યો.

“ફેટલાયે દિવસથી કારિટા દેખાયાં નથી.” મેં કહ્યું.

“એની તબિયત સારી નથી, નેડ.”

હું ઘેર જઈ આ વિષે વિચાર કરવા લાગ્યો. જેટલિયો સાચું જ કહેતો હશે? કારિદા મને ટાળવા માગે છે કે સાચે જ માંદો છે? ખીજી એક કલ્પના આવતી હતી. તેને મેં દૂર કરવા વારંવાર પ્રયત્ન કર્યો, છતાં તે હઠતી નહોતી. એને દહાડા તો ન રચ્યા હોય?

મારે કારિદાની ગરજ હતી. તે પણ મને ચાહતી હતી. અમને પરણવામાં બાધક હોય એવું કાંઈ કારણ દુનિયામાં નહોતું. એક પ્રકારનો આસુરી હર્ષ મને થયો. વિધિનેયે હરાવીશ અને અંતે જીવનનું સુખ મેળવીશ — પણ — પણ, જે બાળક થાય તો? તેણે શું કાલિયું થશે?

વિન્ટને મને કહેલી વાતો પર હું વિચાર કરવા લાગ્યો. વરસે દહાડે અહીં રોગીઓમાં લગભગ સો બાળકો પેદા થાય છે. તે રોગી જન્મતાં નથી, કારણ કે કોઈ વારસામાં ઊતરતો નથી. પણ તેમને રોગ લાગવાનો ધણો સંભવ હોવાથી, તેમને બનતી ત્વરાએ મા પાસેથી લઈ લેવામાં આવે છે, અને નીરોગી વિભાગમાં એક બાળગૃહમાં ઉછેરવામાં આવે છે. આગળ ઉપર તેમને ખીજે રવાના કરવામાં આવે છે. પરિણામે તે બનતે કાલિયાં થઈ અહીં આવે નહીં અથવા તેમનાં માઆપ નીરોગી થઈ ઘેર બંધ નહીં તો — તે પછી માઆપ પોતાનાં બચ્ચાંને કદી જોવા પામતાં નથી. કોલિસ્તાનમાં બાળક રહેતાં હોય ત્યાં સુધી માઆપ બાળકને જોવા જઈ શકે પણ તેને અડી શકે નહીં.

આ વિચાર-વમળમાં સપડાયેલો હું બાળગૃહ જોવા ગયો. ત્યાં બહારના તંબૂમાં વીસ માતાઓ પોતાનાં બાળકોને જોવા બેઠી થતી હતી. સામે ઉપરની બાજુ બાળગૃહની લાંબી અટારી હતી. ઘોળાં કપડાં પહેરેલી એક સિસ્ટર (નર્સ) એક બાળકને લઈ અટારી પર આવી. ‘આ-હ’નો એક દીર્ઘ નિઃશ્વાસ નાંખી એક સ્ત્રીએ — છોકરી જેવી બાળાએ — આગળ જઈ પોતાના હાથ ઊંચા કર્યા. તે એનું બાળક હતું. આ બાળક શાંત પડેલું હતું. એને કશાની પરવા નહોતી. સિસ્ટર બાળક જોડે વાતો કરવા લાગી અને તેના હાથ જોડે રમવા લાગી. બાળક ખડખડ હસ્યું. ખુશ થઈ મા સામું હતી. પછી સિસ્ટર તેને લઈને ચાલી ગઈ અને એક મિનિટ પછી પાછી આવી. હવે એક

ખીજું બાળક તેના હાથમાં હતું. પેલી મા મારી આગળ ચઢીને ચાલી ગઈ. મારા પર તેનું ધ્યાન નહોતું. તે જમીન પર પડી અને રડવા લાગી. હું ત્યાંથી ચાલ્યો આવ્યો. મારો જીવ દુઃખિત થયો. શું કારિદા પર આ આકૃત આવશે? મને કદી ન લાગેલો આઘાત પહોંચ્યો. જેનને છોડી દેતાં કે મને કાઢ નીકળ્યો છે એ જાણીનેયે મને આટલું ઊંડું દુઃખ થયું નહોતું. આ નરકકુંડમાં — કાઢ થવાની ધાસ્તીવાળું — બાળક મારે ન જોઈએ.

પાંચ દિવસ સુધી હું ધરની બહાર નીકળ્યો નહીં. જોઈ આવ્યો પણ હું તેને મળ્યો નહીં. ધંધો પોતાનું ફેડી લેશે. હું રાત અને દિવસ એક સરખું ટીંચવા લાગ્યો. ટોમસ ત્રાસી ગયો. એણે મારી સાથે વાત કરવા પ્રયત્ન કર્યો. પહેલી વાર મેં એના પર હાથ ઉગામ્યો અને એને ધકેલી દીધો. પછી કારિદા આવી.

તે વખતે હું આંખા નીચે હતો. મેં હજમત કરી નહોતી, વાળ ઓળ્યા નહોતા. મારી સામે દારૂની બાટલી પડેલી હતી. એને જોઈને મારી આંખો સાફ થઈ. હું ઊઠ્યો અને તેની તરફ લથડ્યો. તેણે પોતાના હાથ વડે મને સાચવી લીધો.

“કારિદા, કહો. તમને દહાડા રહ્યા છે શું?”

“અરે, અરે, વહાલા! ત્યારે આના લયમાં તમે પડેલા હતા? ટોમસે આવીને મને તમારી વાત કરી. ના, નેડ એવું કશું નથી. હું સાચે જ માંદો હતો. ચાલો, બેસીએ.”

હું ટેબલ પર માથું નાંખી રડવા લાગ્યો. મોટેથી ડૂસકાં લઈ રડ્યો. કારિદા પાસે બેસી રહી. તે પણ ધીમે ધીમે રડતો હતો અને શાંત થવાની રાહ જોતો હતો. ઊભરો શ્વેત ગયા પછી તે બોલી :

“નેડ, વહાલા, આજે નાતાલની રાત છે.”

હું તો ભૂલી જ ગયો હતો. મારું માથું ઊંચું કરી હું બોલ્યો, “નાતાલ !”

“હા, નેડ. આજે હું અહીં જ રોકાઉં ને જમું તો કેમ?”

“જમશો? નાતાલનું જમણું? સાચે જ, કારિદા?” એની પરવાનગી લઈ હું ધરમાં હજમત કરવા અને નહાવા ગયો.

પરવારીને તેની પાસે જતાં પહેલાં મેં ભૂરા ફૂલરાઓની કેટલીયે ડાળીઓ એકઠી કરીને તે બધીનો એક કમખા-આકારનો શણગાર બનાવ્યો. કાંઈક અભિમાનપૂર્વક મેં તેને તે ભેટ કર્યો.

“ઓ ! પ્રિય ! કેટલી સુંદર વસ્તુ !”

“શું કહ્યું ? નાતાલ ટાણે આપવા મારી પાસે આજે બીજું કશું નથી, કારિટા !”

“કશું નથી કહ્યું છે ? તમારા અમૂલ્ય ફૂલરા ચૂંટી તમે જાતે તેનો આ મધ્યાહ્નના આકાશ જેવો શણગાર ગૂંથી કાઢ્યો, અને કહ્યું છે કે આપવા જેવું કશું છે નહીં ! પ્રિયતમ, એની કિંમત હું સમજી શકું છું. એની સ્મૃતિ આ પાંદડાં જેવી જ મને સદા તાજી રહેશે.”

એક કલાક બાદ ટોમસ અમને હરિયાણુ પર આ પહોંચાડી ગયો. ચમેલીનાં ફૂલોનો તીવ્ર ગંધ મહેકી રહ્યો હતો. કારિટા એના ઘેરા પોપાકમાં અને લેસવાળી ઓઢણીમાં સુંદરતાની મૂર્તિ સમી લાગતી હતી. હવે હું વાત કરવા જેટલો સ્વસ્થ થયો હતો.

“મને તમે — તમે મને પરણશો, કારિટા ?”

તેણે નિસાસો મૂક્યો. “નહીં, નેડ.”

“પણ, કેમ નહીં ? તમારો મારા પર પ્રેમ તો છે.”

“તમે જ મને આજે સાચું કારણ બતાવ્યું.”

“એ હું મૂર્ખ હતો, કારિટા. હવે ફરી એવો મૂર્ખ નહીં બનું. ખાતરી રાખો. હું કોઈ બાળકનો જન્મદાતા નહીં બનું.”

“સાચું, નેડ. પણ તમે જોતા નથી કે એ જ કારણથી તો મારાથી તમને પરણાય નહીં. એ મારી ધર્મશિક્ષાની વિરુદ્ધ છે.”

“તમે એમ તો કહેવા નથી માગતાં ને કે દુનિયામાં કોઢિયાં બાળકો વધારવાની ધર્મની શિક્ષા છે ?”

“ધર્મની આત્મમાં મારાથી શંકાકુશંકા ન કરાય.”

“પણ મારે તો તમે જોઈએ જ, કારિટા ! શું જીવનનો આનંદ આપણે લેવાનો જ નહીં ? શું આ રોગનો જ શાપ પૂરતો નથી ? તમે મને પરણો એમ ઇચ્છું. આપણે બે મળી જીવનનો કેટલો લહાવો લઈ શકાએ ?”

“નેડ, તમે કહો છો કે આપણે શાપિત છીએ. પણ, સાચે જ, શું આપણે — આપણે બેઠે — શાપિત છીએ? કે, એક છે અને એક નથી એમ પણ બને? જો આપણે પહેલેથી જ પરણ્યાં હોત, અને બેમાંથી એક સાળ થયા હોત તો સવાલ ન ઊભો થાત. પણ — જો તમે સાળ થાઓ અને હું રોગી રહું તો — તમે પાછા સ્વદેશ જવા ઇચ્છા કરશો અને જો હું સાળ — ના, મારાથી પાછાં જવાય જ નહીં. તમારા લોકો કોઠ વિષે એટલું ઓછું બળે છે કે તેઓ તમને સમાજમાં સ્વીકારી લેશે. પણ મારું તો આખું જીવન કોઠને સમજનારા લોકોમાં ગયું છે. હું પાછી જાઉં તોયે મારા પર હમેશાં અવિશ્વાસ અને વહેમ રાખવામાં આવશે. મારે તો અહીં જ રહે છૂટકો.”

“કારિટા, હું સાજો થાઉં એવો સંભવ નથી. આ બધાં વર્ષો દરમ્યાન રોગ વધતો ગયો છે. ધીમે ધીમે ખરો, પણ વધ્યો જ છે. તો, આયુષ્ય ખૂટે તે પહેલાં કાં સુખ મેળવી ન લઈએ?”

“નેડ, આપણે સત્ય પ્રત્યે સીધી જ નજર માંડવી જોઈએ. એવું તો બની શકે નહીં કે હું તમને પરણું, પણ બાળકો થાય નહીં એવી ત્રેવડ કરું. એ મારી ધર્મશિક્ષા અને ઈશ્વરનિધાની વિરુદ્ધ છે. તમે કહો છો કે જીવનમાં કશું રહ્યું નથી. પણ હું કહું છું કે ઈશ્વર તો રહ્યો છે. અને મારે માટે ઈશ્વર બહુ જ સત્ય વસ્તુ છે. એ જીવનનો જ એક ભાગ છે.”

હું એની સામે જોઈ રહ્યો. ચાંદનીમાં એનું રૂપ લગભગ અભૌતિક ક્રાંતિમાન લાગતું હતું. એ ક્રાંતિ ઈશ્વરશરણની હતી. મારી પાસે કશો જવાબ નહોતો. એનો માર્ગ મારો થઈ શકે એમ નહોતું.

જૂના સ્પેનિશ ઘંટ વાગવા લાગ્યા. એ ઘંટ દેવળના હતા. એ દેવળ તેના પંથનું હતું.

“મધ્યરાત્રિની પૂજાને હવે અરધો જ કલાક છે, નેડ. આજે નાતાલની પૂજા છે. મારી જોડે આવશો?”

ઘરની પાછળ થઈ અમે રસ્તા પર ચાલવા લાગ્યાં. બંને મૂગાં હતાં. ઘણા લોકો દેવળ તરફ જતા હતા. વાત કરવાની મારી ટૂંતિ નહોતી. તે હોત તોયે નાનાં બાળકોની દોડાદોડ અને હસાહસના તથા

મોટેરાઓની રસગતી ચાલના દેખાવે મને મૂંઝા કરી દીધો હોત. કારિટા કાંઈ ખોલી નહીં. રસ્તા પર ઝાડોની પંક્તિની છાયામાંથી ચાંદનીમાં પેસતાં મેં જોયું તો એનું મોં ફિક્કુંદય દેખાયું. મને યાદ આવ્યું કે એ મંદવાડમાંથી ઊઠેલી છે. તેથી મેં એનો હાથ મારા હાથમાં ખેંચ્યો. કાર્યાલયનો મુખ્ય રસ્તો માણસોથી ભરચક હતો. ટેકરી પરના જૂના સ્પેનિશ વિભાગમાં જવા માટે અમે મુખ્ય રસ્તો છોડી બાજુએ વળ્યાં. ફરતી લાંબી પથ્થરની પગથીઓ ઘૂંટણીએ પડેલા માણસોનો જાણે ઢગ બની હતી. તેમને ધીમે ધીમે વટાવતાં અમે પથ્થરના મોટા દરવાજામાં થઈ દેવળના આરણમાં પેઠાં. આરણનું કાતરકામ ઉત્કૃષ્ટ પ્રકારનું હતું. અંદર જઈ અમે અટક્યાં. સંગીત ચાલતું હતું. એક વિલક્ષણ કંપ તેના સૂરોમાં હતો. કારિટાએ ગીત ઓળખી લીધું.

“આ કેવી હૈયું હલાવી મૂકનારી ચીજ છે, ખરું? એ એક પુરાણું ગામડિયા રબારી ગીત છે. આ વર્ષે પહેલી જ વાર તેઓ તેને અહીં ગાઈ રહ્યાં છે. કેટલાયે મહિનાથી તેની તાલીમ લેતાં હતાં.”

કદાચ તે દિવસે મારી મનોદશા વિશેષ તૈયાર હશે તેથી, કે ગમે તે કારણે, એ સંગીતે મને મુગ્ધ કર્યો. તે મારામાં વ્યાપતું ગયું અને મને ઊંચે ચડાવતું ગયું. ભજન પૂરું થયું ત્યાં સુધી અમે થોભ્યાં.

પથ્થરની દીવાલો, પથ્થરની જમીન — અને ત્રણસો વર્ષનાં પુરાણાં હતાં. ખુરસીએ ખુરસીએ ભકતો બેઠેલા હતા. ઊભા રહેવાની એકેએક પગલું જમીન ભરચક હતી. ફાધર મારેલ્લો વેદી પર હતા. બધાંમાં તે જ એક નીરોગી હતા. બાકી અમે સૌ મહારોગી. કેટલાક ગાનારા લગભગ આંધળા હતા. કેટલાકે આંગળાં ખોચેલાં હતાં. પ્રસાદ લઈને જેમ જેમ ભકતો વેદી છોડી દેવળ બહાર નીકળતા જતા હતા, તેમ તેમ અમે ખાલી જગ્યાઓ ભરતાં ભરતાં આગળ વધતાં હતાં.

થોડી વારે કારિટા મને એક જગ્યાએ જ તેની રાહ જોતાં બેસવા કહી, વચ્ચેના માર્ગમાં થઈ વેદી આગળ ગઈ. સેંકડો-સેંકડો લોકોને હું આગળ પાછળ ખસતાં જોતો બેઠો. પ્રસાદ લઈને આવનારાંઓના ચહેરા પર શાંતિ અને પ્રસન્નતા હતાં. ધીમે ધીમે મને ઊમળવા માંડ્યું

કે ધર્મ તેમના જીવનનું એક પ્રાણપૂરક તત્ત્વ છે. તેની દીક્ષામાં તેમને જીવન નભાવવાનું બળ પ્રાપ્ત થાય છે. આખરે જ્યારે અમે પગથીઓ ઊતરી કારિટાના સગાના ઘર તરફ ગયાં ત્યારે વહાણું વાવાની શરૂઆત થઈ હતી.

હું મૂંગો હતો. ધર્મસંપ્રદાયો લોકોનાં દિલ પર જે કાબૂ ધરાવે છે તેનું, તેમ જ — મને આટલું ચાહતાં છતાં — કારિટા કેમ દૃઢ રહી તેનું કારણ મને કંઈક સમજાયું. મારા વિચારોમાં ફેર પડ્યો નહીં, પણ હવે તેના સિદ્ધાન્તો પ્રત્યે મારા મનમાં માન ઊપજ્યું. કારિટા અને મારો વિવાહ અશક્ય હતો અને રહેવાનો. પણ, તેથી, મારા હૃદયમાં કડવાશ ન પેડી. અટકતાં અટકતાં, શબ્દોને ખોળતાં ખોળતાં, મેં મારા આ ભાવ કારિટાને કંઈક અંશે કહ્યા.

“ઉપકાર થયો, નેડ. તમે મને કહ્યું તે તમારી ઉદારતા છે. મારું હૈયું ભારે છે, પણ તેમાં શાંતિ છે. આપણો ન જન્મનારો પુત્ર આજે આપણો ઉપકાર માનતો હશે.”

“હા, કારિટા, એ તદ્દન ખરું છે.”

તેનું ઘર આવી લાગ્યું. અમે ઊભા.

“હવે આગળ બાબત શું ?”

“મને લાગે છે કે કેટલોક સમય આપણે માત્ર જાહેરમાં જ મળીએ તો ઠીક થશે. તમને શું લાગે છે ? પછી, આગળ જતાં, જ્યારે આપણા બંનેના ધા કાળે રુઝાડ્યા હશે, ત્યારે આપણે શુદ્ધ મૈત્રીનો નાતો જાળવી શકીશું. હું તમારો સાવ વિયોગ ઇચ્છતી નથી, નેડ.”

“અને હુંયે તમને ખોવા નથી માગતો, કારિટા.”

“ત્યારે તમને સાવ ખાતરી લાગે ત્યાં સુધી આપણે રાહ જોશું. પછી તમે મને કહેવડાવજો એટલે હું આવીશ.”

“નાતાલના અભિનંદન, પ્રિયે” — મારો અવાજ મને પોતાનેયે વિચિત્ર લાગ્યો.

“શિવરાત્ર, વહાલા. કુમારી માતા મેરી તમને શાંતિ આપો.”

હું એકલો ઘેર ગયો. ક્યારેય ન હતું તેવું એકલાપણું લાગ્યું. કારણ, હવે તો આખો જન્મારો એકલા જ રહેવાનું !

ઈ. સ. ૧૯૧૭

સન ૧૯૧૭ સુધીમાં અમારા માછીધંધાએ ઠીક પ્રગતિ કરી હતી. તે એક સહકારી ધંધાના સ્વરૂપનો હતો. દરેક માણસને એનું મહેનતાણું મળતું. શરૂઆતમાં મહિને દસ પેસો (૩૧. ૧૮ લગભગ) મળતું, તે ધીમે ધીમે વધીને વીસ પેસો સુધી ગયું હતું. પગાર કાઢ્યા પછી નફો રહે તેમાંથી અમુક હિસ્સો ડિવિડન્ડ (લાભદાજો) આપવામાં વપરાતો. શરૂઆતમાં સાધનસામગ્રી માટે ઘણીખરી મૂડી મેં જ ધીરી હતી. પણ પછી જેમ જેમ કામ કરનારાઓની શક્તિ વધતી ગઈ તેમ તેમ તેઓ ખુશીથી તેના શેરોમાં તે રોકવા લાગ્યા. ભાગ ફળાયા બાદ જે વધારાનો નફો રહે તેમાંથી ચાળીસ ટકા મારો હિસ્સો હતો. હું કશો પગાર લેતો નહોતો. આ મારું વ્યવસ્થાપક તરીકેનું મહેનતાણું સમજો. વધારાના નફાના બાકીના સાઠ ટકા મજૂરોને, એમણે માસ દરમ્યાન ભરેલા કલાકના પ્રમાણમાં, વહેંચવામાં આવતા. દાકતરોના અભિપ્રાયને અનુસરી કેટલાક પૂરું કામ આપતા અને કેટલાક ઓછું. જે પૂરું કામ આપનારા હોય તે જો કોઈક કારણસર કામ ન કરી શકે તો પોતાની બદલીએ કોઈ બીજાને કામે મોકલવાની તેના પર જવાબદારી હતી. કેટલેક વર્ષે મેં વધારાના નફાનો મારો ભાગ ઘટાડીને પહેલાં ત્રીસ ટકા અને પછી વીસ ટકા કરી નાંખ્યો. પૈસા કમાયાનું મને કંઈક અભિમાન લાગતું ખરું. પણ તેનો ઉપયોગ મને કશો જ નહોતો. મારી રહેવાની જગ્યા અને મારું નિત્યખર્ચ લગભગ પૂરેપૂરું મારા પેન્શનમાંથી નીકળી આવતું હોવાથી આ કમાણી તો સંગ્રહ તરીકે જ ખચતી હતી.

જોતિ કૂંડે સંક્રાંત્યપૂર્વક એટલું જ કહેલું કે એણે ક્યારેક ક્યારેક વહાણો બાંધવામાં એક કાળે મદદ કરેલી. હકીકતે તો એ અમારી કંપનીનો મૂલ્યવાન સાથી નીવડ્યો. અમારી પહેલી હોડી અમે

મનીલાથી મંગાવેલી. પણ પછી તો સર્વે હોડીઓ તેણે પોતાની જ દેખરેખ તળે બંધાવી. અમે એક ઠીક ઠીક જખરી મોટર-મોટ અને કેટલીક નાની હોડીઓ બાંધી. આ નાની હોડીઓ એટલે નાનાં નાનાં હલકાં હોડકાં હતાં. તેનો ઉપયોગ મારા ધરથી થોડે દૂર દરિયામાં અમે ગોઠવેલા માછલી-ફાંદા આગળ પહોંચવા માટે કરવામાં આવતો.

માછલીઓ સહેલાઈથી પકડાતી. વાંસના બનાવેલા અમારા ફાંદા બહુ પાણીમાંથી બહાર બહી આવેલી કામઠીઓની ગોળ વાડ ગોઠવી હોય, એવા લાગતા. એક છેડે તેને પહોળું પ્રવેશદ્વાર હતું. તેમાંથી માછલીઓ અંદર આવતી અને, અંદરના ઘેરાવાના સંકોચમાં એકઠી થતી થતી એક નાના ગળણી-આકારના મુખમાં પેસતી. એ મુખ્ય ફાંદાનું મોં હતું. મુખ્ય ફાંદો એટલે એક બીજા વાંસની વાડ. તેમાંથી માછલાંને પાછું નીકળવું મુશ્કેલ હતું. તેમાંથી તેમને ખેંચી કાઢવા અમે હાથ જળોનો ઉપયોગ કરતા, અને જે પકડાઈ આવે તેને હોડીમાં ભરતા.

અમારા માણસો જોડે મારો સારો પરિચય થયો. હું ટાગાલોગ ભાષા સહેલાઈથી બોલતો હતો અને વિસાયાન ભાષા કામ પૂરતી. તરુણ પેટી અંગ્રેજી બોલતી કારણ કે ફિલિપાઈન્સમાં અમેરિકન રાજ થયા પછી અંગ્રેજી ભાષાનું શિક્ષણ શાળાઓમાં અપાવા લાગ્યું હતું.

જેઝિ અને તેની દીકરી મારિયા મારા ધરની નજીકમાં એક નાનકડા ધરમાં રહેતાં હતાં. જેઝિની પત્ની તેના અહીં આવ્યા પહેલાં જ મરી ગઈ હતી. એને મારિયાની બહુ ચિંતા હતી. પણ દવાથી એને સારો સુધારો થયો હતો, અને મોડી વહેલી તેને પેરૉલ (છુટ્ટી — કાચી મુક્તિ) મળવાની જેઝિને આશા હતી. આથી જેઝિ સાવ એકલો પડી જવાનો ભય હતો, પણ દીકરીના હિત આગળ તેની શી કિંમત ?

સાન્ટિયાગો ખિલાસ, વિક્ટર કામિસાન અને રિકારડો જનસિલ્ડો બીજા ત્રણ જુવાન હતા. તેઓ કુંવારા હતા અને રોગની હજી તેમને શરૂઆત જ હતી. ત્રણે મહેનતુ કામગારો હતા, પણ તેમનામાં પોતીકી સૂઝ નહોતી. કામ નીકળ્યા પહેલાં તેઓ કેવળ બગર-રસણ જ હતા. પણ સાન્ટિયાગો અને જનસિલ્ડો મૂળે માછી હોવાથી હોંશથી કંપનીમાં

જોડાયા અને ફાંદાઓ ગોઠવવા માટે અનુકૂળ જગ્યાઓ શોધવામાં તેમણે ખૂબ મદદ કરી. ઉપરાંત, જળ ફેલાવવાની સારામાં સારી જગ્યા સમજી લેવાની તેમનામાં સહજશુદ્ધિ હતી.

ફાન્સિસ્કો નામનો એક માણસ ચાળીસ પાર કરેલો હતો. તે અને તેની પત્ની બંને રોગી હતાં. એનો રોગ બહુ જ ઝપાટાબંધ વધ્યો હતો. તેથી અમે તેને જળો બનાવવાની જવાબદારી સોંપી. એની પત્ની પણ તેમાં જોડાઈ અને બંને મળીને અમારી જળો ગૂંથતાં અને સમી કરતાં તથા કદીક ખૂબ માછલીઓ પકડાઈ આવી હોય તો તેને સાફ કરવામાં મદદ કરતાં.

અમારો સૌથી વધુ ધ્યાન ખેંચનારો સાથી—ફેડરિક આરાંગ—નિષ્ઠાવાન અને હોશિયાર માછી હતો. એણે એકાગ્રતાથી કામ કર્યું. પરિણામે એની તબિયતમાંથે લગભગ તાબડોતોય સુધારો દેખાવા લાગ્યો. દાકતરોએ ઉત્તેજન આપી એને છૂટવાની આશા બંધાવી. એથી એની તબિયતમાં ચોર સુધારો થયો. એના જવાથી અમને મોટું નુકસાન થાય એમ હતું, છતાં અમે સર્વે તેનો છૂટવાનો દિવસ નજીક આવે એમ ઉત્સુકતાથી આશા સેવતા હતા.

આપઘાત, ગાંડપણ કે દારૂ-નશાનો ભોગ ન થઈ પડું તે માટે મેં આ ધંધાનો આરંભ કર્યો હતો. વિન્ટન સારી પેઠે જાણતો હતો કે આ ત્રણે ચીજોનો મારો વિષે ધણો સંભવ હતો. કદાચ અમે રોકેલા બીજા માણસોને વિષેયે એવો સંભવ હતો. લગભગ પચાસ માણસો માટે આખા કે થોડા સમયનું કામ નિર્માણ થયું હતું. તેમની કમાણી મોટે ભાગે તેમનાં પરદેશ વસતાં કુટુંબી તથા આશ્રિતોને જતી હતી. પેલા ત્રણ કુવારાઓએ હવે એમનાં ભોજન-ધુલાઈ વગેરેનાં કામો માટે એક ધણી-ધણિયાણીને રોકી લીધાં હતાં. કોહિસ્તાનના પ્રમાણમાં આ કામ, ખૂબ મોટા તળાવમાં એક દેડકા દેખાય તેવું, નજીવું હતું. છતાં, તે દેડકા ચપળ હતો અને એણે ઠેકડા મારી મારી પાણી હલાવવું શરૂ કરી દીધું હતું. બધા દાકતરોને આ પ્રવૃત્તિ ગમી. તેમણે કહ્યું કે અમારી સફળતાને લીધે દરદીઓના લંડારો તથા બીજા નાના નાના વ્યવસાયોમાંથે તેજ આવી હતી.

હું માનું છું કે આનું ધણું શ્રેય કારિદાને હતું. તે પોતાના વિદ્યાર્થીઓને અમારી જાળો તથા પકડેલી માછલીઓને ઉતારવા તથા સાફ કરવાની ક્રિયાઓ દેખાડવા લઈ આવતી એટલું જ નહીં, પણ શાળાના બીજા શિક્ષકોમાંયે તેની વાતો કરતી. તેઓ વિદ્યાર્થીઓના રીતસર વર્ગો પાડી અમારાં કાર્યાલયમાં તેડી લાવતા અને અમારાં કામો દ્વારા સમગ્ર દિલિપાઈનમાં ચાલતા માછીધંધાની માહિતી આપતા.

બાળકોને એમાં એટલો અધો રસ આવવ લાગ્યો કે મેં અમારા કારીગર પાસે કેટલીક નાની નાની હોડીઓ તૈયાર કરાવી અને વિદ્યાર્થીઓને તેનાં ધનામ આપવા દરખાસ્ત કરી. અમારું કામ જોઈ ગયા બાદ તે વિષે સારા નિબંધ લખનાર વિદ્યાર્થીને શિક્ષકો તે ધનામ આપતાં. આમ કેદિસ્તાનમાં અમારા ધંધાની જાહેરાત થવા લાગી. તે સફળ થતો ગયો તેમ તેમ વધારે માણસો કામ માટે અરજી કરવા લાગ્યા. અમે અધાને તો તરત રોકી શકીએ એમ નહોતું, પણ મેં તેમનાં નામ અને લાયકાતની યાદી બનાવી ડૉ. વિન્ટનને મોકલી. ડૉ. વિન્ટન એ યાદીના માણસોને બની શકે ત્યાં કામે લગાડવાનો અને તેને યોગ્ય મહેનતાણું મળે તે જોવાનો પ્રયત્ન કરતા.

મારા પર એવી છાપ પડી છે કે જે લોકો ધંધામાં રોકાયેલા હતા તેઓ વધારે નિયમિત રીતે ઉપચાર કરાવતા. બ્યારે કામ વિનાના હતા, ત્યારે નિરાશામાંથી બચવું તેમને વધારે અઘરું લાગતું. મને એમ પણ ભાસે છે કે જેઓ મનપસંદ કામમાં રોકાયેલા રહેતા, તેઓ વધારે સારી તબિયત જાળવી શકતા.

*

આ અરસામાં જ અમારા સંસ્થાનમાંથી પેરોલને લાયક પહોંલી ટુકડી તૈયાર થઈ. દાક્તરોની પરીક્ષામાં ત્રીસ માણસો ‘નેગેટિવ’ (જંતુમુક્ત — રોગના જંતુ હોવાનું ન દેખાડનારા) માલૂમ પડ્યા હતા. એટલે કે, તેમનો રોગ હવે વધતો અટકી ગયો હતો અને હવે સમાજને તેમનાથી ભય નહોતો. જૂના દેવળની નીચેની બાજુએ એક ‘જંતુમુક્ત-નિવાસ’ (નેગેટિવ-હાઉસ)માં તેમને જુદા પાડવામાં આવ્યા.

હતા. વિન્ટનનો અભિપ્રાય હતો કે આ દુકડીને સાળ કર્યાનું શ્રેય એમને નહોતું. તેમનામાંનો મોટો ભાગ આપમેળે સારો થયેલો હતો. બીજા રોગોની જેમ કોઈ પણ કઠીક વગર ઇલાજે મટી જાય છે. આથી, આ પહેલા પેરોલવાળાઓનું દાકતરી દષ્ટિએ બહુ મહત્ત્વ નહોતું. પણ રોગીઓની દષ્ટિએ તો તેનું મહત્ત્વ હતું જ. આ પહેલો મોટો જથ્થો છૂટવાનો હતો. એટલે કે અહીં જે આવે છે તે જન્મટીપ લઈને જ આવે છે એમ નથી, અહીંથી છૂટવાની માણસને આશા છે — એમ અમ લોકોની ખાતરી થઈ. વળી, જેઓ અહીંથી બહારની દુનિયામાં પાછા જાય તેઓ અહીંની આશાદાયક વાતો બહાર લઈ જવાના, અને તેથી સખતાઈ કર્યા વિના બીજા દરદીઓને અહીં લાવવાનું સહેલું થશે. આમ થવું આવશ્યક હતું, કારણ કે આરોગ્ય ખાતાના અધિકારીઓને કેટલીક વાર રોગીઓને બળ વાપરી પકડી લાવવા પડતા, અને તેમ કરતાં ઘણા અધિકારીઓને કેટલીયે વાર ગંભીર માર પણ પડતો.

આ ત્રીસ ભાગ્યશાળીઓને ધામધૂમથી વિદાયગીરી આપવાનો કેલિફોર્નિયાનો હક અમે ખરાબર બચાવી લીધો.

એમને લઈ જનાર વહાણ વળતી મુસાફરીમાં વોલ્ટર સિમસન નામે એક નવા અમેરિકન પેરોણાને લેતી અ.વી. તે સ્પેનિશ યુદ્ધનો એક કસાયેલો સૈનિક હતો. એના આવવાની વાત સાંભળી હું રાજ થયો અને પહેલી તકે તેને મળવા ગયો. મારાથી તે ઉંમરે મોટો, રતુંબડા વાળનો, જીડો-શો માણસ હતો. ખૂબ ગમગીન રહેતો. મેં એને ઉત્સાહી કરવા પ્રયત્ન કર્યો. પણ એની ઉદાસી કઠી સાવ ઓગળી નહીં. એ પેનસિલવેનિયા સંસ્થાનનો હતો; રોગ દેખાયા પહેલાં સાત વર્ષ સ્વદેશમાં હતો; અને અહીં આવ્યા પહેલાં સેબુ ગયેલો — આટલું જ હું તેને વિષે જાણી શક્યો. અમારી વચ્ચે એક બીજી મળતી આવતી બાબત એ હતી કે બંનેએ ઇજનેરીનો અભ્યાસ કરેલો. પણ બહુ થોડી બાબતોમાં અમારા વિચારોમાં મળતાપણું હતું. મને લાગે છે કે અમને બંનેને પરસ્પરના સમાગમ કરતાં અમારા દ્વિલિપાદન મિત્રોનો સમાગમ વધારે ગમતો.

કેટલોક વખત સિમસને કામ ધંધામાં કશો રસ બતાવ્યો નહીં. આમાં હું તેનો દોષ જોતો નથી. હું એને માછીધંધા જેવું કામ જ દેખાડી શકતો હતો, અને તે બિલકુલ લલચાવનારું નહોતું. તેનાં અને મારાં દષ્ટિબિંદુ સાવ જુદાં હતાં. મોટે ભાગે મેં તેને એકલો જ છોડ્યો. પણ તે અમેરિકન હોવાથી હું અવારનવાર ટોમસ જોડે તેને એકાદ સારી વાની મોકલતો. ધીમે ધીમે એનું અળગાપણું ઓછું થવા લાગ્યું, પણ મને લાગે છે કે કોઈની સાથેયે ગાઢ મિત્રતા બાંધવાનું એના સ્વભાવમાં જ નહોતું.

*

બાવાલાના રેડિયો સ્ટેશન મારફતે અમને ત્વરાથી ખબરો મળતી. ૧૯૧૭માં યુ. સ્ટે. યુરોપની લડાઈમાં ઊતર્યાના સમાચાર આવ્યા. સ્વભાવિક રીતે જ લોકોમાં કુતૂહલ અને અધિકારી વર્ગ તરફથી લડાઈને અંગે સભા-જલસા-સરઘસ વગેરે પ્રચાર કાર્ય થયાં. વાતાવરણમાં લડાઈની ગરમી આવી.

એક અમેરિકન તથા માજી સૈનિક તરીકે મેં પણ પ્રચારકાર્યમાં ઉત્સાહથી ભાગ લીધો. ક્ષણભર હું પાછો સૈનિક બની ગયો અને, જાણે, દુશ્મનો સામે દૂર કરતો હોઉં એવા રંગમાં આવ્યો. પણ બધું પૂરું થયા પછી પ્રત્યાઘાતરૂપે હતાશાનો ઉદ્વેગ આવ્યા વિના રહ્યો નહીં. લોકો મારી આભુઆભુ વીંટળાઈ મને વિવિધ પ્રશ્નો પૂછતા. જર્મનીને હરાવતાં અમેરિકાને કેટલો વખત લાગશે? અમેરિકાનું લશ્કર કેવડું છે? બીજું કેટલું પેદા કરી શકશે? જર્મનીની પાણુડૂબીઓ (સબમરીનો), નૌકાસૈન્ય, વિમાનદળ વગેરેનો સામનો કરવા અમેરિકા પાસે ક્યાં સાધનો છે? મારાથી અપાયા તેવા ઉત્તરો મેં આપ્યા. અને લોકોને આ બાબતોમાં જે ઝીણી માહિતી હતી તે જોઈ મને આશ્ચર્ય થયું. એમને મન દુનિયા મરી ગયેલી નહોતી. તેમને દુનિયાની ઘડમથલોમાં રસ હતો. પ્રચારને પરિણામે લોકોએ લડાઈનાં બોન્ડ વગેરે પણ ખરીદ્યાં હતાં.

નેશનલ ગાર્ડ (રાષ્ટ્રીય સંરક્ષકદળ)નો પદાધિકારી હોવાથી ટોમને ભરતી થવામાં વાર ન લાગી. એને લેફ્ટનન્ટનો હોદ્દો પણ તરત

મળ્યો. એનો કાગળ મને મળ્યો, તે વખતે તો તે યુરોપ લણી ઊપડી પણ ચૂક્યો હોવો જોઈએ.

“નેડ, આપણે બેઉ સાથે જઈ શક્યા હોત તો ! આપણા કુટુંબ તરફથી દેશનો વાવટો ઊંચો ધરી રાખવા હું પ્રયત્ન કરીશ. અત્યાર સુધીમાં આપણા કુટુંબમાંથી બધા જીવતા પાછા ફર્યા છે. તેથી હું ધારું છું કે હુંયે પાછો આવીશ. પણ ન આવ્યો તો તને વધારે આનંદ થવો જોઈએ. જૈન માટે કશી ચિંતા કરવા જેવું નથી એ જણાવી દઉં. શિકાગોના એક સંગીત વિદ્યાલયની તે આચાર્યા છે અને મારી માહિતી પ્રમાણે ઘણું સારું કમાય છે. મને કંઈ થાય તો તને ખબર કરવામાં આવે એવી મેં મેજર ટોમસન જોડે ગોઠવણ કરી છે. બિલ તો આળકના જેવા ઉમંગમાં છે. એ પાછો દાકતરી ટુકડીમાં દાખલ થઈ ગયો છે.”

ત્યાર પછી ટોમની બીજી નાનકડી ચિટ્ટી મળતાં ઘણો લાંબો વખત ગયો. તે ફ્રાન્સ પહોંચ્યો હતો. એની ટુકડી થોડા વખતમાં ઝપાઝપીને અનુભવ કરવાની હતી. વળી, લાંબો વખત ગયો. બિલની ચિટ્ટી આવી. પહેલી જ ઝપાઝપીમાં ટોમ માર્યો ગયો.

મને ભારે દુઃખ થયું. ટોમના મરણથી મારા વિચારો ધર પ્રત્યે દોડ્યા. કેટલાંક વર્ષથી મારા દિવસો એવા પ્રવૃત્તિભર્યા જતા હતા કે ગત જીવનનું સ્મરણ કરવાને ઝાઝો અવકાશ જ નહોતો. આજે હું ગૃહાતુર બન્યો. કલાકો સુધી હું જૂના ગૃહજીવનને સ્મરણપટ પર જોતો બેઠો. હવે તે બધું કેટલું બદલાઈ ગયું હશે તે તો હું ભૂલી જ ગયો. મારા દિવાસ્વપ્નમાં ટોમ, મા, જૈન, મેબલ અને પિતાશ્રીને પણ હું જોતો, અને પછી દુઃખદાયક સ્મૃતિ ઊઠતી કે હાય, તેમાંથી હવે જૈન અને મેબલ સિવાય બધાંયે સંસાર છોડી ગયાં છે.

આ દિવસોમાં કારિદા મારા જીવનનો આધાર હતી. અમે ઘણો વખત સાથે ગાળતાં.

ધીમે ધીમે તેણે મારા વિચારો પાછા ફૂલિયન લણી ખેંચી આણ્યા. હવે તો એ જ પહેલાં કરતાં વધારે મારું ગામ અને ધામ બન્યું.

‘યુદ્ધવિરામ’

ઘણા વખતથી મારા મનમાં એક નવો વિચાર ઘોળાતો હતો. કોલિસ્તાનમાં એક નાનકડું વીજળીનું યરફ-કારખાનું હતું. તેને વધારીને દીવાખતી તથા બીજા ઉપયોગો માટે લોકોને વીજળી પૂરી પાડવાનું કાં ન કરવું? આને માટે અમે એક લિમિટેડ કંપની ઊભી કરી, ને વસ્તીમાંથી જે ખરીદી શકે તેમને તેના શેરો વેચ્યા.

વીજળી-કારખાનાની યોજનાએ સિમસનમાં નવું ચેતન આણ્યું. મેં એને તેના મદદનીશ મેનેજર બનવાની દરખાસ્ત કરી, અને તે તેણે તરત જ વધાવી લીધી. અને તેટલી ઝડપથી અમે તાર નાંખ્યા. વીજળીના દીવાં અને દીવાઘરો (સ્ટેન્ડ) જૂના ધાસલેટનાં ફાનસોનું સ્થાન લેવા લાગ્યા. વીજળી દાખલ થવાથી નવા ધંધા પણ જાગ્યા. વીજળીનો ઉપયોગ કરનારી નવી નવી યુક્તિઓવાળી વસ્તુઓ પેદા થતી ગઈ તેમ તેમ તે કોઠીવાસની અનેક દુકાનોમાં વેચાવા લાગી. દરેક માગણીને પહોંચી વળે એટલી વીજળી પેદા કરતાં અમને થોડાંક વર્ષ લાગ્યાં, પણ કારખાનું નાનું હોવા છતાં તેણે અમને પુષ્કળ વ્યવસાય પૂરો પાડ્યો.

વળી, મેં મારા અંગત ઉપયોગ માટે એક જૂની મોટરબોટ પણ ખરીદી. ટોમસ તે ચલાવતાં શીખી ગયો. કોઈ કોઈ વાર અમે તેની સહેલ કરતા. સાથે અમે માછલાં પકડવાનાં સાધનો પણ લઈ લેતા અને ઘર-ઉપયોગ માટે તરેહ તરેહની માછલીઓ પકડી લાવતા તથા, દૈવ અનુકૂળ હોય તો, કદીક મોટા જાવરદસ્ત મચ્છોનોચે શિકાર કરતા. દરિયાના એ વરુઓ સાથે અમને શિકારમાં ઓછી લડાઈ લેવી પડતી નહોતી!

એક દિવસ ત્રીજે પહોરે અમે બંને ફૂલિયનના દરિયામાં કોરનથી કંઈક દૂર હતા, ત્યાં અમે એક આગમોટ આવતી જોઈ. સેષુ અને ઈલોઈલોથી નવા દરદીઓને લઈને તે આવતી હતી. જેવી તે ખડકોને વટાવી ગઈ, તેવી જ તેની તૂટક પર ખૂબ ગડબડ જોવામાં આવી. લોકોને કહેડા પર ઝૂકી પાણીમાં જોતાં અમે જોઈ શક્યા. પાણીમાં કોઈ પડકું કે ફૂલું હોવું જોઈએ. હું સુકાન સાચવતો હતો. મેં અમારી હોડીને સીધી તે તરફ લીધી. દરમ્યાનમાં સ્ટીમરે વળીને એક બાજુથી એક નાની હોડી પાણીમાં ઉતારી. અમે પડનારની વધુ નજીક હતા. ટોમસ સરસ તારો હતો જ. તેણે એકદમ ભૂસકો માર્યો અને કોઈક પાણીમાં તડકડિયાં મારતું હતું તેને ઝપાટાથી પકડી લીધું. થોડી મિનિટમાં બીજી હોડી આવી પહોંચી. ટોમસે તેમાં ડૂબનારને ચડાવવામાં મદદ કરી અને પછી તરતો તરતો પાછો મારી પાસે આવી ગયો.

“એક છોકરી હતી, સાહેબ. તેણે ફૂદકો માર્યો હતો. તે ડૂબવા માગતી હતી. હોડીના માણસો કહેતા હતા કે તેને અહીં આવવામાં બહુ ડર લાગે છે.”

હું જ્યારે આવ્યો ત્યારે મારા કેટલાક સાથીઓ કેવા ડરતા હતા તે મને યાદ હતું. તે પછી ફૂલિયન વધારે જાણીતું થયું હતું, અને તેથી આપઘાતના પ્રયત્ન હવે ઝાઝા થતા નહોતા. ઉપરાંત, ટોમસના કહેવા પ્રમાણે આ છોકરી તો એક બાળક જ હતું. બાળકનો આપઘાત એ તો બહુ જ વિરલ ઘટના ગણાય.

કેટલેક કાળે મેં કારિટાને એ છોકરી વિષે માહિતી પૂછી. તેણે હસીને કહ્યું, “એ સાવ બાળક નથી. ઓછામાં ઓછી બાર વર્ષની તો હશે જ. ટોમસે એનો જીવ બચાવ્યો છે એટલે એની આખી કથા સાંભળવા આપણે ટોમસનેયે તેડીએ.”

ટોમસને હું બોલાવવા ગયો. એ રસોડામાં કામ કરતો હતો. ઘણી આનાકાની પછી તે આવ્યો. એ ઘટના પછી એના મિત્રો એની જરાયે દયા રાખ્યા વિના એની બહાદુરીનાં વખાણ કરી કરી એને ખૂબ ચીડવતા હતા. પોતે કાંઈ મોટું પરાક્રમ કર્યું છે એવું એને તો લાને નહોતું. કારિટાએ પોતાની હમેશની કુનેહથી એનો સંકોચ કાઢ્યો.

“એ છોકરીનું નામ કારમન ટોલિનો છે. તે માકટાન બેટની રહીશ છે. એનું ગામ કોરડોવા શહેરથી થોડા ગાઉ દૂર છે. માકટાન તો તમે જાણો છો ને, ટોમસ ?”

“હા, હા, સીયોરા ટોરેસ. પ્રવાસી માગેલાન* ત્યાં જ ઊતરેલો અને માર્યો ગયો હતો. ત્યાં તેનું સ્મારક પણ ઊભું કરેલું છે.”

“ત્યાં જ કારમનનું ઘર હતું. તેની વાતો વિચિત્ર છે. તેને સ્ટીમર-માંથી ઉતારી ત્યારે પણ તે ગાંડાની જેમ ધૂટવાને માટે પછાડા મારતી હતી અને ચીસો પાડતી હતી. દાકતરો કે નર્સો તેને સમજાવી શક્યાં નહીં. આખરે એક પ્રોટેસ્ટન્ટ નર્સ તેને શાંત પાડવામાં સફળ થઈ. તેની સૂતકની મુદત પૂરી થયા પછી તે નર્સ તેને વસતિગૃહમાં લઈને આવી. તેની પાસેથી અને કારમનની પોતાની પાસેથી સાંભળેલી વાતો પરથી હું તેના ઘરની હકીકત ગૂંથી કાઢી શકી છું.”

“કારમનના આપ પાસે અનેનાસનું એક નાનકડું ખેતર છે. જમીન બહુ હલકા પ્રકારની હોવાથી ઊપજ ઝાઝી નથી. કારમનનો ભાઈ વિસેન્ટિ પણ ‘પીતિયો’ છે. કારમનના જન્મ વખતે તેને કોઠ થઈ ચૂકેલો હતો. પણ વિસેન્ટિ અને તેનાં માઆપને ફૂલિયનને લગતી ભયાનક અફવાઓ પર વિશ્વાસ હતો. કુટુંબે તેને આરથી વધારે વર્ષ સુધી અધિકારીઓથી છુપાવી રાખ્યો. શરૂઆતમાં આ કઠણ નહોતું. કારણ કે તેમના ઘરની પાછળ એક તાડ તથા નારિયેળીની વાડી હતી. એની પાછળની ખુલ્લી જગ્યામાં એક પડતર પરવાળું જમીન છે. તેને

* કોલંબસના જેવો જ સ્પેનનો એક સાહસી ખલાસી મુસાફર. જેમ કોલંબસ હિંદુસ્તાનનો માર્ગ ખોળવા જતાં અમેરિકા જઈ પહોંચ્યો, તેમ તેના પછી થોડે વર્ષે માગેલાન ફિલિપાઈન્સ જઈ પહોંચ્યો. (ઈ. સ. ૧૫૨૦ની આસપાસ) એણે સ્પેનથી અમેરિકાનો માર્ગ લીધો, અને દક્ષિણ અમેરિકાને કિનારે કિનારે હંકારી, ભૂશિરને ઓળંગી ઓસ્ટ્રેલિયા તરફ ગયો, અને ત્યાંથી ફિલિપાઈન્સમાં જઈ પહોંચ્યો. ત્યાં પહેલાં તો એને આવકાર મળ્યો, પણ પોતાની હોશિયારી અને સિપાઈઓના મદદમાં ત્યાંના રાજદરબારીઓનું અપમાન કર્યું, અને લડાઈ જેવું આદર્યું. તેમાં તે માર્યો ગયો. તે સાહસિક પણ કૂર હતો.

દૂરને છેડે એક પરવાળાનો ખડક છે. હાથ અને ઘૂંટણ ટેકવ્યા વિના તે પર ચડી શકાતું નથી. એને મથાળે પથ્થરોની વચ્ચે એક સાંકડી ગુફા છે. બહારથી તે ઝાડીઝાંખરાંથી ઢંકાયેલી છે, પણ પાછલા ભાગમાં સંતાઈ રહેવા જેટલી જગ્યા છે. આટલાં વર્ષ ભય અને ત્રાસનો માર્યો વિસેન્ટિ એ ગુફામાં ભરાઈ રહેલો હતો. અધિકારીઓ આવે છે એમ ખબર પડતાં જ તે થોડોક ખોરાક સાથે લઈ વાડીમાં થઈ ત્યાં છટકી જતો. ધડકતે હૃદયે તે ટેકરી પર ચડે અને ચુપચાપ ગુફામાં પડી રહે. જરાક પણ અવાજ આવતાં ચોંકી ઊઠે. ઇન્સ્પેક્ટરના ઘણા દિવસ રોકાવાથી જો વિસેન્ટિનો ખોરાક ખૂટી જાય તો મધરાતે તેનાં ભાઈ બહેનોમાંથી કોઈકે તે કહણુ ટેકરી ચડીને એને પહોંચાડી આવતું. ઇન્સ્પેક્ટર નીકળી ગયા બાદ તે પાછો ઘેર આવતો. એક વાર ઇન્સ્પેક્ટર ત્યાં નજીકમાં જ રહેલો અને તેથી કોઈ તેને ખોરાક પહોંચાડી શકેલું નહીં, તે વખતે વિસેન્ટિ ભૂખથી લગભગ અધમૂઓ થઈ ગયો હતો.

“વિસેન્ટિની શોધ લાગી નહીં, ત્યાં સુધી કારમન અમને પોતાની વાત કહેતી નહોતી. જ્યારે પહેલી વાર તેને દવાખાને લઈ ગયા, ત્યારે દરદીઓની હાર તથા ઇન્જેક્શનની સોય લઈને ઊભેલા દાકતરને જોઈને તે રડારોળ કરવા લાગી. હવે તો તે ડેકાણે આવી ગઈ છે. વિસેન્ટિ મળી ગયો છે અને તે સેલુના કુશાલ્યમાં છે. તેઓ એને અહીં મોકલી દેવાના છે. જ્યારે એ આવે ત્યારે કદાચ એને અટૂલું લાગશે. ટોમસ, તમે એની બહેનને બચાવી છે, માટે કદાચ એ તમારા પ્રત્યે મિત્રભાવ રાખે. તમે અમારી સાથે એમને તેડવા આવી અમને મદદ કરશો ને?”

“એણે સંતાઈ રહેવામાં મૂર્ખતા કરી,” ટોમસે લાગલો જ જવાબ આપ્યો. “મને લાગે છે કે એ મારું સાંભળશે નહીં. પણ હું એને જણાવીશ કે દાકતરો આપણને સાળ જ કરવા ઇચ્છે છે. હું એને કહીશ કે મને જ જુઓ. હું અહીં આવ્યો ત્યારે કશું નક્કી કહેવાય એમ નહોતું. પણ હવે જુઓ, હું પહેલાં જવો થયો છું.— પણ, ચાનો વખત થયો છે. હું તે લઈ આવું.” — તેનો કોઈ આભાર માને તેવો પ્રસંગ હિઝવી દેવાની તેની આ રીત હતી. તે ગયો.

“આ છોકરી — કારમન — એનો કેસ ખરાબ છે શું, કારિટા?”

“ના. પણ રોજે તેના હાથ પર અત્યારમાં જ બહુ અસર પહોંચાડી છે. પણ એ બહુ ચાલાક છોકરી છે. તેનાં આંગળાં થોડાં ખવાઈ ગયાં છે, છતાં તે ઉત્કૃષ્ટ ભરતકામ કરે છે. જે લોકોમાં આટલો વહેમ ન હોય તો આવી ચીજોને સહેલાઈથી જતુંશુદ્ધ કરી બજારમાં વેચવા મોકલવામાં કંઈ હરકત ન હોવી જોઈએ. પણ આજે તો કાઈ તેને ખરીદતું નથી.”

ટોમસ ચા લઈ આવ્યો. અમે સૌ મૂગાં થયાં. કારિટાની એ એક સુખપ્રદ વિશેષતા હતી કે અમે સાથે બેસીનેયે મૂગાં રહી શકતાં હતાં. છેવટે, સૂર્ય આથમવા લાગ્યો ત્યારે તે બોલી, “નેડ, મારે એક અંગત ખબર આપવાની છે. હું, — તેઓ કહે છે કે, — તેઓ કહે છે કે, — હવે મારી તપાસમાં જતું દેખાતાં નથી.”

“શું કહો છો, કારિટા!” હું ઉત્સાહમાં બોલી ઊઠ્યો. “ત્યારે તમે સાજાં થઈ ગયાં? કારિટા! તમે હવે નીરોગી છો, પાછાં મનીલા જઈ પણ શકો!”

“હમણાં તો કાઈ રીતે નહીં. હજુ કેટલોક વખત રાહ જોવી રહી. પણ, નેડ, મેં તમને એક વાર કહેલું કે મારી હવે ક્યારેય પાછા જવાની ઇચ્છા જ નથી. એ બહુ મુશ્કેલ છે. મને અહીં વધારે સુખ છે; અહીં કામમાં અને તમારી નજદીક તો છું.”

એ રડવા જોવી થઈ ગઈ. મારાથી એ સહન ન થાત. તેથી મેં ઉતાવળે કહ્યું, “મારે તો એ જ જોઈએ છે, કારિટા.”

પણ તે જ રાત્રે જ્યારે હું એકલો બીડી પીતો બેઠો ત્યારે મેં નિશ્ચય કર્યો કે કારિટાનો નિગરાણી (આયઝરવેશન)નો સમય પૂરો થાય અને તેની જતું-મુક્તતા ટકી રહે, તો મારાથી બનતું સંઘળું કરીને મારે તેને પાછી એના સમાજમાં રવાના કરવી. હજુ તે તરુણ છે, તેનું ઘણું જીવન બાકી રહ્યું છે, તેથી એણે ત્યાં જ પાછાં જવું જોઈએ.

તે પછી લગભગ એક વર્ષ વીતી ગયું. ડૉ. વિન્ટને મને એક દિવસ ખબર આપી કે પૅરૅલ પર જનારી બીજી ટુકડી ઊપડવાની છે.

“કારિટા હજી ‘નેગેટીવ’ (જંતુમુક્ત) જ છે ને?” મેં પૂછ્યું.

“હા. હું માનું છું કે હવે એનો રોગ કાયમ માટે અટકી ગયો ગણાય.”

થોડી વારે તે આ ટાણે આવી. વિન્ટને કરેલી વાત મેં તેને જણાવી. મેં કહ્યું, “તમારે અહીં જ પડ્યા ન રહેવું જોઈએ. તમે સાળાં થયાં છો. જે દુનિયા તમારી છે, ત્યાં જ તમારે પાછાં જવું જોઈએ.”

“મારે નથી જવું, નેડ. મેં તમને કેટલીયે વાર કહ્યું છે કે, બહારના લોકોના વહેમ અને લયનો સામનો હું કરી શકીશ નહીં. અને, અહીં મારી પાસે કામ પડેલું છે. સાળાં લોકોમાં મને કામ મળે એવો સંભવ નથી.”

“કારિટા, જો તમારે માટે પણ આ કદાચ વાત હોય તો બીજાઓનું શું? તેમને તો સામનો કરવો જ રહ્યો. તમે એક અહીં રહી જવાનું ગોઠવી શકો, પણ ફૂલિયન બધા જંતુ-મુક્તોને ન સંધરી શકે. તે ઉપરાંત, જેમને બહાર કામ મળી શકે એમ ન હોય, તેમને તો પાછાં આવ્યે જ છૂટકા થશે. તમને તો તમારાં સાસરિયાં-પિયરિયાં પણ છે. કારિટા, જેમણે તમને સાળાં કર્યાં, તેમના પ્રત્યે તમારું કર્તવ્ય છે કે તમારે પાછાં ઘેર જઈ પૈરોલ પર ગયેલાઓની તરફથી સમાજમાં લડત ચલાવવી. તેઓ પાછા સમાજ જીવનમાં દાખલ થાય તેવો કોઈએ રસ્તો કાઢવો જોઈએ. એ સેવા કરવાની તમારામાં લાયકાત છે.”

તેણે જવાબ ન દીધો. તેના મોઢા પર અંદર ચાલી રહેલા ઝગડાની રેખાઓ ફરકતી હતી. માલૂમ પડતું હતું કે મેં રજૂ કરેલો વિચાર તેનાયે મનમાં ઊઠતો; પણ, તે તેને કાઢી નાંખતી.

અમે મૂળાં બેઠાં હતાં, તેટલામાં ફાધર મારેલ્લો આવી પહોંચ્યા. આવકાર દેવા હું ઊભો થયો. થોડી વાર આડીતેડી વાતો કર્યા બાદ હું પાછો પૈરોલની વાત પર આવ્યો.

“ફાધર, તમે આવ્યા તેથી હું રાજી થયો. હું કારિટાને સમજાવી રહ્યો છું કે તેણે ફૂલિયન છોડવું જોઈએ.”

એ લલા વૃદ્ધ પાદરીનું મોં સાવ પડી ગયું.

“પણ, નેડ, કારિટા મારો જમણો હાથ છે. તે અહીં કોલેસ્તાનમાં કેટલું સુંદર કામ કરી રહી છે.”

“ફાધર, જો કારિટા અહીં સિસ્ટર વિક્ટરીની જેમ આવેલાં હોત, તો મારે કશું કહેવાનું રહેત નહીં. સિસ્ટર વિક્ટરી એક નીરોગી સ્ત્રી તરીકે સ્વચ્છાએ રોગીઓની સેવા કરવા આવ્યાં છે. જ્યારે કારિટા સ્વચ્છાએ નહીં, પણ આવવું પડ્યું માટે આવ્યાં. મહારોગીઓને અનુભવવા પડતાં સર્વે લય, નાસીપાસી, નિરાશા વગેરે તેને સહેવાં પડ્યાં. રોગમાંથી પસાર થઈ હવે તે સાળાં થયાં છે. સાશંક જગતમાં આશા અને શ્રદ્ધાનો સંદેશો પહોંચાડવાનું કામ તેમણે હવે કરવાનું છે. કારિટાના જેવી સ્ત્રી પૌરોહ પર જનારાઓ માટે બહારની દુનિયામાં વસવું સુરળ કરી શકે. તેના અહીંના કામની મને કદર નથી માટે નહીં, પણ તેની કિંમત સમજું છું માટે જ તે પાછાં જાય એમ ઇચ્છું છું.”

ફાધર મારેલ્લો વિમાસણમાં પડ્યા.

“પણ, નેડ, તેના અહીંના કામનો વિચાર કરો. પતિઓથી વિખૂટી પડેલી કેટલી પત્નીઓને તેની પાસેથી સાંત્વન મળી રહ્યું છે તેનો વિચાર કરો. પોતાનાં માતાપિતાથી વિખૂટાં પડેલાં બાળકોને એણે કુમારી માતા મેરીના સમર્થ બોળામાં આપ્યાં છે, તેનો વિચાર કરો. વળી, તે માતાઓનો વિચાર કરો જેમને પોતાના બાળકોથી છોડાવીને અહીં ખેંચી આણવામાં આવી છે, પણ જેમને કારિટાએ દિવ્ય શિશુ ઇશુના કરુણામૃતનો લાભ અપાવ્યો છે.” — પાદરી, જાણે, દેવળમાં પ્રવચન આપતા હોય તેમ બોલ્યે જતા હતા. પણ તે વચ્ચે જ થોભી ગયા. વળી બોલ્યા, “હું હવે ધરડો થતો જાઉં છું. કારિટા એમ તો ન હોય કે હું સ્વાર્થી થયો હોઉં? તમારું કાર્યક્ષેત્ર, તમારો સ્વધર્મ, બીજે હોવા છતાં તમારી પ્રેમભરી મદદ અને હાજરીનો હું લોભ કરતો હોઉં?”

તે માથું નમાવીને બેઠા. કેટલીક મિનિટ સુધી અમારામાંથી કોઈ બોલ્યું નહીં. છેવટે ફાધરે જ મીન છોડ્યું.

“તમારે જવું, કારિટા. મારી ગરજે મને આંધળો કર્યો હતો. પરમ પિતા મને માફ કરો. . . . હું તમારો આભાર માનું છું, નેડ.”

કારિટા હજી મૂગી જ ખેડી. એનું માથું ઝૂકેલું હતું, અને તેની છાતી ટૂંકા ટૂંકા શ્વાસોથી ઊંચી નીચી થતી હતી. તેના હાથને અડીને મેં કહ્યું.

“બરનાબિ ક્રિસોલાયા યાદ છે, કારિટા? તે પેરોલ પર ગયો. ગયો ત્યારે ઘેર પાછા પહોંચવાનો તેને આનંદ હતો. ઘેર મા સિવાય કોઈ સચું નહોતું. તેના ગયા પછી થોડા જ વખતમાં મા મરણ પામી. પછી મનીલાના મહોલ્લાઓમાં તે ભીખ માગતો પકડાયો. એને ગુજરાન માટે પાછું અહીં આવવું પડ્યું. એને અહીં રહેવાનો કશો અધિકાર નથી. પણ આપણે — ફૂલિયનવાળા — મનીલામાં તેને મદદ કરી શક્યા નહીં. કદાચ તમે તેને મદદ કરી શક્યાં હોત. ફ્રેડરિકો આરાંગ પણ પાછા જનાર છે. શી ખબર છે કે ક્યાં અને કેવી પરિસ્થિતિમાં તેનાં કુટુંબીઓ હશે? કદાચ તમે તેને મદદ કરી શકો. તમારી પાછળ થોડે કાળે કારમન પણ જશે. ખવાઈ ગયેલા હાથો વડે તે શી રીતે પોતાનું ગુજરાન ચલાવશે? એ બધું કામ તમે અહીં જે જે કરો છો તેનાથી જરાયે ઊતરતું નથી, કારિટા!”

કારિટાએ માથું ઊંચું કર્યું. એની આંખો ઝળઝળિયાંથી ભરેલી હતી.

“તમે—તમે ઇચ્છો છો કે હું જાઉં?”

મારી રગેરગ તેને રોકવા ઇચ્છતી હતી. પણ મારી આગળ હવે તે પ્રશ્ન રહ્યો નહોતો.

“હું તમને મોકલવા ઇચ્છું છું. જે અમે અહીં બાકી છીએ તેમનાં પાછાં જવાનાં સ્વમાં અચળ રાખવામાં હું તમારી મદદ ઇચ્છું છું. જે ઘેર જઈને અમે તરછોડાવાનાં જ હોઈએ તો તે સ્વમાં કેમ ટકી શકે? જે આ સ્થાનને કોલિસ્ટાન ઉપરાંત એક એવું દોજખેય ન થવા દેવું હોય કે જેમાં પેસતાં દરવાજા પર જ આશાને છોડી દેવી પડે, તો ફરીથી ઘેર જવાની આશાને અહીં જીવતી રાખવી જોઈએ. જે જે માણસ અહીં પાછો ફરે છે તે એ આશાને ભાંગનારો અને છે.”

“ખેટા,” ક્રાધર મારેલોનો આ અવાજ હતો. “તમારા બંદીવાસ દરમ્યાન તમે સારી આધ્યાત્મિક ઉન્નતિ કરી છે. કારિટા, તમારા

સ્વાર્પણનો સંતોષ મેળવતાં તમારે તમારા મિત્રને વંચિત ન કરવા. એ આનંદ એમના હકનો છે, કેમકે એમાં એમનો સ્વાર્થ નથી.”

એ અટક્યા. કારિટાએ મારા પર પોતાની આંખો ઠેરવી. પછી અટકતી જીભે બોલી: “ફાધર, હું જવા કમ્પૂલ થાઉં છું.”

ફાધર મારેલ્લો ઊભા થયા. “બચ્ચાંઓ, આની હવે વધારે વિગતો ચર્ચા લેવા હું તમને છોડી જાઉં છું.”

કેટલોક વખત અમે કશું બોલ્યાં નહીં.

“તમે ક્યાં જશો, કારિટા?”

“મારે સાસરે તો નહીં જ, નેડ. ત્યાં મને આવકાર નહીં મળે. હું પાછી પિયર જઈશ, ત્યાં મારા પિતા એક નાના અધિકારી છે. તેઓ આનંદ અને શ્રદ્ધાથી મારું સ્વાગત કરશે. પણ ખીજાઓ માટે ત્યાં મારાથી શું થઈ શકે એનો કશો ખ્યાલ આવતો નથી. મને ડર છે કે હું પાછા આવેલા તિરસ્કૃત અને અદ્ભૂત મહારોગીઓમાંની એક થઈ જઈશ. . . . નેડ, હું સોમવારે જમવા આવીશ. આજે સાવ થાકી ગઈ છું.”

હું એને રસ્તા સુધી મૂકવા ગયો. તેને જતાં જોઈ, અને તેના જવામાં, તેના વિના મારે હવે એકાકી ગાળવા પડનારાં લાંબાં લાંબાં વર્ષો જોયાં. કલાકો સુધીની વાત-સાથી (સાથે વાતો કરનાર) જશે, આ તથા ભોજનની સહભોગિની જશે, કેલિફોર્નિયાના ઉત્સવોની જોડીદાર જશે — એનાં ચિત્રો ઊઠ્યાં. પાદરીએ કહ્યું તેમ કુલિયન છોડવાની તેને સલાહ આપવામાં ભલે મારી નિઃસ્વાર્થ યુદ્ધિ હશે; પણ એ ત્યાગ મારે માટે લગભગ અસહ્ય હતો.

કારિટા ગુરુવારે ઊપડી ગઈ. તેની સાથેસાથે ખરા સુખનું મારું ખીજું સ્વપ્ન પણ કાયમ માટે ઊડી ગયું.

*

વોલ્ટર સિમસન અને હું વીજળીના કારખાનામાં હતા. એમાં હવે એક બરફખાનું, વાદખાનું, (લાકડા વહેરવાનું કારખાનું) અને રોશની ખાતું ચાલતાં હતાં. અમે મનીલાથી મંગાવવાના સામાનની યાદી તપાસી રહ્યા હતા. કારખાનાની બહાર, જ્યાં આજુબાજુના

ટાપુઓમાંથી વહેરાવા માટે આવેલી મોટી મોટી લાટો પડાઉઓમાંથી કાઢીને ખડકવામાં આવતી હતી, ત્યાં અમે બંને ઊભા હતા.

૭ એક માણસે કંપનીની માલની હોડી ખાલી કરી રહ્યા હતા. ખાલાલાના ધક્કામાં એક બીજી હોડી ચોખ્ખાની ગુણો ઠાલવતી દેખાતી હતી. તેના માણસે એકાએક કામ કરતાં અટકી ગયા અને હાથ જિંચા કરી ઘાંટા પાડતા જણાયા. સ્ટીમરની તીણી સિસોટી વાગી. અમે ઊભા હતા ત્યાંથી અમે એક છોકરાને કોઢીવાસના નીચેના રસ્તા પરથી પૂરજોશમાં સાઈકલ દોડાવી જતો જોયો. એ જ્યાંથી પસાર થયો ત્યાં તેની પાછળ ધરોનાં ખારણાં ખૂલી ગયાં અને લોકો બહાર નીકળી આવ્યાં. ઘોંઘાટ મચી ગયો. કોઢીવાસના દરવાજામાં જેવો તે પેટો કે તરત જ આબુઆબુ ઊભેલા માણસો તેની પાછળ પાછળ દોડવા લાગ્યા. ફિલિપાઈન દોડે ત્યારે જોશ પૂરગરમ હોવાનો જ. અમારી નજીક તે છોકરો આવી લાગ્યો, ત્યારે તે ખૂબો પાડતો જ હતો. પણ હવે તે હાંફવા લાગ્યો હતો. તે શું બોલે છે તે મારા પહેલાં સિમસને ઝીલ્યું.

“યુદ્ધવિરામ! યુદ્ધવિરામ!”

સિમસન કારખાનામાં મોટી સીટીની દોરી ખેંચવા દોડ્યો. સુસકારો કરતી પહેલી વરાળ બહાર નીકળી અને, પછી, સીટીની કિકિયારી કોઢિસ્તાનની પાર થઈ કારનના ખડકોમાં જઈ થડકાઈ, અને ત્યાંથી પાછી પડધાડપે આવી. થોડી થોડી વાર બંધ કરી, એણે સીટી પાસે ત્રણ કિકિયારીઓ પડાવી. પછી પાછી ત્રણ, અને વળી પાછી ત્રણ — એમ નવ વાર વગાડી. પછી એક છોકરાને બોલાવી, સીટીની દોરી, તેના હાથમાં સોંપી અને આગવાળાને વરાળ પૂરજોશમાં રાખવાની સૂચના આપવા દોડ્યો. બોઈલર ખાલી પડી ગયાં ત્યાં સુધી કોઢિસ્તાનના વીજળી-કારખાનાંની સીટી બંધ પડી નહીં. હું કોઢીવાસના ઉપરના રસ્તા પર ઊપડ્યો. દેવળના ચોગાનમાં ધમાલ મચાવતા એક ટોળાની વચ્ચે કાંધર મારેલો ઊભેલા હતા.

અહુ ધામધૂમથી આજનો પ્રસંગ ઊજવાશે એ હું જાણતો હતો. લોકો તેની તૈયારી કરી જ રહ્યા હતા. સારાં કપડાં પહેરી, વાવટા ઉડાડતા તેઓ બહાર નીકળવા લાગ્યા હતા. બધા હસતા તથા ગાતા

હતા, અને સ્વાતંત્ર્ય ચોકે તરફ ભેગા થઈ રહ્યા હતા. પણ હું શન્યમૂનરક થયો હતો. ત્યાં ન જતાં હું ઘરભેળો થયો. ટોમસ ઘેર નહોતો. જરૂર તે ઉત્સવમાં જ ગયો હશે એમ મેં ધાયું.

મને કંઈક થતું હતું. મને એકલા પડવાની ઇચ્છા થઈ સીટી વાગતી હતી, ત્યારે મારા અંતઃકરણમાં દબાઈ રહેલી કંઈક વસ્તુ ઉપર આવતી લાગી.

નારિયેળીઓના પડછાયા ચોપાટી તરફ લંબાતા જતા હતા. પોર્ચમાં ઠંડક થઈ હતી. મેં રસોડામાં જઈને એક દારૂનો શીશો, ગલાસ અને ઠંડા પાણીનો ઘડો આણ્યા. મેં એકાંતમાં અને એકલા જ ‘યુદ્ધવિરામ’ ઊજવવાનું ઠરાવ્યું. મારા દિલના ઊંડાણમાં ભરાઈ બેઠેલો કોઈક વિચાર બહાર આવવા પ્રયત્ન કરી રહ્યો હતો, પણ તેનું રૂપ હું સ્પષ્ટ જોઈ શકું તે પહેલાં મારે ઘણા ગલાસ ખાલી કરવા પડ્યા. હું — નેડ લૅંગફર્ડ — મારી — નેડ ફરગ્યુસન સામે નગર માંડીને ઊભો હતો, અને અંદરનો સાક્ષી બંનેને સુલેહ કરવા જોર કરી રહ્યો હતો. હું ઊડીને આંખાઓ તળે ગયો. જે કાંઈ મૈત્રી, લાઘવિધી, પ્રેમસંબંધો મેં જાગવી રાખ્યાં હતાં, તે એ આંખા તળે જ હતાં.

ટોમસને બોલાવવા મેં ટેબલ પર પડેલી રૂપાની ઘંટડી વગાડી. તે કાંઈ આવ્યો નહીં. ઘણું કરીને એ તો હજી યુદ્ધવિરામના જન્મસામાં જ હશે. હું પાછો વિચારમાં ડૂબ્યો : યુદ્ધ બંધ પડ્યું; ટોમ ગયો; ખિલ પણ મરી જ ગયો હોવો જોઈએ, કેમ કે મહિનાઓથી તેના કંઈ સમાચાર મળ્યા નહોતા. ટોમના અને ખિલના માનમાં મેં દારૂ લીધો. લડાઈમાં તેઓનો હિસ્સો હતો. તેમણે વીરતાપૂર્વક પોતાનો ફાળો ચૂકવી દીધો હતો.

અંદર છુપાયેલો નેડ લૅંગફર્ડ હતો થઈ મને કંઈ કહેવા માગતો હતો. બધું મિથ્યા લાસતું હતું. આ કુલિયન અને અહીં ચાલી રહેલું બધું કદાચ માયા જ હશે. જ્યારે મોટર નદીમાં ઊથલી પડી, ત્યારે જ હું તો ડૂબી ગયો. — હું ધ્રુજતે પગે ઊઠ્યો અને માયાવી લાસને નામે દારૂ પીધો. — અને પછી નેડ લૅંગફર્ડ બોલ્યો : “મારીયે લડાઈ પૂરી થઈ ગઈ છે; મેંયે યુદ્ધવિરામ પર સહી કરી નાંખી છે.”

ત્યારે હું જાગ્રત થયો. આજ સુધી મેં એ વાત મારી જાત આગળે કબૂલ કરી નહોતી, તો બીજાઓ પાસે કર્યાંથી જ હોય ?

રસ્તાઓ પર અને મેળાવાડાઓમાં હું હાથ-મોજાં પહેરી રાખતો, અથવા કોઈની નજરે ન પડે તેમ સંતાડી રાખતો. આથી આવા સ્થાનમાંયે કોઈ છેતરાતું હશે, એમ માનનારો હું કેવો ગધેડો ! પહેલા વેદા સુધી ખવાઈ ગયેલાં મારાં આંગળાં મેં ઊંચાં ધર્યાં, ઊંચાં કરી હું તેમના પ્રત્યે દાંનિયાં કરવા લાગ્યો. હું ખૂબ નશામાં હતો.

“ મન મનામણાં છોડી દે, મૂરખ, સાચી ખીનાનો સ્વીકાર કર ! ” લલા ભગવાન ! મારી પોતાની ઠેકડી પર જ હું ખડખડ હસતો હતો. ફરીથી મેં દાઝની પ્યાલી લીધી અને ઘાંટે તાણી બોલ્યો : “ સમ્યાઈના માનમાં ! ”

પહેલાં મૂઠીભર, પછી ફૂડી બંધ, પછી સો સો માણસોને મેં અહીંથી દેખીતી રીતે સાજાં થઈ થઈને ફરીથી ઘેર જતાં જોયાં હતાં. એને લીધે આમ — પાછળ રહેનારાઓની આશા ટક્યા કરતી. કેવળ મોત જ છૂટકારો આપી શકે એવાં સઘળાં ભયંકર ચિહ્નો અમારાં શરીરો પર જણાતાં છતાં અમે આવી આશા રાખતા, એ હું જાણતો હતો. છતાં, આશા અમને છેતર્યે જતી હતી અને છેવટ સુધી અમને પોતાના પંજામાં પકડી રહેલી હતી. પણ હવે એ મોહમાયા — એ આત્મવંચના ખતમ થયાં. મેં મારી હાર સ્વીકારી.

આપણે કેવા આપણી જાતને છેતરતા ફરીએ છીએ ! કેવળ કોઠીઓ જ નહીં, પણ માણસ માત્ર ! દેહનો અંત આવે ત્યાં સુધી આશાનો અંત આવવા દેતા નથી. એ દિવસે — એ સાંજે મેં સત્ય જોયું. મારી ખાતરી થઈ કે હું સાંજે થઈને કદી કુલિયન છોડવાનો નથી. કદાચ હું કોઠથી ન મરું, પણ કોઠિયો રહેતો જ મરીશ.

મારા જીવનવ્યાપારનું સરવૈયું શું દેખાડતું હતું, વારું ?

દરિયામાં દૂર મારી એક મચ્છીબોટનો પડછાયો દેખાતો હતો. ખીજા કેટલીક બોટો લાંગર નાંખીને પડેલી હતી. નીચે તરફના ધક્કાઓ પર એક કારખાનું હતું. અમેરિકન દષ્ટિએ તે બહુ નાનકડું હતું. પણ કુલિયનની દષ્ટિએ સારું મજનું હતું. મિત્રો કે રોજી વિના મેં બંને ઊભાં કર્યાં હતાં. આવી જગ્યામાં આશા રાખી શકાય તે કરતાં મેં ઘણો વધારે યશ મેળવ્યો હતો. લોકો મારા પ્રત્યે માનની નજરે જોતા હતા. મારી સલાહ પૂછતા હતા. તે સર્વે કોઠિયાઓ હોઈ તેમને માટે

ધંધાનું મહત્ત્વ ખાલી સમયને ભરી કાઢવાના તથા પૈસા કમાવાના સાધન કરતાં ઘણું વધારે હતું. તે જે શીખતા હતા, તેથી તેમને એક હુન્નર મળતો હતો. સારા થઈને ઘેર જવાનો પ્રસંગ આવે તો નીરોગીઓની દુનિયામાં કરવાનો ધંધો તેમને મળ્યો હતો.

દાકતરો પ્રગતિ તો કરતા જ હતા. મારી આખતમાં નહીં, તોયે ખીજાઓની આખતમાં તો ખરી જ. મારા હાથ ખવાઈ ચાલ્યા હતા. કારમનના મારા કરતાંયે ખરાબ હતા. છતાં, દાકતરો જણાવતા હતા કે તેનો રોગ અટકી જવાનો સંભવ હતો. મારે માટે તે નહોતો. મારી આખતમાં ખીજાં લક્ષણો રહેલાં હતાં ખડો થા અને જૂઝ, ખહાદુર. પાછો રણમાં આવ. તારાથી પડ્યા ન રહેવાય — હમણાં તો નહીંજ. બાકીની સુદ્ધ માટે સહી કરી નાંખ. હવે ખુલ્લી આંખે સહી કર. કોઢિયા — જન્મભર કોઢિયા — તરીકે રહી લડવાના ખત પર સહી કર. હાથ સાવ ખવાઈ ગયા નથી તે પહેલાં સહી કરી નાંખ — મેં ફાઉન્ટન પેન ઉપાડી અને ટેબલની પાટલી પર પાકી શાહીથી મારી સહી કરી. સહીની ઉપર કશું લખેલું નહોતું. પણ તે ન વંચાતો મજદૂર હું જાણતો હતો. મારા પોતાના મટાડની આશા મેં છોડી દીધી. પણ, મારી પાસે કામ હતું, શકિત હતી, હું જીવતો રહી કામ કર્યો જઈશ.

‘પછી હું અદેલાંને પડ્યો. ખૂબ સંતોષનો અનુભવ કરવા લાગ્યો. આખરે, મને નિઃસ્વાર્થપણે જીવતા રહેવાની ઇચ્છા આવી. મેં મારી સ્વતંત્રતા અનુભવી. ‘જે જીવન છોડે છે તેને જ તે મળે છે’ — એ આ સૃષ્ટિનો નિયમ છે. તે જ નઝરતના ઇશુએ જાણ્યો હતો.

ટોમસ ઘણો મોડો ઘેર આવ્યો.

“સાહેબ, તમે જીવ-કિંવણીમાં ન આવ્યા?”

“હજી પૂરી જીવ નથી, ટોમસ. આ તો યુદ્ધવિરામ — કાચી સુલેહ છે.”

“હા, પણ એટલે હવે લડવાનું તો થોભ્યું ને, સાહેબ!”

“હા, લડવાનું થોભ્યું ખરું, ટોમસ. હવે વધારે નાસભાગનું કામ નહીં. જીવન ચલાવ્યે રાખવાનું — એ આપણો યુદ્ધવિરામ છે, ટોમસ. જો” — મેં પાકી શાહીથી ટેબલ પર કરેલી મારી સહી ખતાવીને કહ્યું, “જો, મેં આ સહી કરી નાંખી છે.”

લિયોનર્ડ વૂડ

દિવસો પછી મહિનાઓ, અને મહિનાઓમાંથી વંરસો ગણવા લાગ્યાં. યુદ્ધવિરામને ત્રણ વર્ષ થઈ ગયાં. એક દિવસ અમારા કેલિફોર્નિયામાં પાછું ઉત્સાહનું પૂર આવ્યું. ફિલિપાઈન્સ માટે નવા ગવર્નર-જનરલની નિમણૂકના સમાચાર આવ્યા હતા. મારા અહીંના વસવાટ દરમિયાન કેટલાયે હાકેમો આવ્યા અને ગયા હતા. પણ મેં કંઈ એ બનાવોમાં રસ લીધો નહોતો. પણ આ નવા ગવર્નર-જનરલ તો મારી માહિતીના — ૧૮૯૮ના મારા આદર્શ વીર — લિયોનર્ડ વૂડ હતા. આ પહેલાં આ ટાપુઓમાં તે એ વાર આવી ચૂક્યા હતા. એક વાર એક પ્રાન્તના સૂબા તરીકે, બીજી વાર એક કમિશનના સભ્ય તરીકે. એ કારણથી વૂડની નિમણૂકથી મને ઉત્સાહ લાગ્યો. મારા બાળપણના આદર્શ વીરે પોતાનો મોભો જાળવ્યો છે એટલું જ નહીં, પણ એથીયે ઊંચા ચડ્યા છે એ જોઈ મને સંતોષ થવો સ્વાભાવિક જ હતું. પણ બીજું કારણ એ કે જેના જીવનની શરૂઆત દાકતર તરીકે થયેલી તે જ વડા હાકેમ થયા, તેથી કુલિયનને વ્રણો લાલ થવા સંભવ હતો.

એક દિવસ નમતા પહોરે હું બગીચામાં મારા ઓરકિડો પર દૃષ્ટિ નાંખી રહ્યો હતો. તેમાંના કેટલાક અમેરિકામાં ઇનામ મેળવે એવા હતા. એટલામાં ડૉ. વિન્ટન આવ્યા, મેં કાતર બાબુએ મૂકી, અને હમેશની રીત મુજબ બંને આંખા નીચે જઈ બેઠા.

“નેડ, મને કહેતાં દુઃખ થાય છે કે હું પાછો ઘેર જઈ છું.”

“પાછા ઘેર જાઓ છો! અરે, હજી હમણાં જ તો આવ્યા છો?”

“ઘેર એટલે અમેરિકા. હું કુલિયન છોડી જઈ છું.”

હું સડક થઈ ગયો અને ટગર ટગર બેવા લાગ્યો. તેના વિના આ સ્થાનની હું કલ્પના કરી શકતો નહોતો.

“પણ કેમ, અને ક્યાં જાઓ છો?”

“એ નવું કામ છે, નેડ. લુઝિયાના સંસ્થાનનું કારવિલમાં આવેલું કુશાલ્ય હવે યુ. સ્ટે.નું મધ્યવર્તી કુશાલ્ય કરવાનું છે. હું તેનો સુપરિન્ટેન્ડન્ટ નિભાવો છું. એ બેટનરૂઝ પાસે મિસીસીપી નદી પર આવેલું છે.”

“હા, મેજર ટોમસને જ્યારે મારો રોગ પહેલવહેલો પારખ્યો, ત્યારે એ સંસ્થા વિષે મેં કંઈક માહિતી સાંભળી હતી. પણ, જો તમે પાછા જાઓ છો, તો મનેયે સાથે કાં લેતા ન જાઓ?”

“હું ધારું છું કે એ બની શકે, નેડ. અને મને તે ગમે પણ ખરું. પણ, બાપુ, કુલિયનને તમારો કેટલો ખપ છે તે જાણો છો ને? આ તમારા ઉદ્યોગોનું કેટલું મહત્ત્વ છે તે સમજો છો ને? સિમસન તે ચલાવી શકે એમ નથી. તે ઇજનેર તરીકે હીક છે. પણ લોકો પર તેનો તમારા જેટલો પ્રભાવ નથી. પછી કાણ રહ્યું? ના, ના. હજી હમણાં તમે અહીંથી છૂટી ન શકો. તમારે એટલી છૂટવાની જરૂર પણ નથી. કદાચ આગળ પર એવી જરૂર જાણી થાય. એ સમય આવશે ત્યારે કારવિલમાં અમે તમારું સ્વાગત કરીશું.”

ટેમ્પલ પર કરેલી પેલી સહીને હું જોતો બેઠો. મારા ઉદ્યોગો એ મહત્ત્વના તો છે જ. વિન્ટન પણ સ્વીકારે છે. અને, આ સહી મેં કરી ત્યારે મેં જે વિચાર્યું હતું તે જ વાત એ કરી રહ્યો હતો. ભવિષ્યમાં એવો વખત આવશે કે જ્યારે હું કશું કરવાને અશક્ત થઈ જઈશ. ત્યારે હું કારવિલ જઈ શકું.

“ત્યારે હાલ એ વાત મુલતવી રાખવાની. — ક્યારે જવા ધાર્યું છે?”

“આ અઠવાડિયાને અંતે ગવર્નર-જનરલે કહેવડાવ્યું છે કે તે અહીં આવવાના છે. તેથી હું થોડા દિવસ રોકાવા ઇચ્છતો હતો. પણ મને તરત જાણવાનો હુકમ છે, એટલે તે માનવો જ રહ્યો.”

જેટલો વખત રોકી શકાય તેટલો વખત મેં તેમને રોક્યા. મને તેમના પ્રત્યે જાડો પ્રેમ બંધાયો હતો, અને તેમને વિદાય આપતાં કष्ट થતું હતું. થોડા દિવસ પછી ધામધૂમપૂર્વક અમે તેમને વિદાય કર્યા.

સ્ટીમર દેખાતી અંધ થઈ ત્યાં સુધી હું જોતો રહ્યો. મને — અમને સૌને તેની કેટલી ખોટ લાગવાની હતી !

*

જનરલ વૂડ આવ્યા તે દિવસે તેમનું ખૂબ સ્વાગત થયું. એમાં લાપશ્ચો તો ખરાં જ. મારો હાજર રહેવાનો વિચાર હતો, પણ છેલ્લી ઘડીએ મારી હિંમત થઈ નહીં. મારા જેવા એક વ્યંગ અનેલા પ્રૌઢ માણ સિપાઈને જનરલ વૂડ જુએ તે મને ગમ્યું નહીં. કારખાનામાંથી જરૂરના એ માણસો સિવાય બીજા બધાને જલસામાં જવા રજા આપી હતી. હું બગીચામાં કામ કરવા ગયો, પણ તેમાં મન લાગ્યું નહીં. પછી એક નાનકડી બંદૂક લઈ હું ચોપાટી પર ગયો. એ બંદૂક વડે હું ધણુંખરું લક્ષ્ય સાધવાનો અભ્યાસ કરતો. બાટલીઓને સમુદ્ર તરફ ઉછાળી, તે હવામાં હોય એટલામાં જ તેને બંદૂકથી વીંધવી એ મારી રમત હતી. જે હવામાં ન વીંધાય તેને તે પાણીને અડતાં વેંત પૂરી કરતો. બાટલીઓ ખલાસ થઈ ત્યારે લાકડાના કટકાઓનો ઉપયોગ કરવા માંડ્યો. પાણીમાં તરતા એકાદ કટકાને તેની નીચે બંદૂકની ગોળી છોડી, ઉપર ઉછાળતો, અને એ પાછો પાણીમાં પડે તે પહેલાં તેને પાછો વીંધવા પ્રયત્ન કરતો. પણ આમાં સફળ થતો નહોતો. મારું ધ્યાન હજુ તેમાં જ પરાવાયું હતું, એટલામાં મારે પડખેથી મેં એક ઘેરો અવાજ સાંભળ્યો :

“ સરસ, સરસ કોશિશ ! પણ, હું ધારતો નથી કે એ સફળ થઈ શકે ! ” હું ચોકાને વળ્યો. મારી સામે મેં એક કદાવર બાંધાનો, તડકો ખાધેલી ચામડીવાળો, શરીર પર ધોળાં દૂધ જેવાં કપડાં અને બગલમાં ટોપો પકડી બિભેલો પુરુષ જોયો. એની હસતી આંખો અને પ્રેમળ ચહેરામાં મેં પચ્ચીસ વર્ષ પૂર્વે લશ્કરી છાવણીમાં પહેલી વાર જોયેલા સરદારને ઓળખ્યો. તે એકલો જ હતો. મારી ગભરાયેલી આંખો પાછળ લોન (હરિયાણુ) પર દોડી. ત્યાં એક ટોળું બિભેલું હતું. તે તેના રસાલાના માણસો તથા કેટલાક અહીંના દાક્તરો હતા.

“ તમારે તો અમારી ‘ રફ રાઇડર્સ ’ ટુકડીમાં હોવું જોઈતું હતું. આવા નેમ સાધી શકનારા માણસોનું સ્થાન તો સ્વદેશમાં હોય.”

મારી જીલ તો જાણે ઝલાઈ ગઈ હતી. જેમ તેમ કરી મેં જવાબ દીધો—“મેં તેમ કરવા પ્રયત્ન કરેલો, જનરલ.”

કેવો છબરડો ! બેટોના મોઢામાં મોટા અધિકારીના માનમાં થયેલા મેળાવડામાંથી ગાપચી મારવા જતાં આમ પકડાઈ ગયો !

“એમ ? પ્રયત્ન કરેલો ? ત્યારે કેમ દાખલ ન થઈ શક્યા ?”

મારો અહંભાર* ચાલ્યો ગયો. મેં એમની ટુકડીમાં ભરતી થવા માટે કરેલા પ્રયત્નની અને એમના પ્રથમ મેળાપની વિગતો કહી સાંભળાવી.

એમનો ચહેરો ગંભીર થયો. “તમે આજે સવારે મારાથી નાહા ખરા, પણ તમારે વિષે મેં ઘણું ઘણું સાંભળ્યું છે. મનીલામાં માર્શલ, વિન્ટન અને બીજાઓને મોટે પણ તમારી વાતો સાંભળેલી. એટલે, મારાથી બચી શકવાનો સવાલ જ નહોતો. તમને સમ્મ કરવાને મેં જાતે જ અહીં આવવાનું હસાવ્યું, અને તેમાં વધારો કરવાને માટે હવે તમને હું તમારી નેમ તાકવાની કળામાં જ હરાવીશ.” એમ કહી તે પાછા વળ્યા, અને પોતાના કારભારીને ઇશારો કરી બોલ્યા,

“સ્ટીમર પરથી મારી નાની બંદૂક મંગાવો.”

કારભારી અદબ કરી ચાલ્યો.

મેં બેસવા માટે એક પથ્થર બતાવી કહ્યું, “એ ચોખ્ખો છે.”

“હું ઇચ્છું છું કે ભગવાન કરે કે લોકો કોઢથી ગભરાવવાને બદલે સમજણથી એ વિષે વિચારતા થાય. . . . પણ, આ માછીઉઘોગ અને વીજળી કારખાના વિષે શું હકીકત છે ? દાક્તરો કહે છે કે તમારા માણસો વધારે સુખી છે અને તેમના રોગમાંયે, કંઈ નહીં તોયે, સુધારો તો છે જ. તમારો શો મત છે ?”

* માણસમાં ક્યારેક પોતાની મોટાઈ અને વિશેષતાઓનું જ્ઞાન જાત રહે છે, તેમ જ ક્યારેક પોતાની અદ્યતા અને બાણ્યોનું. બંને જાનો તેને, જાણે તેના પર કોઈએ મોટો ભાર લાદ્યો હોય તેમ નિખાલસપણે વર્તતાં અટકાવે છે. આવી જ પોતાપણની ભારરૂપ જગતિ તેને માટે ‘અહંભાર’ શબ્દ વાપર્યો છે. અહંકારમાં અહંભાર છે, પણ તે ઘણુંખરું અભિમાન સૂચવવા એટલે કે મોટાઈ અને વિશેષતાના જ્ઞાન માટે વપરાય છે. મૂળમાં અહીં ‘સેલ્ફ કૉનશિસ્નેસ’ શબ્દ છે.

“મારો પણ એ જ મત છે, જનરલ. તેમને પૈસા મળે છે, તેથી ધચ્છેલી વસ્તુઓ ખરીદી શકે છે, વધારે સંતોષ અનુભવે છે, અને તેની અસર તેમના શરીર ઉપર પણ થાય છે.”

“મને લાગે છે કે તમારું કહેવું યરાબર છે. સ્થાવા સ્થાનમાં રહેલા લોકોને કામ કરવાના પ્રસંગથી અને તેના આનંદથી વંચિત રાખવા એ તો ભયંકર છે. તમે જે કરી રહ્યા છો તે મોટા પ્રમાણ પર કરવામાં આવે તો તેમનાં ઘેર રહેલાં કુટુંબીઓને પણ લાભ થાય. એથી સરકારનેયે મોટી મદદ મળે. કેમકે આટલા બધા લોકોના ગુજરાનનો આજે પૂરેપૂરો બોજો તેના પર જ પડે છે, તે હળવો થાય. વળી ખરચના સવાલને લીધે જે રાજ્યો પોતાનાં મહારોગીઓમાં આવી સંસ્થાઓ દ્વારા આવું કામ કરી શકતાં નથી, તેમનેયે માર્ગદર્શન થઈ શકશે. તમારો ઉદ્યોગ આ રીતે એક નમૂનેદાર પ્રવૃત્તિ છે. એ રીતે જ એની ભવિષ્યમાં કિંમત અંકાશે. મારાથી ક્યારેય તમને કંઈ મદદ કરી શકાય એમ હોય તો મને જાણાવતાં અચકાશો નહીં.”

“આપે મને આજ બહુ ઉત્તેજન આપ્યું છે, નામવર. જેમ જેમ આ કામ ખીલતું ગયું છે, તેમ તેમ મારી ખાતરી થતી ગઈ છે કે આમાંથી હજુ ઘણું ઘણું નીપજી શકે એમ છે. જે કુષાલ્યોને ખેતી તથા ઉદ્યોગોને અનુકૂળ સ્થાનોમાં વસાવવામાં આવે, અને જે નિષ્ણાત માણસોની દેખરેખની તેમને પૂરતી મદદ કરવામાં આવે તો, હું માનું છું કે, ઘણા માણસો મહેનતનાં કામ કરવાને અશક્ત હોવા છતાં, કુષાલ્યો મોટે ભાગે પોતાની જરૂરિયાતો પોતે જ પેદા કરી શકે. દાકતરોનો એકંદર મત એવો છે કે ઓછામાં ઓછા અડધા રોગીઓ શરીરે મજબૂત હોય છે. એ સાચું છે કે બદારનાં બગરો તેમને માટે બંધ હોય છે. પણ એક કુષાલ્ય, દાખલા તરીકે, માછલી પકડે, બીજું ચોખ્ખા પકવે, ત્રીજું કાપડ વણે, અને એ રીતે જે જે ધંધા માટે જેની ખાસ અનુકૂળતા હોય તેને તે ખાસ ખીલવે એવી વ્યવસ્થા કરવામાં હરકત ન હોવી જોઈએ. ચીજોની આપ-લેની યોજના બધી શકાય. કમમાં કમ, રોગીઓનાં પોતાનાં બગરો તો તેમને માટે ખુલ્લાં થાય.”

મેં ઘર તરફ નજર નાંખી. ગવર્નરના માણસો હવે અધીરા થયેલા મને જણાયા.

“એ લોકોની ચિંતા ન કરો. આ બાબતમાં કંઈ બીજાંયે વિચારો હોય તો જણાવો.”

“એક જ બીજો વિચાર છે, જનરલ. અને તે વિષે મારા કરતાં આપ વધારે સમજે છે. મને લાગે છે કે કોલિસ્ટાનમાં બનેલી કેટલીક ચીજો તો ખુલ્લાં — નીરોગીઓનાં — બજારોમાં મોકલવામાં અડચણ ન હોવી જોઈએ.”

“દાખલા તરીકે ?”

“દાખલા તરીકે રસ્તા બાંધવાનાં સાધનો — પથરા, કાંકરા ઇત્યાદિ, તથા ઇંટ, નળિયાં, સિમેન્ટની લાદીઓ, લોદાનો સરસામાન વગેરે. આ આ બધાંને સહેલાઈથી જાંતુશુદ્ધ કરી શકાય. મને શંકા નથી કે નિષ્ણાત માણસો એવી કૂડીબંધ ચીજો બતાવી શકે કે જે વહેમીમાં વહેમી માણસ પણ સલામત માની શકે. થોડા વખત પર અહીં એક વિજ્ઞાનશાસ્ત્રી આવ્યા હતા. મારી જોડે ચર્ચામાં તેમણે તાડીમાંથી આલંકારોલ — દારૂ બનાવવાની શક્યતા દેખાડી. એ તો ખાતરીથી બે-જોખમ ચીજ ગણાય.”

“તમારા વિચારોમાં મને રસ પડ્યો છે, નેડ. આ પ્રવૃત્તિ ચાલુ રાખજો. એમાં નવું નવું નિષ્પન્નવવાને અવકાશ રહેલો છે. મને સમજતું નથી કે લોકો આના ચેપનો આટલો બધો ડર કેમ રાખે છે. એ જાંતુની ચેપ લગાડવાની શક્તિ એટલી તો મંદ માલૂમ પડી છે કે પ્રયોગશાળામાં વૈજ્ઞાનિક રીતે એ ચેપ કોઈને લગાડવામાં હળુ સફળતા મળી નથી.”

ઘર અને આંગણામાં ફરતાં ફરતાં એમણે વાતો ચલાવ્યે રાખી. મચ્છીશિકાર અને પ્રાણીશિકારની વાતોમાં પડ્યા. કુલિયનના મોટા મચ્છ, જંગલી સૂઅર અને નાનાં હરણોની ચર્ચા નીકળી. એટલામાં કારભારી બંદૂક લઈને આવ્યો. કેટલીક મિનિટ લગી વૂડે લક્ષ્યવેધના ઉત્તમ પ્રયોગો બતાવ્યા. તે હવામાં લાકડીઓ ઉછાળતા અને સહેલાઈથી તેને વીંધતા. એમને તાકવા માટે મેં કેટલીક ઉછાળી. પછી તેમણે હવામાં એક મોટો-શો પથરો ફગાવ્યો. તેને વીંધતાં ચૂક્યા. બીજો ફેંક્યો.

તે પણ ચૂક્યા. ત્રીજો ખૂબ તપાસીને લીધો. પછી ડાબા હાથમાં અંદૂક પકડી. મને એમની પકડમાં કંઈક અડવું લાગ્યું—પેલા પથરાને ઊંચે હવામાં ફેંકી તેમણે અંદૂક છોડી. ચૂકી ગયા. તરત ખીજ વાર છોડી. અંદૂકનો વાંદરો ખીજ વાર દાબ્યાનો કદ અને ગોળીનું નીકળવું બંને જાણે એકા વખતે થયેલાં લાગ્યાં. પથ્થરમાંથી એક ટુકડો ઊડ્યો. પથ્થરને વાગીને ઊછળવાથી ગોળીનો માર્ગ બદલાયાનો સૂસવાટો નીકળ્યો. આવો ઝડપી અને અચૂક વેધ મેં કદી જોયેલો નહીં. મલકાઈને તેમણે અંદૂક કારભારીને પાછી સોંપી, અને બોલ્યા, “તોલ બરાબર ઊતર્યા આદ ફરીથી ન તોળવું સારું.”

પછી ખીજ મંડળ સાથે અમે ભાગ્યા. થોડીક મિનિટ બધા સાથે એકખીજની વાતો થઈ. તે આદ બરની પાછળ થઈ-તેઓ રસ્તે પડ્યા. મેં જોયું કે વૂડ ચાલતાં જરા લંગડાતા હતા. ડાબા હાથમાં અંદૂક પકડતી વખતે અડવાણું માલૂમ પડ્યું હતું તે પણ યાદ આવ્યું. એમને કચૂઆમાં કંઈક ઈજા થયેલી તે હું જાણતો હતો. તેની આ ખોડ રહી ગઈ હતી. પણ ખોડ છતાં તેણે પોતાની જીવનનોકા હંકાર્યો રાખી હતી. એણે સામા આવી પોતાની ખોડ મારી આગળ પ્રગટ કરી, અંત હું શરમનો માર્યો ઘેર બેસી રહ્યો! જે વિન્ટન હોત તો આમ કરવાની મેં હિંમત કરી નહોત. . . . ખીજ વાર જ્યારે વૂડ આવ્યા—પણ તે કહેવામાં કંઈ અર્થ નથી. મને પોતા પ્રત્યે તીવ્ર શરમ લાગી.

ટામારાઉ

મારા આગનો આગલો દરવાજો ખૂલ્યો અને કોઈનો પગરવ સંભળાયો. એ પુરુષોને ઘરની પાછળ થઈ આવતાં જોઈ હું પોર્ચની કિનારી તરફ ગયો. અને અમેરિકન હતા. એક માણસ વિશાળ રાતું મોઢું અને ઘાટા કાળા વાળવાળો હતો. તેના માથા પર એક મેલો, ઘસાઈ ગયેલો ટેનિસ રમતાં પહેરવાનો ટોપો હતો. તેનો ધોળો પોષાક કંધોણો પડેલો, કંઈક મેલો અને ધોવાણુની કચ્ચલીઓવાળો હતો. બીજો માણસ ટટ્ટાર, પાતળો અને નવજુવાન હતો. તે ઉઘાડે માથે હતો, અને તેણે એક ખુદલા ગળાનું ધોળું સ્વચ્છ પહેરણું, તેટલું જ સ્વચ્છ અને ઈશ્વી કરેલું અડધું પાટલૂત, અને મોઢું જોઈ લો એવા પાલીસ કરેલા ચકચકિત મોટા પીળા ખૂટ પહેરેલાં હતાં. તેનું મોઢું અને હાથ તડકા ખાઈ લગલગ તેના ખૂટ જેવાં જ થયેલાં હતાં. તેનું હાસ્ય મનોહર હતું.

‘રાતા મોઢો’ પહેલાં મારી તરફ જોઈ રહ્યો. અને પછી ફરીને આંગણાં પર દષ્ટિ ફેરવી. જુવાને બોલવાની પહેલ કરી:

“મંગળપ્રભાત તમે મિ. ફરગ્યુસન?” — “જી, હા.”

“મારું નામ લેમ્પટ — રિચર્ડ લેમ્પટ. આ ભાઈનું નામ પિટ પ્રાન્ટ. એ મનીલામાં રસ્તાઓ અને ઘરો બાંધવાનું કામ કરે છે, અને હું થોડા વખત પછી ફિલાડેલ્ફિયામાં વકીલાત શરૂ કરીશ હમણાં અમે દરિયા અને જંગલના શિકારે બેપડ્યા છીએ. અને જોલો તથા મિન્ડાનાઓથી ભટકતા ભટકતા અહીં સુધી આવી પહોંચ્યા છીએ. ગઈ રાત્રે અમે અહીં મુકામ કર્યો હતો. કેટલાક દાકતરોએ તમારી વાત કરી, તેથી થયું કે જઈને ઓળખાણ કરીએ. અમે તમને તકલીફ તો નથી આપતા?”

“ઓહ! ખાતરી આપું છું ભાઈઓ, કે વસંતના ફૂલો જેટલું જ તમારું આવવું મને પ્રિય લાગે છે. અહીં તમારે માટેની ખુરસીઓ પર બેસો. ખીજને અડાય નહીં તે સંભાળજો.”

“ધતિંગ!” — રાતા-મુખા આન્ટનો આ ઉદ્દગાર હતો. તેનો અવાજ મત્ત આપલના જેવો હતો. નિષેધ કરેલી ખુરસીઓમાં તે બેસી ગયો, અને મારી સામે આંખો તાકીને જોતો હલુહલુતો હોય તેમ બોલ્યો:—

“ખોટું! કંઈ જોખમ નથી. લગઈ શરૂ થઈ ત્યારથી હું આ બેઠોમાં બધે જ ભટક્યો છું, અને કોઢ, કોલેરા, શીતળા અને ખીજયે જે તમારા ભયંકર રોગો કહેવાય છે તેના સંસર્ગમાં આવ્યો છું. અહીંના દેશીઓ જેડે પણ બધી જાતના ન કરવાના વ્યવહાર પણ કર્યા છે. મને કદી કશાનો ચેપ લાગ્યો નથી. જો કોઈને ચેપ લાગતો હોત, તો મને લાગ્યો જ હોત.”

“મને તો લાગ્યો” — હું વચ્ચે જ બોલી ઊઠ્યો. લેમ્પર્ટ, જે હજુ સુધી બેઠેલો જ હતો, ઝપ ઇર્ષાને મુલાકાતીઓની ખુરસી પર બેસી ગયો. આન્ટ મારા પર બધે દષ્ટિ ફેરવી જ રહ્યો હતો, તેની નજરમાંથી કશું છૂટ્યું નહીં.

“હા, લગવાન! ખરું છે. તમને લાગ્યો છે! આ બાબતમાં મેં જૂલ કરી અથવા, એમ હોય કે હું સાવ રીઢો છું તેથી જ બચ્યો હોઉં. માનું છું કે અહીંનો આ પ્રવાસ કાયદાકારક જ નીવડવાનો છે. ટામારાઉનો શિકાર કંઈ જેવી તેવી વાત નથી.”

“ટામારાઉ!” — મેં ઉદ્દગાર કર્યો. “તમે એ પ્રાણીના શિકાર માટે ઊપડેલા છો, એમ કહેવા માગો છો શું? અરે, એ તો લગભગ પુરાણોનું જ પ્રાણી લાગે છે. અહીં રહેનારાઓમાંથી કોઈએ તેને જોયું સરખું નથી.”

“કેમકે એ પ્રાણી અહીં પાકતાં નથી. પણ મિન્ડોરોમાં — દુનિયામાં એ એક જ સ્થાન છે, જ્યાં — એમની ઊપજ છે” — આટલું બોલીને આન્ટ મૂગો થઈ ગયો.

પછી લેમ્પર્ટે કહ્યું, “કહેવાય છે કે એ જનવર નહીં, પણ ચોપણું વજ છે. દોસ્ત, એકાદને મારીને તેનાં શીંગડાં ઘેર લઈ શકું તો કેવી મજા પડે! પણ, કદાચ, એનો મેળાપ થયા પછી ઘેર જીવતાં પહોંચવું એ જ સહભાગ્ય ગણાય.”

અમે ટામારાઉની વાતોએ ચડ્યા. માની ન શકાય તેવી તે વાતો વિચિત્ર હતી. અધી વાતોને ભેળવીને જો તે પ્રાણી નિપજ્જવીએ તો ગેડો, રાક્ષસ અને દરિયાઈ તોફાન ત્રણેનાં તત્ત્વો ધરાવનારું, કશાથી અટકાવી ન શકાય એવો ધસારો કરનારું પ્રાણી તે ટામારાઉ એવી કલ્પના કરવી જોઈએ. પછી માછીઉદ્યોગ અને વીજળીના કારખાનાંની વાતો થઈ.

“હિંમતનું કામ છે, ભાઈ” ખાન્ટે ટીકા કરી. પછી પાછી મારા શરીર પર નજર ફેરવી, “કહું છું, લેમ્પર્ટ, આમને આપણે મિન્ડોરો લઈ જઈએ.” અને મારી સામે જોઈ, તથા તેના જવાબની રાહ જોયા વિના મને પૂછ્યું, “છત્છ છે?”

મારું હૈયું ઊછળવા લાગ્યું.

“કાં નહીં?” લેમ્પર્ટે મારી વતી દલીલ કરી. “મને લાગે છે કે ભારે ગંમત આવશે. તમે નીકળી શકશો?”

મેં ક્ષણભર ઉનાવળે વિચાર કરી લીધો. હું એક નમૂનેદાર રોગી ગણાતો હતો. લગભગ દશ વર્ષ હું રહ્યો હતો. ક્યયિત્ કરેલો નશો ખાદ કરીએ તો મારી કારકિર્દી સ્વચ્છ હતી. તો એક વાર—અસ એક જ વાર—કાં મગ્ન ન કરી લેવી? થોડાં વર્ષ પછી અંદકને પકડવીયે મારે માટે શક્ય નહીં રહે. . . . વિન્ટન તો હવે છે નહીં. ગાપચી મારવાથી એને કલંક લાગવાનું નથી. નવો માણસ, જે હોય તે, હજી આવ્યો નથી. જે ચોરછુટ્ટી લઈ શકું તો હમણાં જ લઈ શકાય. નહીં તો પછી કદી નહીં.

“તમારે મને વહાણ પર ચોરી જવો પડશે.”

“એ તો નક્કી” લેમ્પર્ટે ખોલી ઊઠ્યો. “આજે રાત્રે તમારા એકાદ માણસને લઈને હોડીમાં નીકળી પડજો. ઉપસાગરની બહાર નીકળશો એટલે અમે તમને ઉપાડી લેશું. પછી આપણને તેઓ પકડવા

આવે તોયે તેમને બરાબર પોકરાવશું. અમારું વહાણ બે ઈંજિનનું છે. તે આપણને ઊતાવળે લઈ જશે. ચાર — બહુ તો, પાંચ — દિવસમાં તમે પાછા આવશો. પછી કાણ જાણવાનું છે?”

“માત્ર અહીંનું નાનામાં નાનું બાળક જ,” મેં કટાક્ષ કર્યો. “અહીં એવી કોઈ હટના બનતી નથી, જે આખી વસ્તીમાં અડધા કલાકમાં ફેલાઈ ન જાય. છતાં, તેઓ પછી મને શું કરી શકવાના છે? હું જેલમાં જ છું ને જેલમાં જ પાછો આવીશ. અહીં કોઈ ફ્રાંસીએ તો ચડાવતું નથી! મારે મારો ખોરાક અને વાસણો લઈ લેવાં પડશે. અને મારી સાથે હું મારા નોકર ટોમસનેયે લેવા છઠ્ઠું છું. એ મને રાંધી ખવડાવશે.”

“અમારી પાસે બે પ્રાઇમસ સ્ટવ છે. તેમાંનો એક તમે વાપરી શકશો. પણ બંદૂકોનું શું?”

ટોમે મોકલેલી બંદૂક મને સાંભરી. ભગવાન તેનું બલું કરે.

“સદ્દલાએ મારી પાસે એક સરસ રાઈફલ છે. ખૂબ જાંચા પાવરની.”

“ફક્કડ! ત્યારે અમે તમારી આશા રાખશું.”

તેમના ગયા પછી મેં બંદૂક બરાબર તપાસી લીધી. અને એક કારતૂસ ભરવાની નાના જીવોના શિકારની બંદૂક તથા મારી રિવોલ્વર (ખીસા બંદૂક) પણ લીધી. પ્રાણી હુમલો કરે તો નજીકથી મારવા માટે એ હથિયારો જરૂરી હતાં.

બધા સામાન ભેગો કરવામાં અને સિમસન તથા જેઝિ કૂચને માટે કામની સૂચનાઓ લખી કાઢવામાં બાકીના કલાકો નીકળી ગયા. અધિકારીઓની દૃષ્ટિએ મારી ‘ગોટલી’ બહુ ગંભીર માલૂમ પડે તોયે મારાં કાગળિયાંઓ સિદ્ધ કરી આપત કે મારા માણસોને મારી યાત્રાના સ્વરૂપની કંઈ જ જાણ નહોતી.

જેઝિ અમને અમારી હોડીમાં બેસાડી પેલાઓના વહાણ સુધી લઈ ગયો હતો; તેથી તે જાણતો હતો કે અમે કોઈ જાતની સહેલગાહે જઈ એ છીએ. પણ અમે ક્યાં જઈ એ છીએ તેની તેને જાણ નહોતી. આથી, તેણે દોષમાં આવે એમ નહોતું.

પુશનુમા રાત હતી. જ્યારે અમે ખાન્ટ-લૅમ્પર્ટની નાબુક અને નાનકડી સ્ટીમર પર ચડ્યા, ત્યારે કુલિયનમાં જગ્યાએ જગ્યાએ વગાડાતી સતારોએ જાણે અમને વિદાય આપી. સ્ટીમરે કોરનના પશ્ચિમ કિનારા તરફ મોઢું ફેરવ્યું. ટોમસ અને હું પાછળની એક નાની તૂતક પર ગોઠવાયા હતા. બીજાઓ આગળની વિશાળ તૂતક પર હતા. બંને તૂતકોની વચ્ચે એક નાનો ચાલી-પુલ હતો. નિશાળેથી ગાપચી મારનાર છોકરાની જેમ હું વહાણની ગતિને લીધે થતી ફીણોની રેખાને જોતો બિભો હતો. મારું હૈયું આનંદમાં આવ્યું.

“કેટલા ખલાસીઓ છે, ટોમસ ?”

“ચાર, સાહેબ. હું ધારું છું કે મિ. ખાન્ટ અને મિ. લૅમ્પર્ટ તેમને આપણી ખાતમાં કહી રાખેલું છે. તેથી, તેઓ આપણી નજીક નહીં આવે.”

બીજે દિવસે મધ્યાહને અમે એક સાંકડા અને વાંકાચૂંકા બંદરમાં દાખલ થયા. બંદરના બંને કિનારા ખૂબ ઊંચા અને સીધા બીંત જેવા હતા. કિનારાથી થોડે દૂર અમે લંગર ઉતાર્યું. અમારો ભોમિયો માટિયો ટાગાલોગા જાતિનો હતો. એ મિન્ડોરોનો વતની હતો, અને અમે જેની ખોજમાં હતા તે પ્રાણી મળવાનાં સંભવનીય સ્થાનો જાણતો હતો. ક્યાંયે વસ્તીનાં ચિહ્ન દેખાતાં નહોતાં. કિનારાઓ પરનાં ગામડાં ખૂબ દૂર દૂર વિખરાયેલાં હતાં, અને અંદરનો પ્રદેશ ફિલિપાઈનો તેમ જ અમેરિકનો માટે લગભગ અજુશોધાયેલ પૃથ્વી હતી. કુંગરાઓમાં મલાઈ અને નીચો લોકોની એક મિશ્ર જાત રહેતી હતી, અને કિનારાઓ પર તેમના પ્રમાણમાં વધારે આગળ વધેલી ટાગાલોગા જાતિની વસ્તી હતી.

અપોર પછી ખાન્ટ અને લૅમ્પર્ટ એક નાનકડી હોડી ઉતારીને માછલી પકડવા નીકળ્યા. ટોમસ અને હું તૂતક પર જ રાહ જોતા બેઠા. લૅમ્પર્ટ એમ વિચારેલું હતું કે રાત પડે ત્યારે અમારે જંગલમાં દાખલ થવું અને ઝાડો પર ચડી જઈ સવાર સુધી દામારાઉની રાહ જોતાં બેસવું. એની ગણતરી હતી કે દામારાઉ ત્યાં મોત ખોળતું આવી પહોંચશે. એણે દામારાઉ વિષે ઘણું સાહિત્ય વાંચ્યું હતું.

પણ અમારો ભોમિયો માટિયો આ વિચારથી સહમત નહોતો. એણે વાંધો રખૂ કર્યો : “ સાહેબ, ટામારાઉનો આ રીતે શિકાર શોધવામાં હડાપણુ નથી. તમને મચ્છર ખૂબ કરડશે, અને ટામારાઉ ત્યાં આવશે નહીં. ટામારાઉ બહુ મુશ્કેલીથી નજરે પડે છે. વધારે સારો માર્ગ એ છે કે રાત્રે તમે વહાણુ પર જ રોકાઓ, અને કાલે મળસકામાં આપણે એક સરસ જગ્યાએ જઈશું. ટામારાઉ ત્યાં રાત્રે પાણી પીવા આવે છે. ત્યાંથી આપણે તેનું હાથિયા ધાસ (કોગન)માં પગેરું કાઢી શકશું.”

હું માટિયાની પુખ્ત સલાહ સ્વીકારવા ઇચ્છતો હતો. પણ લેમ્મટ્ એના અભિપ્રાય પર મજબૂત હતો. આન્ટે તો ચોખ્ખું પરખાવી દીધું કે, “ માટિયાની જ વાત સાચી છે. ડિક, એ બરાબર સમજે છે. હું તો અહીં જ સૂઈ રહીશ. તમે ભલે, ગમે તો, મૂઠ પક્ષીઓની જેમ ઝાડોમાં ભરાઈ બેસો.”

“ તમારું શું, નેડ ? ” લેમ્મટ્ પડકાર કર્યો. “ તમે મારી સાથે આવશો ? ”

શું કરવું ! લેમ્મટ્ મારો મેજબાન હતો અને મારામાં આન્ટના જેવું ચોખ્ખું કહી દેવાની હિંમત નહોતી. તીવ્ર અસંતોષ દેખાડીને માટિયો અમારી બેઠિની નેડે આવ્યો. અમે એક નાનકડી હોડીમાં ઊતર્યા અને એક કુંગરાળ કિનારે ઊતર્યા. એક નાળાની વાટે વાટે અમે ચડવા માંડ્યું. ચારે બાજુએ જંગલ હતું. કલાકેક ચાલ્યા પછી એક ખુલ્લા પ્રદેશમાં આવ્યા. કમ્મરથી માંડીને ખભાપૂર ઊંચાં, જાતજાતનાં જાડાં હથિયાં ધાસથી એ પ્રદેશ ઢંકાયેલો હતો. માટિયોએ ઝાડો પસંદ કર્યા. દરેક જણુ તેની એકેક મજબૂત ડાળ પર ચડી ગયા. અને બને તેટલી સગવડ કરીને તે પર ગોઠવાઈ ગયા. ચૂપકી રાખવી જરૂરની હતી. પાંચ મિનિટમાં મચ્છરોએ મને શોધી કાઢ્યો, અને પોતાના આખા જન્મારામાં ન મળનારી ઉગ્રણી કરવા માંડી. મારી ચારે બાજુએ શોર અને કિકિયારી સંભળાતાં હતાં. જંગલનાં પ્રાણીઓ ઊપડ્યાનો તે અવાજ હતો. ચંદ્ર આથમી ગયો અને અમે ઘેર અંધારામાં પડ્યા. હું આમતેમ મરડાતો અને સળવળતો હતો, તથા

અંદરથી ક્યુતો હતો. ચાર કલાક પછી લેમ્બર્ટ મારા ઝાડ નીચે આવી મને સાદ કર્યો :

“ કહું છું, નેડ, નીચે ઊતરો. આ તો ચુસાર્થ ગયા ! ”

હું ઉતાવળો નીચે ઊતર્યો. મોટી યાતનામાંથી છૂટ્યા જેવું લાગ્યું. અમને હોડી પર પાછા દોરતી વખતે માટિયાનું માથું ગર્વથી ઊંચું હતું. પણ એ કશું બોલ્યો નહીં. લેમ્બર્ટ અસાધારણ શાંત હતો. હું થાકીને લોથ થઈ ગયો હતો. તૂતક પર પહોંચ્યા ત્યારે એક સુંવાળા બિછાનામાં ભરાઈ ગયો અને બે મિનિટમાં ધસધસાટ ઊંઘી ગયો.

ત્રણ દિવસ અમે રોકાયા છતાં ટામારાઉ કંઈ દેખાયું નહીં. ખાન્ટ અને લેમ્બર્ટ તેને બીજે ક્યાંક શોધવાં અધીરા થયા. પણ માટિયો મક્કમ રહ્યો. “ આ અમેરિકનો ટામારાઉ શોધે છે. જો ક્યાંક મળે તો તે આ જ જગ્યા છે ”— એમ વિચારી તે કઠોર થઈ અમને રોજ સવારના દિવસ નીકળતા પહેલાં જ જગાડી દેતો. તે પેલા બેનો અને ટોમસ મારો નારતો તૈયાર રાખતા. પછી અમે નીકળી પડતા, અને પાણીનાં વહેણોને માર્ગે માર્ગે ચાલતા. ક્યાંક આગલી રાત્રે ટામારાઉ પાણી પીવા આવ્યું હોય તો તેનાં પગલાં શોધતા. કંઈ ચિહ્ન સાંપડે તો માઈલો સુધી પગેરું કાઢતા. એક ઠેકાણે તાળાં પગલાં દેખાયાં. તેની પાછળ અમે લગભગ આખો દિવસ ગાળ્યો. લગભગ પંદર માઈલ અમે રખડ્યા હશું. ક્યાંક ઊંચા ઘાસમાંથી, ક્યાંક ઝાડી-ઝાંખરાંના જંગલમાંથી. કોઈક વાર, અમને વહેમ આવે કે નજીકમાં અમારો શિકાર હશે, તો તે ચેતે નહીં તે માટે, ચૂપચાપ હાથ અને ઘૂંટણ પર ચાલીને અમને અમારો રસ્તો કાપવો પડ્યો. ગરમી ગૂંચળાવનારી હતી. હાથિયા ઘાસમાંથી ચાલતાં અમારી બંદૂકોની નાળ એવી તો તપી જતી કે હાથ અડાડી શકાતો નહોતો અમારા હાથ પર કાંટાના ચીરા અને પથરાના ઉઝરડા પડી ગયા હતા. શરીર પર લાગ્યે એક ઈંચ એવી જગ્યા હશે જ્યાં મચ્છરે ડંશ માર્યા ન હોય. આ સાહસ નાદાનની રમત જેવું નીવડે એવી ધારતી લાગતી હતી. મારા હૃદય પર શ્રમની અસર જણાવા લાગી. હાથ પરના ઉઝરડા આગળ પર કંઈ વધારે હેરાન તો નહીં કરે એવી પણ ધાસ્તી લાગતી હતી.

પણ, અમે ટામારાઉને નામે નાહી નાંખવાની તૈયારીમાં હતા ત્યાં જ અમને તે દેખાયું. આતુર નજરે રોમસ રોજ સવારે અમને નીકળતાં જોતો, તેથી આજે મેં એને સાથે આવવા પરવાનગી આપી હતી. મેં એને મારી પક્ષી મારવાની નાની ખંદૂક આપી હતી. એ ભરેલી હતી અને સાથે પણ કારતૂસો રાખેલી હતી. માટિયો કહે, “ટામારાઉ માટે તે નક્કામી છે, સાહેબ.” છતાં, મેં એ લઈ લીધી હતી.

જંગલ વટાવીને અમે ખુલ્લા ભાગમાં પેસતા હતા. ઝાડીઝાંખરામાંથી કંઈક એ પરવાઈથી માર્ગ કાપી રહ્યા હતા. લેમ્પર્ટ મારી ડાખી બાબુએ સો એક વાર દૂર હતો. જમીન નરમ હતી. અમે બનતાં સુધી બિલકુલ અવાજ થવા દેતા નહોતા. એકાએક લેમ્પર્ટની સીધાણમાં ત્રણ ટામારાઉઓ ચમક્યાં અને ભયાનક વેગે નાસવા લાગ્યાં. એ ઘેરા — લગભગ કારાબાઉના — રંગનાં અને એક ઘણું નાનું રતુંબડા રંગનું હતું. ઘણુંખરું નર, માદા અને બચ્ચું હશે. લેમ્પર્ટ પોતાની ખંદૂક ખભે ટેકવીને નર પર ગોળી છોડી દીધી. અમે તે જગ્યાએ પહોંચ્યા ત્યારે ત્યાં ઘાસ અને ઝાડીઝાંખરા પર લોહીનો છંટકાવ દેખાયો. પ્રાણી ધવાયું હતું! લેમ્પર્ટ ઉત્સાહથી ગાંડો થઈ ગયો!

“તમે જોયું કે? કેટલું અદ્ભુત હતું! માદા પોતાનું માથું બચ્ચાના પેટ નીચે ઘુસાડીને એને ગરદન પર લટકાવીને ઉઠાવી ગઈ! કેવી જાજરી મા! મેં કદી આવું જોયું નથી.”

માટિયો અધીરો થયો. તેણે ભાંગીતૂટી બોલીમાં કહ્યું: “ઘવાયેલું ટામારાઉ બહું ભયંકર. તેનું પગેરું કાઢવું જોઈ શે. બધી બાબુએ જોતાં રહીને ટામારાઉ સીધી લીટીમાં દૂર દૂર જાય. પછી વળ લઈ પાછું આવે. ઘવાયેલું ટામારાઉ હમેશાં લડે. એ પાછું આવે જ. બાબુએ તપાસવું. પાછળ તપાસવું, આગળ તપાસવું — જોઈએ.”

આ બધું સાંભળી ખ્રાન્ટ પણ ગંભીર થઈ પોતાના જડા અવાજે બોલ્યો: “આપણને અહીં ગરમાગરમ સમય આવ્યો ખરો! માટિયા, આગળ ચાલ.”

પણ માટિયોની સૂચનાઓ હજી પૂરી થઈ નહોતી. તેણે ચેતવણી આપી. “ટામારાઉ મારવું સહેલું નહીં. એ મારવું દુનિયામાં કશુંમાં

કહણુ જનવર. અહુ ગોળીઓ ખાય. તે આવે ત્યારે ગોળી ઠોકો, ઠોકો, ઠોકો, ઠોકતા જ જાયો. અહુ દૂર હોય ત્યારે ન છોડો. એ પડે તો પાસે ન જાયો. મરી ગયું કહું ત્યાં સુધી.”

ઠાવકા રહી અમે એની સૂચના મુજબ વર્તવા લાગ્યા. એણે અમને જંગલમાં વીખેરી નાંખ્યા. બે પ્રાણીઓ જુદાં પડી ગયાં હતાં તેથી અમારે અનેનાં પગેરાં તપાસવાનાં હતાં, અને તે એકબીજાથી અહુ અંતર પર હતાં. હું જમણી બાજુ જોતો હતો. લગભગ અડધો કલાક ચાલ્યા બાદ મેં જોયું તો ટોમસ અને હું બીજાઓથી એક બે ખેતરવા જુદા પડી ગયા હતા. વધી ગયેલા ઝાડીવાળા જંગલ કરતાં અહીં ખુલ્લામાં હું વધારે સલામત છું એમ મેં માન્યું. સૂરજ ખૂબ તપતો હતો. મેં ગતિ ધીમી કરી. પગલાં ઝાંખાં થયાં અને છેવટે ઘાસમાં દેખાતાં બંધ થયાં. હું ગોળ ગોળ ફરતો તે શોધવા મથતો હતો. ટોમસ મારી પાછળ પાછળ આવતો. એકાએક તેણે બૂમ પાડી :

“જુઓ ! પેલું આવે !” મેં પાછા વળીને જોયું. નર ટામારાઉ આગળ જઈ બાજુએ વળી ગયો હતો, અને અમારી પાછળ થઈ ગયો હતો. ત્યાંથી એણે અમારા પર સીધો ધસારો કર્યો હતો. ઘાસ વચ્ચેથી પહોળાં શિંગડાંવાળું તેનું ત્રિકોણ માથું જ હું જોઈ શકતો હતો. મેં વિચાર્યું, “મારે એને અટકાવ્યે જ છૂટકો, મારે એને અટકાવ્યે જ છૂટકો !”

મેં એક ઘૂંટણ જમીન પર ટેકવ્યો અને રિથરપણે નેમ લીધી. પછી હળવેથી વાંદરો દાબ્યો. ખૂબ ઠંડું મગજ રાખી હું કામ કરતો હતો. મારી પહેલી ગોળીએ તેને બિલકુલ રોક્યો નહીં. તે વાગી ખરી, પણ તેનું માથું જરાયે ડગ્યું નહીં. તે સીધો મારા પર ધસી આવ્યો. મેં પાછો વાંદરો દાબ્યો; ફરી દાબ્યો, વળી દાબ્યો. . . . એ ભારી અંદકના ચાર ચાર તેની ખોપરીમાં પેદા. છતાં તે ધસારાબંધ જ આવી રહ્યો હતો. મેં ટોમસને ચીસ નાંખતો સાંભળ્યો. પણ મારાથી ઉતાવળ થઈ શકે એમ નહોતું. મેં એના પર છટ્ટી અને છેલ્લી કારતૂસ છોડી ત્યારે તો તે લગભગ મારી નજીક આવી પહોંચેલો હતો. પણ ત્યાં જ તે ચારે પગ ફેલાવી જમીન પર પટકાઈ પડ્યો. છતાં, પટકાતાં પટકાતાં

તેણે ઘાસમાં આંકા પાડી નાંખ્યો અને તેનું બારે ભૂખરું શરીર એવા જોરથી મારી જોડે લટકાયું કે હું ચતો પછડાયો.

હું ઊભો થઈ શકું તે પહેલાં ખીજાઓ આવી લાગ્યા હતા. મારું ટામારાઉ મરી ગયું હતું, તેની માટિયાને મોઢે ખાતરી લેવાની જરૂર રહી નહોતી. એ જનવરની ખોપરીનો લગભગ પા ભાગ ટુકડા થઈ ઊડી ગયો હતો. પણ માટિયોનું કહેવું ખરું હતું. દુનિયાનું કોઈ પણ પ્રાણી આટલી ગોળીઓ ખમી ન શકે.

*

કાઠીઆમના ધક્કા પર જ્યારે અમે અમારી નાનકડી હોડીમાંથી ઊતર્યા, ત્યારે એક મોટું ટોળું અમને આવકાર આપવા ઊભેલું હતું. ગામનો એકેએક મર્દ, સ્ત્રી અને બાળક ત્યાં હશે. શિકારની ખબર આગળથી પહોંચી ગઈ હતી, કારણ કે એક માણસે ટામારાઉનાં અવશેષોને પેલી લોંચમાંથી હોડીમાં ઉતારતાં જોયેલાં, અને તેણે આ અદ્ભુત અને ચોંકાવનારા શિકારનો ખબર અધે ફેલાવી દીધી હતી. માટિયોએ પશુનું ચામડું ઉતાર્યું હતું, અને તે ચામડું, સાફ કરેલી ખોપરી તથા શિંગડાં હું સાથે લઈ આવ્યો હતો. છોકરાં તેમ જ મોટાં વીંટળાઈ વળ્યાં અને શિંગડાંને અડી જોવાની રજા માગવા લાગ્યાં. ટોમસ ચોક્કી કરવામાં રોકાયો, અને અમે બંનેએ મળીને શિકારનાં ક્યાં, કેમ અને ક્યારેના પ્રશ્નોની ઝડીને ઝીલી. ધણાંને મન તો લાગતું હતું કે ટામારાઉનો શિકાર કર્યો એટલે તો શેતાનને જ મારી લાવ્યા. શેતાનની કથાનાં બધાંયે ચિહ્નો — શિંગડાં, પૂંછડી અને બધું — મોજુદ હતાં જ !

ટોમસનું વર્ણન સાંભળ્યા પછી જ મેં સાંભળ્યું કે હું એક અવ્વલ કાટિનો વીર છું. અમે પેડ્રો ટોમોસને અવશેષો સોંપ્યાં. એને ચામડું ફેળવતાં આવડતું હતું, અને કોહિસ્તાનમાં એ કામ તે અવારનવાર કરતો. એક અફવાડિયામાં તે માથું અને શિંગડાંને એક લાકડાની બેઠક પર જડી બરાબર સજ્જવી લાવ્યો. ચામડું ફેળવતાં તેને વધારે વખત લાગ્યો. છેવટે તેણે આવ્યું. મેં તે મારા ખાટલા પાસે બિઝાવ્યું. ચામડું કે માથું ઊધઈના હુમલા સામે લાંબો વખત ટકવાનો

સંભવ નહોતો. પણ રોજ સવારે ઉઠાડે પગે તેના સુવાળા ગાલીચા પર ચાલતો ત્યારે તેના સ્પર્શથી મારા શરીરમાં એક વિશિષ્ટ લહેર ઊઠતી. માથાને મેં પોચાની ભીંત પર ગોઠવ્યું.

*

અધિકારીઓએ અમારી ગેરહાજરીની કશી નોંધ લીધી નહીં. અમે અનુમાન કરતા હતા કે એ બાબત આખમિયામણું થશે. ત્યાં એક સવારે ટોમસે ખિન્ન વદને મને ખબર આપ્યા કે ડો. પાલાઓએ એને તેઓ છે.

વિન્ટનના ગયા પછી પાલાઓ કામચલાઉ વડો નિમાયે હતા. તેડું કદાચ અમારી ચોરછુટી માટે હોય, પણ વધારે સંભવ તો એ હતો કે હમણાં જ આવેલી સ્ટીમરમાં ટોમસના ધરના કાંઈ સમાચાર આવ્યા હોય. કુટુંબમાં કાંઈ મરણ થયું હોય ત્યારે ધણુખરું આ જાતનાં તેડાં આવતાં. મેં ટોમસને તુરત જ જવા કહ્યું. તેને ત્યાં કલાકેક લાગ્યો. મેં તેને પાછો આવતો જોયો, ત્યારે આશ્ચર્યથી મારું મોં વકર્યું. એ સરસ જર્મન રબારી ફૂતરાંને બળથી ખેંચતો — અને વચ્ચે વચ્ચે પોતે તેમના બળથી ખેંચતો — તે આવતો હતો. પચાસેક નાના-મોટા માણસોનું સરખસ તેની પાછળ પાછળ અદ્યથી ચાલ્યું આવતું હતું. હંમેશનો ગંભીર ટોમસ પોતાની દોરીઓને એક પછી એક તોડવા મથતાં ફૂતરાંથી ગભરાયેલા જેવો દેખાતો હતો. હું તેમને લેવા દરવાજા પર દોડી ગયો, અને ટોમસના હાથમાંથી દોરીઓ લઈ લીધી, એટલામાં પંજરોની બે બેડ મારા ખભા ઉપર ચડેલી જોઈ હું આભો બની ગયો. ટોમસે દરવાજો બંધ કરી દીધો અને લોકોને બહાર જ રહેવા વિનંતી કરી. ફૂતરાંઓને મેં ધરમાં આણ્યાં. તે ઊંચી જાતની નર-માદાની જોડી હતી. બંને ભૂખ્યાં-તરસ્યાં હતાં, પણ બિલાડીનાં બચ્ચાં જેવાં ગરીબ. બંનેને અમે ખવાડ્યું. પછી ટોમસે ગજવું ખોળી એક ચિટ્ટી કાઢી. પિટ આંટની તે હતી :

“ — પ્રિય નેડ, હું કહેતો જ હતો કે તમારામાં સાહસ છે. દરેક માણસ પાસે ફૂતરાં હોવા જોઈએ. શાગ અને મેસિ ઊંચી જાતનાં છે. વંશ વર્ણન સાથે છે. તમને ફરી મળીશ. — પિટ ”

ચોલમોગરાની કથા

અમેરિકાન લોકો પાસે ફાળો ઉધરાવી વિન્ટને જતાં પહેલાં પોતાની દેખરેખ તળે કોલિસ્ટાનમાં એક પ્રોટેસ્ટન્ટ દેવળ બંધાવ્યું હતું. તે દેવળમાં પોતાને ખરચે તેણે એક વ્યાસપીઠ ગોઠવ્યું હતું. કોર્મ દહાડો કોલિસ્ટાનને કાયમનો ધર્મોપદેશક મળશે એવી તે આશા સેવતો હતો. એ આશા હજી ફળી નહોતી. હડસનની ફિલિપાઈન ટાપુઓમાંથી બદલી થઈ ગઈ હતી. તે પછી ઘણા આત્મા અને ગયા. છેવટે પાદરી મેનસનને અહીં માટે જ મનીલાથી મોકલવામાં આવ્યા. એને આવ્યે મહિનો થયો નહીં હોય, ત્યાં તો તે અને ફાધર મારેલ્લો ગાઠ મિત્રો બન્યા અને રોગીઓના કાયડાઓનો સાથે મળી વિચાર કરતા થયા. કુલિયનમાં ઉપદેશ અને પાઠપુજાઓ તો પાદરીઓની ફરજોનો અંશમાત્ર જ કામ હતું. આરોગ્યની આવતમાં રોગીઓ દાકતરોને પૂછતા. પણ પોતાના અનેક અંગત પ્રશ્નોના ઉકેલ માટે તેઓ આ બે ધર્મગુરુઓની સલાહ શોધતા.

નવા ગવરનર-જનરલ (લિયોનર્ડ વૂડ)ની મુલાકાત પછી અમે વારંવાર તેની તરફથી કંઈ ને કંઈ બાજુવા જેવું પામતા. તેનામાં રહેલો વૈદકરસ કાર્યપ્રવૃત્ત થયા કરતો હતો. એણે એક અમેરિકન વિજ્ઞાનશાસ્ત્રીને અમારે ત્યાં ખાસ મોકલવાનું ઠરાવ્યું. કોલિસ્ટાનને વધારે ખીલવવા માટે ચોક્કસપણે શું શું કરી શકાય તેની તેણે તપાસ કરવાની હતી. એ આવ્યો ત્યારે અમે ખૂબ રાજી થયા. એ નામાંકિત માણસ હતો. ફિલિપાઈન યુનિવર્સિટીની વૈદકશાળા સાથે એને ઘણાં વર્ષોથી સંબંધ હતો.

અમારી પહેલી મુલાકાત અકરમાત્ર થઈ. હું દવાખાને ગયો હતો, ત્યાં ખાતાનો એક દાકતર, ડૉ. પોન્સ, એક અબજણા ગૃહસ્થને લઈને

બહાર આવ્યો, “નેડ, હું તમને ડો. બોન્ડ સાથે મેળવવા ઇચ્છું છું. દાકતર, આ નેડ ફરવ્યૂસન.” એનું મોઢું મલક્યું. “ટામારાઉનો શિકાર કરનારા તમે જ?”

“એમ કહેવાય છે,” મેં શરમાતાં શરમાતાં કહ્યું. — આટલા લાંબા વખત પછી શું મને ચોરછુટ્ટી માટે ઠપકો મળવાનો હશે?

“તમે બતાવો તો મારે તેનાં માથું ને ચામડું જોવાં છે. કેવો અદ્ભુત તે શિકાર થયો હશે! બ્રાન્ડે મને તેનો થોડો કિસ્સો સંભળાવ્યો છે.”

અમે ખૂબ વાતો કરી. માલૂમ પડ્યું કે તે શિકારનો શોખીન હતો, અને ટામારાઉને મારવાની એને ખાસ હોંશ હતી. સામાન્ય દેખાવમાં એ વૂડ જેવો જ કહેવાય. ઉંમરે એનાથી નાનો અને ઊંચાઈમાં એકાદ ઇંચ ઓછો હશે, પોતાની મૂંછો પણ એણે વૂડની ઢાંચે જ કાતરેલી હતી.

“થોડાએક દિવસમાં હું તમને મળવા આવવા ઉમેદ રાખું છું,” તેણે છૂટાં પડતાં કહ્યું.

*

ત્રણેક દિવસ પછી જ્યારે તે મારે ઘેર આવ્યો, ત્યારે તે સાવ થાકેલો હતો.

“કાંઈક પિવડાયશો કે? વિન્ટન કહેતા હતા કે તમે મહેમાનોની બહુ સારી પરોણાગત કરો છો.”

“કરી શકીશ. પણ ચાલો, ત્યાં આંખા નીચે જઈએ. ત્યાં વધારે ઠંડક છે.”

બોન્ડે ભરેલો ગ્લાસ હાથમાં લીધો. એણે નારિયેળાઓ તથા દરિયા તરફ નજર નાંખી, અને પછી ફૂલો તથા લતાઓ પર.

“આવી જગ્યાએ આવું સુંદર સ્થળ હું પહેલી જ વાર જોઉં છું. બધા એની નકલ કરે તો કેવું સારું! કુલિયનને સુંદર બનાવાય એવી ઘણી સગવડો છે. પોર્ચમાં લટકાવેલું ટામારાઉનું માથું મેં જોયું. કેવું જંગલી પ્રાણી હશે તે! આ ટાપુ પર શિકાર કરવા જેવું કશું છે શું?”

તમે જાણતા હશે કે કદાચ મારે અહીં કામ કરવા માટે આવવાનું થશે. જે આવીશ તો આપણે સાથે થોડી મુશ્કેલી કરીશું.”

“બહુ સરસ. હરણાં અને સૂવર અહીં આપણને મળશે.”

પછી અમે સંસ્થાનની વાતો કરી. મારી પ્રિય ધૂન મેં અને જાણાવી : દરેક શક્તિશાળી સ્ત્રી-પુરુષને યોગ્ય પ્રકારનું કામ, અને આળોક ન થતાં દંપતીસુખ મળે તેમ થવું જોઈએ. એણે સાંભળી લીધું, પણ કશો મત પ્રગટ કર્યો નહીં. તે બિહારી ત્યારે મેં ઉમેદ ખતાવી કે એ વડો અધિકારી થઈને પાછો અહીં આવે.

“એ તો કહી શકું નહીં તમે જાણતા નહીં હો કે તંત્ર ચલાવવામાં મને રસ નથી. જે વૈદક શોધખોળના કામ માટે વૂડ પૈસાની ગોઠવણ કરી શકે તો તેમાં હાથ ધાલવા હું ઇચ્છું ખરો.”

એ વિચારને મેં ખૂબ વધાવ્યો ત્યારે તેને સાનંદાશ્ચર્ય થયું. મારી પેલી ‘સુલેહ’ પછી મેં ખૂબ વાંચ્યું અને વિચાર્યું હતું, અને મહારોગના વિષયમાં લગભગ તટસ્થપણે રસ લેવા લાગ્યો હતો.

“તમે અસાધારણ રોગી છો. ધણાખરા દરદીઓ રોગ વિશેના જ્ઞાનથી જ ભડકે છે.”

“ખરું. મનેયે તેથી નાસી છૂટવાની કેટલીયે વાર વૃત્તિ બીઠી છે. પણ હવે એ બધું પાર કરી ગયો છું. મારે વિષેનો ઉત્તર મેં જાણી લીધો છે. કમમાં કમ, મને પોતાને તે વિષે શક રહ્યો નથી. હવે હું કોઈ વિષે વાંચી શકું છું, ચર્ચા કરી શકું છું અને ગભરાયા વિના તેને જોઈ શકું છું. પરિણામે, મને હવે કોઈના પ્રશ્નમાં ખૂબ રસ આવે છે. હું જાણવા ઇચ્છું છું કે આ ચોલમોગરાના તેલની દવા તરીકે શોધ કેવી રીતે લાગી? ક્યારથી એ ઇલાજ શોધાયો છે? — કેમ, ટોમસ?”

“સાહેબ, જાસિદો આવેલા છે. નવા મચ્છીફાંદાના નકશા લઈને.”

“એને આવવા દો, ફરજીયાત. ચોલમોગરાની વાત લાંબી છે. થોડા દિવસ પછી હું પાછો અહીં આવવા પ્રયત્ન કરીશ. હમણાં તો મને પણ તમારા નકશા જોવા દો.”

અમે જસિદ્દાને અંદર બોલાવ્યો. તે વખતે એ વાત ત્યાં જ અટકી. તે પછી થોડા જ વખતમાં ડૉ. બોન્ડ મનીલા પાછા ચાલ્યા ગયા. એમની પાછા આવવાની ઉમેદ તો નહોતી, છતાં મેં આશા રાખી કે વળી પાછા ક્યારેક મળીશું.

*

દરમ્યાનમાં એક ઘટના ઊભી થવા માંડી હતી. કારમનનો ભાઈ વિસેન્ટિ સેબુથી આવી ગયો હતો. અમે સાંભળ્યું હતું કે તે એક અસંતોષી રાજદ્વારી ચળવળિયો હતો. પોતે સમજતો ન હોય તેવી બાબતોમાં એ દરદીઓને ભમાવી ઉશ્કેર્યા કરતો. એનું આવવું કોઈ રીતે કોલિસ્તાનને લાભદાયી થાય એમ નહોતું. એના પકડાયા પહેલાં એનો રોગ સારી પેઠે વધી ગયેલો હોવાથી એની સાજ થવાની આશા નહોતી.

કારમન હવે સત્તર વર્ષની થઈ હતી. આંગળાંની ખોડ સિવાય બીજી રીતે એ ચિત્રમાંની રમણી જેવી સુંદર હતી. વિન્ટનનો અભિપ્રાય હતો કે એનો સુધારો ચાલુ રહેવાનો તથા આગળ પર એનો દૂરવાનો ધણો સંભવ હતો. એના ભાઈના આવ્યાથી તે ખુશ હતી, અને ટોમસ પાસેથી એણે ભાઈના માર્ગદર્શક થવાનું વચન લીધું હતું.

ટોમસે બે-એક અઠવાડિયાં સુધી વિસેન્ટિ જોડે મિત્રતા સાધવાનો પ્રયત્ન કર્યો. પણ તે તેનાથી કંટાળ્યો અને તેનો ત્યાગ કર્યો. મેં કારણ પૂછતાં, તેણે ટૂંકમાં એટલું જ કહ્યું, “વિસેન્ટિ મૂરખ માણસ છે.”

“એ ભલે મૂર્ખ હોય, ટોમસ, પણ એને એક અતિ સુંદર બહેન તો છે.”

ટોમસે સંમતિમાં ડોકું ધુણાવ્યું. પણ ગંભીર થઈ બોલ્યો, “બહેનને લીધે વિસેન્ટિ વધારે ડાહ્યો બની જતો નથી.”

બે અઠવાડિયાંમાં તો વિસેન્ટિ આખા કોલીબ્રામમાં સ્વાતંત્ર્યના ખરાડા પાડતો ફરી વળ્યો. એનું ચાલે તો એ આ આરોગ્યમંદિરને નિર્માણ કરવામાં ભાગ લેનારા સર્વે માણસોને કાઢી મૂકવા તૈયાર થાય. તેમાં તે બોન્ડનોયે અપવાદ ન કરે, અને વૂડનોયે નહીં — જોકે

વૂક તે ક્ષણે પશુ, કુલિયન માટે વધારે ફંડ મેળવવા કાશિશ કરી રહ્યો હતો.

હું એ માણસને બે-એક વાર મળ્યો. મને તેના પર પૂરેપૂરો તિરસ્કાર ધૂટ્યો. અસંતોષી અને ટીકાખોર ન હોય તેવો મેં ક્યારેય એને જોયો નહીં. એનો ચહેરો, દાકતરો જેને સિંહમુદ્રા કહે છે, તેવો હતો. એટલે કે રામને લીધે કપાળ પર સખત ઠીમણાં, લવાં પર ઊંડી રેખાઓ, ઝૂકેલા ગાલો, અને મોટા, સૂજેલા અને લટકતા કાન થઈ જવાથી સિંહના જેવું મોહું દેખાય તેવો.

*

એક દિવસ ડૉ. પોન્સે મને ખબર આપ્યા કે ડૉ. બોન્ડે કુલિયનના મુખ્ય રોગ સંશોધક અને કામચલાઉ વડાનું પદ સ્વીકાર્યું છે. હું આ સાંભળી રાજ થયો, કેમકે એની મતલબ એ થઈ કે, એક તો, ગવરનર-જનરલે સંસ્થાને લગતી બોન્ડની સૂચનાઓ માન્ય રાખી હતી, અને, બીજું એ કે, માલકાંયાન પેલેસમાં કોઢી જનતાનાં હિતોની ખરેખરી ચિંતા રખાવા લાગી હતી.

બોન્ડના ફરીથી આવ્યા પછી સંસ્થાનના વાતાવરણમાં ઘણો ફેરફાર નજરે પડવા લાગ્યો. દવાખાનાંઓ માટે તથા વધેલા દાકતરી કામદારો (સ્ટાફ)ને રહેવા માટે કેટલાંક નવાં મકાનોની યોજનાઓ તૈયાર થઈ. પૂર્વે વૈદકશાળાના અધ્યાપક હોવાથી અહીંના દાકતરોમાંથી કેટલાક તેના જૂના વિદ્યાર્થીઓ હતા. આથી, તેમની શક્તિને ખ્યાલમાં લઈ, તે મનીલાથી ડૉ. ડોમિંગ્વેઝ તથા બીજા કેટલાક જુવાન ફિલિપાઈન દાકતરોનું મંડળ પોતાની સાથે લઈ આવ્યા હતા.

મારા હાથ નીચે કામ કરી ચૂકેલા માણસોની કાર્યશક્તિ વિશે મારી સલાહ લેવા માટે બોન્ડે મને ઘણી વાર તેડ્યો હતો. બાલાલામાં દાકતરો માટે થનારાં મકાનો બાંધવામાં રોગીઓનો ઉપયોગ કરી શકાય એમ નહોતું. પશુ કોઢીઆમનાં વસતિગૃહો, દવાખાનાં અને ઇસ્પતાલના વિભાગો બાંધવાનાં કામોમાં તેમને રોકી શકાય જ. અત્યાર સુધી બેકાર બેસી રહેલા કેટલાક સશક્ત માણસોને આ કામો લેવા હું તૈયાર

કરી શક્યો. મેં એમને સમજાવ્યું કે કુલિયનની નવરચનામાં દરેક માણસને પોતાની બુદ્ધિ અને શ્રમશક્તિ અનુભાવવાને સુંદર અવકાશ છે.

બોહમોગરાને આવ્યે મહિનો થયો હશે. એક દિવસ તેમણે મારે ત્યાં આવી તેમની સાથે મને શિકારે લઈ જવા ઇચ્છા દર્શાવી. કુલિયનનાં હરણો નાની જાતનાં પ્રાણી છે અને તેમનો શિકાર રાત્રે બીજાની મદદથી થાય છે. શિકારી કપાળ પર ટોચ આધીને જિંઘા હાથિયા ધાસમાં થઈ રસ્તો કાપે છે. બીજાના અનુભવાળાથી હરણની આંખો પ્રકાશી જાય છે, અને તે પરથી શિકારીને તેના અસ્તિત્વની ભાળ લાગે છે, અને તે એનો શિકાર કરે છે. આ પ્રકારનો શિકાર મૃગયાની સહેલ તરીકે મને ગમતો નહોતો. પણ જિંઘા જિંઘા ધાસમાં દિવસે હરણને મારવું અશક્ય હોવાથી, ક્યારેક ક્યારેક આ રીતે મારો માંસાહાર પૂરો કરી લેવા મારી તૈયારી રહેતી. કોઈક વાર હરણની મૃગયામાં જંગલી સૂવરનો શિકાર મળતો. પણ એ અકસ્માત ગણાય. કારણ કે ધણુખરું સૂવરનો શિકાર દિવસે જ થતો. જંગલી કારાબાહી (સાબર ?)ની બાબતમાં તો, એ મહાપશુને આ બેટના જંગલોમાંથી જોશબેર પસાર થતું કોઈ એ જોયું માત્ર હોય તો બલે. બાકી કોઈ ખાતરીપૂર્વક જાણતું નહોતું કે અહીંના જંગલનું એ જાતનું પ્રાણી સાચે જ જંગલી કારાબાહી છે, કે પાળેલા કારાબાહીના રખડી પડેલા વંશજ છે. કેમ કે, આ ટાપુને કોલિસ્તાન બનાવ્યા પહેલાં અહીં કેટલાંક કારાબાહી આણવામાં આવેલાં, અને તેમાંથી કેટલાંક જંગલી થઈ ગયાં હતાં. મેં તો એક વાર આ પ્રાણીને જોયું નહીં. ઇચ્છાયે રહી નહોતી. મારા ટામારાઉથી મને સંતોષ હતો.

તે રાત્રે બોહમોગરા અને હું સાથે જાવડા. જિંઘા, સખત, કોગન— (હાથિયા ધાસ) અને જંગલના સીમાડા પરની કઠણ ઝાડીઓમાં થઈ અમે ધણુ કલાક રખડપટ્ટી કરી પણ કિડિયારીઓ પાડી નાસતા એક-બે વાંદરા, અને ગભરાયેલા પણ મિત્રભાવે ચપકારા કરતા એક ‘જેક્કો’ (સરડા ?) સિવાય અમે કશું જોયું નહીં. છેવટે કંટાળીને અમે ઘર તરફ પાછા ફર્યા, બાલાલા જતાં મારું ઘર રસ્તામાં આવતું હોવાથી મેં બોહમોગરાને થોડું પીણું લેવા આમંત્રણ કર્યું.

“આલો, ચોપાટી પર જઈને બેસીએ. રાત્રે રેતીમાં બેસી પાણીને નિહાળતાં બેસવાનું મને ગમે છે.”

ધણે વખત સુધી અમે કંઈ પણ બોલ્યા વિના બેસી રહ્યા. રાત્રી સ્વચ્છ અને હાંફાળી હતી, અને હવામાં (સમીરની) ઉષ્ણ દેશોમાં જ અનુભવાતી વિલક્ષણ કુમાશ હતી. સતારોનો ઝણકાર બંધ પડી ગયો હતો અને કૂતરાં પણ મૂકાં હતાં.

“મને આવી રાત્રીઓ ગમે છે,” બોન્ડે કહ્યું. “હું યુ. સ્ટે.માં ઉત્તરનો રહીશ છું, પણ દક્ષિણની વૈદકશાળામાં જોડાયો ત્યારથી તેનો અનુરાગી બન્યો છું. ત્યાં જ મને મારી સહધર્મિણી મળી. તે હમણાં એને પિયર છે, પણ અમારું ઘર બંધાઈ રહેશે ત્યારે અહીં આવી જશે.”

મેં કાંઈ જવાબ આપ્યો નહીં. તેની અપેક્ષાએ નહોતી.

થોડી વાર ચૂપ રહી, પાછો તે બોલ્યો : “તમે મને એક વાર ચોલમોગરાના તેલની કથા પૂછેલી. તે દિવસે હું તે કહી શક્યો નહોતો. આજે મોકું તો થયું છે, પણ આજે કદાચ ઠીક સગવડ છે. કમમાં કમ, આ વખતે કોઈ આવીને ખલલ નહીં નાખે !”

“મારે માટે તો બધો જ કાળ સરખો છે. દુનિયાથી વિખૂટા પડેલા આ નાના ભાગમાં અમારું એક જાતનું થંભી ગયેલું જીવન છે. અહીં કાળની ગણના નથી.”

તેણે એક સિગારેટ કાઢી, તેને એક કાળા ભૂંગળામાં બેસાડી, અને તે પર એક ચાંદીની સળગાવણી (લાઈટર) ધરી.

“મારી પત્નીએ આ મોકલી છે. . . . સરસ છે નહીં ?”

“ઉત્કૃષ્ટ છે,” મેં કહ્યું.

“આ ચોલમોગરાની વાત જુગજૂની છે. એની એક દંતકથા છે. તે માની શકાય એવી નથી, પણ જમાનાઓથી કહેવાતી આવી છે. કહેવાય છે કે બરમાના એક રાજાને કોઠ થયેલો. જ્યારે એ વાત પ્રસિદ્ધ થઈ ગઈ ત્યારે તેને જંગલમાં કાઢી મૂકવામાં આવ્યો. પણ તેની જીવવાની અભિલાષા પ્રમળ હતી. તે જે કોઈ ફળ-ફૂલ-મૂળ જંગલમાં મળી જાય તે પર યુગ્મરો કરવા લાગ્યો; એમ કરતાં કરતાં

તેને ચોલમોગરાનાં જાડ હાથ આવ્યાં. અસલ ચોલમોગરો બરમામાં જ થાય છે. તેનું ફળ તેણે તોડ્યું, ફેડ્યું અને ખાધું. હું નથી ધારતો કે તેનો સ્વાદ તેને જરાયે સારો લાગ્યો હશે. તમે કદાચ તે જાણતા હશો જ. ”

મેં મારો ન્યૂયૉર્કનો અનુભવ કહ્યો. તેના નામથી જ કંપારી છૂટતી હતી. “બહુ જ કુસ્વાદુ છે, જેક. મને ખાતરી છે કે આપડો રાજા જૂપે જ મરતો હોવો જોઈએ. ”

“અને છતાં, તમે અસલ ચોલમોગરો તો ચાખ્યો જ નથી. અમેરિકામાં તથા અહીં જે વપરાય છે તેને હિંદનો ‘કારપસ’ કહે છે. એ ચોલમોગરાના જ વર્ગ અને ગુણધર્મનાં જાડ છે, અને ધણી જગ્યાએ ભીંગે છે. . . . પણ, પાછી રાગની વાત કરીએ. તેણે વારંવાર એ જ ફળ ખાધાં. આથી ધીમે ધીમે એનો કોઠ ઓછો થયો અને છેવટે તે મટી ગયો. તેને પાછું પોતાનું રાજ મળ્યું, અને ચોલમોગરો કોઠની અકસીર દવા છે, એવો તેણે રાજમાં ઢંઢેરો પિટાવ્યો.

“તમને ગમે તો આ વાત માનો, અથવા ન માનો. એનો સાર એટલો જ છે કે કોઠની દવા ચોલમોગરો છે, એ જ્ઞાન સેંકડો વર્ષથી ભિતરી આવ્યું છે. હકીકતે એના ફળનો નહીં, પણ તેલનો જ આપણે ઉપયોગ કરીએ છીએ.

“ફિલિપાઈન આવતાં હું રસ્તામાં ઇન્ડો-ચાઈનામાં ભિતર્યો હતો. ત્યાં ‘આંકાર-વાટ’ના પ્રસિદ્ધ મંદિર પાસે આવેલા ખોર રાજાએના પ્રાચીન નગર ‘આંકાર-ટોમ’નાં ખંડિયરો જોવા હું ગયો હતો. નગર બહુ જ જૂનું અને જંગલમાં દટાઈ ગયેલું છે. ખોર રાજાએનો વંશ ઈસવી સનની પહેલી સદીથી ચાલ્યો હતો. આંકાર-ટોમમાં દસ લાખની વસ્તી હતી. તેમાં અનેક જૂનાં મંદિરો અને રાજમહેલો હતાં : કહે છે કે તેના એક રાજાને કોઠ નીકળ્યો. આખું શહેર તો ખંડિયર થઈ ગયું છે, પણ થોડાં મંદિરો અને રાજમહેલ ઠીક જાળવી રાખવામાં આવ્યાં છે. રાજમહેલની પાસે ‘કોઠી રાગની અટારી’ નામે ઓળખાતી એક ધમારત છે. કદાચ ત્યાં તે રોગી રાગને રાખવામાં આવ્યો હશે. અટારીનો બહારનો ભાગ પથ્થરની દીવાલોનો છે. તે પર વાઘ,

ચિતા, હાથી અને યુદ્ધનાં દૃશ્યોનાં કોતરકામ છે. એ બધાંની વચ્ચે એક ઝાડનું ચિત્ર કોતરેલું છે. ત્યાંના વતનીઓ કહે છે કે એ ચિત્ર મહારોગીઓની આશાદોરી ચોલમોગરાનું છે.

“આમ ચોલમોગરાની શોધનાં મૂળ ઝાંખા ભૂતકાળમાં ગૂંથાયાં છે. છતાં, અર્વાચીનો એના કરતાં કોઈ વધારે સારો ઇલાજ હજી સુધી શોધી શક્યા નથી. એને આપવાની પદ્ધતિમાં અમે ઘણો સુધારો કર્યો છે ખરો, પણ પાયામાં એ પ્રાચીન વસ્તુ જ છે. વધારે સારા ઇલાજ શોધવાના પ્રયત્નોમાં થયેલા પ્રયોગોએ કેટલાંક અવનવાં પરિણામો ઉપજાવ્યાં છે. ‘એનિલાઈન’ રંગના કેટલાક પ્રયોગો થાય છે. કેટલાક દાકતરોને ‘મેથેલીન બ્લૂ’ પર શ્રદ્ધા છે. કમલાગ્યે એ દવાથી દરદીની ચામડીમાં ભૂરાશ આવી જાય છે, અને લાંબા વખત સુધી રહે છે. જ્યારે પણ નવો ઇલાજ નિષ્ફળ જાય છે, ત્યારે પાછા જૂના ઇલાજ પર જવું પડ્યું છે. . . . તમને કંટાળો તો નથી આવ્યો ને?”

“બિલકુલ નહીં. ચલાવ્યે રાખો.”

“એક મોટું કામ ઇલાજ શોધવાનું છે. મહારોગી સંકટનિવારણ અને મહારોગ સંકટનિવારણ વચ્ચે ઘણો ફરક છે. ખીજામાં શોધખોળ મહત્ત્વની બાબત છે. માનવજાતિના આ જૂના દુશ્મનનો નાશ થયેલો જોવા હું ઇચ્છું છું. તેના પંજમાં સપડાયેલાઓની સંખ્યા તો લેવી જ જોઈએ. તે એક ભૂતદયાની વાત થઈ. પણ મુખ્ય તો તે શત્રુનો જ નાશ કરવો જોઈએ. એવી ગણતરી છે કે જગતમાં ત્રીસ લાખ કોઠી છે. તેમાંથી માત્ર ત્રણ જ ટકાની સંખ્યા લેવાય છે. દુનિયાના લગભગ એકેએક મુલકમાં કોઠ મળી આવે છે. હંડા આઈસલેન્ડ અને નોર્વેમાં છે, અને ઉષ્ણ હિંદુસ્તાન તથા આફ્રિકામાંયે છે. એ રાક્ષસ પોતાના શિકારને ત્રાહે ત્રાહે પોકરાવે છે. અને જેમને તે ન લાગ્યો હોય તેમનામાંયે દુઃખોના દાવાનળ સળગાવે છે. પુરુષને રોગ થાય; તેને ઔરાંછોકરાં હોય, અને એકાએક તેને ખેંચી જવામાં આવે. તેઓ આપડાં પાછળ રાજી પડે.”

મને મારી જોડે કામ કરતા આરાંગ વકીલનું સ્મરણ થયું. ખીજા ટુકડીમાં તેને ઘેર જવાની રજા મળશે. આરાંગે પોતાની બધી કમાણી

ઘેર મોકલી દીધી હતી. એ પૂરતી હતી કે? ઘેર જઈને એ શું સ્થિતિ જોશે?

આન્ડે ફરી શરૂ કર્યું: “ મારા ક્ષેત્ર કરતાં હું બહુ વધારે ખેડી ગયો, નેડ. પાછળ રહેલાંઓનું કેમ કરવું તે રોગીને પકડી લાવનાર સરકારે ઉકેલવાનો પ્રશ્ન છે, અથવા હોવો જોઈએ. મારું કામ મહારોગના ઉપચાર તથા નાશનો ઉપાય શોધવાનું છે. નવાં પરિમાણો પર, નવાં સાધનોથી, અને જાંડા અભ્યાસથી એ સવાલ ઉકેલવાનો છે. એક કુટુંબના એક માણસને રોગ થાય છે પણ બીજાઓને ધણી વાર થતો નથી; આનું કારણ હજી સમજાતું નથી. આપણા ઇલાજો — તેને ઇલાજો કહીએ તોયે — ‘ લાગે તો તીર, નહીં તો તુક્કા ’ જેવા છે. આપણે એ જાણીએ છીએ કે મર્યાદિત દાખલાઓમાં એ રોગ અમુક હદ સુધી વધી પછી આપોઆપ બંધી જાય છે. એટલે કે કાંઈ પણ ઉપચાર વિના તે માણસ જંતુ-મુક્ત બની જાય છે. એ માણસ રોગની સરખી ભૂમિકા પર હોય, બંનેને સરખા ઇલાજો કરીએ, છતાં એક પર તેની અસર થાય છે અને તે સાજીયે થયેલો જણાય છે. બીજો એટલો જ ખરાબર ઉપચાર લેતો હોય અને સલાહ મુજબ વર્તતો હોય, છતાં તેનો રોગ ધીમે ધીમે વધતો જ જાય છે, અને તેનો કેસ અસાધ્ય બને છે.”

“ ખરું, જોકે. એ તો હું અનુભવથી જાણું છું.”

“ માફ કરો નેડ. હું તમારું ભૂલી ગયો. એટલે, હજી ઘણું કાર્ય બાકી છે. ખરું પૂછતાં, હજી શરૂઆત જ થઈ છે. એકાદ માણસને જંતુ-મુક્ત થયેલો સમજી પાછો ઘેર મોકલીએ, તોયે તે પાછો નહીં જ આવે એની પચાસ ટકાથી વધુ ખાતરી નથી. પણ, આ કેસોઓનો ઉકેલ મળે નહીં ત્યાં સુધી આપણે અટકવાનું નથી.”

તેના ગયા પછી તેની વાતો પર વિચાર કરતો હું ઘણો વખત સુધી ત્યાં જ બેઠો. શું એની આશા ખરાબર હતી? શું આ બધાં દુઃખોનો એક દિવસ અંત આવશે?

નવમું અધ્યુ.

એક દિવસે સવારે કારખાને જતાં રસ્તામાં મેં એક નાનકડું ટોળું દીઠું. તેની વચ્ચેવચ્ચ વિસેન્ટિ હતો. તે એક આવેશભર્યું ભાષણ આપી રહ્યો હતો. જ્યારે હું પહોંચ્યો ત્યારે થોડા માણસો અને છએક રખડતાં કૂતરાં ત્યાં ભેગા થયેલાં હતાં. ધીમે ધીમે ભીડ થવા લાગી. “આપણો દેશ પચાવી બેઠેલા ગોરાઓને ચગદી નાંખવા જોઈએ,”— આ અને એવા જ બીજા ઉદ્દગારો મેં સાંભળ્યા. મેં મારા દાંત કચકચાવ્યા, અને ટોળામાં પેસી તેની ગરદન મરડી નાંખવાની ઇચ્છાને મુસ્કેલીથી સંયમ કર્યો. ભીડ વટાવી હું આગળ ચાલ્યો ગયો.

કોનરાડો મિગુએલ ઉતાવળે મારી તરફ આવતો હતો. તે એક મારો માછી હતો. તે જરાક તોરી પણ સારો કારીગર હતો.

“મિ. નેડ, મને જરા મદદ કરશો?”

“જરૂર, કોનરાડો શું છે?”

“મારે કચેરીમાં જવાની જરૂર પડી છે. પેલા મારસિયાનો સાન્તેએ મારા પર એક ફરિયાદ નોંધાવી છે.”

“શાની ફરિયાદ?”

“હમણાં બધું કહેવા જેટલો વખત નથી, મિ. નેડ. મારસિયાનો પહોંચે તે વખતે મારેયે હાજર રહેવા આપણે ઉતાવળે કચેરીમાં પહોંચી જવું જોઈએ.”

અમારા ગામમાં લગભગ સ્વાધીન પંચાયતી રાજ હતું. કોલિસ્તાનનો વડો સરકારી પ્રતિનિધિ હતો. સ્થાનિક કાયદા ઘડવાનું અને અમલ કરવાનું, તથા વ્યવસ્થા જાળવવાનું કામ મોટે ભાગે દરદીઓના હાથમાં જ હતું. અમારી પંચાયત તેમ જ પોલીસની ટુકડીને અમે જ ચૂંટતા હતા.

કોલિસ્તાનની દીવાની અદાલત સંસ્થાન-કચેરીના ઉપલા માળ પર ભરાતી. મામલાઓ તો નજીવા હોય, પણ તેના દસ્યથી — ખાસ કરીને વકીલો લડતા હોય ત્યારે — દરદીઓને સારું મનોરંજન મળતું. આજે

વકીલો નહોતા, પણ કચેરી ઠીક ઠીક ભરાઈ ગઈ હતી. શરમાતો શરમાતો હું કોનરાડોની પાછળ પાછળ કોર્ટના મોખરા તરફ જઈ બેસી ગયો.

ડૉ. મોરાલિસ કામચલાઉ વડો હતો. જળીની પેલી બાબુથી તેણે મારી સામે જોઈ સ્મિત કર્યું. તે એક ધોબણની ફરિયાદ સાંભળી રહ્યો હતો. ઠરાવેલા પૈસા તેને મળ્યા નહોતા. મોરાલિસે તેની અને પ્રતિવાદીની વચ્ચે સમાધાન કરાવ્યું. પછી તેણે સાદ કર્યો :

“ મારસિયાનો સાન્તેઝ વિરુદ્ધ કોનરાડો મિગુએલ : — પક્ષકારો આગળ આવે. ”

“ આ એક ડુક્કરની તકરાર છે, સરકાર ” — ન્યાયાધીશની બેઠક તથા કચેરી વચ્ચેની જળી પાસે પહોંચતાં પહોંચતાં મારસિયાનો બોલ્યો. — “ મારી પાસે, સાહેબ, એક બહુ સરસ કુળવાન ભૂંડ છે. તે મારી આવકનું સાધન છે. સંસ્થાનના જે લોકો પોતાની ભૂંડણો માટે તેનો ખર્ચ કરે છે, તેને હું એક શરતે તેનો ઉપયોગ કરવા દઉં છું કે તે ભૂંડણને જે અચ્ચાં થાય તેમાંથી અડધાં અચ્ચાં ભૂંડણના માલિકે મને આપવાં. હું કશું રોકડું નાણું લેતો નથી. — હવે, એમ અન્યું છે, સાહેબ, કે કોનરાડો મિગુએલની ભૂંડણે નવ અચ્ચાં જણ્યાં હતાં. માથી વિખૂટાં પાડી શકાય એટલાં મોટાં તે થયાં ત્યાં સુધી તેમની માએ તેમને ઉછેર્યાં. પછી કોનરાડો મિગુએલ લાગણા જ મજદૂર ભૂંડણનાં ચાર અચ્ચાં અને મારો કુળવાન ભૂંડ લઈને મારી પાસે આવ્યા પણ જ્યારે મેં પાંચમા અચ્ચાનું પૂછ્યું, ત્યારે તેમણે મને તે આપવાનો ઇન્કાર કર્યો. ”

ડૉ. મોરાલિસે ગળાનો ખોંખારો કર્યો.

“ મારસિયાનો, જો ભૂંડણ એકી અચ્ચાં જણે તો વધેલા એક અચ્ચા વિષે તમારી વચ્ચે કશી કબૂલાત થયેલી ? ”

“ ના, સાહેબ, કશી જ કબૂલાત નહોતી — ” કોનરાડો વચ્ચે જ બોલી બિઠ્યો. “ પણ દુનિયાનો દરેક દેશ સ્વીકારે છે કે આપ કરતાં માનો પોતાનાં અચ્ચાં પર વિશેષ હક છે. આ વેતરનું છેલ્લું અચ્ચું નબળું હતું. એની માની પ્રેમભરી સંભાળથી તે અચ્ચું અને ફાલ્યું — ”

“આપનો હક પણ સ્વીકારાયેલો છે, સરકાર ” — મારસિયાનો એને અટકાવતો બોલ્યો. “ નેપોલિયનની કાયદાસંહિતા આપનો અધિકાર પહેલો માને છે, એ આપ જાણો છો, સાહેબ. ”

મારું હસવું દાબવા માટે હું ઊંચોનીચો થવા લાગ્યો. કોર્ટના આ નાટક માટે તેઓએ સારી તૈયારી કરી હોવી જોઈએ. મોરારિસે બહુ મુશ્કેલીથી પોતાનો ચહેરો ગંભીર રાખ્યો. છેવટે તેણે માર્ગ સૂચવ્યો :

“ ધારો કે નવમા બચ્ચાની કિંમત અદાલત ઠરાવી દે, અને કૉનરાડોના ભાગનું અડધું બચ્ચું મારસિયાનો તે ભાવે ખરીદે તો ? ”

“ મારી પાસે પૈસા નથી, સરકાર, ” મારસિયાનોએ વાંધો લીધો.

“ ઠીક, ત્યારે, કૉનરાડો, તમે તે અડધો ભાગ ખરીદી લો તો ? ” — મોરારિસે કહ્યું.

“ માના હક્કનો મારો દાવો છોડવા હું તૈયાર નથી, સાહેબ, ” કૉનરાડોએ દબપણે કહ્યું.

કચેરીમાં ગડબડ ઘોંઘાટ મચ્યો. હાજર રહેલા પ્રેક્ષકો આપસમાં બૂંડણુમાતાના અધિકાર અને નેપોલિયનના કાયદાની ચર્ચા કરી રહ્યા હતા. વિદ્વાતાના પ્રદર્શનની ફિલિપાઈનો ઉપર ખૂબ અસર થાય છે. કૉનરાડો અને મારસિયાનોને હવે કોઠી સમાજમાં ખાસ પ્રતિષ્ઠા મળવાની. અને તે જાણતા હતા, અને તેમના ચહેરા પરથી ઝબડાનો ભાવ ચાલ્યો જઈ આત્મસંતોષ દેખાવા લાગ્યો.

થોડી વારે ન્યાયમૂર્તિ મોરારિસનો ન્યાયદંડ બધાને ચૂપ કરવા માટે દપટપાયો.

“ એક સૂચના તમને વિચારવા માટે મૂકું છું, ” ગંભીરતાનો ડોળ કરી તેમણે કહ્યું. “ હું એક ન્યાયી ઉકેલ બતાવું છું. હું સૂચવું છું કે મારસિયાનો અને કૉનરાડો આ નાના બચ્ચાને મારીને મોઢાથી પૂંછડી સુધી વચ્ચેથી તેના બે ભાગ કરે, અને બંને કુટુંબ વેનરના આ અધિક ભાગને દૈવી ભેટ સમજી ઊઠવે, અને તેનું ‘લેચન’* બનાવે. ”

* હુકમને ભૂંજીને બનાવાતી કોઈક વાતી હોય એમ જણાય છે. ફિલિપાઈનોનું તે એક અતિ પ્રિય ભોજન ગણાય છે.

કોનરાડો અને મારસિયાનોની આંખો કચેરીમાં બેઠેલા ઉત્સુક માણસોમાં ફરી. સ્પષ્ટ હતું કે તેઓ પોત પોતાની પત્નીને સલાહ લેવા માટે ખોળી રહ્યા હતા. એકાએક કોનરાડોનો ગંભીર ચહેરો પ્રસન્ન થઈ ગયો :

“ મને કબૂલ છે, સાહેબ, ” તેણે કહ્યું.

“ અને મને પણ, સરકાર, ” મારસિયાનોએ ઉમેર્યું.

‘ કાર્ટ અરખાસ્ત ’ — ડૉ. મોરાલિસે ઝપાટાબંધ જાહેર કરી દીધું.

લોકો બહાર નીકળી ગયા. કોનરાડો મારી પાસે આવી બિભે, અને મેં હાજરી ભરી તે માટે મારો આભાર માન્યો.

“ તમારું લેયન સફળ થાયો, ” મેં ઉત્તરમાં કહ્યું.

પછી હું ડૉ. મોરાલિસ પાસે ગયો. હસી હસીને અમારાં પેટમાં દુખવા આવ્યું.

“ કુછર, નેપોલિયનનો કાયદો અને માતાના અધિકાર ! ” તેણે કહ્યું. “ કેવો દિવસ ! મારા દેશબંધુઓનાં ભાવિ માટે જરાયે નિરાશ થવા જેવું નથી. ”

“ પણ ન્યાયાધીશને કેમ ભૂલો ? ” મેં કહ્યું. “ સોલોમનને તો તમે ક્યાંયે પાછળ પાડ્યો, દાકતર ! મને થયું કે સમાધાન કરાવવા હું બચ્ચું ખરીદી લઉં. પણ તમારી સૂચના જ વધારે સારી હતી. ”

અમારું એ જમણું સારું બિજવાયું. ‘ અમારું ’ કહું છું, કારણ કે તે જ દિવસે સાંજે મારસિયાનો અને કોનરાડો — બેઉ વચ્ચે સુલેહ થયેલી હોવાથી અને ભેગા થઈને મને રીતસર કુછર-ભોજનનું નોતરું દેવા આવ્યા. ચોપાટી પર ઉજળી થઈ. ખીજી ચીજો હતી જ. કુશળ ફિલિપાઈન રસોઈયાઓએ રાંધેલા લેયન જેવું સ્વાદિષ્ટ જમણું તમે ભાગ્યે જ કદપી શકો. સ્ત્રીઓએ શકરિયા અને શાકની કચોરી વગેરે પણ બનાવ્યાં હતાં.

મેં કહ્યું, “ ડૉ. મોરાલિસે સોલોમન કરતાંયે આજે વધારે સારો ન્યાય તોળ્યો છે. ”

કોઠવિજ્ઞાન

‘રણભૂમિ પર સન્માનિત !’— પચ્ચીસ વર્ષ પર ‘ચાઈના’માં બેસીને જ્યારે અમે ઊપડ્યા, ત્યારે એવો કયો સિપાઈ હતો કે જેને એવાં સ્વપ્નાં ન આવ્યાં હોય કે જાણે એક દિવસ પોતાની ટુકડીને કતાર બાંધવાનો હુકમ થયો છે, અને તેની સ્થિર પૂતળાં જેમ ઊભેલી હારની સામે ખડો થઈને, તેનો કર્નલ પોતાને હાથે તેના કોટ પર એક ચાંદ લટકાવે છે, અને એ રીતે તેણે રણભૂમિ પર દાખવેલી વીરતાને માટે સન્માનિત કરી હંમેશ માટે જગન્નકેર કરે છે ? મને એવો ચાંદ કદી મળ્યો તો નહીં, પણ મને તેનાં સ્વપ્નાં તો વારંવાર આવેલાં. આજેયે અમે એક રણભૂમિ પર છીએ. ત્રણવારબાજીની ભૂમિ કરતાં આ યુદ્ધભૂમિ એાછી કપરી નથી. આ લાંબી મરણતોલ લડાઈમાં ઝાઝાં માનઅકરામ મળતાં નથી. છતાં એક જાણુને તે પણ મળવાનો પ્રસંગ આવ્યો. એક દિવસ અમને સમાચાર મળ્યા કે ‘ગવર્નર-જનરલ’ વૂડ સિસ્ટર વિક્ટરીને ચાંદ અર્પણ કરી, તેની ઘણાં વર્ષોની નિષ્ઠાપૂર્વક સેવાની કદર કરનાર છે. મને થયું એક પુરુષ એવો છે ખરો કે જે આવા યુદ્ધમાં દાખવેલી વીરતાનેયે સમજી શકે છે.

અમને સૌને સિસ્ટર વિક્ટરી માટે ઘણું માન હતું. તેના કરુણા-પૂર્ણ અને અદ્વય રિમ્તથી એનો ચહેરો મોહક લાગતો. ફ્રાન્સના ચાર્ટ્રિઝ શહેરનાં તે વતની હતાં, અને કુલિયનની સ્થાપનાના સમયથી અહીં હતાં. તે અને બીજી કેટલીક સિસ્ટરોને દરદીઓના પહેલા જથ્થાની સગવડ કરવા આગળથી મોકલવામાં આવી હતી.

તેને ચાંદ એનાયત કરતી વખતે વૂડે એક નાનકડું ભાષણ કયું : “સિસ્ટર, આજે હું અહીં બેવડા રૂપમાં ઊભો છું. એક તો, જેઓ અહીં રહે છે અને જેઓ તમારા પરનો પોતાનો પ્રેમ અને કૃતજ્ઞતા

દર્શાવવા ઇચ્છે છે, તેમના તરફથી. એમાં માનું હૃદય તેમનાં જ હૃદયોની સાક્ષી પૂરે છે. બીજું, જે ટાપુઓ પર આશીર્વાદ વરસાવવા તમે અહીં આવ્યાં તે ટાપુઓના, તથા જે દેશે પ્રારંભમાં આ કાર્ય શક્ય બનાવ્યું તે દેશના પ્રતિનિધિરૂપે પણ હું ઊભો છું. તમે કરેલી અવિશ્રાંત સેવાની કદર રૂપે જે આ ચાંદ એનાયત કરવામાં આવે છે, તે આ બંને રૂપે તમને અર્પણ કરવાનો યશ મને મળે છે, તેથી હું માનુંએ ગૌરવ થયેલું સમજું છું. . . .”

સિસ્ટર વિક્ટરીના ઘોળા ઝળ્યા પર વૂડે એ સોનાનો ચાંદ લટકાવ્યો ત્યારે તેણે તે પર નજર નાંખીને પોતાનું સદા પરિચિત મીઠું સ્મિત કયું.

“આભાર માનું છું, વહાલા ગવર્નર-જનરલ. તમારો અને સૌનો આભાર માનું છું.”

આ ઘટનાને ઘણા દિવસ થઈ ગયા. થોડા વખતથી ડૉ. ડોમિંગ્વેઝ અમારા વડા અધિકારી નિમાયા હતા. ઘણા દિવસથી મેં તેમને આમંત્રણ આપી રાખેલું હતું. આજે તેઓ મારે ત્યાં આવ્યા હતા. ફિલિપાઈન લોકોના કેટલાક ગુણો મને ગમતા હતા. તેઓ શિષ્ટાચાર પાળનારા અને સંકોચશીલ સ્વભાવના હોય છે. તેડા વિના કદી ઘેર મુલાકાતે ન આવે.

ડૉ. ડોમિંગ્વેઝ મને ઘણા ગમતા હતા. પોતાની બીજી જવાબદારીઓ વધી જવાથી બોન્ડે વડા-અધિકારી-પદનું રાજીનામું આપ્યું હતું. કોઈ ફિલિપાઈનને જ વડો અધિકારી નીમવો એવો તેનો મત હતો. મનેયે તે વિચાર ખરોખર લાગતો હતો. ફિલિપાઈન સરકાર જ આ સંસ્થા નિભાવતી હતી, અને વોલ્ટર સિમસન તથા મારા સિવાય બધી વસ્તી ફિલિપાઈનોની જ હતી. લગભગ બધા જ દર્દીઓ ફિલિપાઈન, ચીના કે મોરો હતા.

ડૉ. ડોમિંગ્વેઝ જેવા શક્તિશાળી અને ભાવનાવાન માણસ સંસ્થાને મળ્યા એ અમારું સહભાગ્ય હતું. મહારોગના વિષયમાં તેમને ખરેખરો રસ હતો, અને પોતાની જવાબદારીઓ સંભાળવામાં અત્યંત નિષ્ઠા હતી. અહીં આવ્યે તેમને બહુ દિવસ થયા નહીં, ત્યાં તો તેમણે ચોલમોગરાના ઇન્જેક્શનની એક નવી રીત અજમાવવા માંડી. એમાં આહાંઓમાં જ

સીધાં ઇન્જેક્શન આપવામાં આવતાં. માંસમાં અપાતાં સામાન્ય ઇન્જેક્શનો ઉપરાંત આ ઇન્જેક્શનો હતાં. કેટલાક દરદીઓની આખતમાં પરિણામો અદ્ભુત હતાં. તેમનાં ચાહાં લગભગ પૂરેપૂરાં મટી ગયાં.

ડૉ. ડોમિંગ્વેઝ સામાન્ય ફિલિપાઈનો કરતાં વધારે જિંચા અને નજરમાં ભરાઈ જાય એવા માણસ હતા. બરાબર દરાવેલે વખતે તે ઉતાવળી ગતિએ મારી વાડીના બારણામાં પેદા. જ્યારે જ્યારે પણ તે મારે ત્યાં આવતા, ત્યારે હંમેશાં સમય બરાબર સાચવતા. ધંધાના મારા બીજા સાથીઓ એટલા જ ચોક્કસપણે અનિયમિતતા જાળવતા. મને તો લાગે છે કે, મહામહેનતે કેળવેલી સાધના વગર આટલી અચૂકપણે અનિયમિતતા જાળવવી શક્ય નથી. જનસિલ્ડો જેવા માણસ સાથે ત્રણ વાગ્યાનો વખત દુર્યો હોય, અને એ જો ૩-૫૯ મિનિટે આવે, અને તે માટે જો હું તેને ટપકો આપું, તો તે જવાબ આપવાનો કે હજી ચાર તો થયા નથી ! ચાર વાગ્યા નથી એટલે ત્રણ જ વાગ્યા છે, એટલે બરાબર સમય સાચવ્યો ગણાય. એને અમે ‘ફિલિપાઈન ટાઈમ’ કહેતા. એમની દષ્ટિએ, ‘અમેરિકન ટાઈમ’માં બે ઉપર સાઠમી મિનિટને જ ત્રણ સમજવાનો કઠંગો આગ્રહ હતો.

ડોમિંગ્વેઝ સાથે એક અજાણ્યા ગૃહસ્થ હતા. મેં પહેલાં એને કદી અહીં જોયા નહોતા. તે શરીરે જિંચા અને પાતળા, તથા ગરમ દેશને અનુકૂળ સ્વચ્છ ધોળા પોષાકમાં હતા. માથે ઊનાળાની સફેદ હેટ હતી. એમનો ચહેરો લાંબો અને પાતળો હતો, અને એની આંખોમાં ધારુ કામ પાર પાડીને જ જપે એવા માણસનું નૂર હતું. મને તે સાઠેક વર્ષના લાગ્યા. તે અંગ્રેજ હશે એમ મેં કલ્પના કરી; તેણે બોલવા માંડતાં જ તે ખરી હરી.

“નેડ, ડૉ. એન્સલીને હું તમારી મુલાકાતે લાવ્યો છું. તે કલકત્તાથી આવે છે, અને મહારોગનું કામ કરનારા દુનિયાના સૌથી અનુભવી દાકતરોમાંના એક છે.”

“મને મુલાકાત આપી આપે મારા પર બહુ મહેરબાની કરી છે, દાકતર. પાછળ મારા બગીચામાં જશું ? ત્યાં આપણે વધારે સગવડે વાતો કરી શકશું.”

“તમારે વિષે મેં મનીલામાં વાતો સાંભળી, મિ. ફરગ્યુસન. અને ત્યારથી તમને મળવાને, અને તમે તથા તમારા સાથીઓ જે કામ કરી રહ્યા છો તે જાતે જોવાને હું ઉત્સુક હતો. મેં સાંભળ્યું હતું કે તમારાં ઘર ને વાડી જાતે જ એક પ્રદર્શન જેવાં છે. પણ આ તો મેં કલ્પના કરી હતી તેથી ઘણાં વધી જાય છે.”

“મારી માનીતી જગ્યા ચોપાટીની આબુએ છે . . . તે તરફ જશું ?”

જ્યારે અમે ત્રણ જણ આગળની લોન પર પહોંચ્યા અને તેમણે દરિયાનું દૃશ્ય અને ઝાડોની રચના જોઈ, ત્યારે તે ખુશ ખુશ થઈ ગયા.

ડોમિંગ્વેઝે કહ્યું, “અહીં સૌથી વધારે સુખપ્રદ વસ્તુ એ છે કે નેડની આ જગ્યા આ ટાપુ પર હંડામાં હંડી છે. મને લાગે છે કે ખાલાલાથી અમારામાંના ઘણાક તો માત્ર હંડક મેળવવા માટે જ અહીં નાસી આવે છે. હંમેશાં અહીં થોડો પવન તો વાતો હોય જ. હું નથી ધારતો કે આખા ટાપુ પર કેઈ બીજી જગ્યા હશે કે જ્યાં તમે અહીંના જેટલું ગરમીથી બચી શકો. ટેકરીની નીચે અમારે માટે જે ઘરો બાંધ્યાં છે, તેના કરતાં આ જગ્યા સારી છે એમાં શંકા નથી જ. ત્યાં તો દિવસે તેમ જ રાત્રે ઉષ્ણ દેશોની દૃષ્ટિએ પણ સખત ગરમી હોય છે. તમને કાલે રાત્રે એનો અનુભવ થયો જ હશે, દાકતર.”

અમે આંખા નીચે જઈ પહોંચ્યા.

“યાદ રાખો, ડો. ડોમિંગ્વેઝ, હું હિંદુસ્તાનથી આવું છું, અને ત્યાં અહીંના જેવી જ ગરમી પડે છે.”

“હા, ત્યાં આવું જ છે પણ થોભો, હું બે ખુરશીઓ લાવું.”

ડોમિંગ્વેઝ ઉતાવળે છાપરીમાં ગયા અને મહેમાનને તેમ જ પોતાને માટે એકેક ખુરશી લઈ આવ્યા. અમે ત્રણે બેઠા. મારી આબુઆબુ ફેલાયેલા સૌંદર્યનું મારા મનમાં અભિમાન ઊપજ્યું. ડો. ડોમિંગ્વેઝનું કહેવું ખરું હતું. મારાં બે વિશાળ વૃક્ષોની છાયામાં અહીંની ગરમીને હાર ખાવી ન પડે એવું લાગ્યે જ બનતું. ઈશાની ચોમાસાના વાયરાથી દરિયો ખળભળી ઊઠેલો હતો, અને હંડા પવનનો ઝપાટો મેદાન પર થઈ ઝાડોની ડાળોને હલાવી રહ્યો હતો.

“મારે કબૂલ કરવું જોઈએ, ફરગ્યુસન, કે આ જગ્યા રળિયામણી છે. મને થાય છે કે ડોમિંગ્વેઝ જેવા માણસો તમને લાલચ બતાવીને આ જગ્યા પડાવી કેમ નથી લેતા !”

“એમાં તે બહુ ફાવે એવો સંભવ નથી, ડૉ. એન્સ્લી,” મેં ડોમિંગ્વેઝ તરફ જોઈને હસીને કહ્યું. “વાત એમ છે કે અધિકારીઓએ ક્યાં રહેવું, તે અહીંની સરકારે જ દરાવી દીધું છે. તેમનાથી બીજો ન રહેવાય . . . અમને દરદીઓને વધારે છૂટ છે. તમને જગ્યા ગમી તેથી મને અલિમાન થાય છે. જો તમે અહીં લાંબું રોકાવાના હો તો હું આશા રાખું છું કે જ્યારે પણ તમને મન થાય ત્યારે આનો ઉપયોગ કરશો.”

“બહુ મહેરબાની. પણ કમનસીબે મારે પરમ દહાડે જ અહીંથી મનીલા ગિપડી જવાનું છે. તોયે તેથી આ ક્ષણે તો અહીંનો આનંદ લૂંટવામાં મને કશી અડચણ નથી.”

અમે છાયામાં વાતો કરતા બેઠા. ટોમસ નારંગીના સોડાની બાટલીઓ લઈ આવ્યો. નાની નાની નારિયેળીઓમાંથી કાઢેલા નીરોને સોડાને બનાવેલી તાડી કરતાં વધારે ઉંચ પીણું ફિલિપાઈનો લાગ્યે જ પીએ છે. આ તાડીને અહીં ‘ટૂઆ’ કહે છે, અને ગરીબ લોકો જ તે સાધારણ રીતે પીએ છે. મારા પરોણા અંગ્રેજ હોવાથી મેં એમને કહ્યું કે એમને વગર જોખમે સ્કોચ દારૂ અને પાણી હું આપી શકું એમ છું. પણ એમણે તેની ના પાડી અને કહ્યું કે તેમને નારંગીનો સોડા જ વધારે પસંદ પડશે. પાછળથી વાતચીતમાં મને માલૂમ પડ્યું કે તે પાદરી દાક્તર હતા . . . આ કામમાં લાગેલા બીજાએ ઘણા દાક્તરો મિશનરી જ હોય છે.

“તમે કેઈ કુશલયના વ્યવસ્થાપક છો, ડૉ. એન્સ્લી ?” મેં પૂછ્યું.

“સાવ તો એમ નહીં. સ્કૂલ ઓફ ટ્રોપિકલ મેડિસિન (ઉષ્ણદેશી રોગ વિદ્યાલય) સાથે મારો સંબંધ છે, અને તેના મહારોગ વિભાગનો હું સંચાલક (ડિરેક્ટર) છું. કલકત્તાની નજીકમાં અમારું એક નાનું કુશલય છે ખરું, અને તેની વૈદક જવાબદારી મારી પર છે. પણ મારું મુખ્ય કામ વિદ્યાલય ખાતામાં છે.”

“ડૉ. એન્ડ્રી પોતાને વિષેની હકીકત બહુ સંકોચ કરીને કહે છે, નેક,” ડૉમિંગ્વેઝ વચ્ચે જ બોલ્યા. “હિંદુસ્તાનમાં જગ્યાએ જગ્યાએ સ્થપાયેલાં કુટાલયોના એ ધર્મપિતા જેવા છે. ઘણીખરી સંસ્થાઓ અર્ધમિશનરી પ્રવૃત્તિઓ છે, અને તે સર્વેના વૈદક સંચાલકો ડૉ. એન્ડ્રી તરફથી દોરવણી અને પ્રેરણા મેળવે છે. એમણે જ્યારે હિંદુસ્તાનની એક મિશનરી ઇસ્પતાલમાં પોતાનું કામ શરૂ કર્યું, ત્યારે હાલના ઘણા કાર્યકર્તાઓ જન્મ્યાયે નહોતા. કેવળ એમના સહકારીઓ જ નહીં, અમે સર્વે એમની દોરવણી અને સલાહ લઈએ છીએ, અને એમનો અભિપ્રાય શોધીએ છીએ. અહીં એમનું આવવું થયું એ તો કુલિયનને મોટો લઢાવો મળ્યો છે. ગઈ કાલે રાત્રે અહીંની મેડિકલ સોસાયટી (વૈદક મંડળી)માં તેઓ આવ્યા હતા અને બ્રિટિશ સામ્રાજ્યમાં કોઠીઓમાં જે અદ્ભુત કામ ચાલી રહ્યું છે, તેનું તેમણે દિગ્દર્શન કરાવ્યું હતું.”

આ વાતમાં મને રસ પડ્યો. હું બોલ્યો :

“અમે અહીં કુલિયનમાં અલગ પડી ગયેલા હોવાથી, અમારો એવો ખ્યાલ બંધાવા સંભવ રહે છે કે, આ રોગ વિષે જે કાંઈ કામ ચાલી રહ્યું છે તે અહીં જ થાય છે. દુનિયાના બીજા દેશોમાંયે આવું કામ ચાલતું હશે, એ વાતનો મેં તો ઝાઝો વિચાર જ કર્યો નહોતો. અત્રાપત્ત, યુ. સ્ટે.માં કારવિલ ખાતે થતાં કામની વાત હું જાણું છું.”

“આખાં સામ્રાજ્યમાં અહીં-તહીં પુષ્કળ કોલ છે. તમે જાણતા જ હશો કે હિંદુસ્તાનમાં તે હજારો વર્ષથી રહેલો છે. ગુજરાતીઓ અને શેરીઓમાં બીજા માગતા કાઠિયાઓનો પરિચય જેટલો ઈશુ ખ્રિસ્તને હતો, તેટલો જ બુદ્ધનેયે હશે. આ કમલાગ્ય લોકોને સૌથી પહેલી વૈદક મદદ મિશનરી દાક્તરો તરફથી મળી. મિત્રો કે કુટુંબીઓએ આણી પહોંચાડ્યાથી, કે પોતાની મેળે જ કાંઈક ઇલાજ કે રાહત મેળવવાની ઇચ્છાથી તેઓ મિશનરી ઇસ્પતાલોનાં ચોગાનોમાં દાક્તરોની નજરે પડવા લાગ્યા. ધીમે ધીમે દાક્તરો, અથવા તેમના પૈકી કેટલાક, તેમના પર ધ્યાન આપવા અને તેમની માવજત કરવા લાગ્યા. પરિણામે, આખા બ્રિટિશ સામ્રાજ્યમાં અને ખાસ કરીને આફ્રિકા, હિંદુસ્તાન અને વેસ્ટ

છંડિજમાં નાની મોટી અનેક ઇસ્પતાલો ઊભી થઈ. ત્યાં તેમને દાખલ કરી એમની માવજત કરવાનો પ્રયત્ન કરવામાં આવે છે.”

“આમાંની કોઈક સંસ્થાઓ બહુ જૂની હશે?”

“હા, ઘણી જૂની. કેટલીક તો પેઢીઓથી ચાલે છે. દાકતર, થોડા દિવસ પર અમારે અહીં એક આકર્ષક કાર્યક્રમ થયો હતો,” ડોમિંગ્વેઝ બોલ્યા : “અમારે ત્યાંની એક સિસ્ટરે લાગલાગટ પચ્ચીસ વર્ષ સુધી આ કોલિસ્તાનની સેવા કરી છે. અને આટલાં વરસોમાં તે એક વાર પણ પોતાના સ્વદેશ — ફ્રાન્સ — ગઈ નથી. એને સોના-ચાંદ આપવા માટે જનરલ વૂડ જાતે આવ્યા હતા.”

“ઉત્કૃષ્ટ. અમારે ત્યાં એવા માણસો છે. કેટલાક આવા ધાર્મિક સંઘો કેટલા નિષ્ઠાવાન હોય છે તે આશ્ચર્યકારક છે. બધાએ પંથોમાંથી એવા માણસો મળી આવે છે. જાણે જાતે દેશનિકાલ સ્વીકાર્યો હોય તેમ કશોયે બડબડાટ કર્યા વિના, બલકે અત્યંત પ્રસન્નચિત્તે રાત કે દિવસ, રવિવાર કે સોમવાર, કશું ન જોતાં, એક નાતાલથી બીજી નાતાલ, અને એ રીતે વરસો સુધી તેઓ દરદીઓની સેવા કરે છે અને તેમની એકેએક જરૂરિયાતોની ચિંતા રાખે છે.”

“હા. પણ આ સેવકોના સુંદર ત્યાગ ઉપરાંત જે આખતની મારા પર અસર થઈ છે તે એ કે, તેઓમાંથી કોઈનેયે આ રોગનો એપ લાગ્યાનું જણાયું નથી હિંદુસ્તાન કે બીજા દેશોના સેવકોને કદી એપ લાગ્યો છે ખરો?”

“લગભગ કદી નહીં. આખી દુનિયાના આંકડા લઈએ તો હું ધારું છું કે સેંકડો નહીં, પણ હજારો માણસોએ કુછાલયોમાં કામ કર્યું છે, છતાં એપના દાખલા મારી જાણ મુજબ આંગણીના વેદા પર ગણાય એટલા જ નીકળશે. અને આ કેટલીક સંસ્થાઓ સેંકડો વર્ષની જૂની છે છતાં. દાખલા તરીકે, (સિંગાપુર પાસે મલાયામાં) જેહોર નામે એક જગ્યાએ લગભગ બસો વર્ષથી નીરોગી સેવકો રોગીઓની સેવા કરે છે. છતાં, અમે જાણીએ છીએ ત્યાં સુધી એકેયને એપ લાગ્યો નથી.”

“અમારે અહીં પણ મનીલામાં સાન-લાઝારો છે, દાકતર. તે સંસ્થા ત્રણસો વર્ષની જૂની છે. પણ જોહોરને માટે જે તમે કહ્યું તે જ વાત એનીયે છે,” ડૉમિંગ્વેઝે ઉમેર્યું.

“ત્યારે લોકો કેમ એથી આટલા ખીએ છે?” મેં પૂછ્યું.

ડૉ. એન્સ્લીએ હસીને ડૉમિંગ્વેઝ તરફ જોયું અને પૂછ્યું, “તમને શું લાગે છે, ડૉક્ટર?”

“એ વાત મને હજી સુધી સમજાઈ નથી. રોગ કરતાંયે એના પ્રત્યેની ધૂણા જ ન સમજાય એવી ગૂઢ છે. લોકોમાં દેખાય છે તેટલો એનો ભય રાખવા જેવું એ રોગમાં કશું નથી, એકલી વાત ચોક્કસ.”

“તમારું કહેવું સાવ સાચું છે.” ડૉ. એન્સ્લીએ સંમતિ દર્શાવી. “કેટલાય એવા રોગો છે કે જે કાઠ જેટલા જ કે એથીયે વધારે ભૂંડા ગણાય. દાખલા તરીકે, તીવ્ર ઉપદંશ. કાઠિયાએ લખેલો કાગળ હાથમાં લેવાથી અથવા કાઠ ચીની ધોખણ પાસેથી કપડાં ધોવાવવાને લીધે ફાળા માણસને એપ લાગ્યો — એવી એવી વિચિત્ર વાતો લોકોમાં ચાલે છે ખરી. પણ, ખરું જોતાં, અનુભવ એવો થયો છે કે એ રોગનો સંસર્ગ જવલ્લે જ લાગે છે. હકીકતે જ્યારે કાઠને એપ લાગે છે ત્યારે તેના કારણ તરીકે આવા અકસ્માત સંસ્પર્શ કરતાં વધારે સંગીન અને વિશ્વાસ કરવા જેવી ખીનાઓ મળી આવે છે.”

“હા. અમારે અહીં થોડાં વર્ષ પર એક કેસ બન્યો હતો,” ડૉમિંગ્વેઝે બોલ્યો. “અહીંનો એક કારકુન નાણાવટમાં કામ કરતો હતો. ફિલિપાઈન સિક્કાના બદલામાં અહીંના સિક્કા તે આપતો. એને રોગ દેખાયો. પહેલાં અમે માની લીધું કે લેવડદેવડમાં નાણાં મારફતે તેને એપ લાગ્યો હશે. પાછળથી માલૂમ પડ્યું કે એના કુટુંબમાં એ રોગ હતો જ. એ અહીં નોકરીએ આવ્યો, તે પહેલાં જ એને એનો એપ વળગેલો હશે. પણ શરૂઆતની દશામાં હોવાથી દાકતરી તપાસમાં તેનાં કાઠ ચિહ્નો જડી આવેલાં નહીં.”

“તદ્વત સાચું. હું એ જ કહેવા માગતો હતો. અફવા ડોશી આપે છે તે કરતાં વધારે સંગીન ખુલાસા બધી હકીકતો જણાયા બાદ

ધણુંખરું મળી જ આવે છે. અને તેથી જ, આ રોગ સામે આટલી કઠોર વૃત્તિ શું કામ છે તે સમજવું મુશ્કેલ થાય છે, ખરું ને?”

“આ રોગ શી રીતે ફલાય છે, તે વિષે શું કશું જ જણાવું નથી?” — મેં પૂછ્યું.

“મને લાગે છે કે ડોમિંગ્વેઝ મારી જોડે સંમત થશે કે એ આખતમાં આપણને વગરશકનું કહેવાય એવું શાસ્ત્રીય જ્ઞાન હજી બહુ જૂન જ છે. જે અવલોકનો થયાં છે તે પરથી કેટલાક નિશ્ચિત અભિપ્રાયો બંધાતા જાય છે ખરા. એટલું લગભગ ચોક્કસ લાગે છે કે લાંબા વખતના નિકટ સંસ્પર્શ દરમિયાન એ રોગ લાગે છે. છતાં, એવું બને છે કે એ નજીકની જગ્યાઓ હોય, અને બંનેની સામાજિક અને આર્થિક સ્થિતિ લગભગ એક સરખી જ હોય, તોયે એકમાં એ રોગનો વળગાડ ધણો હોય અને બીજામાં ન-જરાયે કે ન જોવો હોય. દુનિયાના જુદા જુદા ભાગોમાં કામ કરતા અનેક કોલોનિજ્ઞાતોનું આશ્ચર્યકારક નિરીક્ષણ છે કે કોઢી પતિનો ચેપ એની સ્ત્રીને લાગ્યાના, અથવા પત્નીનો ચેપ ધણીને લાગ્યાના કિસ્સા બહુ વિરલ છે. સાધારણ ગણતરી એ છે કે એવા કિસ્સા પાંચ કે છ ટકાથી વધારે દેખાતા નથી.”

“એવો પણ કોઈ મત રજૂ થયો છે ખરો કે ગરમ દેશોમાં વસવાટ કરવાથી કે અમુક પ્રકારના ખોરાકથી આ રોગ થાય છે?”

“મતો તો, જુદે જુદે વખતે, જતજતના પ્રચલિત થયા છે. એ વાત સાચી છે કે આ રોગનો વધુ ઉપદ્રવ ગરમ દેશોમાં જણાય છે. છતાં, એ પણ યાદ રાખવું જોઈએ કે આખીયે દુનિયામાં એના રોગીઓ મળી આવે છે. કોઈક પ્રકારનો ખોરાક આને માટે જવાબદાર છે એવા અભિપ્રાયો સૂચવાયા છે, અને લોકોએ માન્યા પણ છે. એક માણસનો નિશ્ચિત અભિપ્રાય હતો કે મત્સ્યાહારથી જ એ રોગ થાય છે. આજે ભાગ્યે જ કોઈ એ મતને વજન આપે છે.”

“પણ વાંદા, માંકણ કે એવા ગ્રીણા જીવો તેનો ચેપ ન પહોંચાડતા હોય?” મેં પૂછ્યું.

“આ વિષે તમે શું માનો છો, ડૉક્ટર?” — આ નામાંકિત નિષ્ણાતને ડોમિંગ્વેઝ પ્રત્યે જે આદર હતો, તે જોઈ હું ખુશ થયો.

જોકે મારો અભિપ્રાય એક સામાન્ય માણસનો જ ગણાય, છતાં હું માનતો હતો કે ડોમિંગ્વેઝ એક બુદ્ધિમાન અને તોલીને નિર્ણય આપનારા માણસ છે. તેથી ડૉ. એન્સ્લીના એમના પ્રત્યેના આદરથી મને વધારે સંતોષ થયો. *

“એમ ન જ હોઈ શકે એવું માનવાને તો હું કશું કારણ જોતો નથી. માખી, મચ્છર, માંકણ જેવા મનુષ્ય જોડે ગાઢ સંબંધમાં આવનારા ઝીણા જીવોમાં કાઢનાં જંતુઓ શોધવાના જે વિવિધ પ્રયોગો થયા છે, તેનો ઇતિહાસ ડૉ. એન્સ્લી તમને કહી શકે એમ છે. તેઓ એ પણ જણાવશે કે રોગીઓનાં શરીર પરથી મળેલા આવા જીવોની તપાસમાં તપાસને સમયે કાઢનાં જંતુઓ હજી એકે વાર સાંપડ્યાં નથી.”

“છતાં તે ચેપવાહક ન થઈ શકે?”

ડૉ. એન્સ્લીએ આનો જવાબ આપ્યો. “જરૂર થઈ શકે. હજી મળ્યાં નથી, તેથી એ વાહક નથી જ એમ ન કહેવાય. જો આવા કોઈ જીવો ગુનેગાર હોય તો, મને લાગે છે કે, તે એવા જીવ હોવા જોઈએ કે જે ઘરોમાં વસતા હોય અને બહુ દૂર સુધી પ્રવાસ કરતા ન હોય. એક ઘરમાં આ રોગના ઘણા દરદીઓ મળી આવે છે અને પડોશમાં બિલકુલ નથી હોતા, તેનો આ એક ખુલાસો હોઈ શકે.”

“આ શોધી કાઢવાનો શું કોઈ માર્ગ નથી, ડૉક્ટર?”

“મારી ખાતરી છે કે જ. ડૉ. ડોમિંગ્વેઝ વેગી રોગ-શાસ્ત્રી* છે. સંશોધન માટે તેમણે આ જ ક્ષેત્ર પસંદ કર્યું છે. આ દિશામાં કેટલી ગુન્ગશ છે, ડૉ. ડોમિંગ્વેઝ?”

“મને લાગે છે કે ક્ષેત્રિક તપાસ કરવાથી આપણને કાંઈક ચોક્કસ ફૂંચીઓ મળી આવે. જુદી જુદી પરિસ્થિતિ ધરાવનારા દુનિયાના વિવિધ ભાગોમાં નિશ્ચિત ક્ષેત્રો ચૂંટી કાઢી ત્યાંની સંપૂર્ણ દાકતરી તપાસ કરવી જોઈએ, અને તેમાં વસતા એકેએક કુટુંબનો ઇતિહાસ ગળણવે જોઈએ. જ્યાં કાઢ ઘણો હોય તેવાં, તેમ જ ન-જરાયે કે ન જેવો હોય તેવાં, બંને ક્ષેત્રોનો અભ્યાસ થવો જોઈએ.

* Epidemiologist — શીતળા, મરકી, કોલેરા જેવા વેગી રોગો, જે એકાએક જોરમાં ફાટે છે અને પાછા શમી જાય છે, તેના બાણકાર.

ખાસ કરીને આવાં બે પ્રકારનાં ક્ષેત્રો પાસે પાસે હોય અને એક જ જાતના તથા રહેણીકરણીના લોકો રહેતા હોય, ત્યાં આ અભ્યાસ વિશેષ થવો જોઈએ. સ્થાનિક ખોરાક, હવાપાણી, જીવનની પરિસ્થિતિ, ખીજ રોગોની હસ્તી, તથા રોગોનો પ્રતિકાર કરવાની મનુષ્યની શક્તિ ઓછી કરનારાં કારણો ધ્યાનમાં લેવાં જોઈએ. જે જે ઝીણા જીવો ગણાવ્યા તે તેમ જ ખીજ પણ દૂરખીનથી તપાસવા જોઈએ. રોગોનો ચેપ લઈ જનાર એક પણ સંભવનીય વાતની અવગણના ન કરવી ઘટે.”

“પણ તેમાં તો ઘણો વખત જાય!”

“હા. ઘણા માણસોનાં આખાં જીવન પણ જાય. પણ, એમાંથી કાંઈ સત્ય જણાય એમ હોય તો એમ થાય તોયે શું? આ એક લાંબો પ્રયાસ છે એમ માનીને જ એ કામ ઉપાડવાનું છે. પણ, મારી તો અડગ શ્રદ્ધા છે કે જેની પાછળ આપણે ખાઈપીને મંડીએ તોયે નાબૂદ ન કરી શકાય એવો એક પણ રોગ નથી.”

એના શબ્દો, એની આંખોમાંથી ચમકતો ઉમંગ, એણે દોરેલું આશાનું ચિત્ર, એક દિવસ આ ભયંકર ચીજથી સ્ત્રીપુરુષોનાં જીવન લૂંટાતાં બંધ થશે એ શક્યતા, — આ બધાંથી મારું દિલ હાલી ગયું.

“તમે કહ્યું તે બધાંથી હું સંમત છું.” ડૉ. એન્સ્લીએ શાખ પૂરી. “એ જાણીને બહુ ઉત્સાહ આવે છે કે આ જૂના રોગોની સામે જૂઝવામાં શોધખોળની આ નવી દિશામાં ધ્યાન દોરાવા લાગ્યું છે. તમે દોરી બતાવ્યો તેવા કાર્યક્રમનાં કેવાં કેવાં પરિણામો આવે, તે વિષે આજથી કશું કહી શકાય નહીં.”

નારિયેળીના પડછાયા લાંબા વધવા લાગ્યા. બંને જણા જવા ગયા. થોડી વાર અમે ત્રણેયે મેદાનમાં આંટા માર્યા અને પછી ફાટક સુધી હું તેમને વળાવવા ગયો. કેવળ ફિલિપાઈન્સ તથા યુ. રેડે.માં જ નહીં, પણ આખી દુનિયામાં અમારે માટે માણસો ઝૂઝી રહ્યા છે તે વાત મેં નવી જાણી. અને તેથી મારું હૃદય હલકું થયું. ડૉ. એન્સ્લી જેવા સૂક્ષ્મ યુદ્ધિના અને તીવ્ર રસ લેનારા માણસો તેમાં છે. એમની મુલાકાત મારે માટે કેટલી હીમતી હતી, તે વ્યક્ત કરવાનો મેં પ્રયત્ન કર્યો. દરવાજા પર તે ઊભા રહ્યા અને મારે ખભે હાથ મૂકી બોલ્યા —

“ભૂલશો નહીં, મિ. ફરબ્સન, કે તમેયે અહીં જે કરી રહ્યા છો, તે પણ એક મહાન સેવાકાર્યનો પ્રારંભ છે. જગતથી વિખૂટા પડેલા માણસોના દિલમાં ઉત્સાહ, આશા, અહીંયે ઉપયોગી જીવન ગાળી શકાય છે એવું ભાન પેદા કરવું, તેના કરતાં વધારે મહત્ત્વનું બીજું કોઈ કામ નથી. બધકે ઘણાં ઓછાં કામો એના જેટલાંયે મહત્ત્વનાં છે. હું હિંદુસ્તાન પાછો જઈશ ત્યારે અહીં જે થઈ રહ્યું છે તેનો સંદેશો લઈ જવા ઉમેદ રાખું છું. મને ખાતરી છે કે તમારાં કામનાં ફળ કેવળ કુલિયનમાં જ નહીં; પણ તમે ન જાણેલી-જેયેલી બીજા અનેક જગ્યાઓમાંયે પાકશે. તમને યશ ઇચ્છું છું, અને કદી નિરાશ ન થવાનો નિશ્ચય કરનાર માણસ કેટલું કરી શકે તે જોવાની મને તક આપવા માટે તમારો આભાર માનું છું.”

તેમના ચાલી ગયા પછીયે ઘણી મિનિટ સુધી હું તેમનો ખાલી પડેલો રસ્તો જોતો ત્યાં જ બિભો રહ્યો. ઉત્સાહની એક નવી ભરતી મારામાં બિઠતી હતી. . . .

“ત્યારે આમાં પડ્યે જ દૂટકો છે, જવાન. હારીને પડ કે સામી જાતીએ પડ.” — એ શબ્દો ફરી યાદ આવ્યા.

પરચૂરણ

ડો. બોન્ડનું ઘર અંધાર્ન ગયા પછી તુરત જ તેનાં પત્ની કુલિયન રહેવા આવી ગયાં. તે તરુણ અને આકર્ષક બાઈ હતાં. લેખક પણ હતાં, અને સંસ્થાનને લગતી તેમની માર્મિક વાર્તાઓ અમેરિકાનાં ઘણાં સામયિકોમાં છપાઈ હતી. જ્યારે ગવર્નર-જનરલ વૂડે કોઠ અને કોઠીઓનાં કામોનો વિસ્તાર કરવાના ઉદ્દેશથી અમેરિકામાં ફાળા માટે અપીલ કરવાનો નિર્ણય કર્યો, ત્યારે તેમણે મિસિસ બોન્ડને મનીલા તેડાવ્યાં અને અમેરિકા જઈ વૂડને નામે અપીલ કોઠી ફાળો ઉઘરાવવા વિનંતી કરી. તેમણે વિનંતીનો સ્વીકાર કર્યો, ત્યારે કોલિસ્તાનમાં હર્ષ ફેલાયો.

૧૯૨૭માં વૂડ રજા પર અમેરિકા ગયા. એ પાછા આવ્યા જ નહીં. ક્યૂબામાં જે જૂનો જખમ થયેલો તે પ્રાણઘાતક નીવડ્યો. તેમના મરણ પછી મહારોગની ચળવળ એ મહાપુરુષના સ્મારક રૂપે ચાલી. પહેલાં ધીમી ગતિએ અને પછી તીવ્ર વેગથી અમેરિકાએ તે ઝીલી લીધી. કુંગરાઓમાં થઈને જનારો એક નવો રસ્તો બાંધવા માટે ફૂંડીઅંધ દરદીઓ કામે રોકાયા. એ રસ્તો જંગલમાં થઈ અંદરના ભાગોમાં ખેતી-લાયક જમીન સુધી પહોંચવાનો હતો. આથી જે રોગીઓ ખેડૂત થવા માગે તેને ત્યાં રહી દવા તેમ જ વસ્તુઓ માટે કોઠીગ્રામમાં આવવાની સગવડ થવાની હતી.

બાલાલામાં દાક્તરો માટે વધારે ઘરો અંધાર્ન રહ્યાં હતાં. ઊંડી શાસ્ત્રીય શોધખોળ ચલાવવા માટે નવા દાક્તરો કુલિયન ખાતે આવનાર હતા. પ્રયોગશાળામાં કામ કરવા આવનાર નિષ્ણાતો માટેયે ઘરો અંધાર્ન હતાં. નર્સો માટે એક મકાનની બહુ જ જરૂર હતી, તેયે અંધારા માંડ્યું હતું. અંધારારી નર્સો કામના બોજ તળે પિલાઈ જતી હતી, તેથી કોઠી સ્ત્રીપુરુષોમાંથી કેટલાકની મદદનીશ નર્સો તરીકે પહેલી જ વાર ભરતી

કરવામાં આવી. કોલિસ્ટાન વધ્યે જતું હતું. ૧૯૨૬માં પાંચ હજારથી વધારે દરદીઓ હતા. નવા ફાળાનો કેટલોક ભાગ આ નવા મદદનીશોના પગારમાં ખર્ચવાનો હતો. એનો અર્થ એ કે દરદીઓને વધારે કમાણી. આ રીતે દરદીઓને કામ મળ્યું.

ટેકરી પર પહેલી ઇસ્પતાલની બરાબર પાછળ નવી પ્રયોગશાળા માટે જમીન સાફ થઈ રહી હતી. આ પ્રયોગશાળામાં અમેરિકન અને ફિલિપાઈન દાકતરો જોડાજોડ કામ કરે છે, અને એક મંગળ પ્રભાતે પોતાનાં માથાં ઊંચા કરી આશ્ચર્યચકિત જગતને જાહેર કરે છે કે. “અમને મળ્યો ! અમને મળ્યો ! ઇલાજ અમને મળ્યો ! કોઠ નાબૂદ થયો !” — એવાં સ્વપ્નાં હું સેવવા લાગ્યો.

એક શનિવારની રાત્રે હું મારા આંગણામાં મારાં કૂતરાં શાગ અને મેમિની સાથે આંટા મારી રહ્યો હતો. કારિટા કેમ હશે અને તેનું કેમ ચાલી રહ્યું હશે તેના વિચાર ઘોળાતા હતા. એટલામાં બોન્ડ હાંફતા હાંફતા આવ્યા. તેમના હાથમાં મિસિસ બોન્ડને તાર હતો. તે તેમણે મારી આગળ ધર્યો.

“બૂડના એક મિત્ર સ્મારક ફંડમાં સેબુ કુટાલય માટે ૧,૮૦,૦૦૦ ડોલર આપશે. કામ શરૂ થયે તારથી જણાવો.”

બોન્ડે ઘણી વાર સેબુની વાત કરેલી. એ ટાપુ અમારી પૂર્વમાં છે. એનું મુખ્ય શહેર સેબુ ફિલિપાઈન્સનું બીજા નંબરનું શહેર છે. બોન્ડની દૃષ્ટિ ત્યાં એક આદર્શ કુટાલય બાંધવાની હતી. અધા એટલે કરતાં એ એટમાં સૌથી ગીચ વસ્તી છે. ત્યાં કોઠ ધર કરીને રહેલો છે, અને કુલિયતના દરદીઓનો મોટો ભાગ ત્યાંથી જ આવે છે.

“તેડ, આજે લોકોમાં પોતે કોઠી થયાનું જાહેર થયાની જે જનરલસ્ટ બીક છે, તે સાગ્ર થઈને પેરોલ પર જનારા લોકો અમુક અંશે દૂર કરે જ છે. હવે આ સેબુના કુટાલયથી એને વધારે મદદ મળશે એ તમે અનુભવે જોશો. લોકોને ગિરફતાર કરી જનરલસ્ટીથી લાવવા પડે છે, તેને બદલે તેઓ સ્વેચ્છાથી ઉપચાર કરાવવા આવવા માંડશે. પછી લયત્રસ્ત કોલિયાઓના બાલાઓથી ભોંકાઈને કટકા થઈ જનારા ઇન્ડિયન લયંડર કિરસા બનશે નહીં. અમુક કોલિયો

અમુક ઠેકાણે સંતાઈ રહી છે, એવી ખબર અમુક માણસે ખાતાને આપી એવા વહેમથી નિર્દોષ લોકોને એમના પડોશીઓએ મારી નાખ્યાના કિસ્સાઓ બનશે નહીં. આપણે આમ બધું બદલી નાંખવું છે.

“ સેષુ કુષાલય રોગીઓના ધરની નજીકમાં હશે. તેમના સગા-વહાલા ત્યાં શું ચાલી રહ્યું છે તે વિશે બધું જોઈ શકશે. દુનિયાથી દૂર આ ત્રાસજનક એકાન્તવાસનો અંત આવશે. ”

તે ક્ષણે મને લાગ્યું કે એક દિવસ એવો આવશે કે ત્યારે મહારોગીને એક ગુનેગાર લેખી આવા દૂરના સ્થાનમાં દેશનિકાલ કરવામાં નહીં આવે. હું ખોલ્યો :

“ હું સમજ્યો છું કે તમને અમલદારી કામનો ઉત્સાહ નથી. ”

પણ બોન્ડના દિલમાં એટલો ઉત્સાહ હતો કે મારા શબ્દો પર ધ્યાન જ શેના આપે ! એણે ચલાવ્યે રાખ્યું :

“ એક બીજું કામ પણ અમે કરવા ઇચ્છીએ છીએ. સેષુના જૂના કુષાલયમાં બધાં નીપાનાં જ મકાનો છે. તે સાવ અ-પૂરતાં છે. નવું કુષાલય બંધાયા પછી અમે તે સઘળાં કાઢી નાંખશું, અને તેની જગ્યાએ એક છેલ્લી ઢાળનું, સર્વે પ્રકારનાં ચામડીનાં ઘરોનું દવાખાનું બાંધશું. એ દવાખાનું કોઠની શરૂઆતની સ્થિતિને શોધવામાંયે મદદગાર થશે. તે જ વખતે એનું અસ્તિત્વ જણાઈ આવે તો તેનો તાબડતોબ ઇલાજ કરવાની વધારે આશા રહે. ”

મને મારાં પહેલાં ચાહાં યાદ આવ્યાં. એ શું છે તે પરખાયું તે પહેલાં કેટલો વખત ચાલ્યો ગયો હતો ! જો તુરત જ પરખાયાં હોત તો . . .

“ સાચું છે, ” મેં ગંભીરપણે કહ્યું.

*

વહાણું વાવા માંડ્યું હતું. ફૂકડાદળના પહેલા સંત્રીઓએ પોતાનું કાન ફાડનારું વાજિંત્ર શરૂ કરી દીધું હતું. મને હમણાં જ બંધ લાગી હતી. પણ તેટલામાં બારી બહારથી કોઈએ મને બૂમ પાડી. તે જોકે બોન્ડનો નોકર સોકારો નીકળ્યો. એક ચિટ્ટી લાવ્યો હતો :

“ નેડ — હું ઘેર આવ્યો ત્યારે ગવર્નર-જનરલનો સંદેશો આવીને પહોં હતો. દાનની વાત એણે જાણી છે, અને મને મનીલા લઈ જવા માટે બે લશ્કરી વિમાન મોકલી રહ્યો છે. આ શું બધું સત્ય છે, કે મને ભ્રમ થયો છે ? ”

“ સોકારો, ” મેં ખૂબ પાડી. “ ડૉ. બોન્ડને કહેજો, ‘ તું ડેમ નસીબદાર છે ! વળાવવા હું આવીશ. ’ સમજ્યોને ? ત્યાં જઈને શું કહીશ ? ”

“ જી, હા. હું કહીશ કે મિ. ફરગ્યુસન કહે છે કે તમે શાપિત નસીબદાર છો. * પોતે તમને મળવા આવશે. ” પછી મેં એને સરખી ભાષામાં સમજાવ્યું. અજવાળું થઈ ગયું હતું.

ઉપસાગર પર નજર ફેલાવતી એક ટેકરી પર હું બેઠો હતો. કુલિયનનો સાવ પથારીવશ ન હોય એવો એકેએક માણસ બહાર નીકળી પહોં હતો. બે દેખાવડાં લશ્કરી વિમાનોને ઉત્તર તરફથી બતરીને ખાલાલાના ધક્કા પર દોડી આવતાં અમે સૌ નિહાળી રહ્યા હતા. ડૉ. બોન્ડ અને ડૉ. ડોમિંગ્વેઝ શુભ્ર સ્વચ્છ પોષાકમાં ઉતાવળી ગતિએ તે તરફ પહોંચ્યા. ધક્કા પરના અમલદારે તેમને સલામ કરી. બોન્ડ અને ડોમિંગ્વેઝ વિમાનમાં ચઢ્યા. વિમાનો ઉપસાગરને કિનારે થોડુંક ચાલી કોરનના સવારના બાંયડા બંધાં કિનારાને અડતા હતા; ત્યાંથી હળવે હળવે બંધાં ચઢ્યાં અને ટાપુના બંધાંમાં બંધાં શિખરની ઉપર થઈ અદૃશ્ય થઈ ગયાં. હું ગર્વથી કુલાયો. આ કામમાંયે લશ્કરનો દિરસો છે.

બોન્ડ ધણી મહિના બહાર જ રોકાયા. એ પાછા આવ્યા ત્યારે પાનખર પૂરી થવા આવી હતી. તે ખૂબ ઉત્સાહમાં અને નવા

* અંગ્રેજી બોલનારાઓનો મોટો ભાગ ‘ ડેમ ’ (damned) શબ્દ હાલતાં ચાલતાં વાપરે છે. ધણી લોકો આપણા દેશમાં ‘ સાજો ’ કે તેથીયે ભૂંડા શબ્દો વાપરે છે તેમ. ત્યાં એનો હશે અર્થ હોતો નથી. એનો અક્ષરશઃ અર્થ તો એટલો જ પાય છે કે ‘ ઈશ્વરનો શાપ કે સજા પામેલો ’ હતાં, એ શિષ્ટ શબ્દ નથી, અને સોકારો જેવો રોમન કેથલિક ખ્રિસ્તી એ કદી ન વાપરે. એટલે એ બાપટાએ તેનો અક્ષરશઃ અનુવાદ કરી બતાવ્યો !

સમાચારોથી ભરચક હતા. નવા કુષાલય માટે જગ્યા શોધવા માટે તે અને ડોમિંગ્વેઝ ટેકરીઓ, ખીણો અને જંગલોમાં માઈલો સુધી ભટક્યા હતા. છેવટે સેબુથી આડેક માઈલ દૂર એક સ્થાન પસંદ કર્યું હતું. ત્યાં કામ શરૂ થઈ ગયું હતું. પિટ બ્રાન્ડે મને યાદ કરાવતું કહેવડાવ્યું હતું. બાંધકામોનો કંટાળે એને મળ્યો હતો.

કારખાનાથી ઘર અને કચેરી પર વારંવાર કરવા પડતા ફેરા આંટાથી મને થાક જણાતો હતો. એક મોટરની જરૂર હતી. હવે તો એની એટલી જાતો જોવામાં આવતી હતી કે કઈ ખરીદવી તે મને સમજાતું નહોતું. તેથી મેં પિટ બ્રાન્ડને એક નાનકડી, ખરચાળ ન થાય તેવી, પોતાની પસંદગીની ગાડી મારે માટે ખરીદવા લખ્યું. થોડા મહિનામાં એક પ્રસિદ્ધ જાતની છેલ્લી ફેશનની મોટર આવી પહોંચી. માત્ર, પિટે સામાન્ય રીતે વપરાતી કાળી મોટરને બદલે ઘેરા કીરમણ રંગની ગાડી પસંદ કરી હતી. જે મોટર મેં ન્યૂયૉર્કની નદીમાં ડુબાડી દીધી હતી, તેને મળતો જ આ રંગ હતો. કુલિયનમાં મોટર હજી નવાઈની ચીજ હતી. બોન્ડ જ મોટર રાખનાર પહેલા દાકતર હતા.

ટાપુ પરના મારા આખા વસવાટ દરમિયાન દવાખાને જવામાં હું બરાબર નિયમ જાળવતો. આમાં મારો બેવડો ઉદ્દેશ હતો. દાકતરો મને કહેતા હતા કે બીજા દરદીઓની તેના પર સારી અસર થાય છે. કારણ કે, સામાન્ય રીતે લોકો થોડો વખત ઇલાજ કર્યા પછી અધીરા થઈ રોગ સામે ઝૂઝવાનું છોડી દે છે. બીજું, મને પોતાને વહેમ હતો કે, મારો રોગ ધીમે ધીમે વધતો જતો હોવા છતાં ઇલાજને લીધે તેના વધારાનો વેગ ઘટતો હશે જ. ઇલાજના જાતજાતના પ્રકારો મારા પર અજમાવાઈ ચૂક્યા હતા : પહેલાં, શુદ્ધ ચોલમોગરાનાં ઇન્જેક્શન, પછી કપૂરના તેલ સાથે તેનાં ઇન્જેક્શન, અને છેવટે કેટલાંક નવાં અમ્લાસવો (ester)નાં. આ છેલ્લાં ઝાઝા પીડાકારક નહોતાં. હવે તો હું તે દરેકને કે બધાંને સામટાંયે લેવાને ટેવાઈ ગયો હતો, અને ભાગ્યે જ મને તેની કહેવા જેવી પીડા થતી. કેષ્ટિક વાર કલાકેક પછી જરા ચક્કર આવતાં, પણ થોડી વારમાં તે શમી જતાં.

એક સવારે હું ઇલાજ માટે દવાખાને જતો હતો. મેં એક છોકરીને દવાખાનાની ચાલમાં ડૉ. પોન્સ સાથે વાતો કરતી જોઈ. દૂરથીયે મને તે પરિચિત બાળા લાગી. તેના હાથમાં એક ફૂલગોટો હતો. એને મળવા મેં ઉતાવળી ગતિ કરી. પણ તેણે મને જોઈ લીધો. અને ગભરાઈ હોય તેમ ઉતાવળે ચાલી ગઈ. મેં ડૉ. પોન્સને પકડ્યા :

“આ કારમન જ હતી ને, ડૉક્ટર ?”

“હા, નેડ.”

“એને વળી અહીં શું કામ આવવું પડ્યું ? ફરીથી તો તેને ઊથલો ખાધો નથી ને ?”

“ના, ના, બિલકુલ નહીં. થોડા દિવસ પર જ મેં એને જાતે તપાસી હતી. એની સ્થિતિ બહુ જ સંતોષકારક છે. મને લાગે છે કે કંઈ અંગત કામ માટે તે આવી છે. એના બાપ મરી ગયા છે અને તમે જાણો છો કે તેનો ભાઈ વિસેન્ટિ અહીં રહે છે. પણ મને માફ કરજો, મારે તુરત દવાખાને પહોંચવું જોઈએ.”

ડૉ. પોન્સ મારાથી કંઈક છુપાવતો હતો. આમાં કંઈ રહસ્ય હોવું જોઈએ. કારિટાએ કેમ મને કારમન વિષે કશું લખ્યું નહીં હોય ? હું ટપાલ ઓફિસમાં ગયો. મારા બે કાગળો હતા. એક કારિટાનો નાનકડો, વિનોદી અને વાતુડિયો. તમારો ધંધો કેવો ચાલે છે ? ટૉમસ, શાગ અને મેમિ કેમ છે ? તમને સૌને મળવા ઇચ્છું છું, પણ કામમાં પડેલી છું, વગેરે. પોતા વિષે એટલું જ હતું. કારમન વિષે એક શબ્દ પણ નહોતો.

બીજો કાગળ બોમ્બ સેલ્સનો હતો :

“થોડા દિવસ પર અહીં પિટ બ્રાન્ટ નામે એક અમેરિકન આવ્યો હતો. તેણે તેં એક ટામારાઉ માર્યાની ન મનાય એવી વાત કહી. પણ એ સાચી હશે એમ આશા રાખું છું, અને મારા અભિનંદન આપું છું. નેડ, હું તને છેલ્લો મળ્યો ત્યારે બહુ જ નિરાશાજનક સ્થિતિમાં હતો. દરમ્યાનમાં, ઘણા ફેરફારો થઈ ગયા છે. બેંગુએટમાં મને ફીક કમાણીનું કામ મળ્યું છે. મારી પત્ની અને બાળકો અહીં આવી ગયાં છે. તેને એ ગમી ગયું છે. તેં મને ઘણો આધાર આપ્યો, અને તે

હું કદી નહીં બૂલું. તેં મને ધીરેલા પૈસાનો પોસ્ટલ ઓર્ડર સાથે ખીડ્યો છે. તે પાછા વાળતાં આટલો લાંબો વખત ગયો તેથી દિલગીર છું. પણ તેણે સાચે જ મારો જીવ બચાવ્યો છે.”

ભલો મારો બોબ ! તેનો દિવસ સુધર્યો જાણી હું ખુશ થયો. હું ઘેર પહોંચ્યો ત્યારે ટોમસ ફરતો દેખાયો નહીં. બોંયતળિયે મેં એને જોયો. એના મેજ પર ચોપડીઓ અને ચોપાનયાંની એક થપ્પી લાગેલી હતી, અને તે કામમાં મગ્ન હતો. મને જોઈને તે મૂંઝવણમાં પડ્યા જેવો દેખાયો.

“મહેરબાન મિ. ફરગ્યુસન ! તમે ધંધો કેવી રીતે ચલાવો છો અને હિસાબ કેમ રાખો છો, તે સમજવાની મને બહુ ઇચ્છા છે. હેડ-ક્લાર્ક અને ગણતરીનાં તથા નામાનાં કેટલાંક પુસ્તકો આપ્યાં છે. જ્યારે વખત મળે છે ત્યારે હું તેનો અભ્યાસ કરું છું. તમને વાંધો તો નથી ને ?”

“વાંધો ! સાવ ઊલટું જ. ટોમસ, તું મારો સારો કારભારી નીવડ્યો છે. હું માનું છું કે તું સરસ હિસાબનીસ થશે. હું જાતે તને શીખવીને એ કામ માટે તૈયાર કરીશ.”

“તમારો બહુ આભાર માનું છું, સાહેબ. બહુ આનંદ અને કૃતજ્ઞતાથી તમારી મહેરબાની સ્વીકારું છું. અરે, પણ સાહેબ, હું મારું કામ તો સાવ બૂલી જ ગયો. જેઝિ કૂઝ આવ્યા હતા અને કારખાનામાં તમારી સલાહ લેવા માટે તમને તેડ્યા છે. હું બહુ જ દિલગીર છું, સાહેબ મને ક્ષમા કરો.”

હોડીના ધક્કા પર જેઝિ મળ્યો. અમારું એક માફીવહાણ ગળતું હતું અને તેને તુરત જ દુરુસ્ત કરવું જરૂરી હતું. એ દુરુસ્ત કરવાના કામમાં કારમન તો મગજમાંથી સાવ નીકળી જ ગઈ.

કોઠીઓનો બળવો

વિસેન્ટિ લયંકર ચળવળિયો નીવડી રહ્યો હતો. તેની અસંતોષીઓની ટોળી વધતી જતી હતી. તેઓને શ્રમનો વિરોધ હતો, ભાષણોનો નહીં. અમેરિકન સરકારથી માંડીને આરોગ્ય ખાતાના નાનામાં નાના કારકુન સુધી એકેએકની સામે તેમનો અડગ નિરંતર ચાલુ રહેતો. વર્ષોથી અમે અહીં શાંતિમય સંપીલું જીવન ગુજારતા હતા. હજારોની વસ્તી અહીં હતી, તે જોતાં આ શાંતિ અને સંપન્ન અગ્ન્યખીલર્યાં કહેવાય. થોડાક ન સુધરી શકે એવા અસંતોષીઓ હતા, પણ ગરમ ગરમ ભાષણોના પ્રભાવ તળે આવનારા કાચી બુદ્ધિના લોકોની સંખ્યા તેમના દળમાં વધતી જતી હતી. વિસેન્ટિની ટોળીનો એક પણ માણસ કદી બોન્ડનું કે બીજા કોઈનું કશું સાંભળતો નહીં કે એક પણ દિવસ મન દર્દને કામ કરતો નહીં. છતાં કોઈક અદ્ભુત રીતે તેમની પાસે હંમેશાં ભરપૂર પૈસા રહેતા અને ફૂકડાલડાઈઓમાં તેઓ હંમેશાં મોખરાની હારમાં ઊભા રહી પોતાના માનીતાઓના ફૂકડાઓ પર શરતો બકતા.

આ ટોળીના પ્રખ્યાતોની વાતો ટોમસ લઈ આવતો. એક દ્રાક્ષની વાડીમાં થઈને તેનો પોતાનો એક આવવા જવાનો રસ્તો હતો. જે વાતો એણે પોતે ન જાણી હોય તેનો અહેવાલ તેને એ વાટે તાબડોલ મળી જતો. ટોમસ મારફત મને માલૂમ પડ્યું કે એ લોકોની મુખ્ય ફરિયાદ સ્ત્રી-પુરુષ-અંતરાય સંબંધી હતી.

દરમ્યાનમાં, ડૉ. ડોમિંગ્વેઝની કુલિયનથી સેબુ ખાતે બદલી થઈ. વડા અધિકારી તેમ જ દાકતર તરીકે તેણે અહીં સરસ કામ કરી બતાવ્યું હતું. તેની કદર કરી સરકારે તેને સેબુના નવા કુશલયના સંચાલક નીમ્યા હતા. તેની જગ્યાએ મનીલાથી ડૉ. ડેમેટ્રિયો ટાબોરાડા નામે એક બીજા દ્વિલિપાઈન દાકતર આવ્યા. એના આવ્યા બાદ થોડા વખતનાં

વિસેન્ટિ અને તેના અનુયાયીઓએ કેટલીક રીતસર માગણીઓ રજૂ કરી સ્ત્રી-પુરુષ વચ્ચે સંબંધોની વધારે છૂટો માગી. બીજી પક્ષ કેટલીક બાબતો હતી, પણ સૌથી મહત્વની વસ્તુ એ જ હતી કે જીવાનોને પરણવા અને કુટુંબ વધારવાની તેઓ પૂર્ણ સ્વતંત્રતા ઇચ્છતા હતા.

આ બાબતમાં કશો ફેરફાર કરવાનું ડૉ. ટાબોરાડાના હાથમાં નહોતું. વ્યવસ્થા, વૈદકશાસ્ત્ર, ધર્મ અને વ્યક્તિ એ બધાનાં વિવિધ દૃષ્ટિબિંદુઓ તેમાં સંડોવાયેલાં હતાં. તેનો નિર્ણય મનીલાની સરકાર જ કરી શકે. અપવાદરૂપ પ્રસંગોમાં જ પરણવાની પરવાનગી આપવામાં આવતી. વિસેન્ટિને આ બધી બાબતોની સમજ નહોતી. તેની માગણીઓનો તાબડોલ સ્વીકાર ન થવાનો દોષ તેણે ડૉ. ટાબોરાડા પર દેખ્યો. વિસેન્ટિની ટોળી બળવો જગાડવાની તૈયારીમાં છે એવી અફવાઓ આવવા લાગી. બળવો કયા સ્વરૂપનો હશે તે વિષે અમે મૂંઝવણમાં હતા. કારણ કે તે ટોળી પાસે થોડા તરાપા અને હોડકાં સિવાય મોટાં સાધનો તો હતાં નહીં, અને તેમાં તેઓ કોરનના ઉત્તર તરફના રસ્તાથી આગળ જઈ શકે એમ નહોતું.

અઠવાડિયાંઓ સુધી આ બધું સીઝનું રહ્યું. એક રાત્રે લગભગ એકી વખતે મને બે સંદેશો મળ્યા. પહેલો આનંદદાયક સંદેશ એ હતો કે ડૉ. અને મિસિસ બોન્ડ થોડા દિવસમાં અહીં પાછાં આવશે. બીજો ગુપ્ત સંદેશ ટોમસે આપ્યો કે, વિસેન્ટિ અને તેની ટોળી તોફાને ચડી છે, અને તેમણે વડા અધિકારીનું ખૂન કરવાનું અને બાલાલામાં દાકતરોનાં મકાનોને આગ લગાડવાનું ઠરાવ્યું છે.

નિશંક્ય કરવાને વખત નહોતો. મેં પૂછ્યું, “વડા અધિકારી આ જાણતા હશે એમ તું માને છે?”

ટોમસે કહ્યું, “હું જાણતો નથી, સાહેબ. મેં એમને નીચેને રસ્તેથી જતા જોયેલા. એ બહુ ચિંતામગ્ન દેખાતા હતા. કદાચ જાણતા હોય, કદાચ નયે જાણતા હોય.”

“આપણે તેમને તાબડોલ મળવું જોઈએ. હું એક ચિટ્ટી આપું તે તારે તેને પહોંચાડી આવવી જોઈશે.”

ટોમસ તેમ કરવા ‘અતિ બહુ દુઃખી’ જણાયો. તેથી, મેં તેને તે કામમાંથી મુક્ત કર્યો, અને જાતે જવાનો નિર્ણય કર્યો. જોડિને તો એક ચિઠ્ઠી મેં ઘસડી કાઢી કે હોડીઓની મોટરોમાંથી કેટલાક ભાગો કાઢી લે કે જેથી તેનો ઉપયોગ કરી ન શકાય, અને ટોમસને તે ચિઠ્ઠી પહોંચાડવા રવાના કરી દીધો. મારે ખાલાલામાં દાખલ થવું હતું. તેથી ચાલીને જ જવાનું ઠરાવ્યું. એક મજબૂત હાથલાકડી સાથે રાખી લીધી, અને કોઢીગ્રામમાંથી પસાર થઈ ઉપર રસ્તાના નાકા તરફ ગયો.

ખાસ પરવાનગી વિના કોઈ દરદીને ખાલાલામાં પેસવા દેતા નહોતા. અને પરવાનગી મળે તોયે, ઘણુંખરું તે નીચેને રસ્તેથી જવાની જ મળતી. નવાં સરકારી મકાનો નીચેને રસ્તે આવેલાં હતાં, અને કદી કદી અમારે ત્યાં જવાનું થતું. પણ ભાગ્યે જ કોઈ દરદીને ઉપરને રસ્તે જવા દેવામાં આવતો. તે રસ્તો દાકતરોનાં ઘરો તરફ જતો હતો. બે વિભાગોને જુદા પાડનારા દરવાજા પર હું પહોંચ્યો, ત્યારે ત્યાં એક છીછરું લાકડાનું ખોખું જેયું. તેમાં એક જંતુવિનાશક દ્રવ્ય રાખવામાં આવતું. દાકતરો તેમ જ ખીજ નીરાગી લોકો કોઢીગ્રામમાંથી ત્યાં જાય, ત્યારે તેઓ આ ખોખામાં પગ મૂકી આગળ જતા. મારે તેમાં થઈ ને જવું ઘટે કે કેમ તેની મને ખબર નહોતી. પણ ખાલાલાનાં કોઈ મકાનમાં મારે પેસવું નહોતું. તેથી મેં એમાં થયા વિના જવાનું ઠરાવ્યું. મને આશા હતી કે રસ્તામાં કોઈ પણ મળી આવશે. તેને હું સંદેશો પહોંચાડી પાછો ફરીશ. પણ કર્મધર્મ-સંજોગે બધો જ રસ્તો ખાલી હતો. અતે હું વડા અધિકારીના ઘરની પગથી સુધી આવી પહોંચ્યો. રસ્તા પર ઊભા રહી મેં ડૉ. ટાબોરાડને બૂમ પાડી. ઘરના પહોળા અને રોશનીવાળા ઓટલા પર તેની પત્ની આવી. મને જોઈ તે ચોંકી, ભયભીત થઈ અને ઘરમાં દોડી ગઈ. એક મિનિટમાં દાકતર આવ્યા, અને હું ઊભો હતો ત્યાં ઉતાવળી ગતિએ આવી ઊભા.

“સંધ્યાવંદન* મિ. ફરગ્યુસન, શું છે?”

મેં જે વાત જાણી હતી તે એમને ઝડપમાં કહી. “કદાચ તમને ચેતવણી મળી ગઈ હશે, દાકતર.”

* ગૂડ-ઈવનિંગ.

“અરે ભગવાન ! બિલકુલ નહીં. આ તો પહેલી જ વાર સાંભળું છું. પેલી રીતસર માંગણીઓ મળી હતી. તે મેં મનીષા મોકલી દીધી છે. તેઓ આટલી હદે જશે એમ મને જરાયે કલ્પના નહોતી. તમે કવી રીતે જાણ્યું ?”

“ટોમસ મારફ્ટે. એણે ક્યાંથી મેળવી તે હું જાણતો નથી. પણ એની ખખરો ધણુંખરું પાકા પાયાની હોય છે એટલું હું કહી શકું.”

“તમે કહેવા આવ્યા તે માટે આભારી છું. વાત ખરી હોય કે ખોટી, આપણે તૈયાર રહેશું. જો કંઈ વધારે જાણો તો જણાવવાનો પ્રયત્ન કરજો.”

મેં કબૂલ કર્યું અને ઘર તરફ પાછો વળ્યો,

*

તે રાત્રે આલાલામાં જે બતાવેા અન્યા તેનો પૂરો વૃત્તાંત તો મેં ઘણે દિવસે જાણ્યો. મારા સંદેશાની અસર વીજળી જેવી થઈ. વડાએ બધા દાક્તરો તથા કારકુનોને સરકારી કચેરીમાં પોતાની ઓફિસમાં તુરત જ તેડાવ્યા, અને રક્ષણ માટે શું કરવું જોઈએ તેનો વિચાર કરવા બેઠા. સભા ચાલતી હતી, ત્યાં જ એક છોકરાએ દોડતા આવી કહ્યું, “તેઓ વડા અધિકારીને મારીને આખા આલાલાને સળગાવી મૂકવા માગે છે.”

એ છેલ્લી સળી પડી. મુખ્ય કારકુને ડઝનેક મજબૂત માણસોને તૈયાર કર્યા, અને ઉતાવળે તેમની ‘નાગરિક સેના’ બની કરી. મકાનની પાછળના એક એરડામાં પોલીસખાતા તરફથી કોલેસ્ટાનને ભેટ મળેલી કેટલીક જૂની પુરાણી મોસર અંદકો પડેલી હતી. આતુર હાથોએ તે એરડો ઉઘાડ્યો. જૂની અંદકો બહાર ખેંચી કાઢી. તેના પર સંગીનો (બ્યોનેટો) હતી જ નહીં. અને દારૂગોળો પણ ક્યાં ? પછી ગોળીઓ શોધવાને બધાની દોડાદોડ થઈ રહી. છેડે જ્યારે કારતૂસોની એક પેટી મળી આવી ત્યારે સર્વેએ એક મોટી ‘હુરે’ પોકારી. એ કારતૂસો પણ અસલ પ્રાચીન માલ હતો, અને સારી પેઠે કટાઈ ગયેલો. કેટલાક માણસો તેને ઘસવા મંડી પડ્યા, જેથી અંદકની નાળમાં તે

જઈ શકે. . . . રક્ષણની યોજના નક્કી થઈ ગઈ અને દરેક માણસની તેણે સંભાળવાની જગ્યા નીમવામાં આવી.

બાલાલાના આ કારકુનો ઝાઝા ઉત્સાહી નહોતા. એક તો મળેલી ચેતવણીમાં તેમને વિશ્વાસ જ નહોતો. પણ આ રહ્યું બાલાલા ! તેમને રોજી આપનારાઓ આગળ શું કરે ?—ખિતખિતભરી હાથોએ અંદૂકો ઝાલી અને ‘કરવા કે ભરવા’ માટે તૈયાર થયા. કેટલાક જૂના માણસોએ અંદૂકો ખોલીને તેમાં ગોળીઓ ભરી બતાવી; ખીજાઓ ખેતકાળી આંખે તે જોઈ રહ્યા કેટલાક એક હાથમાં અંદૂક અને એક હાથમાં કારતૂસ લઈને ખેડેને કેમ ભેગાં કરવાં તેનો વિચાર કરતા બેસા રહ્યા. આખરે દરેકને અંદૂક ભરવાનો અને તેમ બાંધવાનો પાઠ મળ્યો.

“ખૂબ સંભાળજો”—વડાએ ચેતવણી આપી. “કાઈ પણ રોગી નજીક આવે તો તેને ‘હલ્દાયજો’ અને કોઠીગ્રામમાં ચાલ્યા જવા હુકમ કરજો. છતાં જો તે આવે તો તેને બોલો કરી દેજો; જરૂર પડે તો ગોળીએ છોડજો.”

કોઠીગ્રામ જતાર બે રસ્તાઓ ઉપર જે માણસોને નીમવામાં આવ્યા હતા, તેઓ ફાવી ગયા. સૌ એક વાર ચાલી, તેઓ છાયામાં બેસા રહી ચોક્કા કરવા લાગ્યા. થોડી વારે તેમણે વિચાર્યું કે બેસા રહેવા કરતાં ખેસી જવું ઠીક, અને ખેસા પછી જરા નિરાંત કરીને ખેસવું અને પછી મીડી નિદ્રાવશ થઈ જવું, એ કંઈ મોટો ફરક પડ્યો ન કહેવાય ! બાલાલાની પાછલી બાજુએ ઊંચી ટેકરી પર નિમાયેલા માણસો એટલા નસીબદાર નહોતા. સરકારી ઓફિસ દરિયાકિનારે હતી. ત્યાંથી ટેકરી પર ચડવું એ જ પહેલી કઠણ કસરત હતી. જેઓ ટોચ પર ચડ્યા તે હાંફી ગયા, અને કંટાળતા કંટાળતા પોતાની નીમેલી જગ્યા પર ઘસડાવા લાગ્યા. ‘નાગરિક સૈનિકો’માંનો એક ચડતાં થાકી જવાથી ટેકરીને મથાળે પોતાના થાણા પર મુસ્કેલીથી પહોંચી રહ્યો હતો. પોતાની અંદૂકને નાળ આગળથી હાથમાં પકડી તેને પાછળ પાછળ ઘસડતો જતો હતો. અંદૂકનો ઘોડો એક ડાખળીમાં ભરાયો, ત્યાંથી બીજાઓ અને પછી છૂટ્યો. ભયંકર ઘડાકો થયો. આપડો કારકુન એક ઝાડીમાં જોરથી ફૂટી પડ્યો, અને ગીચ ઘાસમાં પોતાનું માથું સંતાડી

ઈર્ષા ઊંઘો પડ્યો તથા મોતની ધડીઓ ગણવા લાગ્યો. તેની ડાબી બાજુએ પચાસ વાર દૂર ખીજો કારકુન ધડાકાથી ગભરાઈને નાસવા લાગ્યો અને એક મૂળિયા પર ઠોકરાયો. એલી અંદૂક છૂટી ગઈ અને ટેકરીની નીચે બાલાલા તરફ સ્-ઉ-ઉ કરતી છૂટી. ટેકરીની એક કરાડ પર તે પટકાયો એક પથ્થરની ધારે તેના પાટલૂનમાં મોટો ચીરો પાડ્યો.

દરમ્યાન, નીચે ગભરાટ ગભરાટ થઈ રહ્યો. પહેલા ધડાકાનો અવાજ દરેક ઘેર સંભળાયો. હુમલો શરૂ થયો હોવો જોઈએ. કાઠીગ્રામના છેડા પરના મજૂરોના એક મકાનના વરંડા પર ખી ગયેલી સ્ત્રીઓનું એક ટોળું તથા થોડાક માણસો એકઠાં થઈ ગયાં. ધડાકાથી દરેકના મોઢા પર ગભરાટ અને ચિંતા પ્રગટ થતાં હતાં. એક ક્ષણ શાંત ગઈ ત્યાં ખીજ અંદૂક છૂટી. તેની ગોળીએ નીચે ઊતરી વરંડાના છાપરાને ભેદી નાંખ્યું. નીચે ઊભેલા લોકો, જાણે એક જ શરીર હોય તેમ, એકી સામટા જમીન પર પડ્યા.

આ ગોળીઓ આપણા જ ચોક્કાદારોની અંદૂકામાંથી નીકળી હતી. અને અણુધારી છૂટી હતી એમ કેટલીક વારે માલૂમ પડ્યું. એમના પર સૌને ગુસ્સો આવ્યો. વડાએ ચોક્કાદારોને પાછા તેડી લીધા. ટેકરી પર તેનું કડક ફરમાન પહોંચાડવા માટે દૂતો દોડ્યા :

“એ માણસો અને એમની અંદૂકાને તાબડોતપ પાછાં લાવો. પણ પહેલાં તે અંદૂકાને ખાલી કરાવી નાંખજો !” આ ‘નાગરિક સેના’ કિસ્સાને બાલાલા બહુ દિવસ સુધી ભૂલી ન શક્યું.

કાઠીગ્રામમાં તો એક લગભગ કરુણાન્ત નાટક બજવાયું. હું ડૉ. ટાબોરાડાને ત્યાં ખજર પહોંચાડવા અને ટોમસ જોર્જ કૂઝને ચિટ્ટી પહોંચાડવા ગયા હતા, તેટલામાં કારમન મારા ઘરમાં પેહી. તે મારા ઘરની સારી રીતે પરિચિત હતી. મારે માટે એણે ઘણી વાર સીવણ-કામ કરેલું. તે સીધી મારા સૂચના ઓરડામાં ગઈ અને ચોરખાનામાં રાખેલી મારી લશ્કરી રિવોલ્વર કાઢી લઈ, પોતાની ઓઢણીમાં સંતાડીને નીકળી ગઈ. રસ્તો ઊતરી તે પાછી કાઠીગ્રામ પહોંચી. વિસેન્ટિ અને ખીજ ત્રણ જણા જે નાના ઘરમાં રહેતા હતા, ત્યાં તે ગઈ. પણ ત્યાં કાઈ દેખાયું નહીં. એક છોકરાએ તેને ખજર આપી કે વિસેન્ટિ ધક્કા

પર ગયો છે. તે ત્યાં દોડી. મને પહેલેથી જ વહેમ હતો કે વિસેન્ટિ અમારાં વહાણો તપાસવા જશે, અને જો અમે આગળથી ચેત્યા ન હોત, તો તે અને તેની ટોળી તે રાત્રે ત્યાંથી નાસી જત. અને બન્યું પણ એવું કે જ્યારે કારમને તેને શોધી કાઢ્યો, ત્યારે તે એક મોટર-બોટ તપાસતો હતો.

“વિસેન્ટિ!” તેણે બૂમ પાડી. વિસેન્ટિએ તુરત જ બેસું જોયું અને કંમરપટ્ટામાંથી એક નાનકડી છરી ખેંચી કાઢી પીડ ફેરવી.

“કાણુ કારમન! તું શું અહીં મોકાણુ માંડી રહી છે?”

“તમે શું કરવા માગો છો, તે મને ખબર છે. તે માટે જ અહીં આવી છું. વધારે બોલશો નહીં, હું બધું જાણું છું.”

“આ તું શું બકે છે?”

“મને બધી ખબર છે. વિસેન્ટિ, મારા ભાઈ! મારું સાંભળો. તમારાં કામોથી હું કેટલી કાચવાઉં છું તે તમે જાણો છો. વિસેન્ટિ, મેં મારી આખી જિંદગી તમારી રક્ષા કરી છે. માકતાનમાં રાતબેરાતે પરવાળાઓ અને ટેકરીઓ પર થઈ તમને ખોરાક-પાણી પહોંચાડતાં મને કેટલો ભય લાગતો! પણ, છતાં, હું લઈ આવતી. પણ, અહીં કુલિયનમાં જેવું જીવન તમે ગાળ્યું અને જેવી વાતો બોલતા રહ્યા છો, તેથી હું બહુ જ દુઃખી રહું છું. છતાં હું મૌન સેવતી રહી. તમારે માટે કશું માફું ન લગાડતાં હું આ બધું સાંભળતી આવી છું. પણ હવે તો તમે મહાપાપ કરવાનું ધાર્યું છે. તમારે આગ અને ખુનામરકા કરવાં છે! તમારે તમારું તથા મારું — બંનેનું સત્યાનાશ વાળવું છે! તમારે આપણા નામને કલંક લગાડવું છે! મેં બધું સહન કર્યું છે, પણ આ નહીં કરું.” — તેણે ઓઢણીમાંથી રિવોલ્વર બહાર કાઢી અને પોતાના ખોડીલા હાથમાં સ્થિરપણે પકડીને બેસી રહી. અંધારામાં તેની નળીનો ઝળકાટ ભય ઉપજાવતો હતો. તે એક એવું ઉદ્દગારચિહ્ન હતું કે જેની કોઈ અવગણના ન કરી શકે.

“પણ તારા મનમાં શું ભૂત ભરાયું છે?”

તે પાછળ ખસી અને અંદકને સામે ધરી — “વિસેન્ટિ, છો ત્યાં જ રહેજો! જો મારી તરફ વધ્યા તો ઘોડો ખેંચ્યો જાણજો. હું

તમારી પાસે આગ લગાડવા અને ખૂન કરવાના તમારા પાગલ વિચારને છોડી દેવાના સોગંદ લેવડાવવા આવી છું. કાં તો એ વિચારને છોડી દેવાના તમે સોગંદ લો, નહીં તો આપણા બંનેના વહાલા સ્વર્ગસ્થ પિતાશ્રીને નામે હું સોગંદ ખાઉં છું કે હું તમારો વધ કરીશ.”

“મોંકાણુ! કારમન, તું તારા સગા ભાઈનું ખૂન કરશે?”

તેણે જવાબ ન દીધો. તેની રિવોલ્વર સ્થિર હતી.

“તું સમજતી નથી. આ આપણા જેલરો, આપણને ગુલામ બનાવનારાઓ, આપણી પાસે મજૂરી કરાવનારાઓ, આપણને ગુનેગારોની જેમ કેદમાં રાખનારાઓને કોઈએ અટકાવવા તો જોઈ શે જ.”

“સોગંદ ખાઓ, વિસેન્ટિ!”

“તું, કારમન! પોતાના ભાઈને જ ગોળી ધાસવાનો તારો વિચાર છે કે શું? એ તારાથી બને જ કેમ?”

“સોગંદ ખાઓ, વિસેન્ટિ! તમારો સમય પૂરો થયો છે. આપણા મરહૂમ પિતા આ રાત્રે આપણી ઉપર નજર નાખી રહ્યા છે. જો તમે સોગંદ તોડીને એક ડગલું પણ બાલાલામાં માંડશો તો હું તમને ગમે ત્યાંથી શોધીને મારી નાંખીશ. સોગંદ લો! સોગંદ લો!”

વિસેન્ટિને એ ગાંડી થયેલી લાગી. પણ તેની આંખો બતાવતી હતી કે તે કહેતી હતી તે કરવાની જ. ઉતાવળે તે બોલ્યો :

‘આપણા સ્વર્ગસ્થ પિતા પ્રત્યેના પ્રેમને ખાતર હું પ્રતિજ્ઞ લઉં છું. થયું? હવે તારી અંદક કોરે મૂકા દે.”

તે પાછી ફરી અને નાડી. તે એની પાછળ પડ્યો પણ શોધી શક્યો નહીં.

બળવાખોરોએ બાલાલા પર હુમલો કરવાનો પ્રયાસ કર્યો નહીં. પણ તે રાત્રે વિસેન્ટિ અને તેની ટોળીએ તરુણ બાળાઓના એક વસંતિગૃહ પર છાપો માર્યો, અને એકેક છોકરો એકેક છોકરીને ઉપાડી ગયો. તેઓ હુંગરામાં નાસી ગયા અને જંગલોમાં સંતાઈ ગયા. છાપાઓમાં મોટે મોટે અક્ષરે ‘કાઢિયાઓનું હુલ્લડ’ એ મથાળા નીચે આ વૃતાન્તો છપાયા.

ત્રણ દિવસમાં ડૉ. અને મિસિસ બોન્ડવાળી સ્ટીમરમાં જ પોલીસની ટુકડી પણ આવી પહોંચી. આ લાંબગડ તાજી જ થયેલી હોવા છતાં, તેમણે બળવેલી લારે કામગીરીની કદર કરવા પથારીવશ ન હોય તેવું રોગી-નીરોગી આખું કોલેસ્તાન તેમનું ખૂબ સ્વાગત કરવા નીકળી પડ્યું. એક માઈલ સુધી તેમની સ્ટીમરની આબુબાબુ સેંકડો કૃતશ મહારોગીઓનાં હોડકાંઓનો કાફલો ઘેરાઈ વળ્યો હતો. તે પહેલાં જ જંગલમાં નાસી ગયેલાં જોડાંઓ ભૂખના માર્યા પાછાં ગામમાં આવવા લાગ્યાં હતાં. પોલીસ ટુકડી એક મહિનો રોકાઈ અને ખાલાલાના કારકુનોને અંદૂક ચલાવતાં શીખવી ગઈ.

વિસેન્ટિ આખરે શરણે આવ્યો. જાહેર શાંતિને જોખમરૂપ હોવાથી તેને બે-મુદત જેલમાં મૂકવામાં આવ્યો. કેટલાક પ્રમુખ માણસોને બીજા કુલાલયમાં રવાના કરવામાં આવ્યા. કુલિયત પાછું તેની જૂની ઘરેડમાં પડી ગયું.

થોડાં વાક્યોમાં ટોમસે આખી ઘટનાનો આ રીતે ઉપસંહાર કર્યો : “ત્રણી છોકરીઓને પકડીને જંગલમાં લઈ જવામાં આવેલી. છોકરીને જંગલમાં ઉપાડી જવી, મને લાગે છે કે, તે નાખુશ હોય તો અહીં જ મુશ્કેલ વાત છે. આ મુશ્કેલી તેઓના સહયોગથી જ દૂર થઈ હોવી જોઈએ. મારો તો આ મત છે.”

‘લગ્ન સમારંભ

મુલાકાતનો દિવસ ! આજે સ્ટીમર આવવાની હતી. રોગીઓનાં સગાંવહાલાંઓની આ મુલાકાતને જોવાનું હું હમેશાં ઢાળતો હતો. અહીં નવોસવો આવ્યો ત્યારે એક વાર હું જોવા ગયેલો. એક વખત જોયેલું તે દૃશ્ય આખા જીવન માટે ધરાઈ જવાય એવું હતું. માતાઓ પોતાનાં બાળકોને જોવા આવતી. તે તેમને જોઈ જ શકતી, અડી શકતી નહીં. સ્ત્રીઓ પોતાના રોગી પતિઓને જુએ, વાતો કરે — તેથી આગળ નહીં, ઘેર વિયોગથી ખૂરતાં છોકરાંઓ પોતાનાં માઆપ સામે ટગરટગર જોતાં ઊભાં રહી શકે, પણ માઆપ તેમનાં શરીર પર પોતાના વહાલનો હાથ પણ કદી ફેરવી શકે નહીં. કોઈક વાર લાવનાવશ થયેલાં સગાં કે રોગી મર્યાદાને તોડીને એક બીજાને ભેટી પડે, તો દાક્તરો, નર્સો, કે કોઠી પોલીસ તેમને જબરદસ્તીથી જુદાં પાડી દે. હું મારા રોગ તથા ભાગ્યને ટેવાઈ ગયો હતો. છતાં બીજાઓનાં — ખાસ કરીને બાળકોનાં — આ દુર્દૈવને જોતાં રહેવાની ટેવ હું કેળવી શક્યો નહીં. એ જોઈને મને ચક્કર આવવા જેવું થતું, અને તેથી હું ઘેર જ રહેતો.

મુલાકાતીઓની સ્ટીમર આવવાની હોય ત્યારે પાકી પળાતી. રોગીઓ કામે આવે એ આશા જ ન રાખી શકાય. પોતાનાં સગાં-વહાલાં આવનાર ન હોય તોયે પોતાનાં ધરગામની છેલ્લી ખજારો મેળવવા માટે તેઓ આજુબાજુ ઘૂમ્યા કરતા, અને જેમનાં પ્રિયજનો આવ્યાં હોય તેમનાં સુખદુઃખમાં પોતાની સહાનુભૂતિનો સ્પર્શ પુરાવતા.

ટોમસ સ્ટીમર પર ગયો હતો. મારી જાણમાં તેનું કોઈ સગું આવવાની વચ્ચી નહોતી. મેં મારો જૂનો ફોનોગ્રાફ ઉઘાડ્યો. ઘણા મહિનાથી મેં તે ચલાવ્યો નહોતો, તેથી આજે બધી જૂની રેકોર્ડ ચલાવવા માંડી. જુદી દુનિયામાંનું મારી જેને લાગેલું પેલું ‘અમારું

ગીત ' ગવાવા લાગ્યું. પેસિફિક મહાસાગરને પેલે કિનારે તે મને લઈ ગયું. નસીબ જૈનને ક્યાં ખેંચી ગયું છે? — એ પૂરું થયું નહીં, ત્યાં મને કાઈએ સાદ ક્યાંનો અવાજ આવ્યો. હું પોર્ચમાં ગયો. કારિટા નીચે ઊભેલી હતી. ઊંચે જોઈ મારી સામે હસતી હતી. કૂદતો કૂદતો હું નીચે ઊતર્યો અને મારો હાથ લંબાવ્યો. પણ, તુરત જ આંચકા સાથે પાછો ખેંચી લીધો. કારિટા હવે અમારામાંની નહોતી : મારાથી એને અડાય નહીં.

“ગાંડા ન થાઓ, નેડ” — પગથિયું ચડી એણે પોતાનું મોં મારા મોં સામું આણ્યું, અને મારા ખભા પર પોતાની ભુજ્જઓ નાંખી. “આપણી વચ્ચે ભય નથી અને કદી ઊપજશે નહીં.”

“કારિટા, તમે આવવાનાં છો તેની મને કદપના જ નહોતી. નહીં તો, હું તમને સ્ટીમર પર તેડવા ન આવત ?”

“મારે તમને જાણુવા દેવું નહોતું. મેં ઓચિંતાં આવી તમને ચકિત કરવાનો જ તાગ રચ્યો હતો. બહુ સરસ સફળ થયો, નહીં ?”

“‘સરસ’ શબ્દ ખરાખર નથી. પણ, તમારી તથિયત કેમ છે ? ચાલો, આમ્રછાયામાં આપણી જૂની જગ્યાએ.”

“નેડ, વહાલા, કેવું અદ્ભુત આ સ્થળ લાગે છે ! એકે વસ્તુ તમારી નજર બહાર જતી નથી. . . . વહાલા, તમે સાચા નીવડ્યા, ખીજઓએ શરશરમાં ટાળી, પણ હું બહુ ભાગ્યશાળી જ રહ્યા કરી છું. ડૉ. બોન્ડ અને ડૉ. ડૉમિંગ્વેઝ મને મદદ કરતા રહ્યા છે. તમને કશું ન કહેવા મેં એમને કહેલું. હું આરોગ્ય સમિતિના હાથ તળે કામ કરું છું. મારું કામ છુટ્ટી પર ગયેલા રોગીઓ પર દેખરેખ રાખવાનું છે. પોતાનાં પરાં છોડી જાય, ત્યારે કેટલાકનો પત્તો કાઢવો મુશ્કેલ થાય છે. જો તેઓ પોતાની કાળજી ન લેતાં હોય, તો હું તેમને નિયમિત અંતરે પોતાની ફેર તપાસ કરાવી લેવા, અને દાકતરો જરૂરી સમજે તેવા ઇલાજ કરાવવા સમજાવું છું. હું તેમની જોડે રહેલી હોવાથી તેમને મારો વિશ્વાસ ખેંસે છે. છુટ્ટી પર ગયેલા કેટલાકને ફરી ચિહ્નો જણાવા માંડે છે, અને તેમને ફરીથી અહીં આવવા કે સેશુ જવા સમજાવવા પડે છે. અમારા કામનો દુઃખભર્યો

ભાગ આ જ છે. આ રોગ થતો કેમ અટકે, એ શોધવાની જરૂર છે, એ ડૉ. બોન્ડનું કહેવું સાવ સાચું છે. એ જ વસ્તુ ભવિષ્યકાળ માટે મહત્વની છે.”

“તમને લાગે છે કે જેઓ જંતુમુક્ત જાહેર થયા છે, તેમની જોડે સંસર્ગ રાખવા વિષેનો ભય બહારની દુનિયા છોડી શકશે ?”

“હા, જરૂર. જ્યારે કોઢનાં કારણ અને ઇલાજ બરાબર સમજાઈ ગયાં હશે, ત્યારે તેનો ખોટો ભય પણ જશે જ. છુટ્ટી પર ગયેલાંઓ વચ્ચે કામ કરતાં મને મળેલા અનુભવો પરથી, જે એક બાબતની મને ખાતરી થઈ છે, તે એ કે કોઢની સામે લડત ચલાવવા માટે એ રોગને, ટી. બી. (ક્ષય)ની જેમ, એક નવું નામ આપવાની જરૂર છે. તેનો ભોગ થઈ પડેલા તેમ જ બીજા લોકો તે રોગ વિષે ઠંડે મગજે વિચાર કરી શકે તે માટે પહેલું તેનું બિદામણું ‘ક્ષય, ધસારો’ નામ કાઢવું આવશ્યક જણાયું હતું. એ જ વસ્તુ — વધારે મોટા રૂપમાં — કોઢનેયે લાગુ પડે છે. ‘કોઢિયો’ શબ્દ એક ખાસ પ્રકારની ખીમારી ઉપરાંત, તે માણસ માટે બીજી કલ્પનાઓ પણ ઉપજાવે છે. તમે અને હું તો સારી રીતે જાણીએ છીએ કે એ રોગ હંમેશાં જ કુરૂપ કરી નાંખનારો રોગ હોતો નથી. અને તેનો ચેપ એવો છે કે બાણખરું તો કોઈ ઇરાદાપૂર્વક બીજાને લગાડવા ઇચ્છે તોયે નીરોગી માણસને તે લગાડી શકતો નથી.

“‘કોઢિયો’ શબ્દ જગતના સાહિત્યમાં દેવળ એક રોગના દરદીનું નામ જ દેખાડનારો નથી રહ્યો, પણ — જાણે કે — સૌએ અલિષ્કાર કરવા યોગ્ય તે કોઈ અનીતિમાન ચંડાળ, કોઈ દુષ્ટ મનુષ્ય હોય તેવું પ્રગટ કરે છે. નેક, તમારા અને મારા જેવા માટેયે એ અપશબ્દ જેવો ખોલ યોગ્ય છે ! આ નાનાં બાળકો — કુલિયનની શેરીઓમાં રમતાં આ બચ્ચાંઓનેયે — તે શબ્દનો ડામ દેવાય છે !

“આમાં આપણને ડોક્ટરોની મદદ જોઈએ. મનુષ્યમતિ આ રોગના શાપથી મુક્ત થાય ત્યાં સુધી તેની પાછળ અવિશ્રાંત કામ કરનારાઓની તો જરૂર છે જ. પણ તેથીયે વધુ, મારા વહાલા, દુનિયા આપણને ‘કોઢિયા’ ન કહે એવું થવાની જરૂર છે.”

કારિટા રડવા લાગી હતી. મેં તેને ઘણી અંગત મુશ્કેલીઓમાં પડેલી આગળ જોઈ હતી. પણ લાગણીના તેના આવા ઉછાળા સામે હું ભોંકો પડી ગયો. આ કંઈ અંગત વાત નહોતી — કે હશે ?

પાછી શાંત થયા બાદ તેણે ચલાવ્યું : “ છુટ્ટી પર ગયેલાંઓ માટે હું આ કામમાં પડી છું તે મને સારું લાગે છે. આ તમને કહેવા માટે જ મારે અહીં આવવું હતું. મુલાકાત માટે બીજાંયે કારણ છે. કારમન અહીં આવેલી છે.”

“હા, આવી છે તે હુંયે જાણું છું. પણ, કારિટા, તમે મને જણાવ્યું કેમ નહીં ? — ખેર, હશે. પણ તે અહીં આવી છે શા માટે ? ડૉ. પોન્સ કહે છે કે તે હજી જંતુમુક્ત જ છે. તો, કેમ —”

“ ‘તમારા ઘોડા રોકો’ આવો તમારી ભાષામાં એક વિચિત્ર રૂઢિપ્રયોગ છે ને, નેડ ? કારમન કુલિયનમાં એક વીરાંગના બની છે એ વાત મેં સાંભળી છે. તેના ભાવિ માટે તે કદાચ સારું શુકન થશે. તે અહીં બહુ મદદરવના કામ માટે આવી છે.”

“કારમનનું બેઝું ચસકડું હશે એ સાજી થઈ ગઈ છે. હવે, ભલા, એવું તે શું કામ હોઈ શકે કે જેથી તેને અહીં આવવાનું મન થઈ ગયું !”

કારિટાના સુરીલા હાસ્યે મને આગળ બોલતો રોક્યો.

“નેડ, તમે ભલા માણસ તો છો, પણ આ તો તમે બખૂચક જ છો ! શું, ખરે જ, તમે આંટલા બધા જડ છો ? કારમન અને ટોમસ એક-બીજાના પ્રેમમાં પડેલાં છે એ તમે જાણતા જ નથી શું ?”

એણે મને બરાબર ઓળખ્યો. કારમન મારે ઘેર વારંવાર આવતી-જતી હતી. પણ કેવો ભોટ હું કે કશું જ વરતી શક્યો નહીં ! છતાં, મેં જક પકડી.

“ભલે તેમ હોય. પણ, તોયે, કારમને અહીં શું કામ આવવું જોઈએ ?”

“તે રોગમુક્ત થયેલી હોવાથી બંને સાથે તો રહી નહીં શકે, છતાં તે ટોમસ જોડે લમ કરવા પાછી અહીં આવી છે.”

“આ કેવા પ્રકારનું લસ કહેવાય, કારિટા? જે જુદાં જ રહેવાનું હોય તો પરણવાનું પ્રયોજન?”

“જરા ધીરજ રાખો, નેડ. આમાં કેટલીયે આખતો રહેલી છે. ટોમસ અને કારમન નિયમો જાણે છે અને તેનું બરાબર પાલન પણ તેઓ કરશે. છતાં, તેઓ લસ કરવાનું વધારે પસંદ કરે છે. કારમન કેટલોક વખતથી બહાર ગઈ છે. એક નાના ભાઈ સિવાય તેના ઘરમાં હવે કોઈ રહ્યું નથી. માઆપ બંને મરી ગયાં. ભાઈ તેના એક કાકા-કાકી જેડે રહે છે, અને ત્રણે જણાં કારમનને સાથે રાખતાં ડરે છે. તેથી તે મારી જેડે જ રહે છે. તે સુંદર ભરતકામ કરે છે, પણ હાથોની ખોડને લીધે ગુજરાન ચાલી શકે તેટલું કમાઈ શકતી નથી. ટોમસના વિયોગથી તે ઝૂંચી કરે છે, અને તેને માત્ર એટલો જ દિલાસો છે કે તે ટોમસની માને ત્યાં આવતી-જતી રહે છે. મિસિસ આગ્નિવાર હવે ઘરડાં થઈ ગયાં છે. ટોમસને પરણીને કારમન તેની સાથે રહેવા જશે, જેથી ઘડપણમાં માને હાથલાકડી થઈ શકે ટોમસ બંનેને ગુજરાન માટે મદદ મોકલી શકશે.”

થોડી વાર હું વાગોળતો રહ્યો. કારિટા મૂંગી બેઠી. મેં માન્યું હતું કે મહારોગીઓની સમજણી વીતકો અને જંજળોને હું સમજતો હતો. પણ આ એક નવી જાતનો કાયડો હતો. ટોમસ, મારો દીકરો —

“ટોમસની પાછા આવવાની રાહ જેવામાં અને તેની માની સેવા કરવામાં કારમનને કાંઈક સંતોષ મળશે, નેડ.”

“ટોમસની રાહ! એને અહીં આવ્યે વીસ વર્ષ થયાં. એ કદીયે અહીંથી છૂટી શકશે એવું માનવા જેટલી મૂર્ખ કારમન શીરીતે થઈ?”

“એણે દાક્તરોને પૂછ્યું છે. હું ધારું છું કે તમે એને ડૉ. પોન્સ સાથે વાતો કરતાં જેઈ પણુ હતી. બધા દાક્તરો તેની પર માયા રાખે છે. તેઓ કહે છે કે ટોમસનો કેસ મૂંઝવનારા કેસો પૈકી એક છે. એનો રોગ વધતો નથી, છતાં પરીક્ષાઓમાં તે સદા જંતુવાળો જ નીકળ્યા કરે છે. પણ દાક્તરો કરતાંયે તેમને લાવિમાં વધારે શ્રદ્ધા છે. આ નિદાનથી તેમની ખુશીનો પાર નથી. કાયદો વધારેમાં વધારે તેમને લસનો વિધિ કરવાની પરવાનગી આપે છે, અને કારમન-ટોમસનો

પરસ્પર અનુરાગ એટલો છે કે, કાયદો આથી વધારે અનુકૂળ ન હોવા છતાં, જેટલે અંશે કાયદો તેમને સહધર્મચારી કરી શકે તેટલાં બનવા તેઓ ઉત્સુક છે. કેમમાં કેમ, કારમનના મનમાં શંકા જ નથી કે એક દિવસ ટોમસને તે પૂરેપૂરો પામશે. તમે જાણો છો, નેડ, કે કારમન પોતે સાજી થઈ જ છે. આશાવાન ન હોય એવું કોઈ અહીં રહેતું નથી, અને તેની પોતાની બાબતમાં તો તે આશા સફળ પણ થઈ છે.”

મેં નોંચે જોયું. ટેબલ પર મારી સહી કાયમ હતી. એને આજે બાર વર્ષ થયાં. તે આશા જોડેના મારા યુદ્ધવિરામનું સ્મારક હતું. જો તેમને હજી આશા લાગતી હોય, તો લગવાન તેમને તેવું વરદાન દો.

ધીરજથી કારિટા મારા બોલવાની વાટ જોવા લાગી. મારા શબ્દો નીકળતાં પહેલાં ઘણો વખત ગયો હશે એમ મને લાગ્યું.

“લલે, કારિટા, એ બે લુચ્ચાઓને મળવા અને આશીર્વાદ દેવાની મને છૂટ છે કે ? તમે જ એમને આજીવન ક્યાંક સંતાડી રાખેલાં લાગે છે.”

“હવે તો તમે ચતુર થતા જાઓ છો, નેડ.”—પોર્ચને છેડે જઈ તેણે બંનેને ખૂમ પાડી. તુરત જ ટોમસ અને કારમન પ્રગટ થયાં.

“સીયોરા ટોર્રેસ મને કહે છે કે તું અને કારમન પરણવા માગો છો, અને તમારાં લક્ષ્ય કરાવવા તે અહીં આવ્યાં છે !”

મેં કારમન તરફ જોયું. કેટલી નાનકડી તે હતી. પણ કેવી બહાદુર ! પોતાનાં ફૂંઠાં આંગળાંને ઢાંકવા માટે તેણે પકડી રાખેલા ફૂલગોટા પર હું જોઈ રહ્યો.

“કારમન, દીકરી ! હું તારું અભિનંદન કરું છું. હવે, કારિટા, હું જાણું છું કે તમે બધું પહેલાંથી નક્કી કરી રાખ્યું છે. ક્યારે લક્ષ્ય છે તે કહો.”

“રિજાલ દિને, નેડ, અને ત્યાં સુધી હું રોકાવાની છું. નિશ્ચિત રહેજો.”

“આ તો સૌથી સારા સમાચાર છે, કેમ, ટોમસ ?”

“જી, સાહેબ. તમારા પછી, સાહેબ, બીજાં સીયોરા ટોર્રેસ જ અમારાં પરમ હિતચિંતક મિત્ર છે.”

ત્યારે આમ બધું થયું.

*

લક્ષ્મીની તૈયારીઓ થવા લાગી તેમ તેમ મને ટોમસ વિષે વધારે ને વધારે વિચારો આવવા લાગ્યા. હું જાણતો હતો કે જે કાંઈ કરી શકાય તે સઘળું દાક્તરો કરતા હતા. પણ તેટલાથી મને સંતોષ નહોતો. ડૉ. ટામ્પેરાડ સાથે મેં લંબાણથી વાત કરવાની તક શોધી.

“ડૉક્ટર, ટોમસ મારી સાથે જ અહીં આવ્યો હતો. બહારથી તો તેનામાં કશો જ ફેરફાર માલૂમ પડતો નથી. એના શરીર પર રોગનાં નહીં જેવાં જ ચિહ્નો છે, અને છે તેથી આવ્યો ત્યારથી જ હતાં, છતાં એના રિપોર્ટો હંમેશાં તેને જંતુવાળો જ બતાવી રહ્યા છે!”

“કેટલાક બીજા પણ એના જેવા જ છે. કોઈક વાર એવું બને છે કે કોઈક દરદી જન્મપર્યંત આવા રહે છે. ટોમસ જેવા માણસો મનીષાની શેરીઓમાં ફરે અને કોઈને શંકાએ ન આવે કે તે નીરોગી નહીં હોય. છતાં એના શરીરમાં જંતુ રહે છે, અને તેથી એક રીતે એ વધારે જોખમકારક પણ છે. કારણ કે, જેમ જેના હાથ કે મોં પર સ્પષ્ટ ચિહ્નો હોય તેની આભડછેટ લોકો રાખે, તેમ એની કોઈ રાખે નહીં. કોઈ વાર મને લાગે છે કે ટોમસ જેવા, તેમ જ જે જંતુસુક્ત તરીકે છોડી દેવામાં આવ્યા હોય તેવા માણસોની સ્થિતિ સ્પષ્ટ રોગી તરીકે જાહેર થયેલા માણસોના જેવી જ દયાજનક છે. કારણ કે, લોકો તેમનાથી ડરતા રહેતા હોવાથી તેઓ પણ પોતાનું ગુજરાન ચલાવી શકતા નથી. જવામાં સુરાખાયાના કુષાશ્રમમાં હું છેલ્લો ગયો ત્યારે ત્યાં એક ડોસો રહેતો હતો. તેના શરીર પર ભાગ્યે જ ચિહ્નો જણાતાં હતાં, છતાં આલીસ વર્ષ સુધી તે ત્યાં જંતુવાળા દરદી તરીકે રહ્યો હતો.”

“આલીસ વર્ષ !” — ટેબલ પરની મારી સહી મને યાદ આવી. ઠીક જ થયું કે મેં આશાદેવી સાથે યુદ્ધવિરામ મંજૂર કરી લીધો હતો. પણ ટોમસ તો હજી આશા સેવતો હતો !

ધેર પહોંચીને હું ચોપાટી પર આવ્યો ગયો અને ટોમસના બાવિની કંઈક યોજના વિચારવા લાગ્યો. હું કુલિયન હર્ષિશ ત્યાં સુધી તો તેને કશી અડચણ નહીં પડે. એણે પોતાનો અભ્યાસ ચાલુ રાખ્યો

હતો. અને થોડા વખતથી પોતાનાં નિત્ય કામો ઉપરાંત હિસાબકિતાબનું મારું કેટલુંક કામ ઉપાડી લીધું હતું. તે માટે હું તેને વધારાનું મહેનતાણું આપતો હતો. પરણવાથી કારમનની જવાબદારી પણ તેના પર પડશે, અને કેટલાક વખતથી તે પોતાની માનેયે પૈસા મોકલતો હતો. એને એવી રીતે ફળવવો જોઈએ કે જેથી તેને આગળ પર ધંધામાં કોઈક નિશ્ચિત પદ પર નીમી શકાય.

અમારા ધંધામાં વળી એક વધારો કરવાની શરૂઆત થઈ ચૂકી હતી. નવો સામાન અને વધારે માણસોની મદદથી લોકો પોતાનાં ઘરોમાં ઠારપેટીઓ (રેફ્રીજરેટરો) રાખી શકે એટલી વીજળી અમે પેદા કરી શકતા હતા. અરફ, થંડી વાનીઓ, થંડાં પીણાં વગેરેના સ્વાદિયા અમેરિકનોની ધરાકા સારી હતી. ઘણા ખરા ફિલિપાઈન દાક્તરો તથા સરકારી નોકરો અરફ વાપરતા થઈ ગયા હતા. પણ પૈસા ખર્ચી શકે એમ હોય તોયે દરદીએને તેનાં ઝાઝા પરવા નહોતી. પણ વીજળી મળી શકે એમ હોવાથી રેડિયોની ઇચ્છા સર્વેની હતી, અને જેમની શક્તિ હોય તે સૌ સસ્તા રેડિયો વસાવવા લાગ્યા હતા.

*

ટોમસે રિઝાલ દિનનું મુહૂર્ત એક શુભ દિવસ તરીકે સ્વીકાર્યું હતું. ખરું પૂછતાં, એ દિવસ તો શોકનો સમારક હતો, કારણ કે તે દહાડે જોડિ રિઝાલનો વધ કરવામાં આવ્યો હતો. રિઝાલ દુનિયાના અમર મહાપુરુષોમાંનો એક છે. પાંત્રીસ વર્ષની ઉંમરમાં હજારોએ એક ટૂંકું જીવન તેના દેશગંધુઓ પર કદી ન જૂંસાય એવી છાપ મૂકી ગયું છે. એની બુદ્ધિ લિયોનાર્ડો દા વિન્સિ કે એન્જમિન ફ્રંકલીનના જેટલી જ તીવ્ર અને ‘અષ્ટપૈલુ’ (વિવિધક્ષેત્રોમાં ખીલેલી) હતી. પણ દેશભક્તિને લીધે સ્પેનિશ સરકારે એને એ વાર કેદમાં નાંખ્યો હતો, અને જૂઠાં અને તરકટી તહોમતો મૂકી રાજદ્રોહના અપરાધ માટે તેને ગોળીએ માર્યા હતા.

રિઝાલ કવિ તેમ જ ઇતિહાસલેખક હતો. ‘નોલિ મે તાગેરે’ નામના તેના પુસ્તકમાં તેણે સ્પેનિશોની ઠેકડી કરી હતી, અને તે તેના મરણનું આડકતરું કારણ હતું. હકીકતે એ પ્રજાશાસન (ડેમોક્રસી)માં માનનારો હતો. પણ તેના રાજકીય વિચારો ઉપરાંત રિઝાલે પોતાના

ટૂંકા જીવનમાં ઘણાં ક્ષેત્રોમાં નામના મેળવી હતી. સમગ્ર યુરોપમાં તે એ કાળના મોટામાં મોટા નેત્રવૈદ્યમાનો એક ગણતો હતો. વળી તે મૂર્તિકાર, માનવવંશશાસ્ત્રી અને પ્રાણીશાસ્ત્રીયે હતો. તેણે ભેગા કરેલા નમૂનાઓ ડ્રેસંડનના સંગ્રહાલયમાં સાચવવામાં આવ્યા છે. સુંદર તેમ જ ઠેકડી ચિત્રો (કાર્ટૂનો) દોરવામાંયે તેની કુશળતા હતી. વળી, તે હોશિયાર ભાષાશાસ્ત્રી હતો અને આર ભાષાઓમાં લખી શકતો હતો. એણે લખેલી નવલકથાઓની ભાષા વેધક અને ઓજસ્વી હતી, અને ફિલિપાઈનની બહાર પણ પંકાઈ હતી. વળી તે એક શિક્ષણશાસ્ત્રી અને કુશળ શિષ્યશાસ્ત્રી (સિવિલ એન્જિનિયર) હતો. એને જ્યારે મિડાનાઓમાં દેશનિકાલ કરવામાં આવ્યો, ત્યારે તેણે ત્યાંના એક નાના શહેરમાં એક નવા જ પ્રકારની શાળા સ્થાપી તેમ જ શહેર માટે એક પાણીખાનું (વોટરવર્ક્સ) બાંધ્યું ! ક્યૂબામાં* જ્યારે પીળો તાવ ફાટી નીકળ્યો, ત્યારે દેશનિકાલ થયેલા રિઝાલે સ્પેનિશ સરકારને અરજી કરી કે એને ક્યૂબા જવા દેવામાં આવે અને ત્યાંની કોઈક ઇસ્પિતાલમાં સ્થાનબદ્ધ રાખવામાં આવે, જેથી ત્યાંના લોકોની તે કોઈક સેવા કરી શકે. સરકારે એ વિનંતી માન્ય કરી, પણ આરસેલોનાને + રસ્તે તે ક્યૂબા જતો હતો, ત્યાં એને રસ્તામાં જ વહાણ પર ગિરફતાર કરી કેદ કરવામાં આવ્યો. તેને પાછો મનીલા લાવી ફોર્ટ-સાન્ટિયાગોમાં એકાંત કેદ આપી. સાત અઠવાડિયાં કેદ રાખી તેના પર કામ ચલાવવામાં આવ્યું. પોતાનો વકીલ રોકવાનીયે તેને પરવાનગી ન મળી અને છેવટે દેહાંત દંડની સજા કરવામાં આવી. *

સમગ્ર ફિલિપાઈન ટાપુઓમાં તે ‘ફિલિપીની જ્યોર્જ વોશિંગ્ટન’ તરીકે પ્રખ્યાત છે. ટોમસના મનમાં એને માટે લગભગ ઈશ્વરતુલ્ય ભાવ હતો. તેથી રિઝાલ-દિને પરણવું એટલે બેવડી દીક્ષા મેળાવ્યા જેવું તેને લાગતું હતું.

*

* વેસ્ટ ઇન્ડિઝ (અમેરિકા) ટાપુઓમાંનો એક મુખ્ય બેટ

+ દક્ષિણ અમેરિકાની હતરે આવેલું એક બંદર. એ વેનેઝુએલા દેશમાં છે.

* રિઝાલ વિષે છેવટે નોંધ જુઓ.

લક્ષ્મીને આગલે દિવસે કારખાનાના તથા માછીધંધાના માણસોની તરફથી જોઈ કૂંઝે મારી પાસે આવી કહ્યું, “મિ. નેડ, તમારી સંમતિ હોય તો અમે ટોમસ આગિલારને કંપનીના કેટલાક શેરો લક્ષ્મી બેટ તરીકે આપવાનું ઠરાવ્યું છે.”

ટોમસ આથી બહુ જ ખુશ થયો. પત્નીની સાથે લોકોમાં પ્રતિષ્ઠા પણ મેળવ્યાનો તેને આનંદ થયો. ફિલિપાર્લિમેન્ટમાં ‘ધરનોકર નંબર ૧’ના દરજ્જાની પાછળ જે જાતની જવાબદારી અને માનનો ખ્યાલ છે, તેની સરખામણીમાં મૂકી શકાય એવું પશ્ચિમના દેશોમાં લાગ્યે જ કંઈ ગણાવી શકાય એમ છે. તેનામાં કાઠારી, રસોઈયો, મહેતાજી અને ખાનગી મંત્રી ચારેના મિશ્રણ જેવું હોય છે. આથી તેની સમાજમાં પ્રતિષ્ઠા પણ છે. ટોમસ તો આથીયે વધારે પ્રતિષ્ઠાને પાત્ર હતો, અને આ શેરો એક નવી દિશામાં તેના જીવનની શરૂઆત કરાવનારા હતા.

મારી આંખાવાડીમાં બપોરે લક્ષ્મીવિધિ થયો. હું ધારું છું કે લગભગ અડધી વસ્તી હાજર રહી હશે. કેટલાક ખાસ પરોણાઓ પણ હતા : કારમન જ્યાં રહેતી હતી તે વસતિગૃહની વીસેક બાળાઓ તથા કારિડાના કેટલાક ઓળખીતાઓ. ટોમસે પોતાના અખાડાના તરુણોને પણ નિમંત્રણ આપ્યું હતું.

જ્યાં જુઓ ત્યાં ફાધર મારેલ્લો પોતાના ધોળા ઝબ્બામાં ફરતા દેખાતા હતા. વરવધૂને લક્ષ્ય બનાવીને તે હસતા અને મજાક કરતા ધૂમતા હતા. જોકે મિ. મેનસન હજુ નવા હતા અને એના પંથના લોકો થોડા જ હતા, છતાં તેણે ફાધર મારેલ્લોને સારો સાથ આપ્યો હતો.

બહુ કષ્ટમાં આવી પડેલા જેવા મહેમાન તો વડા અધિકારી ડૉ. ટામ્પોરાડા દેખાતા હતા. કારમન અને ટોમસ જુદા જુદા પંથનાં હોવાથી લક્ષ્મીવિધિ કરવાનું કામ તેમને માથે આવી પડ્યું હતું. એ તેમને માટે નવા પ્રકારનો ધંધો હતો, અને તેથી તેમને સ્વાભાવિક સલાહોજ લાગતો હતો. મેં એમને ઓપરેશન રૂમમાં દાકતરમાં હોવી જોઈએ તેટલી સ્થિરતા અને શાંતિથી પગ વાઢી નાંખતા જોયા હતા. પણ, તે કરતાં ટોમસ અને કારમનને પરણાવવાનું કામ તેમને વધારે કઠણ લાગતું હતું. જે થોડી લીટીઓ વાંચવાની હોય છે તે વાંચતાં તેમનું

શરીર અને અવાજ કંપિતાં હતાં. સાંભળનારા મહેમાનો આ વરતી શકયા અને તદ્દન ચૂપ થઈ ગયા. તેમની ચૂપકીદીભરી સહાનુભૂતિની અસર ટાબોરાડા પર થઈ. તેમનો અવાજ સ્થિર બન્યો, અને અંતમાં તો તે પૂરેપૂરા સ્વસ્થ થઈ ગયા હતા. પછી ઉત્કૃષ્ટ ફરાકનો શણગાર કરેલી કારમન અને રોજ કરતાં ઊંચું માથું કરીને ઊભેલા ટોમસને આગળ કરી અધા માનવંતા મહેમાનોનું સરવસ ધીમી અને માનવક્કરભરી રવાલે ચાલતું ચોપાટી પર ગોઠવેલાં લાંબાં ટેબલો આગળ આવ્યું. પેલું પ્રખ્યાત 'લેયન' તો હોય જ. તેના જમણુ વિના ફિલિપાઈન લમ પૂરું થયેલું ગણાય જ નહીં. જોણે ચાખ્યું ન હોય, તેને એની લહેજતની કદપના જ ન આવી શકે. બાફેલી અને ભૂંજેલી માછલી, ભાત તથા ફિલિપાઈનોને પસંદ પડતી ઘણી મીઠાઈઓ પણ હતી. અને નારિયેળનું આઈસક્રીમ, દેશી ફળો, નારંગી અને સફરજન વગેરે ખાસ નવાઈઓ હતી. હાજર રહેલાઓમાંના ઘણાઓએ તે અગાઉ કદી સફરજન જોયેલાં પણ નહીં.

નીરોગી મહેમાનોનું ટેબલ જુદું હતું. તેમનો ખોરાક બાલાલામાં તૈયાર કરાવ્યો હતો. તેમના જ નોકરો તેમને પીરસતા હતા.

ઉગ્નાણીમાં શાગ અને મેંમિ ખૂબ ફાવી ગયાં. ટેબલોની વચ્ચે વચ્ચે ફરતાં રહી તેમણે એટલા અધા ભારે ભારે ટુકડા ખાધા કે પછી બાકીનો વખત મારે તેમને પૂરી દેવાં પડ્યાં. તે હવે ઘરડાં થતાં ચાલ્યાં હતાં. અહીંની ગરમીની તેમના પર અસર થતી હતી. અત્યાહાર તેમને માટે સારો નહોતો.

નોતરેલા મહેમાનો તેમ જ તમાશાખીનો સૌએ અધાં ભાષણોને ખૂબ વધાવ્યાં. મને બોલવાનો આગ્રહ થયો. મારાથી ના પડાય એમ નહોતું. હું ઊભો થઈ “પ્રભુનો તમને આશીર્વાદ હો, મારાં બચ્ચાંઓ” — કહી બેસી ગયો. હું કદી ભાષણકર્તા બની શક્યો નહીં.

તંતુવાદના અવાજ અમારી તરફ આવતા સંભળાયા. એ અમારું પહેલા નંબરનું બેન્ડ (વાજાંમંડળ) વરવધૂને વધાવવા માટે ખાસ આવ્યું હતું. જોડિ કૂંઝે તાળી પાડી બધાને ધ્યાન આપવા સૂચના કરી.

“આજે આપણે લક્ષ્મીના રાસ રમીએ. ટોમસ, કારમને અને તમારે આગેવાન જોડી બનવું પડશે.”

પહેલાં તો તરુણ-તરુણીઓની જોડીઓ નાચતી નાચતી આખીએ જૂમિ પર ફેટલીયે વાર ફરી વળી. પછી તેમણે ચાર બાળુ હાર આંધી. એકનું મોં ખીજીની સામે : તેઓ વિવિધ પ્રકારની આકૃતિઓ રચતાં ભવ્ય રાસ લેવા લાગ્યાં. નાચનારાંઓને આગળ પાછળ, આડોતડો ફરતાં અને ઝોટા લેતાં જોવામાં ગમ્મત પડતી હતી. ખડીના રંગોવાળા ફરાકો પહેરેલી બાળાઓ વિવિધ રંગી પતંગિયાં જેવી લાગતી હતી. પુરુષોએ તો તેમના હમેશના ધોળા પાયજામા અને મલમલ જેવાં જીર્ણાં પહેરણો જ પહેર્યાં હતાં.

કલાકેક નાચ્યા બાદ એક સરસ શણગારેલી ગાડી દરવાજા પર આવી પહોંચી. ફૂલો અને વાવટાઓથી સજ્જવેલી એક ઊંચી બેઠક પર કારમનને ચડાવવામાં આવી, અને તેના પગ આગળ એક નીચી બેઠક પર, હકામતકરીપૂર્વક, ટોમસને બેસાડ્યો.

પછી વરઘોડિયું નીકળ્યું. ગાડીની પાછળ બબ્બેની જોડીમાં તરુણ-તરુણીઓ ચાલ્યાં. તેમની પાછળ ખીજા પરાણાઓ અને સૌથી છેલ્લા તમાશાખીનો.

જે ઘરડેરાઓ વરઘોડિયામાં જવા ઇચ્છતા નહોતા, તેમને વિદાય આપવા કારિટા અને હું પાછળ રોકાયા. છેવટે અમે બે એકલાં પડ્યાં.

“તમે એમને ‘મારાં બચ્ચાંઓ’ કહ્યાં — એ તો, નેડ, તમે અતિ સુંદર વેણ કહ્યું.”

“એ છે જ ને મારાં બાળકો ? જે કચારેય આ જગ્યા હું છોડી જઈ’, તો તેમને માટે જોગવાઈ કરતો જઈશ. . . . ચાલો, થિયેટરમાં જવા માટે મોટર કાઢીએ. તમે થાકી ગયાં હશે.”

અમે ધીમે ધીમે મોટર ચલાવી. ચોક તરફ જનારા ખુલ્લા મેદાન આગળ અમે તેને રસ્તા પરથી ઉતારી લીધી, અને લિયોનાર્ડ વૂડના આવલા આગળ થોભાવી.

“મને આ આવલા માટે ખાસ અભિમાન ઊપજે છે, કારિટા. એની કદપના તેમજ કારીગરી સંસ્થાનીઓની પોતાની છે. ત્રણ

અઠવાડિયા પર જ તેનું ઉદ્ઘાટન થયું છે. વૂડને ઘણી સારી રીતે મળતી આવે છે.”

“એ તો તમારો બાળપણનો દેવ !” તેણે હળવેથી કહ્યું.

*

નાટકશાળા નજીક જ હતી. સરઘસ હજી આવી પહોંચ્યું નહોતું.

કુલિયનના મારા વસવાટ દરમ્યાન હું ભાષણોથી સાવ ધરાઈ ગયો હતો. પણ તે દિવસનું ભાષણ સાંભળવાની મને ખાસ ઇચ્છા હતી. મહારોગી મંડળના પ્રમુખ અને શાળાઓના આચાર્ય ફ્રાન્સિસકો ઓનિફાશિયો વક્તા હતા. લોકવાયકા હતી કે ફિલિપાઈનમાં સ્પેનિશ રાજ્ય સામે બળવો જગાડનાર કાટિપુનાન નામે ક્રાન્તિકારી મંડળના આગેવાન પ્રસિદ્ધ દેશભક્ત ઓનિફાશિયોના દૂરના સગા હતા.

આચાર્ય ઓનિફાશિયો આશરે ચાળીસ વર્ષના પાતળા અને ચપળ બાંધાના પુરુષ હતા. એમને માથે લમરા જેવા કાળા વાળનો ભાર હતો અને એમનો ચહેરો પાતળો અને મોહક કઠી શકાય એવો હતો. એમની ભેદક કાળી આંખોમાં ચમક હતી. કોલિસ્તાનના લોકો પર એમનો ઘણો પ્રભાવ હતો. ઉદ્ભવ વળણનાં કોઈ ચિહ્નો તેમણે દેખાડ્યાં નહોતાં. પણ બધાએ બેટોમાં સ્વાતંત્ર્ય માટે સતત વધતું આંદોલન ચાલ્યા કરતું હતું. કોલિસ્તાનના એક બુદ્ધિમાન શહેરી તરીકે પોતાના વિચારોને જાહેર કરવાનો આ ઉત્તમ પ્રસંગ હતો.

જોતજોતામાં નાટકશાળા ભરાઈ ગઈ અને લોકોને આનુબાણુ ઊભા રહેવું પડ્યું. બીડની વચ્ચેથી કારમન અને ટોમસને મોખરે રાખી વરઘોડિયું વચ્ચેની ભાંગમાં થઈ આગળ આવ્યું. કારમન અદ્ભુત શોભતી હતી. એની આંખો અને આખો ચહેરો પોતાના જીવનની આ ધન્ય લાગતી ક્ષણે ચમકી રહ્યાં હતાં. રાજકીય ભાષણ સાંભળવા જઈને લગ્ન ઊજવવાની આ વિલક્ષણ રીત ગણાય — અમેરિકન દૃષ્ટિએ. ફિલિપાઈનોની દૃષ્ટિએ તો એ બરાબર બંધ બેસતું હતું. મિ. મેનસને પ્રાર્થના કરાવી ત્યારે અમે બધાં ઊભાં થયાં. ત્યાર પછી મનોરંજનનો કાર્યક્રમ શરૂ થયો. કોલિસ્તાનના જુદા જુદા લોકોએ કાવ્યો અને ગીતો ગાયાં. ત્યાર

પછી ડૉ. ટામ્બોરાડાએ એક નાનકડું ભાષણ કરી બોનિફાશિયોની ઓળખાણ કરાવી.

એમની પહેલાંના આચાર્ય પોતાનાં ભાષણોમાં અમને ‘મારા કમલાગ્ય બંધુઓ’ — એવું કરુણ સંબોધન હંમેશાં કરતા. પણ જ્યારે આચાર્ય બોનિફાશિયોએ તાળીઓના ગડગડાટ વચ્ચે વ્યાસપીઠ પર આગળ આવી લોકોને શાંત કરવાને પોતાનો હાથ ઊંચો કર્યો, અને પછી ‘કુલિયનના નાગરિકો’ — એવું સંબોધન કર્યું, ત્યારે શ્રોતાઓમાં ચળવિચળ થઈ. એ બે શબ્દો વડે એમણે અમને સર્વને પ્રતિષ્ઠા ભર્યા પદ પર ચડાવી દીધા. અમે મહારોગી ખરા, પણ અમે નાગરિકોએ હતા. મતાધિકાર ખોઈ બેઠેલા ગુનેગાર નહીં, પણ નાગરિકો.

જોડિ રિઝાલના જીવનનો જન્મથી વધપર્ચતો વૃત્તાન્ત એમણે થોડામાં કહ્યો :

“એ ગોળીથી તે નિઃસહાય પુરુષ — એક શહીદ અને વીર — શાંતપણે અને ખુલ્લી આંખે પડ્યો. તે પુરુષે હિંસક માર્ગે સ્પેનથી છૂટા પડવાનું કદી સૂચવ્યું નહોતું. એણે જાતે તો યુરોપનાં જ વિદ્યાકળા સંપાદન કરેલાં. પોતાના દેશબંધુઓને તે વિદ્યાકળાનો લાભ તથા સ્વાતંત્ર્ય દ્વારા જ પ્રાપ્ત થનારી રાષ્ટ્રીય પ્રતિષ્ઠાનો લાભ મળે — એ તેનો પ્રયત્ન હતો. જે અણુધારી દિશ્માંથી સ્વતંત્રતા મળનાર હતી તેનો તો રિઝાલને કદાચ સ્વપ્નેયે ખ્યાલ આવ્યો નહીં હોય. તેના મરણ પછી સોળ મહિને એક બળવાન રાજ્યનું નૌકાસૈન્ય પેસિફિક મહાસાગર ઓળંગીને મનીલાના દરિયામાં આવ્યું, અને સ્પેનના નૌકાબળને હરાવી તેનો નાશ કર્યો. તે બાદ ત્રણ મહિને અમેરિકન વાવટો મનીલા શહેર પર ઊડવા લાગ્યો. આજે બધા બેટો ઉપર આ બે વાવટાઓ ઊડે છે —”

એમ કહી તેમણે તારાઓ અને પટ્ટાઓવાળા અમેરિકન વાવટા નીચે ત્રિરંગી લાલ, ભૂરા અને ઘોળા પટ્ટાઓમાં ઘોળા પટ્ટા પર ત્રણ પીળા તારા અને પીળો ઊગતો સૂર્ય ધરાવનારા ફિલિપાઈના વાવટા તરફ આંગળી કરી. લોકોએ તાળીઓનો ગડગડાટ કર્યો : એમણે ભાષણ ચાલુ રાખ્યું —

“જે સુખ-શાંતિ આજે આપણે ભોગવી રહ્યા છીએ, તેના પ્રયે આંખ મીચીને ખેડેલા કેટલાક માણસો આપણામાં છે, તે આપણું કમભાગ્ય છે. આપણા મહાન નેતા રિઝાલ જે બાબતો માટે ઝગડ્યા, મથ્યા અને મર્યા, તે બધી આજે અહીં આપણે હાથે જ સિદ્ધ થઈ રહી છે. એમાં આપણને અમેરિકનો તરફથી શિક્ષણ અને મદદ મળે છે એ સાચું છે.

“હું મારા દેશની સ્વતંત્રતા ચાહું છું. હું તેને મુક્ત કરવા પણ ચાહું છું. — મુક્ત ! હા, મુક્ત — અજ્ઞાનથી, રોગોથી, દારિદ્ર્યથી જેથી દુનિયાનો કોઈ પણ દેશ હજી મુક્ત થયો નથી, તેમનાથી — મુક્ત કરવા ચાહું છું. પણ આ બાબતોમાં જેટલી પ્રગતિ કરતાં બીજી પ્રજાઓને સૈકાઓ લાગ્યા, તેટલી પ્રગતિ આ ટાપુઓએ ત્રીસ વર્ષમાં કરી છે. આ હું અનુભવથી કહું છું. ટાપુઓના એકેએક પ્રાંતમાં અજ્ઞાન-શત્રુ સામે ઝૂઝનારાં શિક્ષામંદિરોને ખડાં થતાં જોઈ રહ્યો છું. એ શત્રુ સામે લડવાનાં યત્રો પ્રાપ્ત કરવાને આપણાં બાળકો રોજ રોજ તે મંદિરોની યાત્રા કરે છે.

“બીજીયે આપણે જોયું છે. લશ્કર, પોલીસ, ન્યાયાલયો અને ફોજદારી કચેરીઓમાં આપણા લોકો આપણા ઉપરી દેશના લોકોની જગ્યાઓ ધીમે ધીમે લેતા જાય છે. ડૉ. ડેમોટ્રિયો ટામોરાડા — આ કોલિસ્તાનના આજના વડા અધિકારી — એક ફિલિપાઈન જ છે.

“હજીયે આપણે જોયું છે. આપણા રસ્તાઓ — જે પહેલાં માત્ર ગાડાના ચીલાઓ જ હતા — હવે સેંકડો માઈલો સુધી સહીસલામત પ્રવાસ કરી શકાય એવી પાકી સડકો થઈ છે. આપણા લોકો વધારે સમૃદ્ધ થયા છે; તેમને વધારે અન્ન, વધારે વસ્ત્રો અને વધારે મનો-રંજન મળે છે. એ બધાંથી વધુ — આપણે કુલિયનના નાગરિકો બનીએ છીએ, દિન દિન ધડીએ ધડીએ અનુભવીએ છીએ કે — આપણે રોગોને એક પછી એક જીતવા માંડ્યા છે. કોલેરા, શીતળા અને મેલેરિયા ઠીક ઠીક કાબૂમાં આવ્યા છે. આપણું સરેરાશ આવરદા વધ્યું છે. ઈ. સ. ૧૮૯૮, એટલે સ્પેનિશ રાજ્યનાં છેલ્લાં વર્ષોમાં — તેનું પ્રમાણ હજારે ૩૦૦૫નું હતું, તે ૧૯૨૯માં ૨૧૦૭ થયું હતું. આનો અર્થ એ કે દર વર્ષે એંશી હજારથી વધારે માણસોની મોતથી રક્ષા થવા લાગી છે.

“અને, આપણે મહારોગીઓ” — બૉનિફાશિયોએ આ શબ્દ એવી રીતે ઉચ્ચાર્યો કે જાણે તે એક ગૌરવભરી સંજ્ઞા હોય — “જેઓ માનવજાતિના આ જગજૂના ગૂઢ શત્રુની સામે દિનપ્રતિદિન લડત લડી રહ્યા છીએ — આપણે જાણીએ છીએ કે છેલ્લાં થોડાં વર્ષોમાં આપણી આશાઓનો સિતારો કેટલો ઊંચો આવ્યો છે. હંમેશ માટે સાળાં થઈ, આપણે આપણાં લાઘવિહેનોને અહીંથી પાછાં ઘેર જતાં જોયાં છે. તેમના પૂરતો તો શત્રુ જિતાર્થ જ ગયો. તેઓ સાળાઓની દુનિયામાં પાછાં લાગી ગયાં છે.

“સ્વતંત્રતાને માટે આપણે લાયક થતાં જ તે આપણી થવાની છે. શિક્ષણ, વ્યવસ્થા અને આરોગ્યના જ્ઞાનનો ઉપયોગ કરતાં આપણે શીખી રહ્યાં છીએ. અને તેમાં સમુદ્રપારના માણસો આપણને મદદ કરી રહ્યાં છે.

“ધતિહાસના મહાપુરુષોની યાદીમાં જેનું નામ દાખલ થઈ શકે, તેવા એક પુરુષની — આપણા જોર્જ રિઝાલની — આપણા દેશે જગતને ભેટ કરી છે. વિજ્ઞાન તેમ જ કળામાં યુરોપ તેમ જ અમેરિકામાં તેની સર્વામાન્ય કીર્તિ હતી. આપણે એ કદી ભૂલી નહીં શકીએ કે તેના સ્મારક તરીકે આ રાષ્ટ્રીય દિન ઊજવવાની શરૂઆત અહીંના પહેલા અમેરિકન ગવર્નર-જનરલ વિલિયમ હાવર્ડ ટાફ્ટ તરફથી થઈ.

“એક દિન એવો આવશે જ્યારે આપણા બેટો પર એક જ વાવટો ફરકતો હશે. તેટલા વખતમાં અહીં હાજર રહેલામાંના ધણા એવા નીકળશે કે, જે સાળા થઈને ઇચ્છા આવે ત્યાં જવા અને રહેવાને સ્વતંત્ર થયા હશે. જ્યારે એ દિવસ આવશે ત્યારે આપણે આજનો દિવસ યાદ કરશું !”

શ્રોતાઓ પર મેં નજર ફેરવી. કારમન અને ટોમસ પાણી-તરતી આંખે ઊંચે જોઈ રહ્યાં હતાં. કારિટાના મોં પર એવી જ ચમક હતી જેની મેં સિસ્ટર વિક્ટરીના વદન પર પૂર્વે જોયેલી, કેમ કે રિઝાલે જેલની ઓરડીમાં પો કાટવાની તથા પોતાને ગોળાથી વીંધનાર સૈનિકોની રાહ જોતાં જે છેલ્લું ગીત રચ્યું હતું, તે ગીત બૉનિફાશિયોએ, ગાવા માંડ્યું હતું : —

અબ બિદા તુझे है, प्रिय स्वदेश, दिनकर-कर-लालित ऋतु-निवेश ।

पूर्वादिधि-मुक्तामणि-प्रकृष्ट, हे मेरे नंदनवन विनष्ट ।

मैं वार चला तुझ पर सराग, मुरझे जीवनका सार भाग ।

पर यह होता भी तेजवान, ताझा कि अधिक सौभाग्यवान ।

तौ भी न मूल्यका कर विचार, मैं तुझ पर देता इसे वार ॥

मेरी समाधि जो चिह्न-हीन, रह जाय किसीको याद भी न ।

तब तोड़फोड़ दे उसको हल, फिर करें फ़ावड़े उथल-पुथल ।

जिससे तनुरज मेरी महीन, होनेसे पहले शून्य-लीन ।

उठ फैले तेरे भूतल पर, बिछ जाय बिछायत-सी मृदुतर ।

जो मुझसे छीन गये दीन, जिनका निवास तक पराधीन ।

बचपनके मित्र-समाज बिदा, तुम सबसे होता आज बिदा ।

तुम सब मिलकर अब करो दुआ, भ्रममय दिनसे मैं मुक्त हुआ ।

है बिदा तુझे भी सखी प्रिया, जिसने पथ मेरा सुगम किया ।

है अन्त बिदा सबको प्रियजन, है मृत्यु परम विश्रांति-सदन ॥ * *

(અનુવાદક - શ્રી લક્ષ્મણસિંહ ચૌહાણ)

* હવે તારી વિદાય લઈ છું, પ્રિય સ્વદેશ ! જેની ઋતુઓનું ચક્ર સૂર્યના કિરણોના લાડ પામેલું છે, અને જે પૂર્વના સાગરોનું સુશોભિત મોતી છે, તે હે મારા નષ્ટ થયેલા નંદનવન ! પ્રેમપૂર્વક હું મારા કરમાયેલા જીવનનો સારભાગ તારા પર ઓવારી નહોતું છું. તે (કરમાયેલું હોવાને બદલે) તેજસ્વી હોત, હૃષ્ટપુષ્ટ અને વધારે ભાગ્યવાન હોત, તો પણ તેની કિંમતનો વિચાર ન કરતાં, હું તેને તારા પર વારી નાત.

મારી કબરનું કશું ચિહ્ન ન રહે. તેનું સ્થાન પણ કોઈને યાદ ન રહે, અને હજી તે સ્થાનને ઓપેડીને, તેની માટીને ઊથલપાથલ કરી નાંખે, ત્યારે મારા શરીરના અવશેષોની ઝીણી રજ આકાશમાં લીન થતાં પહેલાં કામળ પાથરણાની જેમ પૃથ્વી પર ફેલાઈ અને પથરાઈ નાઓ.

જે દીન (દેશીઓને) મારી પાસેથી છીનવી લેવામાં આવે છે, જેમનો નિવાસ પણ પરતંત્ર થઈ પડ્યો છે, તે મારા બાલપણના મિત્રસમાજ, — સલામ ! હું તમારી સૌની આજે વિદાય લઈ છું. તમે સર્વે મળી સ્તુતિ કરો કે શ્રમમય દિવસોથી હું મુક્ત થાઉં છું. મારી પ્રિય સખી, જે મારા માર્ગ હમેશાં સુગમ કરતી રહી, તારી પણ વિદાય લઈ છું. સર્વ પ્રિયજનો, ‘ અલ્-વિદા ’ ! મૃત્યુ જ પરમ વિશ્રાંતિ સ્થાન છે !

વાવાઝોડું

સાંજે કારમન અને ટોમસ સિનેમા જોવા ગયાં. આમાં થે “સમુદ્ર-પારના માણસોએ કરેલી મદદ” નો કુલિયનને અનુભવ થતો હતો. યુ. સ્ટે. માં બોલપટો (ટોકીઓ) વપરાશમાં આવવા લાગ્યા, ત્યારથી મૂળા ચિત્રપટો વગર વપરાયે કપ્પાટોમાં ભેગા થવા લાગ્યા. અમેરિકન સિનેમા કંપનીઓએ તેમાંથી કેટલાંક સરસ ચિત્રોનો મોટો જથ્થો અમને ભેટ આપ્યો હતો, અને તે અહીં અઠવાડિયામાં બે વાર દેખાડાતાં હતાં.

કારિટા અને હું ઘેર જ રહ્યાં. એનું વહાણ ખીજે દિવસે ઊપડવાનું હતું. કારમન તેની સાથે જનાર હતી. અમે બન્ને જાણતાં હતાં કે, ઘણા ઘણા દિવસ સુધી ફરી મળવાનું નહીં થાય. કારિટાએ બનાવેલી કોફી અને કેકનો ધીમે ધીમે ઉપાહાર કરતાં અમે પોર્યમાં બેઠાં હતાં. કારનની ટોચો પર પૂર્વદિશામાં વાદળાં ભેગાં થતાં મને જણાયાં. સખત પવન ફૂંકાઈ રહ્યો હતો. સાફ માલૂમ પડતું હતું કે વરસાદ આ બાજુ આવી રહ્યો છે. સમુદ્રકિનારાના ખડકોમાંથી આવતો અવાજ અમારા અવાજને પણ દાખી દેતો હતો. ખડકોના આ નિઃશ્વાસ એક વિચિત્ર બનાવ છે. તોફાન આવવાનું હોય ત્યારે હમેશાં તે રડતા હોય એવા સુસવાટો કરે છે. એકાએક શાગે માથું ઊંચું કરી રડવા માંડ્યું. ચોપાટી પરથી મૈમિએ વળતો જવાબ આપ્યો. કારિટા ગભરાઈ.

“તમારાં કૂતરાં પણ આમ રડતાં હશે, એમ હું ધારતી નહોતી. નેડ.”

“દરિયાઈ તોફાન આવવાનું હોય એવું જણાય છે. પણ આ દિવસોમાં તોફાન આવે એ ન બનવા જેવું છે.”

પોર્યની પાછળ થઈ કોઈ આવતું હતું. તે વડા અધિકારીની ઓફિસનો એક કારકૂન હતો અને કારિટાને ખોળી રહ્યો હતો.

“એક સંદેશો આવ્યો છે, સિયોરા ટોર્રેસ. સ્ટીમર આવતી કાલે આવશે નહીં. આ તોફાન આવી રહ્યું છે, તેથી સ્ટીમર પ્યુએર્ટો-

પ્રિન્સેસા અથવા કૂચોમાં જ રોકાશે. જ્યારે આવવાની વજી હશે ત્યારે તમને ખબર આપશું.”

“વાહ, તોફાનની વાહ ! કારિડા, આનો અર્થ એ કે, તમે એક દિવસ — કદાચ ધણી દિવસ — રોકાશો. મારે માટે બહુ સારા સમાચાર આવ્યા !”

“હું આશા રાખું છું, નેડ, કે આ તમારા સુંદર સ્થળને તે નુકસાન નહીં કરે.”

તે ચિંતાતુર ચહેરે સમુદ્ર તરફ જોઈ રહી. ત્યાં જોડિ કૂજ પગથી આગળ દેખાયો.

“માફ કરો, સિયોરા ટોર્રેસ. નેડ, લોકો કહે છે કે દરિયાઈ વાવાઝોડું આવી રહ્યું છે. હોડીઓનું કેમ કરશું ?”

“થોડા માણસોને બોલાવી લો, અને હોડીઓને અખાતમાં લાંગરાવી દો..... કેમ, ટોમસ ?”

ટોમસ અને કારમન હાંફતાં હાંફતાં જોડિ પાસે ઊભાં હતાં.

“જી, સાહેબ, થિયેટરમાં અમને જણાવવામાં આવ્યું કે, મોટું દરિયાઈ તોફાન આવી રહ્યું છે. તેથી, અહાં તૈયાર થઈ રહેવાને નીકળી પડ્યા. નં. ૬ની નિશાની ચડાવવામાં આવી છે.”

“નંબર છ ! કારિડા, હું અહીં રહેવા આવ્યો છું, ત્યારથી મેં હળુ સુધી એ નિશાની ચડેલી જોઈ નથી. ત્યારે તો આ સાચું જ તોફાન આવશે અને તે બરાબર આપણી જ દિશામાં છે.”

આ બોલતો હતો ત્યાં જ વરસાદનો સખત મારો બેટ પર ફરી વળ્યો, જોડિ, ટોમસ અને કારમન આશ્રય માટે ચોટલા પર ફૂદી આવ્યાં. સખત વીજળીના ચમકારાથી ઘર, બગીચો અને દરિયો પ્રકાશી ઊઠ્યાં.

“નેડ, તમે જોડિની જોડે જાઓ. ટોમસ, કારમન અને હું અહીં રહી ઘરને બરાબર બંધ કરીએ છીએ.”

“પણ, મારી તેમને જરૂર નથી.”

“છે, છે, નેડ. જોડિને પૂછો.”

“માણસો ગભરાયેલા હશે. તમે આવો તો વધારે સારું.”

“અચ્છા, જોડિ ! ટોમસ, ચોકમાના ટેકાઓને પાડી નાંખો, ને પશ્ચિમની તરફ ચાપડાં બાંધી દો. જમીનથી ઊંચા રહે અને મજબૂત

અંધાય તે પર ધ્યાન આપજો. પોર્ચ પરની બારીઓ પરના ચાપડાં લગાવી દેજો.”

“કારમન મજબૂત છે, એ પણ મદદ કરશે.” ટોમસે ગર્વથી પોતાની વહુની લલામણુ કરી. હું એક ઓવરકોટ ઊંચકી લઈ રસ્તે પડ્યો. રસ્તો ખાલીખમ હતો. પહેલા ઘર આગળ પહોંચ્યા ત્યારે ત્યાં આખું કુટુંબ લાંબા વાંસોને ખેંચવામાં રોકાયેલું જોયું. આ નાણુક નીપાનાં ઝૂપડાં જો અરોબર વાસી દીધા હોય તો પવનની સાથે આશ્ચર્યકારક ટક્કર જીલે શકે છે. બીજાં ઘરો પણ એ રીતે અંધ થઈ રહ્યાં હતાં. દુકાનદારો પોતાનો માલ દુકાનના વચલાગમાં ગોઠવી પડદા પાડી રહ્યા હતા. અમારા કારખાનાના ધક્કાઓ તરફ જતાં, દરિયાના રસ્તા પર અમે પહોંચ્યાં ત્યારે કાઢીસ્તાનના દીવાઓ એક પછી એક અંધ થતા દેખાવા લાગ્યા. આનો અર્થ એ કે, એકેએક બારી-બારણું વસાતાં જતાં હતાં. ઇસ્પતાલની ઊંચી અને પહોળી બારીઓ પણ એક પછી એક અંધ થઈ ગઈ. દરિયો તોફાની થયો હતો જ, અને પવનનો સપાટો એટલો સખત હતો કે, એની સામે ચાલવામાં ખૂબ જોર કરવું પડતું હતું. વરસાદનાં ફેરાંએ અમને ભીંજવી નાંખ્યા. જે મોટી મોટર હોડીઓને કિનારાથી થોડે દૂર લાંગરેલી હતી, અને તે પોતાની સાંકળો જોડે ઝુંબેશ લેતી હતી. ધક્કા પાસે ઘણીક નાની હોડીઓ, હોડકાં, મછવા અને નાની મોટર હોડીઓ હતી. રિકારડો જાસિદેડો અને વિક્ટર કાબિસાન આવી પહોંચેલા હતા ને ભૂતની જેમ કામ કરતા હતા. મેં વિક્ટરને બધા માણસોને તેડી લાવવા અને કારખાનાના બધા નોકરોએ તેનું રક્ષણ કરવા માટે હાજર થઈ જવાનો સંદેશો પહોંચાડવા મોકલ્યો. જેઝિ, જાસિદેડો અને મેં એક નાની હોડી લીધી, અને માછલી પકડવાના અમારા મોટા વહાણ તરફ ગયા. તેને અમે ખસેડીને ઉપસાગરના મધ્યભાગમાં આણ્યું, ને કોઈક જ વાર વપરાતું પણ જોખમના પ્રસંગો માટે રાખેલું તેનું મોઢું લાંગર ઉતાર્યું. પાછા હોડીમાં આવતાં અમને બારે જહેમત પડી, પણ ફાવ્યા ખરા.

ધક્કા પર પાછા આવ્યા ત્યાં સુધીમાં ડઝનેક માણસો મદદે આવી લાગ્યા હતા. મેં તેમને હોડકાંઓને રેતીમાં ખેંચી લાવવાના કામે

લગાડ્યા. ત્યાર પછી તરાપા અને નાની મોટરહોડીઓને ખેંચી આણી. ત્યાર પછી બીજી મોટી હોડીને વધારે ઊંડા પાણીમાં લાંગરવા ઊપડ્યા. પવન અને વરસાદ થોડી વાર મંદ પડ્યા, અને તેથી કામ કરવામાં જરા નિરાંત મળી. અમે એ નિરાંતનો સરસ ઉપયોગ કર્યો, પણ વીજળીએ અમને મૂંઝવ્યા. એકાએક આખું આકાશ ઝળકી ઊઠતું અને પ્રકાશથી અમને આંધળા કરી મૂકતું. અમે એને લાંગર્યું, ત્યાં ધક્કા પર અમે મોટી મોટી ખૂમો સાંભળી. અમારું એક હોડકું વિખૂટું પડી કિનારાથી દૂર જઈ રહ્યું હતું. બીજા ઝપકારામાં એના પાછલા ભાગમાં કોઈ માણસ જણાયો. એ સુકાનના હાથ પર ઝેલાં ખાતો હતો. આવા દરિયામાં એ જોખમભરી જગ્યા ગણાય. મોજાં હોડીના આગલા ભાગને અફળાઈ માણસને તેમ જ હોડીને ઢાંકી ગૂંગળાવી દેતાં, અને પછી પાછાં આગળ વધતાં. અમે ધક્કાની નજીક પહોંચ્યા, ત્યારે લોકોને ખૂમ પાડતા સાંભળ્યા.

“વિસેન્ટિ ! એ વિસેન્ટિ છે ! જેલ તોડી નાઠો છે. તેને થોભાવો !”

એ પાગલને કોઈ થોભાવી શક્યું નહીં. મેં એને ખૂમો પાડી, પણ પવને મારા અવાજને દાબી દીધો. એણે જવાબમાં કિકિયારી પાડી અને હાથ ઊંચો કરી હજાબ્યો. એ પાછલા ભાગમાં ટટાર ઊભેલો હતો. હોડકું અંદરના ખારામાંથી નીકળી અદશ્ય થઈ ગયું. કદાચ એ કારન પહોંચે, પણ સંભવ ધણો ઓછો હતો.

વરસાદ અને પવન સાથે ઝગડતો હું એકલો જ ઘેર આવ્યો. ધરની રક્ષા માટે કારિટા, ટોમસ અને કારમને બંધી ઘટતી સાવચેતીઓ લીધી હતી. કારિટાએ — ભગવાન એનું ભલું કરો — મારા માનીતા ગુલ-મોરના રક્ષણ માટે ચે ટોમસ પાસે વાંસના ટેકા મુકાવી દીધા હતા.

“કારિટા, આ બેટ પર લાગ્યે જ કોઈ માણસ આજે ઊંઘી શકશે. તમે અને કારમન બીજે કરતાં અહીં વધારે સુરક્ષિત છો. અહીંનાં ઘણાં ખરાં મકાનો કરતાં આ ઘર વધારે મજબૂત છે. કંઈ ટપકો આવે તો તેની જવાબદારી હું લઉં છું. ઉપરાંત” — મેં હસીને કહ્યું, “તમને હું નજીક રાખવા ઇચ્છું છું. તમને રોકી રાખવા માટે તો મેં આ તોફાનને આવવા આજ્ઞા કરી છે.”

અમે બધાથે વખત પોર્યામાં જ ગાળ્યો. તેની માત્ર એક બારી અને તેટલો વખત ખુલ્લી રાખી. બેઠો પર વીજળીઓનો ચમકતો નાચ, ઘોળાં માથાંનાં પ્રચંડ મોજાંઓના ધસારા, અને અનૂની પવન સામે તાડ નારિયેળીની વંદનાઓ અમે જોઈ રહ્યા. પાછલી રાતે તો તોફાને વધારે જોર પકડ્યું. પોર્યાની આખી લંબાઈમાં વરસાદની ઝડીઓ આવતી. એક ફેળ પડીને ધરની ભીંત પર અથડાઈ. છેલ્લી બારી પણ મેં બંધ કરી દીધી. વીજળીનો તાર તો સાંજથી જ બગડી ગયો હતો. પોર્યાના એક ખૂણામાં મેં એક હરિકેન ફ્રાન્સ લટકાવી રાખ્યું હતું, તેનો જ મંદ પ્રકાશ અમને અજવાળતો હતો.

શાગ અને મેંમી અમારી પાસે જ હતાં. તે રડતાં બંધ થયાં હતાં, પણ બેચેન હતાં અને અમે જ્યાં જઈએ ત્યાં અમારી પાછળ પાછળ ફરતાં. તોફાનથી કારિટાને જોશ આવતું લાગતું હતું. તે નિર્ભય ઉત્સાહમાં હતી. તોફાનનો ઉન્માદ છેવટે મને થે વળગ્યો. . . . કલાકોના ઘોંઘાટ પછી એકદમ નીરવ શાંતિ ઝાઈગઈ. અમે સમજી ગયાં કે તોફાનના મધ્યમાં હવે પહોંચ્યાં છીએ. મેં બારીઓ ઉઘાડી. વરસાદ બંધ પડ્યો હતો. પવન અટકી ગયો હતો. બધા બંધ બરાબર છે કે નહીં તે જોવા ટોમસ અને હું બહાર નીકળ્યા. અમે જાણતા હતા કે, આ રાક્ષસી તોફાન ધૂમરી લઈ ને સામી દિશામાંથી હવે હુમલો કરશે. કેટલાંક ચાપડાં અમે કાઢીને ઊલટી બાજુથી બાંધ્યાં. વીજળીના પ્રકાશે મારા આંગણામાં થયેલા વિનાશનો દેર દેખાડ્યો. ઝાડોના પડવાથી વાડ તદ્દન ભાંગી ગઈ હતી. આંબાની મોટી મોટી ઝાળો તૂટી પડી હતી, અને જ્યાં જુઓ ત્યાં નારિયેળ પગે અથડાતાં હતાં. પોર્યામાં અમે પહોંચ્યાં ન પહોંચ્યાં ત્યાં તો પાછો અમારા ઉપર પવને ફૂંકાડો માર્યો. રાતનો બાકીનો ભાગ અમે બેસીને જ કાઢ્યો. તોફાનના અવાજમાં વાતો કરાય એમ તો હતું જ નહીં. કવચિત્ બેચાર શબ્દો બોલીએ એટલું જ. શાગ અને મેંમી અમને વળગીને બેઠાં હતાં.

સવારે વરસાદ બંધ પડ્યો. અમે બહાર નીકળીને જોયું. ખરું નુકસાન બહુ થોડું થયું હતું, તે જોઈ ખુશ થયાં. છાપરું કોઈ કોઈ જગ્યાએ ખસી ગયું હતું, કોઈ જગ્યાએ ઊખડી જ ગયું હતું, અને એક

એ જગ્યાએ ધરની બાજુ પરની ગૂંથેલી ઝાવલી ઊડી ગઈ હતી. નારિયેળાઓને સૌથી વધારે નુકસાન પહોંચ્યું હતું. કેટલીક તો, જાણે વીજળીના થાંભલા ઊભા કર્યા હોય તેમ, પાન વિનાનાં કેવળ ટૂંકાં બની ગઈ હતી. બધી જાતનાં ભંગાર, પાંદડાં, ડાળાં, નારિયળ અને લાકડાંથી ચૌપાટી અને આંગણ છંટાઈ ગયાં હતાં. એક હલ્લેસા હોડીનો ભાગ મારા હરિયાણુ (લોન) સામે જ ધસડાઈને આવેલો હતો. મેં તે તપાસી જોયો. તે મારી હોડી નહોતી.

અમે ધીમે ધીમે ડોઢીઆમમાં ફર્યા, ક્યાંક ક્યાંક મારા ઘર કરતાં વધારે નુકસાન થયેલું હતું. પણ એકંદરે કુલિયન ઠીક ટક્યું કહેવાય. કોઈનું મરણ નીપજ્યું નહોતું. એક રોગીના ધરની બાજુ તેના પર આવી પડવાથી તેને જરા સખત ધજ થઈ હતી. વિસેન્ટિ નાસી છૂટ્યાની વાત કારમને સવારે સાંભળી. તેણે તે શાંતિથી સહી. એ તોફાનમાંથી બચી નહીં શક્યો હોય એમ તે સમજી ગયેલી મને જણાઈ. બીજા કોઈએ તેનો શોક ન કર્યો. એની નાની ટોળી વિખરાઈ ગઈ. એક તો નેતાને જેલ થતાં વેંત બળવો ભાંગી પડ્યો હતો, તેમાં વળી આ વાવાઝોડને કારણે એમનો નેતા પણ લોપ થયો હતો. આ બેવડી ચેતવણી સામે તેઓ ટકે એમ નહોતું.

તોફાન પછી બીજે દિવસે કારિટાની સ્ટીમર આવી. કારિટા અને કારમનને વળાવવા માટે બાલાલાના ધક્કા પર જવાની ટોમસને અને મને વડાએ ખાસ પરવાનગી આપી. અમે ત્યાં પહોંચ્યા ત્યારે તે બંને આવી પહોંચેલાં જ હતાં.

કારિટાથી વિખૂટા પડવું મારે મારે કળ્પદાયક હતું. તેની આખો પરથી તેની ચે એ જ દશા હતી એમ હું જોઈ શકતો હતો. સ્ટીમર દેખાતી બંધ થઈ ત્યાં સુધી તે તૂતક પર ઊભી ને રમાલ હલાવતી રહી. થોડા દિવસ પછી તેનો કાગળ આવ્યો કે મનીલાથી બહુ અંદરના ભાગમાં અને કુલિયનથી તો ઘણું દૂર મિન્ડાનાઓમાં કામ કરવા માટે તેની બદલી થઈ છે. એ કાગળ આવ્યો ત્યારે મને લાગ્યું કે, કદાચ હવે તેને મળવાનું કદી નહીં થાય.

વહાલો મારો દેશ !

વોલ્ટર સિમ્પસન કાઢીસ્તાન છોડી જતા હતા. ધણુ વખતથી તેમની તબિયત લથડી રહી હતી. એમને મૂત્રાંશિ (કિડની)માં સોજો હતો. ધણુ કુષ્ટરોગીઓને આ વિકાર થાય છે. છતાં એ કામ ક્યે જતા હતા. એમની ચીવટ મને ચકિત કરતી. મનીલામાં એક જાતનો મગજનો તાવ (encephalitis) ફાટી નીકળ્યો હતો. કાણુ જાણે કેમ કુલિયનમાંયે તેના કેટલાક કેસ થયા. સિમ્પસન પણ તેમાં સપડાયા. એણે સાનલાઝરોમાં પોતાની બદલી કરવા માગણી કરી. ત્યાંના એક લશ્કરી દાકતર પર તેને બહુ વિશ્વાસ હતો. તે પોતાનું ગાડીમાડું ખરચી શકે એમ હતું, તેથી પરવાનગી તુરત જ આવી. પણ તેમને રોગ જીવલેણ નીવડ્યો. તે સાન-લાઝરોમાં ત્રણ મહિના જીવ્યા. ત્યાં જ તેમનું અવસાન થયું.

મારી ઉપર બે કામ આવી પડ્યાં. તુરતમાં સિમ્પસનની જગ્યા પૂરવી, અને માણુસોને એવી કેળવણી આપવી કે જેથી તેઓ કારખાનું તથા માછીધંધો તેના વિના અને છેવટે મારાથે વિના ચલાવી શકે. મેં ખૂબ વિચાર કર્યો. પછી અમારા કામદારોની સલા ખોલાવી. જ્યારે બધા ભેગા થયા, ત્યારે મેં જાણ્યું કે તેઓ પણ કેટલાક વખતથી આ બાબતનો જ વિચાર કરતા હતા.

મારે માટે આ આંખ ઉઘાડનારી બાબત હતી. હું ધારતો હતો તેના કરતાં લોકોની દૃષ્ટિએ હું વધારે નબળો દેખાતો હર્ષશ્ચ. . . અમે ઠરાવ્યું કે, વોલ્ટર સિમ્પસનની જગ્યા જોડિ કૂઝે લેવી અને વિકટર કાપિસાને તેના મદદનીશ તરીકે કામ કરવું. આ બંને માણુસો મને તેમ જ બીજા શેરહોલ્ડરોને તંદન સંતોષકારક પુરવાર થયા. મારા પોતાનાં-નામું તથા આર્થિક ગણતરીનાં-કામમાં ટોમસને મારા મદદનીશ તરીકે રીતસર નીમવામાં આવ્યો.

આ મીટિંગ પછી થોડે દિવસે ડૉ. બોન્ડે મને દવાખાને મળવા બોલાવ્યો. આ તેડાથી મને અન્યથા લાગી, કારણ કે હું નિયમસર ઉપચારો લેતો હતો અને આગલે જ દિવસે મારી તપાસ થઈ ગઈ હતી. હું તુરત જ મળવા ગયો. તેણે કહ્યું :

“નેડ, મેં તમારું કાર્ડ આજે તપાસ્યું. તમને જણાવતાં મને દિલગીરી થાય છે કે, તમારું હૃદય જોઈએ તેવું કામ દેતું નથી.”

“માઠામાં માઠું જે હોય તે કહી દો. મારે સાચેસાચી સ્થિતિ જાણવી જોઈએ. ધણું ખગડ્યું છે શું?”

“વિશેષ સારું તો ન જ કહેવાય, વહાલા ભાઈ. સાધારણ કામકાજ કરવાને હરકત નથી. પણ થાક લાગે એવું હવે ન કરવું જોઈએ.”

“શિકાર?”

“એ તો અને જ નહીં.”

“જણાય છે કે રીતસરનાં કામોમાંથી તમે મને રજા આપવા માગો છો.”

“સાવ એમ નહીં. માત્ર તમારે ઘણી સંભાળ રાખવી જોઈએ.”

મારી જોડે તે દરવાજા સુધી આવ્યા.—“તમે સાંભળ્યું હશે જ કે યુ. સ્ટે. ના પ્રેસિડન્ટે બધું સોનું એકઠું કરવા હુકમ કર્યો છે?”

“ના. હું જાણતો નથી. આપણનેયે તે લાગુ પડે છે?”

“હા. મનીલાથી એક ઇન્સ્પેક્ટર આવનાર છે.”

ઇન્સ્પેક્ટર આવ્યો ત્યારે હું પણ કેટલી રકમ મળે છે, તે જોવા સંસ્થાન કચેરીમાં ગયો. દાક્તરોએ એપનો સંભવ અટકાવવા માટે મોટા દરવાજાની આડે એક લાંબું ટેબલ ગોઠવી દીધું હતું. ઇન્સ્પેક્ટર અંદરની બાજુએ ટેબલ આગળ બેઠો. રોગીઓ જંતુનાશક પ્રવાહીના વાસણમાં સિસ્કાઓ નાંખતા અને મોજાં પહેરેલે હાથે ઇન્સ્પેક્ટર તે ઊંચકતો. કેઢિસ્તાનનાં નાણાં સંપૂર્ણપણે જંતુમુક્ત કરવામાં આવતાં. જ્યારે હું પહોંચ્યો ત્યારે ઇન્સ્પેક્ટર કામે લાગી ચૂક્યો હતો. તે વરદી પહેરેલો, જાડા ચશ્માવાળો એક જુવાન હતો. ટેબલ પર સોનાના સિસ્કાની ઢગલીઓ પડેલી હતી. સૂર્યકિરણો સાથે સ્પર્ધા કરે તેવી રીતે પાલીસ કરીને ચક્રચકિત કરેલા સિસ્કા લોકોની પ્રિય વસ્તુઓ હતી. અમેરિકામાં

અપરિચિત એવા કેટલાક તરેહવાર સિક્કાઓ પણ હતા. એની કિંમત આંકતાં ઇન્સ્પેક્ટરને ખૂબ મહેનત પડતી હતી. કાચ વડે તે સ્પેનિશ ડબલૂન, એશિયાઈ મહોરો અને અબજણ્યા ટાપુઓનાં સોનાનાં ચકરડાં તપાસતો. કેટલાક સિક્કા હાથ ટંકશાળમાં છાપેલા જણાતા હતા.

ઇન્સ્પેક્ટર ચીમટા વડે સિક્કા ઉપાડતો, એવડા ચક્કમાંથી તપાસતો, તોળતો અને પછી કેટલાંક પુસ્તકો જોઈ છેવટે નિર્ણય આપતો. કામ ચાલતું થયું, તેમ તેમ તેને આત્મવિશ્વાસ આવવા લાગ્યો. કોઈ દરદીએ તેના નિર્ણય પર શક લીધો નહીં. તેઓ તેના નિર્ણયથી સંતોષ પામતા હતા, અને સોનાના સિક્કાના બદલામાં મળેલાં કોઢીરતાનનાં નાણાં લઈને ચાલતા થતા હતા.

ઇન્સ્પેક્ટરને સિક્કાઓની જ કિંમત આંકવી પડતી નહોતી. પ્રેસિડેન્ટ સોનાની માગણી કરી હતી, માત્ર સોનાના સિક્કાની નહીં. બારણાં પાસે છાપરા નીચે મૂકેલી મારી ખુરસી પરથી મેં જસિલ્ડોને ટેબલ પાસે આવતો જોયો. અભિમાનપૂર્વક તેણે સોનાનો અમેરિકન ‘મગિલ’ (દશ ડોલરનો સોનાનો સિક્કો) અને અઢી ડોલરની કિંમતનો એક નાનો સોનાનો સિક્કો ટેબલ પર મૂક્યા. એ નાના સિક્કામાં એક કાણું હતું, જે પરથી જણાતું હતું કે, કોઈ નાના બાળકના ગળામાં પહેરાવવા માટે તેનો ઉપયોગ થયો હશે. . . . તેની પછી મારશિયા આવી. તે મારા એક કામગારની દીકરી હતી. હું તેને એક છાંછરી બાઈ માનતો હતો. પણ તે મલકાતે ચહેરે આવી અને પોતાનાં ગરદન, કાંડું, અને બાવડું. તથા કાનમાંથી માળાઓ, બંગડીઓ, વાંક, એરિંગ વગેરે કાઢવા લાગી. તે બોલી :

“હું અહીં આવી તે પહેલાં મારું લગ્ન કરેલું હતું. મારા ભાવિપતિએ આ બધા ચીજો મને ભેટ આપી છે. આટલું પૂરતું થશે ને ?”

ઇન્સ્પેક્ટરે *ચોખવટ કરી : “તમારે ધરેણાં આપવાની જરૂર નથી, બાઈ. અલબત્ત જો તમારે તે કાઢી નાંખવાં હોય તો અમે તે બહુ ખુશીથી લેશું.”

મારશિયાએ દઢતાથી જવાબ દીધો, “હું આપવા જ ઇચ્છું છું. એ ખરું છે કે મને ધરેણાં બહુ ગમે છે, પરંતુ એ પણ એટલું જ ખરું છે કે મારા પિતાને અને મને આ બેટમાં ઘણી મદદ અને સુખ મળ્યાં છે. જો અમેરિકાને સોનાની જરૂર હોય હો અમે તે મોકલવા ઇચ્છીએ છીએ.”

ઇન્સ્પેક્ટરે ખોખારો કર્યો : “અલબત્ત,” અને કોઠીસ્તાનનાં નાણાં ચૂકવવા માંડ્યાં. તેની પાછળ ટોમસ ઊભો હતો. તેણે પોતાની પૂંજ ટેબલ પર મૂકી : એક તૂટેલું લોકેટ હતું. ટોમસને તેની પૂજ્ય માતૃશ્રીએ તે મોકલેલું. એક કાળે તેમાં એનાં માતાપિતાની છબીઓ પણ હતી. હવે તે ખાલી પડ્યું હતું. છબીઓને ટોમસે ક્યાંક ખીન્ને સાચવી હતી. તે ઉપરાંત પાંચ ચળકતા સોનાનાં ઇંગલ (એટલે, પચાસ રોલર) મૂક્યા.

ઇન્સ્પેક્ટરની આંખ વહેમાઈ : “આટલા તમારી પાસે ક્યાંથી આવ્યા ?”

“મનીલાવાળા મિ. પિટ ખાન્ટે મને લગ્નના ચાંદલા તરીકે તે મોકલ્યા હતા. મિ. ખાન્ટે અહીં બેઠેલા મિ. નેડ ફરગ્યુસનના મિત્ર થાય છે. હું મિ. ફરગ્યુસનનો કારભારી છું.”

“બધું સાચું છે, ઇન્સ્પેક્ટર,” મેં ખાતરી આપી. “મિ. ખાન્ટે સીયોરા કારિટા ટોર્રેસ જોડે આ ઇંગલો મોકલ્યા હતા.”

“આભાર, મિ. ફરગ્યુસન. વાહ, જુવાન, તમારી પાસે તો સારો આવેજ છે.”

ટોમસ ગયો. એની આંખો ખુલ્લ હતી. . . . માણસો આવતાં જ ગયાં, આવતાં જ ગયાં. બાળકોના દાગીના લઈ માતાઓ આવી, સિક્કા લઈને તરુણો આવ્યા, ધરેણાં લઈને તરુણીઓ આવી. આ બધું જોઈ, એક અમેરિકન તરીકે મારું હૃદય ભરાઈ આવ્યું. મારી નાનકડી પૂંજ ટેબલ પર મૂકતાં મને શરમ લાગી. સોનાની ચીજ-વસ્તુનો મેં વિચાર જ કર્યો નહોતો. પણ મેં મારું ઘડિયાળ કાઢી આપ્યું. એક ખીન્નું ઘેર હતું જ. આ મારા પિતાનું હતું. આ આપવાથી તેમને

આનંદ જ થયો હોત. બહામાં મળતી કોઢીસ્તાનનાં નાણાંની મારી હમ્લી મેં ઉપાડી.

“મારા પર એક મહેરબાની કરશો, ઇન્સ્પેક્ટર ? આ બધું પૂરું થાય ત્યારે કેટલું થયું તે જાણવાની મારી ઇચ્છા છે.”

“કાલે બપોરે બતાવી શકીશ. અલબત્ત તમને કહેવામાં વાધા નથી, મિ. ફરગ્યુસન.”

બીજો દિવસે હું મારા પહેરણનાં છાતી અને આંચનાં સોનાનાં બટન લઈને પાછો ગયો. બીજાઓનું પૂરું થાય ત્યાં સુધી ખોટી થયો. મારા સિક્કા મેં ઉપાડ્યા ત્યારે ઇન્સ્પેક્ટર હસીને બોલ્યો :

“સરવાળો છ હજાર પેસોથી કંઈક વધારે થશે.”

ત્રણ હજાર ડોલર !—આ બધું સોનું કુલિયનના કોઢિયાઓ તરફથી વોશિંગ્ટનની સરકારી તિજોરીમાં ગયું.

*

ત્યાર પછીને વર્ષે સાન-લાઝારોમાં મને દોરનાર ડૉ. રાવિનોની કુલિયનમાં બહલી થઈ. કાળે તેમના પર ઝાઝી અસર કરી નહોતી. એ વધારે જાડા બન્યા હતા. અને માથે ટાલ પડવા માંડી હતી. પરંતુ સ્ફૂર્તિ જીવાનના જેટલી જ હતી. અહીં આવી ગયા પછી થોડા જ દિવસમાં તે મને મળવા આવ્યા. એમની મિત્રતા મને આશીર્વાદ રૂપ થઈ પડી. કેમ કે, એમના તેમ જ ડૉ. બોન્ડના સઘળા પ્રયત્નો છતાં હું અપારાબધ લથડતો જતો હતો. મેં જીવનભર સેવેલું સ્વપ્ન હવે ખલાસ થયું હતું. વરસો પૂર્વે જે દિવસે હું આગગાડીમાં બેસીને ઘેરથી નીકળ્યો અને ઘરને મારાથી દૂર સરી જોતાં જોયું, તે દિવસથી, રાત અને દહાડો, તે સ્વપ્ન મારી સામે તરવરતું રહ્યું હતું. તેમાં હું પોતાને સાંજે થઈને ફરી ઘેર ગયેલો અને કોઈને પણ જોખમમાં નાંખ્યા વિના, કોઈ પણ જાતની ધાસ્તી કે શરમ વિના, છૂટથી હરતોફરતો અને સ્પર્શ કરતો પોતાને કલ્પતો હતો. એ સ્વપ્ન હવે ખલાસ થયું. લગભગ પાંચ સદી હું કોઢિયો રહ્યો.

ઘણી રાત્રીઓ હું પોર્ચમાં એકલો બેસી રહી ગાળતો. બૂલ્યો; સાવ એકલો નહીં, કારણ મારી જોડે જ ઘરડાં થલેલાં શાગ અને

મેંમિ મારા હંમેશનાં સાથી હતાં જ. અનેક વાર દરિયાનાં ચમકતાં પાણી પર જોતો રહી હું કકડે કકડે મારું આખું જીવન ફરીથી તપાસી જતો. — આ એકાંત જિંદગીમાં મેં મારું જીવનનું જ નહીં રાખ્યું હતું. પૈસાની બાબતમાં હું અહીંના લોકોની કે બહારનાયે લોકોની દૃષ્ટિએ બહુ નિષ્ફળ નીવડેલો ન ગણાઉં. કારખાનાંઓમાંનો મારો ભાગ અને મારી રોકડ રકમ મળી ચાળીસ હજાર પેસો મારી પાસે હતા. જે જમીન પર મારું ઘર હતું, તે મારી નહોતી. તે સરકારી હતી, પણ ઇમલો મારો હતો. એટલે કે વીસ હજાર ડોલર અને એક ઘરનો હું માલિક હતો.

યુ. રટેના મારા કસબામાં કોઈ માણસ કોઈની વિશેષ મદદ વિના જીવન ગુજારી પોતાનું ઘર બાંધે અને વીસ હજાર ડોલર ભેગા કરે, તો તેને કોઈ નિષ્ફળ નીવડેલો નહીં ગણે. જે સમાજમાં હું વસતો હતો, તેની દૃષ્ટિમાં હું એક સામાન્ય નાગરિક જ નહીં, પણ પ્રતિષ્ઠાપાત્ર પુરુષ પણ લેખાતો હતો. એ ખરું કે એ બધા કોઠીઓનો જ સમાજ હતો. પણ તે જ કારણસર તેની કેટલીક વિશેષતાઓ પણ હતી. સાધારણ માણસને, જેની વચ્ચે એ રહે છે, તે સમાજ પ્રત્યે કેટલાંક કર્તવ્યો પણ બજાવવાં પડે છે. અહીં અમે એક સિવાય બીજા બધાં કર્તવ્યોથી મુક્ત હતાં. માત્ર એક જ કર્તવ્ય અમારા સૌ પર સરખે ભાગે લાગુ પડતું હતું. તે, ગમે તે થાય તોયે, રોગ સામેની લડત ચાલુ રાખવાનું. એ સિવાય પોતે હોય તે કરતાં વધારે સારા દેખાવાનો ડોળ કરવા માટે અમારા સમાજમાં કંઈ જ સખળ કારણ નહોતું. પોતાના વિચાર મુજબ ન વરતવાનો વિચાર કરવાની એને જરૂર નહોતી. મહારોગી તરીકે તે બંધનમાં હતો. પણ તેના મહારોગને લીધે જ સામાન્ય લોકોને નથી હોતી તેવી એને કેટલીક વિલક્ષણ અને સાચી સ્વતંત્રતા પણ હતી. આવા સમાજમાં હું પ્રતિષ્ઠિત હતો, તેનો અર્થ એ કે મારા ગામલોકો મારાં કામો અને વિચારોને આદર આપવા જેવાં સમજતા હતા, અને તે આદર તેમણે મને આપ્યો પણ હતો.

આટલા યશ ઉપરાંત મેં મારા ઘરમાં સુંદરતા પણ ઉમેરી હતી. હું માનું છું કે આવી સુંદરતા વિના મનુષ્યત્વ ફાલી જ ન શકે. આ

મારું પ્રિય ઘર, જે મારું તેમ જ મારા મિત્રોનું નંદનવન હતું, અંત સુધી મારી પાસે જ રહેશે. હું અહીં જ મરી શકું અને, જીવતા કે મરેલો; મારા મિત્રો વચ્ચે રહી શકું.

પણ, એક રાત્રે એકાએક જ મને પૂર જોશમાં ઊગી આવ્યું કે મારે હવે અહીં રહેવું નથી. જે હવે માંદો, ધરડો અને થાકેલો છું. મને ઘેર જવા તીવ્ર ઇચ્છા થઈ. ત્યાંનાં ખેતરોમાં ઊગતા સૂર્યને, ત્યાંની ટેકરીઓ પર ચરતાં ગોધણુને, ત્યાંનાં ખેતરોમાંનાં કિસાનઘરોની આબુઆબુની તરુકુંજોને, ત્યાંની લાંબી લાંબી — કોણ જાણે કયાં સુધી પહોંચતી — સફેદ અને સ્વચ્છ સડકોને, ત્યાંના સરિયામ રસ્તા પર બીડ કરીને ઊભેલાં ધુમાડો કાઢતાં કારખાનાંઓ અને રાત્રી ઇંટની વખારોને જોવાની મને ઉત્કંઠા થઈ. યસ, મારે હવે દેશ જોઈએ. મારા જાત-ભાઈઓને, મારા પોતાના દેશીઓને મારે જોવા છે. એવી અફવા સંભળાતી હતી કે ફિલિપાઈન પરથી હવે તારા-પટ્ટાનો (અમેરિકાનો) વાવટો ઊતરી જવાનો છે, અને લશ્કર તથા આરમાર પાછાં સ્વદેશ ચાલ્યાં જવાનાં છે. મને પણ સ્વદેશ ચાલ્યા જવા તીવ્ર ઉત્કંઠા થઈ.

પહેલી જ તકે મેં બોન્ડને મારી ઇચ્છા જણાવી.

“તમારી વાત હું સમજી શકું છું, નેડ. હું તમને કશી મદદ કરી શકું એમ છું ?”

“હા. તમે વિન્ટનને કારવિલ ખાતે મારી બદલી કરવાની વ્યવસ્થા કરવા લખો એમ ઇચ્છું છું.”

“અલખત લખીશ. આજે જ.”

જવાબ આવતાં કેટલાક મહિના નીકળી ગયા. બોન્ડ જાતે ખચર લાવ્યા. “વિન્ટને અમેરિકાના આરોગ્યખાતા અને લશ્કરખાતા સુધી પહોંચી બહું ગોઠવ્યું. તે પ્રમાણે બધી વ્યવસ્થા થઈ ગઈ છે. તમે અહીંથી મનીલા જશો, અને ત્યાંથી એક લશ્કરી વહાણ તમને સાન-ફ્રાન્સિસ્કો પહોંચાડશે. ત્યાંથી આગગાડીમાં કારવિલ. લશ્કરી વહાણ આવતા મહિનાની પંદરમીએ ઊપડવાનું છે. . . . હું દિલગીર છું, નેડ, કે તમને વળાવતી વખતે હું હાજર નહીં હોઉં. મારે આવતી

કાલની સવારની મેલ સ્ટીમરમાં હિંદુસ્તાનની એક પરિષદમાં હાજરી આપવા બિપડવાતું છે.”

તે ધણી કલાક મારી પાસે બેઠા. અમે ધણી કામો ભેગાં મળી કરેલાં, તેની વાતો કરી. વિદાય લેવાનો વખત આવ્યો ત્યારે બંનેનાં હૃદય એટલાં ભરાઈ આવ્યાં કે એ પ્રિધિ લાંબાવી શકાય એમ નહોતું.

“અલ્વિદા, જોકે.”

“અલ્વિદા, નેડ. તમારું કુશળ થાઓ.”

વિન્ટનના પત્રથી ઉત્તેજિત ન થાઉં એટલો હું હળુ ધરડો, માંદો કે શ્રાંત થયો નહોતો. મારાં મન અને શરીરમાં તેણે નવો ઉમંગ ભર્યો. વહાલો મારો દેશ ! તે મને પાછો તેડાવી રહ્યો છે; મારું લક્ષ્મ, પોતાના રક્ષણ નીચે, મને પાછો તેડી જાય છે; મને આ દેશનિકાલમાંથી પાછો મારો દેશ પહોંચાડવામાં આવે છે; હવે હું મારી પ્રિય જન્મભૂમિમાં જવાનો !

અલ્પવિદા, કુલિયન !

સ્વદેશયાત્રા શરૂ કરવા માટે મારે બપોરે લોકલ સ્ટીમરમાં બેસવાનું હતું. આગલી રાત્રે હું બહુ ઊંઘ્યો નહોતો. ગામમાં ચાલતા સંગીતના ઝંકારને સાંભળતો હું કલાકો સુધી પથારીમાં પડી રહ્યો હતો. ચંદ્ર ઊગેલો હતો અને તે આથમ્યો ત્યાં સુધી હંમેશની જેમ ગીતો ગવાતાં રહ્યાં. શાગ અને મૈમિ બેબાકાનાં થઈ આંગણામાંથી ઘરમાં અને ઘરમાંથી આંગણામાં જ આવ કરતાં હતાં. એક વાર શાગ આવીને મારી પથારી આગળ બેઠો અને મચ્છરદાનીમાંથી મારી સામે તાકી રહ્યો. શું આટલી લાંબી મુદતના મારા એ વફાદાર સાથીએ મારો વિચાર જાણી ગયા હશે? બંને ઘરડાં થયાં હતાં, અને મૈમિ માંદો હતો, તથા લગભગ જીવનને કિનારે પહોંચી ગઈ હતી. એમનું શું કરવું તે ઠરાવતાં મને બહુ વાર લાગી. ડૉ. રાવિનોએ મને રસ્તો સૂઝાડ્યો. મૈમિ હવે ઝાઝું જીવે તેમ હતું જ નહીં. તેનો આજીવન સાથી શાગ તેની પાછળ બહુ દિવસ કાઢી ન શકે. તેથી જતાં પહેલાં મારે તેમને ઊંઘાડી દેવાં. પણ આ પ્રસંગ હૃદયવિદારક નીવડવાનો હતો.

પોર્ચમાં ટોમસ મારા નાસ્તાનું ટેબલ તૈયાર કરી રહ્યો હતો. તે ચપળતાથી, નરમાશથી અને ચૂપકીદીથી હાલચાલ કરતો હતો. હું જોઈ શકતો હતો કે એ ચોરીથી આડી નજરે મારા તરફ અવારનવાર જોયા કરતો હતો અને તેની આંખોમાં ઝળઝળિયાં હતાં. ભૂરી રકાબીએ ટેબલ પર ગોઠવતાં તેના હાથ ધ્રૂજતા હતા. એક તબક્કામાં ભૂરા ઓરડિડનો ગુચ્છો હતો.

“સાહેબ નાસ્તો!” તેનો અવાજ અંધારી ગયેલો હતો. ઠંડકથી ચળકતી પીળી કેરીને હું હાથમાં ફેરવવા લાગ્યો. એણે મારી ભાવતી બધી વાનીઓ રકાબીઓમાં પીરસી હતી પણ હું બહુ જ થોડું ખાઈ શક્યો. બગીચા ભણી હું તાકતો બેઠો. વાડ પાસેની ઊંચી જાસ્વંદી

પર રાત્રીની ઠંડકનાં ચિહ્નો હજી પરખાતાં હતાં. ટોમસે મળસકામાં પાચેલાં પાણીથી અમરવેલી નીતરી રહી હતી. તાડનાં પાંદડાં હાલીને વરસાદના જેવો અવાજ કરતાં હતાં. સવારના પછાયાઓમાં કુલિયનનો દરિયો ધનશ્યામ જણાતો હતો. સૂર્ય જેમ જેમ ઊંચો ચડતો હતો, તેમ તેમ કારનનું શિખર સોનેરી રંગ પકડતું જતું હતું. થોડી વારમાં દિવસ પૂરેપૂરો નીકળશે. થોડી વારમાં ઉજ્જવ દેશની ઠંડક પશ્ચિમ તરફ હટતી જશે, અને ઉજ્જવ દેશની ગરમી દરિયાની ભરતીની જેમ અધે ફરી વળશે. કુલિયનનો મારો છેલ્લો દિવસ શરૂ થઈ ગયો હતો.

*

કેટલીક બાબતો મેં છેલ્લી જ ધડીએ કરવાની દરખાવી હતી. મેન્સન અને ફાધરને મારે મળવાનું હતું. તેમણે બંનેએ મારા હિતાર્થે ધણું ધણું કર્યું હતું. મારો ખ્યાલ છે કે મેન્સન મને પોતાના પંથમાં જોડાયેલો માનતા હતા. એક રીતે તે સાચુંયે હોય. કેટલાક સંસ્કારો મારા જીવન જોડે લાંબો વખત સુધી વળગીને રહેલા હતા, કેટલાક તે ધડીએ — દરવાજામાંથી બહાર પડતી વખતેયે — વળગેલા હતા જ. — મારી મોટર મેં જોડીને આપી દીધી હતી. આ મુલાકાત માટે મેં ચાલીને જ જવાનું રાખ્યું.

કૂતરાં પાછળ હતાં જ. તેમને પાછાં ધકેલવાની મારી હિંમત ન થઈ. મેંમિને માટે આ રખડપટ્ટી વધારે પડતી હતી, પણ તેની આંખમાં ‘મને આવવા દો’ની મેં વિનંતી જોઈ. બંને જાણતાં હતાં કે હું એમને કોઢીઆમમાં મારી સાથે કદી લઈ જતો નહોતો. . . . પણ તે સમજી ગયાં હતાં કે આજનો પ્રસંગ જીદો હતો. રિઝાલ (સ્વાતંત્ર્ય) ચોકને રસ્તે અમે ત્રણે ઊપડ્યાં. જ્યાં જ્યાં ઝાડપાનની વચ્ચેથી ખાલી ભાગ દેખાય, ત્યાં તો હું પાછો ફરી અંદરને જોવા માટે ઊભો રહેતો. સૌંદર્ય ! રાત ને દિવસ, દિવસ ને રાત મેં આ સૌંદર્ય નિહાળ્યું હતું. . . . રસ્તો વંકાયો અને પ્રોટેસ્ટન્ટ ચર્ચની પાસેથી નીચે ઊતર્યો. હું ધીમે ધીમે ચર્ચની પગથીઓ ચડ્યો. મેન્સનનો મદદનીશ લીઓન બારણામાંથી નીકળી રહ્યો હતો.

“મંગળપ્રભાત, મિ. ફરગ્યુસન. અમને તમારી ધણી ખોટ પડશે.”

“આભાર, લીઝોન. ગુરુજી અંદર છે?”

“તેઓ દેવળમાં છે. અંદર પધારો.”

આ જોયા છાપરાના દેવળમાં કેવી પુશ્તનુમા ઠંડક હતી! એના મંદ પ્રકાશમાં ખુરસીઓ અને વેદીની આછી રૂપરેખાઓ દેખાતી હતી. મેન્સન વચલી ભાંગમાં થઈને આવ્યા.

“તમે આવ્યા તેથી રાજી થયો, નેડ. તમારો પ્રવાસ સુખી અને સલામત નીવડે એવી પ્રાર્થના કરવા હું સવારે અહીં આવ્યો હતો.”

મારી જીભ ભારે થઈ ગઈ. શાગને માથે હાથ રાખી મેં બોલવા પ્રયત્ન કર્યો. પણ એમણે જ ચાલુ રાખ્યું: “આ તમારે માટે કંઈક છે. હું છેલ્લી વાર મનીલા ગયો ત્યારે તમારે માટે જ લાવ્યો હતો. મારાથી અપાય એવી સારામાં સારી ભેટ આ જ છે: ખાઈખલ.”

મારા વિરૂપ થયેલા હાથમાં તેમણે એક ઝીણા કાગળમાં વીંટાયેલો પૂરાનો ડબ્બો મૂક્યો. મેં તોતડાતી જીભે આભાર માન્યો. મારી લાગણીવશ સ્થિતિ તે સમજી ગયા અને, તેથી, જાણતા હોવા છતાં, પૂછ્યું કે સ્ટીમર કેટલે વાગે ઊપડશે. અમે ‘અલ્પવિદ્યા’ કરી ન શક્યા. એ શબ્દ મોંમાંથી નીકળે જ નહીં. પળભર મેન્સને મારા ખલા પર હાથ મૂક્યો. બસ, એટલું જ.

કેથલિક દેવળનો રસ્તો લાંબો હતો. આખે રસ્તે માણસો હતા. સર્વે મારા મિત્રો બનેલા. તેઓ માથું હલાવતા, હસીને ‘મંગળ-પ્રભાત’ કરતા, અને પોતાની લાગણીને મૌનમાં દબાવી દેતા. વાતો કરવા કોઈ ઊભું ન રહેતું એ સંતોષની વાત હતી. મારાથી આ ઝાઝું સહેવાય એમ નહોતું. મારો સાદ તો જાણે ચાલ્યો જ ગયો હતો. તેથી, જવાબમાં માત્ર માથું નમાવી, હાથ હલાવી હેત દેખાડી શક્યો. છેવટે દેવળે પહોંચ્યો અને તેની લાંબી-પહોળા પગથીઓ ચડવા લાગ્યો. ઉપરથી એક દિલપુશ અવાજ સંભળાયો. મેં જાંચે જોયું. પાદરી મળવા આવવા માટે નીચે ઊતરતા હતા. એમનો લાંબો ઝબ્બો એમના પગમાં લફરતો હતો.

“નેડ કે? લુચ્યા! ખાસ મુલાકાત લીધા વિના જવું નહોતું એમ ને? હવે શું દાર્શની પ્યાલી માટે આવ્યો છે કે આ ડોસાને

‘મળવા ?’ એમણે મને હેતુભર્યો ચીમટો લીધો. “ શું ધારે છે, કાફર ? મેં સવારના પહોરમાં તારે માટે જપ કર્યો છે. ”

મારા ગળામાં ડૂમો ભરાયો. મેં કરેલાં કામોની એમણે વાતો કરી. યોગ્યતા કરતાં તેમણે મને વધારે શ્રેય આપ્યું. આટલાં વરસોમાં હું ખીજ પંથનો હોવાને લીધે એમના મનમાં કદી બેદલાવ આવ્યો નહોતો. ખીજો પંથ ? તે ક્ષણે મને સમજાયું કે સર્વે પંથો આખરે એક જ છે.

હું તે કહેવા મથ્યો. પણ મારો અવાજ ધૂજવા લાગ્યો. મારા કરતાં તેમને પોતાની લાગણીઓ પર વધારે કાબૂ હોવાથી તે હસ્યા. “ ચલે જાઓ, અખ ! સીધો ચાલજે ત્યાં; નહીં તો પગમાં બેડી ઘાલીને પાછો પકડી લાવીશ, ” એમ કહી તે ઝપાટાબંધ ચાલતા થયા અને રસ્તે પડ્યા.

અડધી જિંદગી ન્યાં ગઈ, તે સ્થળને છોડવાનું કામ કાંઈ સહેલું નહોતું. હું ડૉ. ટામ્બોરાડાની ઓફિસ તરફ જવા લાગ્યો. પાદરીએ કહેલી કેટલીક વાતો સાચી હતી. મેં અહીં કંઈક ઉપયોગી કામ કર્યું હતું. જે રસ્તેથી હું ચાલતો હતો તેને રોશની આપનારી વીજળી, જે ખોરાક અહીં ખવાતો હતો તેને સાચવેલો અને દડો રાખનારું ખરફ, જે વિવિધ સગવડો અહીં મળતી હતી તે પૂરું પાડનારું દરિયા કિનારા પર ધણુધણતું કારખાનું — આ બધું નિર્માણ કરવામાં મેં આગળ પડતો ભાગ ભજવ્યો હતો. અસ્તુ. મારા વિનાયે તે કારખાનું ચાલશે. મેં જોડિને બરાબર તાલીમ આપીને તૈયાર કર્યો હતો.

દરિયા પરનો નીચેનો રસ્તો મેં લીધો. અમે ત્રણે — મારાં કૂતરાં અને હું — સાવ થાકી ગયાં.

દરવાજા આગળનાં મોટાં વૃક્ષો નીચે હંડક હતી. ખોરાક લાવવાનો આ સમય હતો. લોકો ટિકિટો પકડી પોતપોતાનો ભાગ લેવા બેસેલા હતા. જે થોડા માણસો રસ્તા પર મળેલા તે શરમાળ હતા. પણ અહીં તેમને સમૂહબળ હોવાથી હિંમત આવી હતી. દવાળમાં પેસતાં જ કેટલાકે મને બૂમ પાડી.

“ મને તમારી જોડે અમેરિકા લઈ જશો મિ. ફરગ્યુસન ? ”

“કુલિયનમાં જ રહી જાઓને, ભાઈ!” “કોઈક વાર તો પાછા આવજો,” ઇત્યાદિ ઇત્યાદિ.

મુખ્ય કારકુનના ઘર આગળ આવ્યો ત્યારે મિસિસ વિલ્હાએ પોતાના વરંડામાંથી જ ખૂમ પાડી : “ખુશ-સફર મિ. ફરગ્યુસન ! હું ઇચ્છું છું કે અમે પણ અમેરિકા જતાં હોત.” . . . ઓફિસ આગળ ઊભેલો ચપરાસી ગરજી ઊઠ્યો : “ફતેહ કરો, મિ. ફરગ્યુસન !”

ફૂલોના નાના રોપાઓની હારવાળી ગલીમાં થઈને ફૂતરાં અને હું સરકારી મકાન પર ગયા. ડો. ટામ્બોરાડા એમની ઓફિસમાં બેઠા હતા. તે પોતાના સ્વચ્છ ધોળા પોષાકમાં હતા, અને બારી પાસે ટેબલ પર નીચી દષ્ટિએ કામ કરતા હતા. હું બોલું તે પહેલાં જ તેમણે બિંચું જોયું અને લાગલા જ બારી આગળ આવ્યા.

“શું ખબર છે, નેડ ?”

કારખાનાંઓ વિષે કેટલીક છેલ્લી વ્યવસ્થાઓ કરવાની હતી. તેની વાતો કરી. જોડિ વ્યવસ્થા સંભાળવાને પૂરેપૂરો લાયક હોવાની મેં તેને ખાતરી આપી.

હું ત્યાં છું એની ખબર આખી ઓફિસમાં પહોંચી ગઈ, અને બીજા સરકારી નોકરો પણ મને મળવા માટે બારીઓ પર આવ્યા. ડો. ટામ્બોરાડાએ એક નાનકડું ભાષણ કરી મારાં કામોનાં વખાણ કર્યાં. બીજાઓએ તાળીઓ પાડી અને વિદાય પોકારી.

હું ત્યાંથી નીકળ્યો ત્યારે મારા મનમાં, અહીં જીવન ગુજરી આ જ જાતનું કામ કરી વિદાય લેનાર કોઈ નીરોગી માણસની તથા મારી વચ્ચે સરખામણી કરવા લાગ્યો. બે વચ્ચે એક જ ભેદ દેખાયો : મારી સાથે બારીને વચ્ચે રાખી વાતો થતી હતી !

કારખાનું દૂર હતું, પણ રસ્તો દરિયાને કિનારે સપાટ હતો. ચડાણ આવ્યું ત્યારે અમે ધીમે ધીમે ચાલ્યાં. મેંમિ થાકી હતી. મારી સૃષ્ટિ જેવા લાગતા એ સ્થળ આગળ આવતાં મારી લાગણીઓ ઊછળવા લાગી. યંત્રો ધૂંધૂં કરી રહ્યાં હતાં અને દરેક છોકરો પોતાને કામે વળગેલો હતો. પહોળી ફાડમાંથી ધોળા દાંત દેખાડતું જોડિનું હમેશનું હસતું મુખ તેનો અહં-ભાર પ્રગટ કરી રહ્યું હતું. કારખાનાના

જૂના ‘સરદાર’નું સ્વાગત કરતાં નવા ‘સરદાર’ તરીકે તેને કાંઈક મૂંઝવણ લાગી. હું આમતેમ કર્યો. છોકરાઓ અંદર અંદર વાતો કરવા અને હસવા લાગ્યા.

“સાહેબ, આપની ઓફિસમાં આવશો?” જોડિયે વિનંતી કરી. હું હળવેથી ઓરડામાં પેડો. હજી સુધી તે મને મારો જ લાગતો હતો. મારું ટેબલ સાફ કરેલું હતું, અને તેની ઠીક વચ્ચેવચ્ચ કુલિયનના જીવનમાં ક્રાન્તિ કરનાર અમારા જૂના, — પહેલા — કારખાનાનું લાકડામાં કોતરેલું એક ‘બાબાઈપ’ (મોડલ) ગોઠવેલું હતું. એ હૂબહૂ હતું, પણ એમાં એક વધારો હતો. તેના નાનકડા દરવાજા પર એક નાનકડું પાટિયું મૂકેલું હતું, અને તેના પર નીચેના અક્ષરો હતા :

“કાલોની ઇલેક્ટ્રિક પાવર એન્ડ ફ્રિશિંગ કંપની
પહેલા શેઠ — નેડ ફરજ્યુસન”

આ બાબાઈપ મારે માટે તૈયાર કર્યું હતું અને તે મારે અમેરિકા લઈ જવાનું હતું. તે અદ્ભુત કારીગરીનો નમૂનો હતું. હું મારા માણસો સામે ઊભો રહ્યો, અને વર્ષો સુધી મારી જોડે મહેતન કરનારા મારા મેલા, ખરડાયેલા, કોઠિયા ઇજનેરો અને કામગારો ઉપર મારી નજર ફેરવી. તેઓ મને સાંભળવાની વાટ જોતા ઊભા. મેં બોલવા માટે મેં ઉઘાડ્યું. કેમે કરી શબ્દ નીકળે જ નહીં. પછી ખૂબ જોર કરી ટેબલ પર હાથ અકાળી ઘરાડો પાડ્યો :

“જાઓ! અહીંથી બાગો. તમારે કામે વળગો!”

ખડખડાટ હસતા હસતા તેઓ વિખરાયા, અને હું અને જોડિયે જ રહ્યા.

“તમે જશો ત્યારે આ સ્ટીમર પર પહોંચાડી દર્શશ, સાહેબ,” એણે કહ્યું.

*

હું પાછો ઘેર પહોંચ્યો ત્યારે ‘ડોન જુઆન’ સ્ટીમરની સિસોડી દૂરથી ધીમી ધીમી સંભળાતી હતી. લાગ્યે એક કલાક હવે આડી હતો. મેં કૂતરાઓને મારા સૂવાના ઓરડામાં બોલાવી લીધાં અને બારણાં બંધ કર્યાં. પછી હું ખાડો બોદવા એકલો બહાર નીકળ્યો. ટોમસ કયાં

દેખાતો નહોતો. ‘ડોન જુઆન’ કુંગરા પસાર કરી રહી હતી. હવે વખત નહોતો. મેં મૅમિને બહાર આણી, અને તેના પર હાથ થાપડતાં થાપડતાં તેને એક ઝીણી સોય લગાડી દીધી. ડો. રાવિનોએ મને ખાતરી આપી હતી કે કૂતરાને તે સમજાશે નહીં અને અંત તાપડતોય તથા શાંતિમય આવશે. પણ આટલો તાપડતોય !

મેં ખાડામાં તેનું શાપ મૂક્યું અને ઉપર માટી ઢાંકી દીધી. મને ચક્કર આવતાં હતાં. પણ વિશ્રાંતિ લેવાને વખત નહોતો. શાગની પાસે ગયો. એના પર ઝૂક્યો, ત્યારે તેણે આંખો ઊંચી કરી, પાછી મીચી દીધી, અને દીર્ઘ નિઃશ્વાસ લઈ પડ્યો. મારો છુટકારો પણ આવો જ થાઓ !

થોડી મિનિટ સુધી હું ખીલેલી જાસ્વંદીની નીચે માટીના ઢગલા તરફ જોતો બેઠો. ટોમસ હજુ દેખાતો નહોતો. મારી ખાતરી હતી કે તે ક્યાંકથી બધું જોતો હતો. નાની સ્ટીમરે લાંબી સિસોટી મારી. તેનો અર્થ કે તે ધક્કા આગળ પહોંચી રહી છે. હું ઊભો થયો અને મારી વાડી પર નજર નાંખતો ઊભો. હિંમત ભેગી કરી શાગ અને મૅમિની વિદાય લીધી. પોર્ચમાં ટોમસને રાહ જોતો જોયો.

“આપનો સામાન તૈયાર છે, સાહેબ. વહાણ પર લઈ જઈ ?”

“નહીં, ટોમસ. મેં બીજો વિચાર કર્યો છે. મારે તને અહીં જ રહેલો ધાર્યા કરવો છે. આ ઘર તારું છે. જ્યાં સુધી તું કારમન જોડે રહેવા કુલિયન છોડી ન જાય ત્યાં સુધી તારે અહીં જ રહેવું.”

હંમેશના બોલકણા ટોમસનેયે આજે બોલવું કઠણ લાગ્યું. છતાં બોલ્યા વિના તે ન રહ્યો :

“તમારી મારા પર માયા છે, સાહેબ. આ ઘર હંમેશા તમારું જ રહેશે.”

“જ્યારે તું અહીંથી જાય, ત્યારે તારે માટે મેં કેટલીક વ્યવસ્થા કરી છે. વડા અધિકારી તે જાણે છે.”

એક છોકરો પગથી પાસે આવ્યો. એના હાથમાં ડો ટાબોરાડાની ચિઠ્ઠી હતી —

“આપણો કાર્યક્રમ બદલાઈ ગયો છે. બાલાલાના ધક્કા પરથી તમે સીધી જ સ્ટીમર લો, તેને બદલે અમે દૂરાવું છે કે તમને

કોઢીવાસના ધક્કા પરથી નાની હોટીમાં, ખેસાડી સ્ટીમર પર પહોંચાડવા. સામાનની ચિંતા ન કરશો. અડધા કલાકમાં ધક્કા પર આવી પહોંચશો.”

કંઈક કપટ છે ! પણ મારાથી કશું કરી શકાય એમ નહોતું. અડધો કલાક ! મારા ઘરમાં, ઓટલા પર, દીવાનખાનામાં, રસોડામાં ઘૂમી આવ્યો. આ મારું ઘર ! રોગ સામે, એકાંત સામે, નિરાશા સામે અને ખીજ પણ ઝંઘડવા જેવી વસ્તુઓ સામે ઝગડો લઈને મેં એને બાંધ્યું હતું. મને પણ એને માટે અભિમાન ઊપજતું હતું.

‘ડોન જુઆન’માંથી સિસોટીનો નાનો સિસકારો સંભળાયો. મારો અડધો કલાક પૂરો થયો. ટોમસ દરવાજા પર હતો. પોં પોંના કર્કશ અવાજે શાંતિ ભાંગી. મેં ‘ઊંચું’ જોયું અને ખડખડાટ હસી પડ્યો. જોજિ મારી જૂની — હવે એની — મોટર લઈને આવ્યો હતો. એમાં જોજિ ન હોત તો હું ગાડીને ઓળખીએ શક્યો ન હોત. મુખથી તે પીઠ સુધી વિવિધ રંગની પટ્ટીઓથી બાંધેલા રાતા-ધોળા-જૂરા ત્રિરંગી વાવટાઓથી તે શણગારેલી હતી. ઇન્જિન ઉપર જોગ પાડીને ગોઠવેલા ફિલિપાઈન્સનો અને મારા અમેરિકાનો — તારા-પટ્ટાનો — એવા બે મોટા વાવટાઓ ફરકતા હતા. ઇન્જિનની અચાનક ઉપર એક પૂઠા પર કોઈકે ‘સફળ યાત્રા’ શબ્દો ચીતર્યા હતા. ગાડીની ડાબી તથા જમણી બાજુએ કપડા પર વિસાયાન અને ટાગલોગ ભાષામાં અને પાછલી બાજુએ ધલાકાનો ભાષામાં એ જ શુભેચ્છાઓ દર્શાવેલી હતી. કોહિસ્તાનની સાત હજાર માણસોની વસ્તીમાં એ ત્રણે ભાષાઓના પ્રતિનિધિઓ હતા. મારું ગળું ભરાઈ ગયું. જોજિએ ઉમંગમાં ને ઉમંગમાં એકને એકદમ ઢાબી દીધી તેથી ગાડી રેતીમાં ઘસાઈ.

“મારે આપને બંદર પર લઈ જવાના છે,” તે બોલ્યો. એ બહાર ફૂટી પડ્યો, સલામ ભરી અને મને ખેસાડવા પાછલું બારણું ખોલ્યું. દરવાજામાંથી બહાર પડી હું જરા પાછો વળ્યો.

“ટોમસ, દીકરા, અલ્લવિદા ! મેં કદી બહુ પ્રાર્થના કરી નથી. હું રોજ પ્રાર્થના કરીશ કે તારી અને કારમનની શ્રદ્ધા જલદી ફળો અને તમે બંને ભેગાં થાઓ.”

મુશ્કેલીથી નીકળતો એનો ધીમે સાદ સંભળાયો : “ અલ્પવિદ્યા, સાહેબ.”

રડી ન દેવાય માટે હું હસતો હતો. મેં પાછલું ખારણું જોરથી લગાવી દીધું, જોજિને આગલી બેઠક પર ધડેલી દીધો, અને તેની પડખે ચડી બેઠો. ટોમસને વિદાયનો હાથ હલાવ્યો. જોરથી પોં પોં કરતી મોટર છૂટી, અને ટેકરી પરથી ઊતરી, રિઝાલ-ચોકમાં થઈ, અંદરના દરિયા પરના ધક્કા તરફ ચાલી.

રસ્તાઓ પર બધે સૂનકાર હતો. દિવસને ટાણે આ વિચિત્ર કહેવાય. પણ કિનારા પર વળતાં કારણ સમજાયું. બધા લોકો ત્યાં બેગા થયા હતા. વાનરસેના (બોય રકાઉટ્સ) અને માંજરસેના (ગર્લ ગાર્ડ્સ) હારબંધ રસ્તા પર ગોઠવાઈ ગઈ હતી. અમે પસાર થયા ત્યારે તેમણે અદ્ભુતી સલામી કરી. ધક્કા પર બેન્ડ ઊભું હતું. જોજિએ ગાડી થોભાવતાં જ તેમણે ‘જય જય સરદાર’નું ગીત શરૂ કર્યું. લોકોએ હાથ હલાવ્યા અને જયનાદ કર્યો. નાનાં હોડકાં, તરાપા વગેરેથી અંદર ભરાઈ ગયું હતું. સૌથી વધુ હોડીઓ અને વાંસવળીના તરાપા હશે. દરેક પર જાતજાતના રંગોની ધન્યપતાકાઓ હતી. કાઉન્સિલના પ્રમુખ સિએસ્ટિયન લાનોસે ભાષણ કર્યું. કારખાનાથી થયેલા લાભો અને અમારી વચ્ચે બંધાયેલા મૈત્રીભર્યા સંબંધોનો એણે ટૂંકામાં ઉલ્લેખ કર્યો. કાઉન્સિલના રહીશો, હોડકાઓમાં જામેલી હા, વાનરસેના તથા માંજરસેના પ્રત્યે પોતાનો હાથ લંબાવી તથા તેને ગોળ ધુમાવી સર્વેનો સમાવેશ કરતાં, તેણે ઉપસંહાર કર્યો, “ અમને સર્વેને તમારી ભારે ખોટ લાગશે.”

મેં જવાબ વાળ્યો. એને ભાષણ ભાગ્યે જ કહેવાય. પણ જીવનભરના સાથીઓને ઝોડતાં મારા હૃદયમાં થતી પીડા પ્રગટ કરવાનો મેં પ્રયત્ન કર્યો, અને તેઓ તેને પિછાણી શક્યા. મેં બંધ કર્યું ત્યારે ક્ષણભર તેઓ શાંત રહ્યા. પછી પ્રમુખ, પોલીસનો વડો તથા જોજિ મને ખોટ પર દોરી ગયા. આક્રીની પોલીસ મને જવાનો માર્ગ કરી દેવા માટે નાની હોડીઓને દૂર ખસેડવામાં રોકાઈ. હોડીના ઇન્જિને ગડગડાટ કર્યો. ખલાસીઓએ દોરડાં ખેંચી લીધાં અને અમે ધીરે ધીરે ધક્કાથી દૂર

ખસવા લાગ્યા. બેન્ડ અમેરિકાનું ઝંડાગીત ગાતું હતું. મારું તોલ મુશ્કેલીથી સંભાળીને હું હાથ હલાવતો ઊભો હતો. કિનારા તેમ જ હોડીઓમાંથી જ્યનાદો ઊડી રહ્યા હતા. અમારી બોટની લગોલગ રહેવાની ધ્રુષ્ણથી હોડીઓ જોશબેર હલેસાં ચલાવતી હતી. આમ આ વિજયી નૌકાસૈન્યની વચ્ચેથી નીકળી મેં કુલિયનના કોલિસ્તાનનું છેલ્લું દર્શન કર્યું.

દશ મિનિટ. ‘ડોન જુઆન’ પર હું પહોંચી ગયો. પાછલી ડેક પર મારે માટે એક જગ્યા રાખવામાં આવી હતી. મારો સામાન બધો પહોંચી ગયો હતો. કઠેરાની પાસે ઊભા રહી બાલાલાની ગોદી પર મેં નજર નાંખી. શું આશ્ચર્ય! મેં જોયું કે લગલગ એકેએક દાકતર તથા નર્સ, મેન્સન, ફાધર, સિસ્ટર વિક્ટરી તથા તેની સહચરીઓ — મને ભાસે છે કે નીરોગી વસ્તીમાંનું અમારી સેવામાં રોકાયેલું એકેએક માણસ મને વિદાય આપવા આવેલું હતું. ડૉ. ટામ્બોરાડો અને ડૉ. રાવિનોએ પ્રથમ મને કઠેરા પર જોયો અને પોતાના હાથ હલાવવા લાગ્યા. પછી બીજા બધાએ હલાવ્યા. મારું હૈયું ચૂરા થઈ જતું હતું. શું કરું છું તેના ભાન વિના જ મેં મારો જમણો હાથ અડકડ કરી ઊંચો કર્યો અને આદતજૂની સૈનિકની સલામ ભરી. તે જ ક્ષણે દોરડાં પાણીમાં પટકાયાં, અને સ્ટીમર ધીમે ધીમે દૂર ખસવા લાગી. કારખાનાની સીટી ચોકરતી હતી અને જમીન પાછળ હટતી જતી હતી. ગોદી પરના માણસોનાં કદ ઓછાં ઓછાં થતાં લાગતાં હતાં.

આ નાના ટાપુ પર એક માનવીનાં પચ્ચીસ વર્ષ ! એનો અર્થ શો ? કઠેરાને પકડી ઊભો ઊભો હું આ સવાલ મૂઢવત પૂછવા કરતો હતો. લાંબા અનુભવથી ગોઠવાયેલો તેનો જવાબ અંદરથી જ નીકળ્યો : જીવન — ચાહે તેવું ગયું હોય — હમેશાં એક ગૂઢ વસ્તુ જ છે. તે જેવું મળ્યું હોય તેવું સ્વીકારી લઈ, છેવટ સુધી લડ્યા કરવું — હારવું નહીં : — પચ્ચીસ વર્ષના જીવને મને શીખવેલો આ સિદ્ધાન્ત હતો. એક કુષાલયમાં પચ્ચીસ વર્ષના જીવનનું સરવૈયું કાઢીને આ કોલિયાએ તારવ્યું કે તેયે માનવી જ છે. પહેલો માનવી, પછી બીજું બધું. અને માનવી હોવાથી એનેયે માટે જીવન કીમતી વસ્તુ જ છે. — અલ્પવિદા, કુલિયન !

‘હું ઘેર જાઉં છું — ઘેર જાઉં છું’

ત્રિય સખિ કારિટા,

બુધવારે કારવિલ પહોંચીશ. આરોગ્યખાતાનો એક માણસ મારી સાથે છે, તે આને ટપાલમાં નાંખશે.

મને શક છે કે કુલિયન છોડતાં પહેલાં મેં તમને લખેલો કાગળ ઉત્સાહ વગરનો લાગ્યો હોય. આટલાં આટલાં વરસો ન્યાં કાઢ્યાં, ત્યાંના જીવનની વિદાય લેવી સહેલી નહોતી. પણ આજે હું વધારે ઉમંગથી લખી શકું છું. એ વિચિત્ર જણાય છે, પણ એક પ્રકારની વિચિત્ર વિનયયાત્રા કરી હોય તેમ મને મારું જીવન લાસે છે. એક વાક્યનું મારા મનમાં રટણ થયાં જ કરે છે. ‘હું ઘેર જાઉં છું — ઘેર જાઉં છું.’ મનીલા જવા ઊપડતાં ‘ડૉન જુઆન’નું ઇન્જિન પહેલું ખખડચું ત્યારથી એ ઘોળાવા લાગ્યું છે. મનીલાથી જ્યારે લશ્કરી જહાજમાં બેઠો ત્યારે તેનાં રાક્ષસી યંત્રોએ પણ તે જ ધ્રુવ પદ ચાલુ રાખ્યું. મનીલાથી સાન-ફાન્સિસ્કોની આખીયેં લાંબી યાત્રા દરમ્યાન મારી એકાન્ત કેબિનમાં પડ્યો પડ્યો એ જ વાક્ય હું સાંભળ્યા કરતો હતો. આ ફાસ્ટ ટ્રેનના મારા ડબ્બાનાં પૈડાં પણ એમ જ બોલ્યા કરે છે કે, ‘હું ઘેર જાઉં છું — ઘેર જાઉં છું.’

પ્રવાસે મને વિચાર કરવાને એકાન્ત આપ્યું છે. એકાન્ત, કારણ, મારી પાસે આવનાર જ કોણ હતું? એકાન્તમાં મેં મારા પાછલા મર્યા-જીવનનું સરવૈયું કાઢ્યું. . . . પરિણામમાં શું દેખું છું? પહેલું, માનસિક ત્રાસ — એક પ્રકારનું ગાંડપણ. પછી, ફરી માનસિક સ્થિરતા. પણ એ સ્થિરતા પહેલાં જેવી નહીં, પરંતુ મોટી દુનિયા વચ્ચે મારી નાની નવી દુનિયાને અંગેની. . . . માયા — કારિટા, એનું સ્મરણ ખીજી સર્વે બાબતોની ઉપર તરી આવે છે. માયા — આપણા રોગીઓ

પ્રત્યે, આપણી સેવા કરનારાઓની ! આપણને સાગ્ન કરવાની ભાવનાથી પ્રેરાઈને, એપનાં જોખમો ઉઠાવીને, કેવળ સેવા માટે જ આપણો ધાસ્તીભર્યો સંસર્ગ કરનારાં, કદી ન થાકનારાં દાક્તરો તથા નર્સોની ! અને એ માયામાંથી કેવું આશ્ચર્ય ! ખરેખર, એક ચમત્કારની શરૂઆત થતી જોવાનું ભાગ્ય તમને અને મને સાંપડ્યું છે. હજારો વર્ષથી ખોળાઈ રહેલો ઉપચાર હવે હાથ આવતો દેખાય છે. શરૂઆતમાં એ સાધના કેટલી પીડાદાયક હતી, અને કેટલી મુશ્કેલીથી સહન કરાતી ! પછી એ ધીમે ધીમે હળવી થતી ગઈ. છતાં હજુયે ધીરજની ગરજ રહે છે. અને એ ધીરજ તો — સાગ્ન થવાની કાચી આશા પર જ ટકનારી ! કારણ, સાગ્ન થવાય જ છે એમ તો હજુ ખાતરી નથી. પણ જીવતા મૃત્યુને આગળ વધતું અટકાવવાનો જ સંભવ પેદા થયો છે. પછી, સેંકડો પુરુષો, સ્ત્રીઓ અને બાળકોને આપણી શાપિત નગરીમાંથી પાછાં સામાન્ય દુનિયામાં જતાં આપણે જોયાં. છેવટે તમે ગયાં. છૂટીને ગયેલાંઓ વચ્ચે તમે કામ કરો છો, તેથી ખીજાઓ કરતાં તમે વધારે સારી રીતે સમજો છો કે ઘેર પાછા પહોંચ્યાના આનંદમાં લોકો પોતાનું આરોગ્ય ટકાવવા માટેની જરૂરી સાવચેતી લેવામાં જો ભૂલ કરે તો તેમને પાછા કોલિસ્તાન જવું પડે છે અને પાછા ઉપચારો લેવા પડે છે. પછી, કાં તો ફરી છુટકારો થાય, નહીં તો આખું જીવન ત્યાં જ રહેવું પડે. આવી બધી ખીંકા હજુ છે. છતાં આપણા વસવાટ દરમિયાન ઘણા લોકો છૂટીને પાછા ગયા, એ જ ખીના ઉન્સાહજનક છે, કેમ કે આટલું પહેલાં કદી અનેલું નહીં

લોકોને પાછા ઘેર જતાં જોઈ, આપણે બંને કેટલીયે વાર, આવા સદેહ મૃત્યુનો સંભવ જ રહે નહીં એવો દિવસ ઊગવાની કલ્પના કરતાં ખેસતાં અને અખંડ અંતથી કામ કરી રહેલા દાક્તરોએ પચાસ કે સો વર્ષ પછીયે વધારે ખાતરી લાયક ધલાજ શોધ્યો હશે તેની ઉમંગભેર વાતો કરતાં !

મને સમાધાન છે, કારિટા. જેનું ફરી દર્શન કરવાની મેં કદી, આશા નહોતી રાખી તે મારી પ્રિય જન્મભૂમિને બારીમાંથી નિહાળતાં મારા હૈયામાં આનંદ વ્યાપે છે.

ખેતરો, લાંબાં લાંબાં મેદાનો અને નાનાં નાનાં શહેરોમાં થઈને અમારી ટ્રેન ઝપાટાખંધ પસાર થઈ રહી છે. આ સર્વે દૃશ્યો મારું વતન છે, મારો સ્વદેશ છે. કેટલીયે વાર — ખાસ કરી તમે ગયાં પછી — સ્વપ્નમાં હું આ બધાંને ઘણી વાર જોતો. ભૂત કે પ્રેતજીવની પેઠે મારી અતિ વહાલી ભૂમિ પર હું અનેક વાર વિચરણ કરતો. કેદખાનામાં માણસને ઘરનાં સ્વપ્ન વારંવાર આવે છે. આજે હું મુક્ત છું.

અરદાસી ખાવાનું લાવે છે ત્યારે જ મારા ડબ્બાના દરવાજો ઊઘડે છે. જો બહારના લોકો જાણે કે આ ડબ્બામાં કાણ છે તો તેમના મનમાં ભય અને ગભરાટ ફેલાઈ જાય. પણ તેઓ તે જાણતા નથી. અધિકારીઓએ તે વિષે પૂરી સાવચેતી લીધી છે.

શરીરે હું હજી કેદમાં જ છું. પણ ખરો ‘હું’ તો છટકી ગયો છું. હું હવે મુક્ત છું મારો જીવ અહીંનાં ખેતરો, જંગલો અને શહેરોમાં ઘૂમી રહ્યા છે. હું મારું તારુણ્ય — જે તારુણ્ય મારા જંડાની પાછળ પાછળ પૂર્વની દુનિયામાં પહોંચ્યું હતું તે — પાછું અનુભવી રહ્યો છું. પીડાનાં, ભયનાં — આશા નિરાશા ભર્યાં — સર્વે વીત્યાં વર્ષો સ્મરણમાંથી લુપ્ત થાય છે. આવતી કાલે આ ટ્રેન, જ્યાં મારો જન્મ થયો તે જ શહેરમાંથી, મને પસાર કરશે. કદાચ, જે નાનકડા ઝરણા પાસે ટોચ અને હું માછલી પકડવા જતા, તથા જે નાનકડી જંગલની પટ્ટીમાં અમારી ટોળી એક પાતળા શિકારી કૂતરા સાથે સસલાંની પાછળ પડતી અને નસીબ પાધરું હોય તો, એકાદ ઢોંગ કરી પડેલા કે સપડાઈ ગયેલા સસલાનો શિકાર કરતી — તે સ્થળોની મને ઝાંખી થશે. શહેરના પાદર પરનાં ખેતરો તથા પાણીની ટાંકી, સ્ટેશન પરથી જતો સરિયામ રસ્તો, માખીઓથી હેરાન થતા ઘોડા જેડીને ખડખડ પાંચમ થયેલી બગ્ગી હાંકતો હબ્બશી ડોસો વોટ્સ, બિલિયર્ડ રમતની ઉપર મેંજેસ્ટિક હોટલનું બે માળનું ઈટિનું મકાન — કદાચ આ બધામાંથી કશુંયે હવે રહ્યું ન હોય. છતાં, તે સઘળું મને તો દેખાશે જ. જો હું શીઘ્રતા રાખીશ તો કદાચ પાટાઓની પૂર્વે અર્ધોક માઈલ પર મેપલકુંજ વચ્ચેની નાની ટેકરી પર આવેલું અમારું ઘર પણ જોઈ શકીશ — એ આકું અવળું પસરેલું મકાન ત્રણ પેઢીથી અમારું નિવાસસ્થાન છે.

જળીવાળી બારી સામે હું મારું મોઢું લગાડીને બેઠો છું. સાંજની ગોરજમાં થઈને સ્થામ પડતાં મેઢાનોમાં નજર દોડાવતાં મારાં સ્વપ્ન સાકાર બનતાં જોઈં છું. મારી સામે પ્રિયજનોની મૂર્તિઓ ભભી થાય છે. મેં જ કરેલા તરકટને લીધે તે વહાલાઓ માને છે કે કેટલાંયે વર્ષો પૂર્વે હું મરી પરવાર્યો છું. મારી મા ! એક દિવસે સવારે વિદાય પણ માગ્યા વિના હું તેને છોડી ગયો. તેણે માન્યું કે એક દિવસ માટે જ હું ક્યાંક જાઉં છું. કરચલીઓ પડીને વૃદ્ધ થતો તેનો ચહેરો મારી નજરે પડે છે. તેની આંખો મારી આંખોમાં જોઈ રહી છે. હું ધારું છું કે સત્ય વાત તે હવે સમજી ગઈ છે. પણ એ બધું જોવા માટે મારે આટલે નજીક આવવું પડ્યું છે.

તમે જાણો છો કે મારાં પ્રિયજનોમાં હજી જીવતાં તો હવે મેબલ અને જૈન બે જ છે, પણ કેટલું વિચિત્ર છે કે તે મને ઓછામાં ઓછાં હૈયાત લાગે છે. જ્યારે માતા, પિતા અને ટોમ — એ ત્રણે જાણે મારી પાસે જ છે એમ જણાય છે ! તેમણે સૌએ તમને યાદી હોત, કારિટા !

પ્રિયે, મારી પ્રિય તનુમુખિ, મને એક વાર થયું હતું કે હું પાછો આવું ત્યારે તમને સાથે લેતો આવીશ. પણ, દુનિયાને ખીજે છેડે મારે તમને આજે છોડવાં પડ્યાં !

હવે થાકી ગયો છું. મારે સ્વર્ગ જવું જોઈએ. શિવરાત્રિ, પ્રિય સખિ !

દક્ષિણ અમેરિકાના એક છાપામાંથી ઉતારો

ન્યૂ ઓરલિયાં, લુઝિયાના

કાલે રાત્રે શહેરમાં આવી પહોંચેલી એક્સપ્રેસ ટ્રેનના એક કબજામાંથી સ્પેન-અમેરિકન યુદ્ધમાં ભાગ લીધેલા એક વૃદ્ધ સૈનિક નેડ લૅંગફોર્ડનું શબ ઉતારવામાં આવ્યું. ફિલિપાઈન્સમાં નોકરી બળવતાં લૅંગફોર્ડને કોલોને એપ વળાવ્યો. ફિલિપાઈનના કોલિસ્ટાન — કુલિયન બેટ — થી તેની કારવિલના કુટુંબમાં બદલી કરવામાં આવી હતી અને ત્યાં જ તે જઈ રહ્યો હતો. બીજા ઉતારુઓના રક્ષણાર્થે આ માણસે સૈનિકને આબે રસ્તે એકાંતમાં જ રાખવામાં આવેલો. તેની સાથે રહેલો આરોગ્ય-ખાતાનો અધિકારી કહે છે કે લુઝિયાના રોડમાં ટ્રેન દાખલ થયા પછી થોડા જ વખતમાં લૅંગફોર્ડનું મરણ થયું. આગલે દિવસે તો એની તબિયત સંતોષકારક જણાતી હતી. પણ જ્યારે ટ્રેન એના પોતાના ગામ આગળથી પસાર થઈ, અને જો ઘરમાં એનો જન્મ થયેલો તે એણે જોયું, ત્યારે તેને ખૂબ જ લાગણી થઈ આવી હતી. સાફ જણાય છે કે વર્ષોના કઠણ પરિશ્રમથી અને પીડાભારથી જીર્ણ થયેલું એનું હૃદય એકાએક ચૂકી ગયું.

લૅંગફોર્ડને લશ્કરી માન સાથે દફનાવવામાં આવશે. બેટન-રૂઝમાં આવેલા રાષ્ટ્રીય કબરસ્તાનમાં તે જમીનદસ્ત થશે. મહારોગી થયેલા બીજા સિપાઈઓને પણ ત્યાં જ દાટવામાં આવ્યા છે.

લેખકની પૂર્તિ

છેલ્લાં પંદર વર્ષથી મારો અધીચે સમય કોઢ થયેલાં સ્ત્રીઓ, પુરુષો અને બાળકોનું કામ કરવામાં જાય છે. આ બાબતમાં બે મહત્ત્વના પ્રશ્નો પર મારું ધ્યાન ખેંચાયું છે. એક રોગ પર પૂર્ણ વિજય મેળવવા માટે વૈજ્ઞાનિક શોધખોળનું મહત્ત્વ, અને બીજું, મહારોગીઓ પણ માનવીઓ જ છે એ ખ્યાલમાં રાખી તેમની રહેણી-કરણી, તેમની જરૂરિયાતો અને ખીલેલી કે ખીલી શકનારી શક્તિઓ, તેમની લેવાતી સંભાળ, અને ખાસ કરીને ઉપચારોમાં થતા સુધારાથી તેમને ઉત્પન્ન થતી સાબળ થવાની આશા — વગેરે બાબતોનું મહત્ત્વ.

રોગની દૃષ્ટિએ કોઢનું વિવેચન કરવાનું કામ દાકતરોનું છે આ પુસ્તકમાં મારો પ્રયત્ન વાચકને એક કાઠીવાસમાં લઈ જઈ એ દેખાડવાનો છે કે ત્યાં હર્ષ અને શોકથી ભરેલું — બહાર કરતાં જુદા પ્રકારનું હોવા છતાં — જીવન, ખરેખરું તથા પૂર્ણ જીવન જ હોય છે, મૃત્યુ નહીં. એક કાળે, સાચેસાચ, આ લોકોને કાયદાની દૃષ્ટિએ ‘મરણ પામેલા’ દરાવવામાં આવતા. કોઈને કોઢ થયેલો માલૂમ પડે તો યુરોપમાં તેનું દેવળમાં જઈ શ્રાદ્ધ કરવાની રીત હતી. આજે ઉપચાર માટે તેનો થોડોક કાળ અહિંવાસ કરાવ્યા બાદ પાછો તેને નીરોગી સમાજમાં પ્રવેશ કરાવવાની આશા પેદા થઈ છે.

એપ લાગેલાં સ્ત્રીપુરુષોની સાથેના મારા પરિચય અને મિત્રતાને લીધે, આ આપત્તિ કેટલી અકલ્પિત રીતે માણસ પર આવી પડે છે તેની મને જાણ છે. એ રોગ નથી માનવો વર્ણ કે વર્ગ કે રાષ્ટ્ર. જરાયે પૂર્વસૂચના વિના તેનો શિકાર થયેલાને પોતાના ધંધાધાપા છોડવા પડે છે. સુધારો, માછીઓ, વકીલો, શિક્ષકો અને ખુદ દાકતરોનેયે એના શિકાર થવું પડે છે. સ્ત્રીઓને થાય છે તો તેમને પોતાના ધણીથી અળગી કરવી પડે છે, અને ધણીઓને થાય છે તો તેમની પત્નીથી. નાનાં બાળાકોનેયે માબાપથી વિખૂટાં પાડવાં પડે છે. આ

હતાશા કેટલાક કમલાગ્યેને કેવા ગાંડા જેવા કરી મૂકે છે તેનો મને અનુભવ છે. એ હતાશામાંથી નીકળી પાછી શાણુપ પ્રાપ્ત કરવા માટે, અને જે સુખ અને સંતોષને જીવનમાંથી ઝડપી લેવા પ્રાણી સદાયે પ્રયત્નશીલ રહે છે, તે સુખ-સંતોષને આ નવા પ્રકારના જીવનમાંથી પ્રાપ્ત કરવા માટે તેને પોતાની સાથે જ કેવી ભારે લડત ઉઠાવવી પડે છે, તેનું મેં અનેકના જીવનમાં અવલોકન કર્યું છે. આ અનુભવોમાંથી મને તે રોગીઓની બહાદુરી માટે ઊંડા આદર લાગે છે.

જ્યાં જ્યાં હું કુશલયોમાં ગયો છું, ત્યાંના વિજ્ઞાનીઓ તેમ જ સંચાલકોએ કશી આનાકાની કે વિલંબ વિના પોતાને મૂંઝવતા પ્રશ્નોનો મને હંમેશાં પરિચય કરાવ્યો છે. આ માટે હું તેમનો ઋણી રહ્યો છું. અને તેથીયે વધારે ઋણી હું એ બધા રોગીઓનો છું, જેમણે પોતાની તથા પોતાના કુટુંબીઓની ઉપર રોગને લીધે આવી પડેલા ભારની મને નિખાલસ દિલે વાતો કરી છે.

મહારોગ વિષે સામાન્ય રીતે પુછાતા કેટલાક સવાલો

પ્રશ્ન — દુનિયામાં કેટલા મહારોગીઓ છે?

ઉત્તર — કેટલાક ભાગો સિવાય બીજે એની ચોક્કસ ગણતરી હજી થઈ નથી. પણ સાધારણ રીતે એની સંખ્યા ૩૦ લાખની અંકાય છે.

પ્રશ્ન — મહારોગ ક્યાં ક્યાં છે?

ઉત્તર — સૌથી વધારે પૂર્વ અને દક્ષિણ એશિયામાં : ખાસ કરીને ચીન, હિંદુસ્તાન, મલયખેટો. તે સિવાય આફ્રિકા અને દક્ષિણ અમેરિકાનાયે કેટલાક ભાગોમાં છે. પણ, આખીયે દુનિયામાં કોઈ કોઈ દરદી તો મળી જ આવે છે. ગરમ અને સમશીતોષ્ણ દેશોમાં એનો વધારે ઉપદ્રવ છે, પણ આઈસલેન્ડ જેવા ઉત્તરના અતિ ઠંડા દેશમાંયે તેનું અસ્તિત્વ છે.

*પ્રશ્ન — હિંદુસ્તાનમાં આ રોગનો ફેલાવો કેવો અને ક્યાં ક્યાં છે?

ઉત્તર — ૧૯૩૧ની ગણતરીમાં ૧,૪૮,૦૦૦ રોગીઓની સંખ્યા નોંધાઈ હતી. પણ આનો અર્થ એ નથી કે એટલા જ કોઢી છે. આ ગણતરી ઘણી જ અધૂરી હોય છે. વાસ્તવિક સંખ્યા એથી દશ ગણી વધારે હોવાનો સંભવ છે : એટલે કે, કહો કે લગભગ ૧૫ લાખ. પ્રત્યક્ષ તપાસમાં કેટલાક પ્રદેશમાં સેંકડે ૨ ટકાથી માંડી ૨૦ ટકા સુધી રોગનું પ્રમાણ જાણવામાં આવ્યું છે.

બરમામાં એનું જોર સારી પેઠે છે. આસામની બંને ખીણોમાં એનો ઉપદ્રવ છે. બિહાર-અંગાળની મધ્યે છોટાનાગપુરમાં અને ગંગાને કિનારે કિનારે એક લાંબી ને લાંબી દક્ષિણોત્તર પટ્ટીમાં તે સારી પેઠે ફેલાયેલો છે. તે પટ્ટી ઓરિસ્સા અને મદ્રાસ ઇલાકાના ગોદાવરી જિલ્લા સુધી દક્ષિણ તરફ ફેલાયેલી છે. ઉપરાંત દક્ષિણારતના આરકોટ, સેલમ,

* આ અને આની પછીના એમ બે પ્રશ્નોના ઉત્તરો શ્રી મનોહર દિવાણુ કૃત 'કોઢ' પુસ્તકમાંથી લીધા છે. એ પુસ્તક હિંદીમાં સસ્તા સાહિત્ય મંડલ, ન્યૂ દિલ્હી તરફથી પ્રસિદ્ધ થયું છે, અને, આ વિષયને સમજવા માટે દેશી ભાષામાં સારામાં સારું છે. મરાઠીમાં પણ તે થયેલું છે. હિંદી આવૃત્તિની કિંમત બાર આના છે.

ત્રાવણકોર, કાચીન અને મલબારમાં તેનો પ્રવેશ છે. મધ્ય પ્રાન્તના છત્રીસગઢ વિભાગમાં તથા બિહારમાં તેનું એટલું જ જોર છે. નેપાલ, બાકીનો બિહાર અને યુક્તપ્રાંતમાં તે ઓછો છે, પણ છે ખરો. કાશ્મીરમાં કવચિત્ જ દેખાય છે. કોઠી જિલ્લાઓના મજૂરો બીજા ભાગોમાં મજૂરી માટે જાય છે, તેને લીધે એનો ચેપ અત્યાર સુધી મુક્ત રહેલા ભાગોમાં પહોંચ્યો છે.

*પ્રશ્ન — હિંદુસ્તાનમાં મહારોગનિવારણનું કામ કરનાર કઈ સંસ્થાઓ છે ?

ઉત્તર — દુનિયાના અનેક દેશોમાં અનેક વર્ષોથી નિષ્ઠા અને સેવા-ભાવથી કોઠીઓ માટે બરાબર કામ કરનારી ‘મિશન ટ્રૂ લેપર્સ’ નામની એક સંસ્થા છે. તેની સ્થાપના ૧૮૭૪માં અંગ્રાલા (પંજાબ)માં બહુ નાના પાયા પર થઈ હતી. પણ આજે તે એટલી મોટી થઈ છે કે તેની વાર્ષિક આવક ૧૪ કરોડ રૂપિયાથી વધારે છે. હિંદુસ્તાનમાં તેનાં ૩૭ કુશલયો છે; ઉપરાંત ૧૫ કુશલયોને મદદ કરે છે. તે બધામાં મળી લગભગ દશ હજાર રોગીઓની રહેવા ખાવા-પીવા અને દવા-દારૂની વ્યવસ્થા થાય છે. કોઠી માતાપિતાનાં બાળકો માટેનાં ગૃહોમાં લગભગ ૮૦૦ બાળકો પોપાય છે. ઉપરાંત છ હજાર રોગીઓ દરવર્ષે બહાર રહી ઇલાજ લે છે. લગભગ આઠ લાખ રૂપિયા તે સંસ્થા હિંદુસ્તાનમાં ખર્ચે છે. તેનું મુખ્ય કુશલય પુરુલિયા (બિહાર)માં છે. આ સંસ્થા મિશનરીઓની છે.

તે ઉપરાંત લંડનની ‘લેપ્રસી રિલીફ એસોસિયેશન’ની હિંદી શાખા પણ મહારોગનિવારણનું કામ કરે છે. એ સંસ્થા રાજ્યાશ્રિત છે, અને તેની વાર્ષિક આવક ત્રણ લાખથી વધુ છે. સરકારી ઇસ્પતાલો દ્વારા એનું કામ ચાલે છે. કલકત્તાની ‘સ્કૂલ ઓફ ટ્રોપિકલ મેડિસીન’માં મહારોગ સંશોધનનો એક ખાસ વિભાગ છે, તે આ સંસ્થાની મદદથી જ ચાલે છે. મહારોગના દાક્તરોને તાલીમ આપવાનું તથા લોકોમાં એ વિષે સામાન્ય જ્ઞાન ફેલાવવાનું પણ તે કામ કરે છે.

સાવ સ્વતંત્ર અને નાના પાયા પર ઊભી થયેલી એક સંસ્થા તે મહારોગ સેવામંડળ, વર્ધા છે. તેની તરફથી વર્ધા તાલુકામાં કેટલાક

દવાખાનાં તથા દત્તપુર ખાતે એક ‘મહારોગી આશ્રમ’ ચાલે છે. શ્રી મનોહર દિવાણુ તેના સંચાલક છે. આ કાર્ય માટે પોતાનું જીવન સમર્પણ કરનાર ધણું કરીને એ પહેલા હિંદી સેવક છે.

સરકારી તરફથી ‘લેપ્રસી ઇન ઇન્ડિયા’ નામનું એક ત્રિમાસિક નીકળે છે, તેમાંથી વધારે માહિતી મળી શકે.

પ્રશ્ન — યુ. સ્ટે.માં મહારોગ છે કે ?

ઉત્તર — બહુ દક્ષિણમાં થોડોક છે. ઉત્તરમાં કદીક મળી આવે છે. પણ તે ધણુંખરું પરદેશથી આવેલો હોય છે. યુ. સ્ટે.માં મહારોગીઓની કુલ સંખ્યા એક હજારની અંદર મનાય છે. યુ. સ્ટે. રાજ્યના આરોગ્યખાતા તરફથી લુઝિયાના સ્ટેટ્સમાં આવેલા કારવિલ ગામમાં એક નમૂનેદાર કુશલય ચાલે છે. તેમાં લગભગ ૩૭૦ રોગીઓ રહે છે અને સારી સંખ્યામાં આરોગ્યખાતાના સેવકો કામ કરે છે. ઉપચારનાં તેમ જ શોધખોળનાં કામ માટે એક છેલ્લી ટુપની પ્રયોગશાળા પણ ત્યાં બાંધેલી છે. હાવાઈ બેટો, પ્યુઅરટોરિકો, તથા વરજીન બેટોમાં સેન્ટ કોઈઝ ખાતે પણ કુશલયો છે.

પ્રશ્ન — ગ્રેટ બ્રિટનમાં મહારોગ છે ?

ઉત્તર — ઓક્ટોબર ૧૯૪૦ના ‘લેપ્રસી રિવ્યૂ’ પત્રમાં આપેલા આંકડાઓમા મુજબ તે વખતે નિષ્ણાતોના ઉપચાર કે દેખરેખ નીચે ૩૨ કેસો હતા. ‘સેન્ટ જાઈલ્સ વસતિગૃહ’ નામની સંસ્થામાં અંગ્રેજ મહારોગીઓની સંભાળ લેવાય છે. નિષ્ણાતોની જોડે મેળવી આપવાનું તથા જરૂર હોય તેને મદદ કરવાનું કામ ‘બ્રિટિશ એમ્પાયર લેપ્રસી રિલીફ એસોસિયેશન’ નામની સંસ્થા કરે છે.

પ્રશ્ન — આ રોગનું ઉત્પત્તિ કારણ સમજાયું છે ?

ઉત્તર — હવે બધા સ્વીકારે છે કે આ રોગ ‘માઈકોબેક્ટેરિયમ લેપ્રી’ (mycobacterium leprae) નામના કુષ્ઠજંતુથી થાય છે. એની શોધ જરહાર્ડ આરમાવર હેનસન નામના દાકતરે ઈ. સ. ૧૮૭૧માં કરી હતી.

પ્રશ્ન — એ જંતુને શરીર બહાર ઉછેરી શકાય છે ?

ઉત્તર — હેનસનની શોધ પછી એને સ્વતંત્રપણે શરીર બહાર

ઉછેરવાના સેંકડો પ્રયત્ન થયા છે, પણ હજુ સુધી એકેયમાં ખાતરી લાયક સફળતા મળી નથી.

પ્રશ્ન — એ રોગ આનુવંશિક છે ?

ઉત્તર — દાકતરો સર્વાનુમતે કહે છે કે તે આનુવંશિક નથી.

પ્રશ્ન — એ શું સાચી વાત છે કે કાઢનો એપ લાગે અને તેને દાકતરો પારખી શકે તેવું તે ૩૫ પકડે તે દરમ્યાન ઘણાં વરસો વીતી જઈ શકે ?

ઉત્તર — હા. ત્રીસ ત્રીસ વર્ષ વીતી ગયાંના દાખલા જાણાયેલા છે. સામાન્ય રીતે એટલાં વર્ષ નથી જતાં. મનાય છે કે સરેરાશ ચાર-પાંચ વરસની આવે છે. બહુ જલદી પરખાઈ જાય એમ પણ અને.

પ્રશ્ન — એ શું જીવલેણ રોગ છે ?

ઉત્તર — સામાન્યપણે નહીં. સાધારણ રીતે દરદી કોઈ બીજા કારણથી મરે છે. લેખક એવી વ્યક્તિઓ જાણે છે જે ચાળીસ વર્ષથી આ રોગથી પીડાતાં છતાં હજુ જીવે છે.

પ્રશ્ન — એ રોગ પીડાકારક છે ?

ઉત્તર — સામાન્ય રીતે, દરદીને રોગની પોતાની પીડા બહુ થોડી થાય છે. પણ, જ્ઞાનતંતુ-કળતરના કેટલાક હુમલામાં તીવ્ર પીડા થાય છે. રોગનો ‘તીવ્ર હુમલો’ (લેપર રી-એક્શન) થાય ત્યારે ખૂબ એચેની અને દુઃખ થાય છે. એ આ રોગનું ખાસ અનિત્ય લક્ષણ છે. કોઈ વાર એ હુમલો થોડા દિવસ જ ટકે છે, અને કોઈ વાર મહિનાઓ સુધી શમતો નથી. કોઈ વાર તે નિયમિત મુદતે અને કોઈ વાર અનિયમિત મુદતે ફરી ફરી આવે છે.

પ્રશ્ન — મહારોગની કેટલી જાતો છે ?

ઉત્તર — એકબીજાથી બહુ ભિન્ન પ્રકારની એવી બે મુખ્ય જાતો છે. સેલ્લી ફેરો (ઇન્જિપ્ત)ની પરિપદે તેને માટે સૌમ્યકુષ (neural) અને કાલકુષ (lepromatous) નામે દ્વાવ્યાં છે. બીજી જાતને પહેલાં ત્વચાકુષ (cutaneous) કહેતા. એક બીજો પ્રકાર પણ છે, તેને જીદી જાત ગણી નથી કારણ કે તેમાં બંને પ્રકાર એકી સાથે જોવામાં આવે છે. આથી તેને સંયુક્ત અથવા મિશ્રકુષ

કહે છે. સામાન્ય આરોગ્યની દૃષ્ટિએ ઢાંક્યો કાઢ અને ખુલ્લો કાઢ એમ બે પ્રકાર પાડી શકાય. ઢાંક્યો કાઢ ચેપી મનાતો નથી.

પ્રશ્ન — આ રોગ સાજો થાય છે ખરો ?

ઉત્તર — જ્યારે રોગીની સ્થિતિ એટલે અંશે સુધરે કે તેના લોહીની પરીક્ષામાં જંતુનું અસ્તિત્વ માલૂમ ન પડે ત્યારે તે ‘જંતુમુક્ત’ (નેગેટિવ) થયેલો ગણાય છે. તેવા રોગીને ‘રોગમુક્ત’ અથવા ‘સાજો થયેલો’ કહેવાને બદલે ‘રોગરુદ્ધ’ અથવા ‘અટકી ગયેલો’ કહેવાની દાક્તરી રીત છે.

પ્રશ્ન — એનો ચેપ શી રીતે વળગે છે ?

ઉત્તર — નીરોગી અને રોગી વચ્ચેના સ્પર્શવ્યવહારમાંથી એ થાય છે, એવો તર્ક છે. પણ કઈ ખાસ રીતે એના જંતુ શરીરમાં દાખલ થાય છે, તે હજી ખરાખર સમજાયું નથી.

પ્રશ્ન — શું એ રોગ ઝટ લઈને વળગી જાય છે ?

ઉત્તર — મહારોગ વિષેનો જીગજૂનો ભય વજૂદ વિનાનો છે. રોગી અને નીરોગી સ્ત્રીપુરુષ-સંબંધીથીએ જવલ્લે જ ચેપ લાગે છે. સાધારણ ગણતરી એવી છે કે એવા ચેપના દાખલા પાંચ ટકાથી વધારે નથી. પણ રોગીના ઘરમાં રહેતાં બાળકોને તે લાગવાનો ધણો સંભવ રહે છે.

પ્રશ્ન — શું નીરોગી માણસો ચેપના જોખમ વિના રોગીઓ સાથે કામ કરી શકે ?

ઉત્તર — દુનિયાભરનાં અનેક કુશલયોમાં હજારો નીરોગી લોકો — દાક્તરો, નર્સો તથા બીજા સેવકો — રાતદિવસ રોગીઓમાં કામ કરતાં હોવા છતાં, ચેપ વળગાડના કિસ્સા બહુ જ જૂજ માલૂમ પડ્યા છે. બધા ચેપી રોગોમાં જેટલી સાવચેતી લેવી ઘટે છે તેટલી જ આમાંયે લેવાય છે.

પ્રશ્ન — લોકોમાં આ રોગની ધૂણા અને ધારતી કેમ છે ?

ઉત્તર — આનો કોઈ સંતોષકારક જવાબ નથી. કારણ કે, લોકોના મનમાં આટલી બધી એની ધૂણા હોવા માટે કોઈ સખળ કારણ જડ્યું નથી. એની વળગાડશક્તિ એટલી બધી મંદ છે કે એક સામાન્ય

તંદુરસ્ત માણસ તેની રસી લઈને કે રોગીઓના સહવાસમાં આવીને તેનો એપ લેવાનો ધરાદાપૂર્વક પ્રયત્ન કરે, તોયે તેમાં ઘણું કરીને ફાવશે નહીં. બહુ વધી ગયેલા રોગીનું દર્શન આંખને ગમે એવું હોતું નથી. પણ એવું તો ઘણાયે રોગો વિષે કહી શકાય. છતાં તેવા રોગો પ્રત્યે એટલી સર્વવ્યાપક ધૃણા દેખાતી નથી. દરદીઓના ઘણા મોટા ભાગને રોગનાં બાહ્ય ચિહ્નો કવચિત જ હોય છે, અથવા મુદ્દસે નથી હોતાં. કાગળો દ્વારા કે ચીનાઈ-વોશિંગ કંપનીમાં કપડાં ધોવડાવવાથી રોગ થયાની વિલક્ષણ વાતો અજ્ઞાનજનિત વહેમો જ છે. (લેખકે એક એવાયે માણસ જોયો છે કે જેણે મહારોગીની સીનેમા ફિલ્મને હાથ વડે અડતી વખતે મોજાં પહેરી રાખ્યાં હતાં !) આ રોગ અને તેના ભોગ થયેલાઓને જે નામ મળેલું છે તેની સાથે ધૃણાની કલ્પના પોસાઈ ગઈ છે. પણ, ખરું જોતાં, એ રોગમાં એની ધૃણા રાખવા જેવું કશું નથી.

પ્રશ્ન — આ ધૃણા દૂર કરવા શું કરી શકાય ?

ઉત્તર — રોગનું નામ બદલવું એક અસરકારક માર્ગ છે. મનીલામાં ભરાયેલી લિયોનાર્ડ વૂડ સ્મારક પરિષદમાં એનું નામ ‘હેનસનનો રોગ’ રાખવાની સૂચના થઈ હતી. સંભવ છે કે એથી વધારે સારું નામ નહીં મળે. સૈકાઓથી કોઢ વિષે જે ગેરવાજખી ધૃણા અને ભય પેસી ગયાં છે, તે નીકળતાં વર્ષો ચાલી જશે. એ વિષે પ્રયત્ન કરવો એ આ કમલાગ્ય માણસોના હિતમાં કરવાનાં અતિ જરૂરી કામો પૈકી એક છે.

પ્રશ્ન — સ્ત્રીપુરુષોમાં કોને એ રોગ વધારે લાગે છે ?

ઉત્તર — સામાન્ય અનુભવ એવો છે કે સ્ત્રીઓ કરતાં પુરુષોનું પ્રમાણ લગભગ એવડું છે.

પ્રશ્ન — મહારોગ વિરુદ્ધની લડતમાં સૌથી વધુ આશાજનક બાબત કઈ છે ?

ઉત્તર — લેખકના મત પ્રમાણે કોઢના વિજ્ઞાન અને અટકાવની બાબતમાં વૈજ્ઞાનિક અભ્યાસ કરવા પાછળ જે ધ્યાન અપાવા લાગ્યું છે તે મોટું આશાપ્રદ ચિહ્ન છે. આ વિષે ખાસ રસ હમણાં હમણાં જ પેદા થયો છે.

મનન

જે જીવનકથા કથાનાયકને મોઢે આપણે સાંભળી ગયા તેનું જરા મનન કરીએ. લેખકે એને આત્મકથાનું રૂપ આપી પોતાની સમભાવશક્તિનો સારો પરિચય આપ્યો છે. આપણને કેવળ રોગ વિષે જાણીને સંતોષ થતો નથી. માણસ તરીકે આપણું હૃદય જાણવા માગે છે કે કોઠ જેવી મહાન વિપત્તિમાં એકાએક આવી પડેલા માણસની મનોદશા કેવી હોય છે. યુદ્ધમાં ઉત્સાહભેર દાખલ થયેલો યુવાન પિતાના ધીકતા ધંધાનો વારસ બને છે. જૈન જેવી પ્રેમજ્ઞ અને કલારસિક તરુણી જેડે વિવાહબદ્ધ થઈ ભૂમિ પર સ્વર્ગ ઉતારવાના કોડ સેવે છે. ટોમ જેવા નિખાલસ અને બાહોશ ભાઈના સહકારથી દુન્યવી દષ્ટિએ ખૂબ આગળ વધવાની મુરોદો ધડે છે. પણ એટલામાં એક નાનકડું ચાકું એનો આખો જીવનપ્રવાહ સૂકવી નાખે છે. . . . આના કરતાં વધારે ઉદ્વેગકારક શું હોઈ શકે ?

અને છતાં, એ નિરાશામાંથી ધીમે ધીમે એ પોતાને સંભાળી લે છે. સ્વદેશ અને સ્વજન છોડીને દૂર જઈને વસે છે. ત્યાંના લોકો સાથે બની શકે તેટલો એકરૂપ થવાનો પ્રયાસ કરે છે, અને વિનાશમાંથી પણ ફરી નવો જીવનરસ ઉપજાવી નવી સૃષ્ટિ રચે છે. એ કેટલું સાહસિક અને અદ્ભુત જીવનકાર્ય છે ! આવા માણસને અવસ્યમેવ જીવનવીરની પદવી આપવી જોઈએ.

લેખકે પોતાના કથાનાયકને કોઈ ધીરોદાત્ત આદર્શ પુરુષ ચીતર્યો નથી. લડાઈમાં એ ભાગ લે છે, પણ કાંઈ ભારે પરાક્રમ કરી બતાવતો નથી; એવા શરવીર થવાના કોડ પણ સંવતો નથી. મન અસ્વસ્થ થાય ત્યારે શાંત બેસી જીવનનો વિચાર કરવાને બદલે શરાબને શરણે જાય છે. ધર્મની બાબતમાં એનો કોઈ ખાસ અભિપ્રાય હોય એમ લાગતું નથી. નથી તે કોઈ અસાધારણ ઈશ્વરનિષ્ઠ ભક્ત કે નથી હડહડતો નાસ્તિક. પરોપકાર કરવા જતાં પોતાના સ્વાર્થનો

વિચાર પણ કરી જ લે છે. સ્પેન સામે લડવા જતાં એની જે ન્યાયનિષ્ઠા અને સ્વાતંત્ર્યપ્રીતિ ઊછળી આવી હતી, ને સ્પેનનો પરાજય થયા પછી ફિલિપાર્ઝિનોને એમનું રાજ પાછું આપવાને બદલે જ્યારે અમેરિકન સરકારે તે પચાવી પાડ્યું, ત્યારે તે એમ કહી પોતાનું મન મનાવે છે કે એ બંધી વસ્તુઓ રાજદ્વારી લોકો જાણે; આપણે કેવળ સૈનિક રહ્યા. સ્પેન સાથેના યુદ્ધ પછી ફિલિપાર્ઝિનોને દબાવવા માટે રાખવામાં આવેલા લશ્કરમાં તે સ્વેચ્છાએ જોડાય છે. આગળ જતાં, જ્યારે વિસેન્ટિ જેવો કોઈ ફિલિપાર્ઝિન ગોરા જાલિમોને ચગદી નાખવાની વાત કરે છે, ત્યારે તેનો પક્ષ ન સમજતાં જ તેની ડોક આમળી નાખવાની એના મનમાં પ્રયત્ન ધમ્મજા થાય છે. એક જ બાબતનો વિચાર કરવાની માનસિક સંકુચિતતા તેનામાં છે, તેથી પોતાનું રાષ્ટ્ર જે કરે તે સાંતું જ હોય એવી જાતનું દેશાભિમાની આંધળાપણું તેનામાં દેખાઈ આવે છે. લેખકે કથાનાયકની આ પ્રાકૃત સ્થિતિ બિલકુલ સ્વાભાવિક રીતે વર્ણવી છે.

ખીજી બાબત આપણા કથાનાયકમાં કેટલાક ઉજ્જવળ ગુણો દેખાઈ આવે છે, અને સામાન્ય વ્યક્તિ તરીકે જ એને રજૂ કરેલો હોવાથી એ સદ્ગુણો વધારે દીપ્તી નીકળે છે.

ફિલિપાર્ઝિન યુદ્ધમાંથી પાછા આવ્યા પછી સૈનિકોની પેઠે એ પોતાની બહાદુરીનાં અને ફિલિપાર્ઝિનોના જંગલીપણાનાં રૌમાંચક બયાનો પોતાના લોકો આગળ રજૂ કરતો નથી. લોકોને પોતાનો ચેપ ન લાગે અને કોઈને નુકસાન પહોંચાડ્યાનું પાપ પોતાને હાથે ન થાય, એ માટે કુલિયન જતાં પહેલાં જે કષ્ટો એણે સહન કર્યા છે તે એક ધર્મનિષ્ઠ મનુષ્યના ચારિત્ર્ય-તેજની ઝાંખી કરાવે છે.

કારિટા પ્રત્યેના અનુરાગ અને એની ખિલવણી — બંનેના સમાજનો વિચાર કરતાં અત્યંત સ્વાભાવિક અને નિર્મળ છે. તે કારિટાને પરણવા તૈયાર છે. તેના પ્રત્યેનો એનો પ્રેમ ઊંડો અને ઉત્કટ છે. છતાં, તેને પરણીને કોઠી પ્રજા ઉત્પન્ન કરવાનું જોખમ ખેડવા કરતાં પોતાની પ્રેમ જેવી ઉત્કટ લાગણીને હોમી દેવા એ તૈયાર થાય છે. આ પણ તેનું ચારિત્ર્યતેજ સૂચવે છે.

પછી, જ્યારે કારિટા પાછી સાજી થાય છે, અને તેના સહવાસને લોભે તે કુલિયનમાં જ રહેવા મન કરે છે, અને પાદરી મારેલો પણુ કારિટાની અસાધારણ સેવાશક્તિનો લાભ લેવા તેને અનુમોદન આપતા જણાય છે, ત્યારે પણ આપણે કથાનાયક તેને ફિલિપાઈન પ્રજાના હિત ખાતર અને કોઠીઓના કલ્યાણ માટે પાછા જવાનું દૃઢતાપૂર્વક સૂચવે છે. આ પ્રસંગ પણ નેડને એક સમાજધર્મી આદર્શ નાગરિક તરીકે રજૂ કરે છે અને વાચકના મનમાં તેના પ્રત્યે આદરભાવ પેદા કરાવે છે. ગોરી પ્રજાઓમાં જે અહંભાર હોય છે તેનો અંશ તેનામાંયે અગ્નિય છે. છતાં ફિલિપાઈનો પ્રત્યેનું એનું આકર્ષણ તરી આબ્યા વિના રહેતું નથી. તેની સહાનુભૂતિ ખરેખરી અને નક્કર છે, એ પ્રજા સાથે ભળતાં તેને સંકોચ નથી. દબાયેલી પ્રજા રાજ્ય કરતી પ્રજાના માણસો સાથે જે સંકોચથી વરતે છે, તેને તેમનું ખીકણપણું સમજવાને બદલે સૌજન્ય સમજવામાં એ પોતાની ગુણગ્રાહકતા જ પ્રગટ કરે છે. ડૉ. રાવિનો, ફિલિપાઈન દરદીઓ, તેમ જ ડૉ. ડોમિંગ્વેઝનાં નેડે કરેલાં વખાણ વાંચતાં, આપણે સ્વાનુભવે સમજી શકીએ છીએ કે તેમની એ નમ્રતા ગોરાઓની આત્મપ્રોતીના અને દોરના પરિણામે ઊપજેલી છે. પણ નેડ તો તેમાં એ લોકોની શાલીનતા જ જુએ છે. ટોમસ જેવા ફિલિપાઈન છોકરાને ઘરમાં રાખ્યા પછી એને પોતાના દીકરા જેવો ગણવામાં પણ નેડનો સમભાવ જ પ્રગટ થાય છે. પણ તે એટલું બધું સ્વાભાવિક છે કે એમાં કંઈ મોટાઈ છે એમ તેનેયે લાગતું નથી કે આપણનેયે લાગતું નથી.

આવો માણસ જ્યાં જાય ત્યાં પોતાની વિશેષ સૃષ્ટિ ઊભી કર્યા વગર રહે જ નહીં. ધંધાનજરી અમેરિકનની આંખ દરેક પરિસ્થિતિમાંથી નાણાં કેમ ઊપજાવી શકાય અને સુખાકારીનું જીવન કેમ ખીલવી શકાય એ જોવાનું જ. નેડમાં તો જ્યાં જાય ત્યાં લોકો ઉપર છાપ પાડવાની અને તેમનો પ્રેમાદર મેળવવાની શક્તિ હતી જ. તેથી પોતાના પુરુષાર્થનો ચેપ લગાડીને તે કુલિયનનો સમાજનાયક બન્યો. પોતાના સ્વાર્થ ઉપરાંત આખા સમાજના હિતનો વિચાર કરવાની પારમાર્થિક દૃષ્ટિ વિના આવું નેતાપણું ખીલી શકતું નથી. માણસનો સ્વભાવ,

તેની ખાસિયત અને અને તેના ઉત્સાહનું કેન્દ્ર ક્યાં છે એ બધું જે જાણી શકે તે જ લોકોમાં ઉત્સાહ રેડી શકે અને તેમના વિશ્વાસ મેળવી શકે. નાનપણનો દોસ્ત બોબ સેલર્સ અને કોઢી ઇબ્નેર સિમસન બંનેના દાખલા અહીં વિચારવા જેવા છે.

દુર્ભાગ્યે નેડ જેવા સરસ માણસનેયે કોઢના ઇલાજથી કશો કાયદો થયો નહીં. અસાધારણ ધીરજ અને ઉત્સાહથી એણે પ્રયત્ન કાયમ રાખ્યા. પછી જ્યારે અનુભવે કઠોર સત્ય સોચે સો ટકા પ્રગટ થયું, ત્યારે નિરાશાના ઊથલાને પોતાની શ્રદ્ધાથી દબાવી દઈ એણે પોતાનું ચિત્ત લોકહિતમાં પરોવી દીધું.

આમ નેડના સ્વભાવવિશેષનું આપણે અધ્યયન કરી શકીએ છીએ. પણ જે ઉદ્દેશથી લેખકે આ ચોપડી લખેલી છે, તે મૂળ મુદ્દાઓ ઉપર જ આવીએ.

લેખકે કોઢસંકટનિવારણ અને કોઢીસંકટનિવારણ એવા સેવાકાર્યના બે ભેદ પાડ્યા છે. કોઢ જેવા દુષ્ટ રોગને જગતમાંથી નાબૂદ કરી નાંખવો એ કોઢસંકટનિવારણ થયું. એ વૈદકવિજ્ઞાનનો વિષય છે. એ બાબતની ચર્ચા સહેજે સહેજે કેટલાંક પ્રકરણોમાં છે. છતાં, તે આ પુસ્તકનો ખાસ વિષય નથી. પણ કોઢ છે ત્યાં સુધી કોઢી છે, કુષાલયો છે, કોઢીઓના તથા કુષાલયોના સામાજિક કાયડાઓ છે. સમાજ કોઢીને અસ્પૃશ્ય જેવો ગણે કે, એક કાળે થતું હતું તેમ, મરી ગયેલો સમજે, છતાં જ્યાં સુધી એના દેહમાં પ્રાણ છે, ત્યાં સુધી કાઈ પણ કાયદો એને મનુષ્યસમાજનું અંગ બનતાં અને ખીજ માણસોના જેવાં જ જીવનના મનોરથો, ઉલ્લાસો, સારાનરસા વિકારો, પુરુષાર્થ કરવાની તકો અને ક્ષેત્રો વગેરેની આશા-તૃષ્ણા ધરાવતાં અટકાવી શકતા નથી. એવું નહીં હોય અથવા ન હોવું જોઈએ એમ સમજી કરેલા સામાજિક કે કાયદેસર નિયમો પ્રશ્નનો ઉકેલ આણતા નથી, પણ ઊલટા તેને વધારે ગૂંચવી મૂકે છે. એવા અનેક પ્રશ્નોને લેખકે આ કથામાં ઉપાડ્યા છે. દા. ત. નેડ એક પુરુષાર્થી માણસ છે, રોગે તેને સમાજથી વિખૂટો પાડી અને ખાવાપીવાનું પૂરું પાડી કામ વિનાનો કરી મૂક્યો છે. તેને પુરુષાર્થ કરવાને તક અને ક્ષેત્ર જોઈએ છે. તે કળારસિક માણસ છે, તેને સૌંદર્ય નિર્માણ કરવા જ્ઞાન અને ઉત્તેજન

જોઈએ છે. વાડી, બંગલા, સંગીત, નૃત્ય, પાળેલાં પ્રાણીઓ, પરણવું-પરણાવવું, જન્મવું-જમાડવું, વગેરે સર્વે કામ અને અર્થના વિષયોની તેને હોંશ છે. તે મિત્રતા અને પ્રેમનો ભૂખ્યો છે, ગૃહસ્થાશ્રમનીયે તૃષ્ણાવાળો છે. તેને કુટુંબીજનો, મિત્રો અને પત્ની જોઈએ છે. તે સંસ્કારી અને સુશિક્ષિત છે; તેને સજ્જનો અને વિદ્વાનોનો સંગ પણ જોઈએ છે. તેનામાં પરોપકારવૃત્તિયે છે; બીજાને મદદગાર થવાનો સંતોષ તેને જોઈએ છે. ટૂંકામાં કાઠ થવાથી સામાન્ય માણસોમાં વસતો એક પણ ભાવ તેનામાંથી ઓછો થયો નથી. જેવો નેડ છે, તેવા જ સેંકડે પંચાણુ કાઠીઓ પોતપોતાની શક્તિ મુજબ હોવાના. સમાજ તેને હડધૂત કરીને દૂર રાખે કે કુષાલયમાં માત્ર તેની ખાવાપીવા અને દવાની સગવડ કરી કેદ કરી રાખે તે બંનેથી તેમને જીવન જીવ્યાનો અને વધાર્યાનો સંતોષ કેમ મળી શકે? બીજા રોગીઓ વિષે આપણે તેમ કરતા નથી. આપણે એમ માનતા નથી કે દમિયલને જીવનના બીજા રસો ન હોય, ક્ષયવાળાને કોડલીવર ઓઈલ અને માખણ વિના બીજી કંઈ હોંશ ન હોય, કે ઉપદંશવાળાને ઇન્જેક્શન સિવાય બીજી ચીજો ન હોય. પાછલા બે તો કાઠ કરતાં ઓછા એપી નથી. છતાં આપણે તેમને વેપારધંધા કરવા દઈએ છીએ અને સમાજનાં બીજાં કામો પણ કરવા દઈએ છીએ. કેવળ કુષાલયના કાઠીને જ આજીવન કેદની સજા કરી, નવરા બેઠા બેઠા તડકો ખાવાની જ છૂટ આપીએ, એ કેવી વિષમતા કહેવાય? ન્યૂયોર્કનો એક વર્ષનો એકાંતવાસ ત્રીસ-પાંત્રીસ વર્ષના તથા બીજી બંધી રીતે તંદુરસ્ત જીવાનને જેલ-જીવન કરતાંયે વધારે કપરી સજા ગણાય. લાંબું જેલ-જીવન બુદ્ધિમાન અને મધ્યમ વર્ગના માણસોને એકાંતવાસ વિનાયે ઘણી વાર, ગાંડા જેવા ન કહીએ તોયે, બેપાકળા અને માનસિક તાણ તળે રહેનારા કરી મૂકે છે. જેલમાં થતી એકાંતવાસની સજાથી ગાંડા થયેલાના અને આપઘાત કરનારાના દાખલાઓ મળી આવે છે. માણસનાં મન, બુદ્ધિ અને સ્વભાવ અને સંસ્કારનો વિચાર મુદ્દલ ન કરી, કેવળ શરીરનો જ વિચાર કરી તેના જીવનની વ્યવસ્થા કરવામાં આવે તો તે કેટલું વિષમ અને અન્યાયી થાય તે નેડનું એક વર્ષનું એકાન્ત જીવન રજૂ કરે છે. સબ્યતા અને

સુધારાઓમાં આગળ વધેલી પણ ભયવશ પ્રજ્ઞઓમાં પછાત ગણાતા લોકો કરતાંયે કેટલીક વાર કેવું અવિચારીપણું અને મૂઢતા હોય છે તેનો આ દાખલો છે.

કુષાશ્રમો સ્થાપવાથી સામાજિક સહવાસની ભૂખ લાગે છે. પણ તે પૂરેપૂરી તો નહીં જ. કારણ, એક તો માણસને નવા ગોઠિયા મળી શકે માટે જન્મથી જોડાયેલાં કુટુંબીજનો, સગાં અને ખીજા મિત્રો વિના તે જૂરતો કે તેમની ચિંતા કરતો અટકતો નથી. ખીજું, નેડ કહે છે તેમ નવરાશ ડાકણ જે સામે મોઢું વકાસી ઊભેલી જ હોય, તો તે મગજને તીતીધોડા કે તમરાંના કર્કશ અવાજથીયે વધારે ભોળરૂપ અને જીવન પર કંટાળો લાવનાર થઈ પડે છે. કેમકે વાર તે ચિત્તભ્રમ કરાવે છે, અને આખરે આપઘાત. તે હદે ન પહોંચનારને નશો. માણસો જાતજાતનાં વ્યસનોને જે પોતાની જોડે વળગાડી લે છે, તે મોટે ભાગે સારી રીતે જીવન ગોઠવાયેલું ન હોવાથી મગજને લાગતો કંટાળો અને ભોજો ક્ષણ માટેયે ઉતારવાના ફાંફાંનું પરિણામ હોય છે. નેડ ગાંડો નથી થતો, આપઘાત પણ નથી કરતો; પણ દારૂથી ખચી શકતો નથી. એની દારૂની લત આપણા મનમાં એને માટે અનાદર નહીં પણ કરુણા જ ઉપજાવે છે.

પણ, કરુણા ઉપજાવે છે ત્યાં સુધી તેના નશાનો ચિતાર તો ઠીક, પરંતુ, લેખકે તેથી આગળ વધી, દારૂને લીધે નેડની બુદ્ધિ સૂક્ષ્મ, સત્યનિષ્ઠ, તથા તેની વિવેકશક્તિને જગાડનારી થાય છે એવું સૂચવનારો ચિતાર આપ્યો છે તે વિચારવા જેવી બાબત છે. નેડ જાણતો હતો કે દુનિયા લેંગફર્ડને મરી ગયેલો જાણે છે, પણ તે મૂઓ નથી, કિંતુ ફરગ્યુસનને નામે ફરે છે. તે જાણતો હતો કે તેનું શરીર તે દેખાડે છે તેવું સુરૂપ રહ્યું નથી, વિરૂપ થયેલું છે. આ પોતે અસત્ય કરે છે. સામાન્ય વ્યવહારની દૃષ્ટિએ વિચારનારી બુદ્ધિના મત પ્રમાણે એમ કરવામાં એણે ડહાપણ એટલે વિવેક જ વાપર્યો કહેવાય. પણ એનું કાળજી — ગુપ્તમન (subconscious mind) એને કહ્યા જ કરે છે કે આ વાત ખોટી છે, અને લોકલજ્ઞથી એ સત્યને પ્રગટ કરી શકતો નથી. આ લોકલજ્ઞને છોડવાને એનો વિવેક પૂરતો જોરદાર નથી.

પણ એક દિવસ નશાના જોશમાં એને તે જોર મળે છે, અને જે સત્ય તે અક્કલહોશિયારીવાળી સ્થિતિમાં કરી શકતો નથી, તે નશાની હાલતમાં કરવાની તાકત મેળવે છે. ત્યારે નશાને સત્યનિષ્ઠ થવામાં મદદગાર થનારો કાં ન લેખવો? હકીકત એ છે કે નશાનું કામ અક્કલ હોશિયારીને દાખવી એટલું જ છે. તેને પરિણામે લોકલજ્ઞ છૂટે છે. પછી તે લોકલજ્ઞ યોગ્ય હોય કે અયોગ્ય. આ પ્રસંગે અયોગ્ય લોકલજ્ઞનું છૂટવું તે અપવાદરૂપ પ્રસંગ જ ગણાય. લોકલજ્ઞ છૂટ્યા વિના ગુપ્તમનના ભાવો પ્રગટ કરી શકાતા નથી. એને છોડાવવા માટે હિપ્નોટિઝમ, નશો વગેરે અનેક ઉપાયો હોઈ શકે. આ પ્રસંગે નશો બન્યો એટલું જ. એથી નશાનો પણ ઉપયોગ છે એમ સમજવાનું નથી. એવું તો ગમે તે અનર્થમાંથી કઢીક બને.

પણ આ તો નવરાશનો વિચાર કરતાં વિષયાન્તર થયું. મુખ્ય મુદ્દો આવા માણસોને કામની કેવી અનિવાર્ય જરૂર છે તે દસાવવાનો છે. જે કુશલયોને કેવળ દવાખાનાં, ઇસ્પિતાલ અને વીશી જ રાખીએ તો તેમાં પૂરો ઉપકાર નહીં થાય. એ તો સગવડોથી ભરેલી સજ્જત જ થાય. જેવી 'સિક્યુરિટી પ્રિઝનરો'ને સરકાર કરે છે તેવી. એમને માટે કામ શોધાવાં જ જોઈએ; અને તે કામ વિવિધ પ્રકારનાં, જીવનનાં સર્વે અંગોને સમૃદ્ધ કરનારાં, સામાજિક સંબંધોવાળાં હોવાં જોઈએ. રોગનો ફેલાવો અટકાવવા તથા તેમને સાજા કરવા માટે જરૂર હોય તેટલા જ પ્રતિબંધો હોવા જોઈએ. આ કોયડો, એટલો મૂંઝવનારો છે કે કુશળમો સ્થાપી કાઢીએને વિખૂટા પાડવા કે કેમ એ સવાલ ઊભો કરે છે.

નેડ સૌંદર્યની કદર અને ઉપાસના કરવાવાળો છે. આ પણ એક મહત્ત્વની વસ્તુ છે અને આશ્રમોના સ્થાપકો તથા રચનાત્મક કામ કરવાવાળાઓને બહુ વિચારવા જેવી છે. માણસને અન્ન, વસ્ત્ર, મકાન અને નાનીમોટી કેટલીક પરચૂરણ ચીજોની તથા ઉદ્યમની જરૂર છે. સામાન્ય રીતે આપણે એવો સંસ્કાર પોષેલો છે કે એ બધાનો ઉપયોગ માત્ર શરીરને નીરોગી રાખવાનો અને ટકાવવાનો જ છે. એમાં સૌંદર્યવૃત્તિ કેવળ માનસિક વિકાસજનું છે. દાળ, ભાત, રોટલી સારાં અને

આરોગ્યના નિયમોને જાળવીને રંધાયાં અને પિરસાયાં હોય તો અસ. પીરસવાનાં વાસણ, રંધાન, પદ્ધતિ એ બધાંમાં કાંઈ વિશેષ શોભા કે સુંદરતા આણવાનો પ્રયત્ન જીવનજો માટે ખાનપાન નહીં, પણ ખાનપાનને ખાતર જીવન ગણવા જેવો છે; એ આધ્યાત્મિક નથી, પણ ભૌતિક છે. એ જ વિચાર વસ્ત્ર, મકાન તથા અન્ય પદાર્થો વિષે. પણ જીવન વિષેની આ સમજણ બહુ મર્યાદિત અને અધૂરી છે. બીજું, માનવ પ્રવૃત્તિઓની જેમ સૌંદર્યની ઉપાસના ઉપર પણ ધર્મ અને નીતિની મર્યાદાઓ તો હોય. પણ તેવી મર્યાદાની અંદર રહી જીવનને સુંદર કરવું એ માત્ર શોખ નહીં પણ અધ્યાત્મ ભાવ છે એ લોકસેવકોએ સમજવા જેવું છે. એ સમજણને અભાવે આપણી પ્રજાનું જીવન ધ્યેય વિનાનું, ઉત્સાહ વિનાનું, શોભા વિનાનું અને સુવ્યવસ્થા વિનાનું બન્યું છે; કદંચું અને કુરૂપ પણ બન્યું છે. કાઢીગ્રામમાંયે નંદનવન કરી શકાય છે અને કરવું ઘટે છે એ પુસ્તકના લેખકે સૂચવ્યું છે, અને જો કાઢીગ્રામ માટે તે યોગ્ય છે તો બીજાં ગામો માટે તો છે જ. આ બાબત જનસેવકોના ધ્યાનમાં અરામર આવેલી જણાતી નથી, તેથી તે પર ખાસ ધ્યાન ખેંચીએ છીએ.

બીજો મુદ્દો કાઢના રોગ પ્રત્યે લોકમત સુધારવાનો છે.

પાશ્ચાત્ય લોકો કાઢના ચેપથી ગભરાયેલા રહે છે. તેમને એ સમજાવવાની જરૂર હતી કે યોગ્ય સાવચેતી રાખી હોય તો તેનો અતિ ડર રાખવા જેવું નથી. આપણા દેશમાં એથી બિલકુલ પરિસ્થિતિ વરતે છે. આપણા લોકો સાવચેતી રાખવામાં વિશેષ માનતા નથી. માનના હોય તોય, ક્યાં અને કેટલી સાવચેતી રાખવી જોઈએ એનું શાસ્ત્ર જાણતા નથી. અને, આશ્ચર્યની વાત એ કે જેઓ એ રોગના ભોગ થઈ પડે છે, તેઓ પોતે પણ બીજાઓને બચાવવાની સાવચેતી રાખવાને બદલે જ્યાં ત્યાં લોકોના સંસર્ગમાં આવીને પોતાનું દુર્દૈવ ભૂલી જવાને ઇતેજર દેખાય છે. કેટલાક ક્ષયરોગીઓમાંયે આ જાતનો દોષ દેખાઈ આવે છે. અને વિશેષ એ છે કે આતિથ્યના વિચારોને લીધે કાંઈ આવી ગફલત સામે તકરાર પણ ઉઠાવી શકતું નથી. કુદ-રોગના ચેપનું પ્રમાણ લલે બહુ મંદ હોય, છતાં એ જ્યાં થયો છે

ત્યાં કાં તો ચેપથી થયો છે અથવા કુટુંબની અંદર હોવાને કારણે જ થયો છે. પછી એને વારસામાં ઊતરેલો ગણો કે સંસર્ગથી થયેલો ગણો. વળી, જણાય છે કે નાનાં બાળકોને તથા ઊગતા તારુણ્યમાં એનો ચેપ વધારે જલદી લાગી જાય છે. આથી, એ રોગ સામે શું સાવચેતી લેવી આવશ્યક છે તે લોકોને બરાબર સમજાવવાની અને તેનું પાલન આગ્રહપૂર્વક કરાવવાની જરૂર છે. જે દેશમાં સ્માર્ત અને વૈષ્ણવ લોકોનો મરજદા ધર્મ સૈકાઓ સુધી આગ્રહપૂર્વક પળાયો, બોટયું-અબોટયું, એકું-જૂકું, સોવળું-ઓવળું અને આલડછેટના નિયમોનો જ્યાં અત્યંત અતિરેક પણ ચીવટપૂર્વક રખાયો, તે દેશમાં વૈદકની દૃષ્ટિએ આવશ્યક નિયમોનો જ્ઞાનપૂર્વક પ્રચાર સફળ થશે કે નહીં, એવી શંકા ન આવવી જોઈએ.

આજનો વૈદકમત કુદરોગને આનુવંશિક માનતો નથી. પણ, બાળકને માટે કોઈ માઆપનો સહવાસ એવો જ જોખમકારક લેખે છે, જણે તે આનુવંશિક જ હોય. આથી કોઈ સ્ત્રી કે પુરુષે પરણવું કે કેમ, અને પરણે તો પ્રગ્ન ઉત્પન્ન કરવી કે કેમ એ સવાલ ઘણો મહત્વનો છે. આ નવલ-કથામાં નેડ અને કારિટા એક બીજા પ્રત્યે પૂર્ણપણે ખેંચાયેલાં છે. પણ નેડને કોઈ પ્રગ્ન નિર્માણ કરવી નથી, કે પોતાનાં બાળકોને જન્મતાં જ પોતાથી દૂર કરી સંતતિસુખના લહાવાથી વંચિત રહેવાનું કમનસીમ જેવું નથી. એ સંતતિનિયમનનો માર્ગ સૂચવે છે. કેથલિક સંપ્રદાયની કારિટા તે સ્વીકારવા તૈયાર નથી. આ બેવડા આગ્રહને લીધે જ તેઓ સંયમ જાળવી શક્યાં છે. મૃચ્ચન એ મળે છે કે કોઈ સ્ત્રી-પુરુષે અથવા પરણ્યા પછી એમાંથી કોઈનેયે કોઈ દેખાય તો તેમણે વૈદકની દૃષ્ટિએ જે સાવચેતીઓ રાખવી ઘટે તે બધીનું ચીવટપૂર્વક પાલન કરી અલગ રહેવું એમાં જ એ બંનેની અને સમાજની સલામતી છે. એ રોગ થયા પછી પોતા માટે સહજીવનનું સુખ નથી એમ સમજીને ચાલવું એ જ સાચો માર્ગ છે. કોઈ થયા છતાં સમાજમાં છૂટથી લળતાં રહેવું એ મોટો દોષ છે.

પણ અહીં એક બીજો સવાલ ઊભો થતો જણાય છે. આ વાતાંતો નાયક નેડ કુદરોગમાં આગળ વધતો જ જાય છે, જ્યારે એના દીકરા

જેવો એનો દ્વિલિપાઈન સેવક ઇલાજ કરતાં વેંત લગભગ સાગ્ને થઈ જાય છે. પણ પચ્ચીસ વરસ સુધી આવી સ્થિતિ રહ્યા છતાં એનું લોહી જંતુ-મુક્ત થતું નથી. આનું કારણ શું હશે ? નેડ જેવા અસાધ્ય અથવા કષ્ટસાધ્ય કોઢના દરદીના સહવાસમાં જો એ ન રહ્યો હોત અને એકલો જ અલગ રહ્યો હોત, તો શું એને તદ્દન રોગમુક્ત થવાનો વધારે સંભવ હતો ? આ પ્રશ્નનો જવાબ શોધવો જોઈએ. જો એમ હોય તો આપણી સામાજિક જવાબદારી સાગ્ન સમાજને જ કોઢીઓથી સુરક્ષિત રાખીને કેમ અટકી શકે ? કોઢીઓમાં પણ એકબીજાના ચેપની ખીક રહેલી ગણાય. અને દરેક કોઢીનો સાગ્ન થવાનો હક સ્વીકારીએ તો કોઢિસ્તાનની સ્થાપનાનો પ્રશ્ન વિકટ થાય છે. અથવા, કોઢિસ્તાનમાંયે રોગીઓએ એક-બીજાંથી કેટલે દરજ્જે સાચવીને રહેવું જોઈએ એના પણ નિયમો કરવા જોઈશે.

કુદરોગીઓ — કે બીજા પણ અસાધ્ય સ્થિતિએ પહોંચેલા રોગીઓ — વિષે બીજોએ એક મહત્ત્વનો સવાલ છે. લેખકે તેને છેડવાની હિંમત સરખી કરી નથી. પણ તેનો ઉકેલ આ કથામાંથી જ સૂચિત થાય છે.

તે સવાલ આ : કારિટાના ભાઈ સાંચો જેવાનું શું કરવું ? ચોગ્ય ઇલાજ થવાથી જેઓ સાગ્ન થઈ શકે છે, અથવા જેમનો રોગ અટકી જાય છે તેઓ તો ઊગરી ગયા કહેવાય. જેમનો રોગ, વધીને આખરે પોતાની મેજે અટકી જાય છે અથવા પોતાને જ બાળી નાંખે છે તે તો ઉપરના લોકો કરતાંયે વધારે ભાગ્યશાળી ગણાય. વળી, જેઓ કોઢથી પીડાતા પીડાતા બીજા જ કોઈ રોગના ભોગ થઈ પડી મૃત્યુવશ થાય તેમનો છુટકારો પણ દેવની મહેર ગણો. પણ જેઓ કુદરોગથી સર્વાંગે સડી જાય છે, જેમની બધી ઇંદ્રિયો એક પછી એક ગળી જાય છે, અને જેમનું જીવન નિરર્થક અને અસહ્ય થયા છતાં જેમનો કુદરત તરફથી વખતસર છુટકારો થતો નથી, તેમને શું આખર સુધી નરક-યાતના ભોગવવા દેવી જ જોઈએ ? સાંચો માટે જેટલું થઈ શકે તેટલું બધું કરવામાં આવ્યું હતું. શું એક માંસનો ગોળો જીવતો હોય એટલા જ ખાતર એને ટકાવ્યા કરવો અને તેની વિટંબણા લાંબાવ્યે રાખવી,

એ જીવદયાનું કે સેવાનું અંગ છે ખરું? કહેવાય છે કે નરકમાં યમરાજના દૂતો જ્યારે યમલોકમાં પહોંચેલા પ્રાણીને અસહ્ય પીડાથી દંડે છે ત્યારે તેને માટે બેલાન થઈને મુક્ત થવાનો અથવા વિદેહી થઈને છૂટવાનો માર્ગ રહેતો નથી. આ દુનિયામાં કુદરતે પ્રાણીઓ માટે મૃત્યુ અને બેલાન અવસ્થાની જે રાહત રાખી છે તે યમલોકમાં અપાતી નથી. તેથી જ ત્યાંના કઠોર દંડોનો અમત્ર યથાયોગ્ય થઈ શકે છે. ત્યારે શું જીવસેવાને નામે આપણે દુઃસાધ્ય રોગથી પીડાતા દરદીઓનું વેદના-ભયું જીવતર લાંબાવીને તેમનું હિત જ કરીએ છીએ? ભૂખ્યાને અન્ન આપવું, તરસ્યાને પાણી આપવું, ડરેલાને અભયદાન આપવું, રોગીને દવા આપવી, થાકેલાને વિશ્રામ આપવો, — આ બધાં જેમ દયાધર્મ કે સમાજધર્મનાં અંગો છે, અને સામાજિક મનુષ્યોનાં કર્તવ્યો છે, તેમ શરીર ગળી ગયેલાને વખતસર મરણ આપવું એ શું તે જ પ્રકારનું દયાધર્મનું અંગ નથી? આનો શુદ્ધ જવાબ માણસની ધર્મબુદ્ધિને સહેજે સૂઝે એમ છે. પણ જ્યાં સુધી સમાજની હૃદયશુદ્ધિ થઈ નથી, ત્યાં સુધી તેના મોઢામાંથી એ જવાબ સહેજે નીકળી ન શકે. સ્વાર્થને કારણે, દ્વેષને કારણે, બેદરકારીને કારણે, અથવા ન્યાયને નામે કેવળ બદલો લેવા ખાતર માણસ માણસની એટલી બધી હત્યા કરતા આવ્યો છે કે દયા-ધર્મથી પ્રેરાઈને કોઈ પણ માણસને મૃત્યુનું દાન આપવાનો પોતાનો ધર્મ પેદા થઈ શકે છે એ એને સૂઝતું પણ નથી. સુધારાના વિકારથી જેઓ હજી અલિપ્ત છે એવા એસ્કિમો લોકોને એવા ધર્મ સૂઝે છે, અને કશા સામાજિક ઉત્પાત વિના તેઓ એ ઇલાજનો અમલ કરતા આવ્યા છે.* આપણે ત્યાં મુમૂર્ષુ લોકોને ગંગાને કિનારે લઈ જઈ એ

* વૃક્ષોની સેવા માટે ઉત્તર ધ્રુવ તરફના એસ્કિમો લોકો પંકાયેલા છે. એ લોકો ઘણી ઘણી ગંગવડ વેઠીને પોતાના વૃક્ષોને સાચવે છે. પણ જ્યારે જીએ છે કે એ ઘરડેરા હવે જીવનથી હાર્યા છે, જીવતું એને માટે નર્મો કષ્ટ-દાયક બોલે થયો છે, ત્યારે તેઓ ધરના બધા લોકોની સલાહ લઈ એવા વૃક્ષોને દૂર એકાંતમાં બરફમાં મૂકી આવે છે. ત્યાં બરફથી ઠંડાં થઈ જતાં એમને ઝાઝી વાર લાગતી નથી. વિશેષ એ છે કે વૃક્ષો પોતે પણ આવી વ્યવસ્થા સામે કોઈ દિવસ તકરાર ઉઠાવતા નથી, પણ એને સગાંઓની સેવા સમજી વધાવી લે છે.

જ જાતની મદદ અપાતી હતી એમ કહેવાય છે. સંન્યાસીઓને એમને માથે શંખનો પ્રહાર કરી બ્રહ્મરંધ્રની વાટે મોક્ષે જવાની મદદ અપાતી એમ પણ સાંભળવામાં આવે છે.

પણ આવી સેવાની સગવડ કરવા જતાં દુષ્ટવૃત્તિના લોકોને કોઈનું ખૂન કરવાની સગવડ કરી આપવા જેવું થઈ જશે એવી દલીલ કરવામાં આવે છે. પણ તેમ તો અન્ન કે દવાને નામે ઝેર અને ઝેરી ઇન્જેક્શન આપી શકાય છે, એ આખતમાં પણ એ દલીલ ઉઠાવી શકાય. જો જજ જ્યૂરી અને દાકતર વગેરેના સહકારથી ગુનેગારને મૃત્યુદંડ આપી શકાય છે, તો અનિશ્ચય નજીકનાં સગાંવહાલાં તથા સમાજ અને સરકારના પ્રતિનિધિ અને દાકતરની સલાહથી કોઈ માણસને મૃત્યુદાન દેવામાં વિશેષ જોખમ છે એમ ન મનાય. . . . પણ મનુષ્ય સમાજે હજુ આટલે સુધી પ્રગતિ કરી નથી એ કબૂલ કરવું જોઈએ. આ કથામાં સાંચોની છેલ્લી સ્થિતિનું વર્ણન છે, પણ તેનો ઇલાજ સૂચવ્યો નથી. પણ, નેડનાં બે કૂતરાંઓ એની વફાદાર સેવા કરતાં ઘરડાં અને શ્રાન્ત થઈ ગયાં હતાં, એમને રખડતાં મૂકવાની કઠોરતા ન બતાવતાં, નેડે તેમને છેવટની ઝાંઘ પોતાને હાથે આપી છે. આહાર કે શોખ માટે પશુઓનો શિકાર કરવાની આદત ધરાવનાર માણસને એમાં કમકમાટી ન છૂટે એમ પશુદયામાં માનનારા લોકોને લાગે એમ બને. ખરું જોતાં, નેડની મનોદશા એ કામ કરવામાં કમકમાટી વિનાની નહોતી. પણ જીવદયાવાળા કહેશે કે નેડે કૂતરાંઓને ટોમસના હાથમાં સોંપ્યાં હોત અને તેમનું સ્વામાયિક મોત આવે ત્યાં સુધી જીવવા દીધાં હોત તો વધારે સારું થાત. કદાચ નેડનાં કૂતરાંઓ પૂરતી આ દલીલ વળૂદવાળી ગણાય. પણ તે રીતે થોડા દિવસ વધારે જીવ્યા બાદ જો તેમની પિત્તાર્ધને મરવાની સ્થિતિ આવે તો તેમને અંતકાળની વેદનામાંથી બચાવવા ખાતર એ જ સોચનો ઇલાજ અમલમાં આણ્યો હોય તો દયાધર્મ એને વધાવી લે કે નહીં, એ સવાલ છે. અને પશુઓની આખતમાં જો વધાવી લેવાય તો સાંચો જવાની આખતમાં એ વિચારવા જેવો ખરો કે નહીં? ‘જ્યાં તંક સાંસ, ત્યાં તંક આસ’—એ દલીલ એટલી બધી વપરાઈ છે કે હવે એની પણ મર્યાદા ઓળખવાના દિવસો આવ્યા છે.

આ કથામાં કોઢીઓની સેવા કરનારા દાકતરો, નર્સો તથા ખીજ સેવકોની સેવાવૃત્તિની કદર યથાયોગ્ય થઈ છે. એ રુગ્ણ સેવામાં ખ્રિસ્તી મિશનરીઓ પંકાયેલા છે, અને એમની સેવાવીરતા રણવીરતા કરતાં જરાયે ઊતરતી નથી. આવી વીરતા ખીજ ધર્મોના લોકોમાં કોઈકના વ્યક્તિગત ગુણરૂપે લલે જોવાને મળે. પણ ખ્રિસ્તીઓએ મિશનરી સંસ્થા દ્વારા તે સેવાવૃત્તિ સંગઠિત કરી છે અને એ રીતે તે સેવાની શક્તિ અનેક ગણી વધારી અને ખીલવી છે, તે તેની વિશેષતા છે. મનુષ્યસ્વભાવમાં વૃત્તિની ઉત્કટતા અને તેમાંથી નીપજતી વીરતા કુદરતે જ રાખેલી છે. પણ તે ઉત્કટતા અને વીરતાને ધવલગિરિની ટોચ સુધી લઈ જવાનું કામ કેવળ ધર્મ જ કરી શક્યો છે. ખ્રિસ્તી ધર્મના ફ્રાન્સિસ્કન મઠના સાધુઓની રુગ્ણસેવા વિશ્વવિખ્યાત છે. આપણે ત્યાં સેવાની આવી સંસ્થાઓ રચપાઈ નથી, અને વ્યક્તિઓએ અસાધારણ વીરતા દાખવી હોય તો તેનો ઇતિહાસ આપણે લખી રાખ્યો નથી. પણ મિશનરી લોકો પાસેથી આજે લેવા લાયક વસ્તુ એ છે કે તે લોકોએ ધાર્મિક પ્રેરણાને ખીલવીને એને વિજ્ઞાનની મદદ આપી છે. તેથી સમાજની સેવા ઉત્તમમાં ઉત્તમ થાય છે અને રોગીઓને અધિકમાં અધિક આરામ પહોંચે છે. આપણે ત્યાં, જેમ ગોશાળાઓ છે પણ તેમાં ગોપાલનવિદ્યા આપણે ખમીસ્યા નથી, બ્રહ્મભોજન છે પણ વિદ્યા-વૃદ્ધિનો ઉપાય તેમાં સાચવ્યો નથી, અન્નસત્રો અને અનાથાલયો છે પણ ત્યાં ઉદ્યોગમંદિરો ગોઠવ્યાં નથી, તેમ જ એક તો રુગ્ણાલયો સ્થાપવાની, અને હોય તો તેમાં વિજ્ઞાનની મદદ ઉમેરવાની આપણામાં પ્રવૃત્તિ નથી. અપવાદ રૂપે રામકૃષ્ણ સેવાસંઘ ગણાવી શકાય. તેનાં સેવાશ્રમોમાં ધર્મ, ત્યાગવૃત્તિ, દાનવૃત્તિ અને આધુનિક શાસ્ત્રીય પદ્ધતિ અને વ્યવસ્થાનો સુમેળ સધાયો છે. વર્ધાના મહારોગી સેવા મંડળે પણ એ જ દિશામાં કામ કરવા માંડ્યું છે.

મિશનરીઓની પ્રવૃત્તિમાં ધર્માંતર કરાવવાનો ઉદ્દેશ જોડાયેલો હોવાથી, તથા હિંદુ સમાજ અને ધર્મ સામે તેઓ જે અણગમानी વૃત્તિ સેવે છે, તેથી આપણને માફ લાગે છે ખરું. પણ તેમની સેવા કરતાં આપણી સેવા વધી ન જાય ત્યાં સુધી સાચો ઉપાય આપણા

હાથમાં આવવાનો નથી. પુરુલિયામાં જે કુષાલ્ય ચાલે છે તેની તોલે આવે એવી સંસ્થા આપણા દેશમાં આપણે સ્થાપી નથી, એ હકીકતનો દલીલોથી રદિયો આપી ન શકાય. જે પ્રગ્ન દુનિયાની મોંઘામાં મોંઘી રાજવ્યવસ્થા નભાવી શકે છે, અને જેનો દાનધર્મ નાનો સૂનો નથી તે જનતા માટે કોઢીગ્રામો સ્થાપવાં અને તેમને વૈજ્ઞાનિક ઢબે ચલાવવાં અશક્ય ન હોવું જોઈએ.

કુષ, રક્તપિત્ત અથવા મહારોગ આપણા દેશમાં હજારો વર્ષનો જૂનો છે. છતાં આ રોગ કેમ થાય છે, કેમ ફેલાય છે, એને મટાડવા માટે શું શું કરી શકાય એ વિષે સવિસ્તર ચર્ચા કરતું કે માહિતી આપતું સાહિત્ય આપણે ત્યાં નથી. અમુક તીર્થકુંડમાં સ્નાન કરવાથી, કે કોઈ સત્પુરુષના આશીર્વાદથી અથવા ભગવાન સૂર્યનારાયણની નિષાધૂર્વક ઉપાસના કરવાથી એ રોગ મટી ગયાની કેટલીક કથાઓ છે ખરી. પણ તેનું વૈદક કે વૈજ્ઞાનિક વિવેચન નથી. કોઈ અસાધારણ પાપની સજા તરીકે એ રોગ થાય છે એવી માન્યતા પણ ખીજા દેશોની જેમ આપણે ત્યાં પણ ફેલાયેલી છે. ખીજા દેશોની જેમ આપણે ત્યાં પણ રક્તપિત્તનો ભોગ થયેલા લોકો પ્રત્યે સૂગ દેખાઈ આવે છે. પણ કોઢીઓ તિરસ્કારને પાત્ર છે એવો ખ્યાલ જોડેલો પશ્ચિમમાં છે તેટલો આપણે ત્યાં નથી. ઊલટું, આપણી જૂની ધાર્મિક વાર્તાઓમાં ભગવાને પોતે કોઈ ભક્તના સત્ત્વની પરીક્ષા કરવા માટે કોઢીનું રૂપ ધારણ કરી પ્રગટ થયાનું વાંચવામાં આવે છે. આથી, વહેમ કે અંધશ્રદ્ધાને કારણે ભલે હોય, કેટલાયે લોકો કોઢીયાને જોઈ, ભગવાન પોતે મારી સત્ત્વપરીક્ષા લેવા તો ન આવ્યા હોય, એવો વિચાર મનમાં આણે છે, અને પોતાની શ્રદ્ધા પ્રમાણે તેને મદદ કરવા ઇચ્છા સેવે છે. પણ કોઢી માટે ચોક્કસ શું કરવું જોઈએ તેનો ખ્યાલ નથી હોતો એ દરદીને અને નથી હોતો સમાજના સામાન્ય લોકોને. ગામડેગામડે વનસ્પતિઓની ગામડી દવા કરતાર અનુભવી લોકો અહિંજી રીતે કોઢ મટાડવાનો કદીક દાવોયે કરે છે. પણ એની વિગતો આપણને મળતી નથી. દેશી વૈદકમાં એની ઝીણી ચર્ચા હોવાનો સંભવ છે, છતાં આજે આપણે એ દશામાં છીએ કે કોઢ થયેલા માણસને ગામ બહાર એકાંત ઝૂંપડીમાં રાખી મૂકવો

અને તેનો સહવાસ બનતાં સુધી ટાળવો, તે ઉપરાંત આપણે એને માટે નિશ્ચિત રીતે શું કરી શકીએ તે જાણતા નથી.

હાલ હાલમાં એ બીમારી પ્રત્યે આપણું વલણ બદલાતું ચાલ્યું છે. મિશનરીઓની પેઠે આપણા લોકસેવકોને પણ કોઢીઓની સેવા કરવાનો ધર્મ સૂઝવા લાગ્યો છે. વર્ષામાં શ્રી મનોહર દિવાણુના સાર્વિક પુરુષાર્થને લીધે મહારોગી સેવા મંડળની અને એક કુષાશ્રમની સ્થાપના થઈ છે, અને ત્યાં કોઢીઓની રીતસર સેવાનો આરંભ થયો છે. આ સિવાય બીજાં પણ કુષાશ્રમો દેશમાં છે ખરાં, જેમાં આપણા લોકોમાંથી કોઈક કોઈ વ્યક્તિઓ ખૂબ રસ લે છે. શ્રી મનોહર દિવાણુનો નામ-નિર્દેશ કરવાનું પ્રયોજન એટલું જ છે કે એમણે એ સેવાને જ એક મિશનરીની જેમ પોતાનું જીવનકાર્ય બનાવ્યું છે, અને તે માટેની તાલીમ લઈ પોતાને તૈયાર કર્યા છે. આ રોગ અને તેના ઉપચાર વિષે તેમણે એક કીમતી પ્રાથમિક ચોપડી પણ લખી છે. આશા રાખીએ કે આ રોગ વિષે અને તેના ઇલાજ વિષે ઘણું ઉપયોગી અને વૈદિક દષ્ટિએ પ્રામાણિક સાહિત્ય વધુ ને વધુ પેદા થશે.

પણ એ રોગ વિષેના સાહિત્યની જોટલી જરૂર છે તેટલી જ જરૂર એ રોગથી પીડાતા લોકોનાં જીવન, મનોદશા, મૂંઝવણો અને સમાજ તરફથી તેમના પ્રત્યે રખાતા અને રાખવા યોગ્ય વલણ વગેરે ઉપર પ્રકાશ પાડતા સાહિત્યનું મહત્ત્વ આ રોગની દષ્ટિએ તેમ જ સામાજિક જવાબદારીની દષ્ટિએ ઘણું છે.

આપણે ત્યાં કુષરોગ માટે કેટલાક આહાર પ્રતિકૂળ છે એવી માન્યતા છે. એ માન્યતાઓમાં કેટલું તથ્ય છે તે વિષે તેના વૈદો અને દરદીઓએ પ્રયોગ કરી નિશ્ચિત જ્ઞાન સમાજ આગળ મૂકવું જોઈએ. કોઢીને લાંબા ઉપવાસ કરવાથી ફાયદો થતો હોય એ સંભવનીય છે. દાકતરો ‘રોગીની શક્તિ જળવાવી જોઈએ’ એ સૂત્રને ઘણું મહત્ત્વ આપી રોગીને ખવાડ્યે રાખવા પર ભાર મૂકે છે. એથી ઊલટું લંઘન-શાસ્ત્રીઓ રોગને દૂર કરવા લાંબા ઉપવાસો પર જોર દે છે. સામાન્ય-પણે આપણા લોકો ઉપવાસોથી ડરતા નહીં, પણ આ પ્રયોગ શાસ્ત્રીય

હમે નિષ્ણાતોની દેખરેખ તળે અજમાવવામાં આવે તો સંભવ છે કે આશાદાયક પરિણામ આવે.

આ વાર્તા વાંચી કલ્પનાશક્તિ અને સમભાવ ધરાવનાર હિંદીને અનેક વસ્તુઓ મૂઝી શકે એમ છે. આ એક અમેરિકન કોઢીની અમેરિકન તથા ફિલિપાઈન વાતાવરણ વચ્ચેની કથા છે. અમેરિકામાં કોઢીનું જીવન આપણા દેશના ચાળીસ-પચાસ વરસ પરના ભંગીના જીવન જેડે સરખાવી શકાય એવું છે. આજે તેટલી હદ સુધી ન હોય, તોયે તેને ‘ઉકરડાનો જીવ’ કહેવામાં અતિશયોક્તિ નહીં થાય. અને પાછળ પોતપોતાના ધર્મના સંસ્કારો કારણભૂત છે. આખરે કોઢી પ્રત્યે એવી જ સૂઝ પોષી છે, જેવી હિંદુધર્મે હરિજન — ખાસ કરી ભંગી — પ્રત્યે. કોઢમાં એવી રોગનું બહાનું છે. ભંગી વિષે કર્મનું ? કે વર્ણસંકરતાનું ? કે જન્મનું ? કોઢની સૂઝ કાઢવા માટે લેખકે તે રોગનું નામ બદલવાની સૂચના કરી છે; જેમ આપણે અસ્પૃશ્યતાની સૂઝ ઉતારવા તેને ‘હરિજન’ નામ આપ્યું છે તેમ. આવી યુક્તિઓ અંશતઃ સફળ થાય છે. પણ મુખ્ય ખામત તો જ્ઞાન, સમભાવનાની ખિલવણી છે.

વળી, આપણા દેશમાંથી એવા ધણાંયે કોઢીઓ મળી આવશે, જેમનાં જીવનના અનુભવો ભેળા કરવા અને નોંધવા જેવા ગણાય. હાલ વર્ધામાં વસતા * શ્રી. રામાનંદ યત્રિ ઉર્ફે પરચૂરે શાસ્ત્રી તો અમારા અંગત પરિચયના છે. એ વેદશાસ્ત્રસંપન્ન શાસ્ત્રીનું જીવન કોઢે ચૂંથી નાંખ્યું, તેથી તેમને થયેલી વિટંબણાઓની અને જીવનસંઘ્રામની કથા નેડના જેવી જ ગણવા જેવી હશે. ઓરિસ્સાની પ્રગ્ન માટે જીવનને અર્પણ કરનારા અમારા સદ્ગત મિત્ર શ્રી. જીવરામ કલ્યાણજીને પણ કોઢે અપંગ કર્યા હતા. પોતાને તેમ જ બીજાઓને ક્લેશ કરનારા આવા રોગ છતાં તેમણે પોતાનું સેવાકાર્ય કેવી નિષ્ઠાથી ચાલુ રાખ્યું તે કથા પણ નોંધવા જેવી છે. મહારાષ્ટ્રમાં પણ શ્રી. હરકારે નામે એવા જ એક મૂક સેવક થઈ ગયા આવા આવા કેટલાયે માનવરત્નો પડ્યાં હશે. તેમનાં જીવનના કોયડાઓ અભ્યાસ કરવા જેવો વિષય છે.

* આ પુસ્તક પ્રસિદ્ધ થતાં પહેલાં તેમનું અવસાન થયું છે.

નેડને પોતાને જ્યારે કાઢ નહોતો થયો, ત્યારે તેને કાઢીએને બંદૂકની ગોળાઓથી બચવા માટે નાસતાં જોઈ આશ્ચર્ય થયું હતું. તેણે માન્યું કે રોગીને—નિદાન કાઢી જેવા રોગીને—જીવન રાખવા જેવું લાગવું જ ન જોઈએ. બહુ જ કષ્ટ દેનારા કોઈ પણ રોગથી પીડાતા માણસોને જોઈ, નીરોગી—કમમાં કમ તે રોગથી મુક્ત—માણસોને આવી જ લાગણી થતી હોય છે. પણ તેવો કોઈ રોગ પોતાને થઈ જાય તો? થોડો વખત મરવા જેવું લાગે છે ખરું. પણ, પછી પાછું રોગના ઝેર કરતાં જિંદગીનું અમી વધારે જોર કરતું જણાય છે, અને છેવટ સુધી તેમાંથી કોઈક ઉપાયે છૂટવાની આશા, અને ન હોય તોયે કાંઈક કરતા રહેવાની તૃષ્ણા જીવનદોરીને પકડી રખાવે છે. ‘આવા જીવન કરતાં મરવું સારું’ એમ બીજાઓ સહેલાઈથી કહે છે; રોગી પોતે પણ ક્યારેક કહે છે. પણ મરવાની ક્ષણ આવે છે ત્યારે? એ ક્ષણ માટેયે તેને ઠેલવાની જ ઇચ્છા કરે છે. દેહ માટેની આ પકડ જ્ઞાનમય હોય કે અજ્ઞાનમય, એ જખરદરત છે એ હકીકત યાદ રાખીને જ ચાલવું ઘટે છે.

તેમાંથી જ નેડ માટે ક્યુવ તારો થઈ પડેલી કીમતી શિખામણ નીકળે છે : જો દેહધારી માટે એ જ માર્ગો ખુલ્લા છે કે પીઠ પર ગોળી ઝીલવી કે છાતી પર, તો છાતી પર જ, સામે મોંએ, લડતાં લડતાં કાં નહીં? દેશપરદેશ વચ્ચેના ઝગડાઓ જ યુદ્ધ નથી; રણમાં જ વીરતા દેખાડવાનું ક્ષેત્ર નથી :—અજ્ઞાન, દારિદ્ર્ય, રોગ એ ત્રણ મનુષ્યજાતિના ભયંકર શત્રુઓ છે. તેમની સામે યુદ્ધ કરવામાં—પોતાના જ જીવન પર્યાંત નહીં, પણ પેઢી દર પેઢી તે ચાલુ રાખવામાં—રણવીર કરતાં ઓછી વીરતાની જરૂર નથી. કમી ન હારના વેતો જીવમાત્રને સદૈવ ઉપયોગ છે. એ શત્રુઓ સામેના યુદ્ધમાં રોગી તેમ જ નીરોગી, સુખી તેમ જ દુઃખી, જ્ઞાની તેમ જ અજ્ઞાની બધાયે સરખી વીરતા બતાવી શકે છે, કારણ એમાં માણસમાત્રને પોતાના જીવનનું ધ્યેય મળે છે.

